Giới thiệu Ái Quả Tình Hoa

Chắc mọi người đã nghe đến tác giả Quỳnh Dao của Trung Quốc rồi nhỉ ? Cô là một cây viết tài hoa với những tác phẩm để đời trong đó truyện Ái Quả Tình Hoa thì một trong số đó, truyện ái quả tình hoa thuộc thể loại ngôn tình, tiểu thuyết tình yêu. Nội dung truyện Ái Quả Tình Hoa : Xuân đã về làm ấm áp lòng người, ngoài kia trăm hoa đua nở. Nhưng tại Đài Bắc mưa dầm suốt mấy ngày nay, mây mù xà thấp xuống ngọn cây như đe dọa. Đường phố ướt át trơn trợt, khách bộ hành và xe cộ chen chúc tránh nhau để vượt qua đường. Y phục của họ đều ướt đẫm bởi những đợt mưa phùn gió lạnh làm cho lòng người cảm thấy một nỗi buồn man mác.Tại trạm xe lửa, chuyến xe tốc hành vừa từ Đài Nam tới. Hành khách trong xe tranh nhau bước xuống họ như bị cảm nhiễm không khí ẩm ướt của Đài Bắc, và cùng vội vã bước nhanh đi qua Thiên Kiều, họ nhoi người để lách mình ra cửa rào như nước vỡ bờ, khi ra khỏi cổng, mọi người cùng phân tán, như nước vừa thoát khỏi đập, chảy tản mác khắp nẻo về đại dương.Trong số hành khách có một chàng trẻ tuổi tên Lê Dịch Phi, cũng từ trên chuyến xe tốc hành vừa xuống chen chân trong số người ồn ào hỗn độn đó để qua Thiên Kiều. Nét mặt chàng đen sạm vì trải qua nhiều nắng sương của miền Nam, tay cầm xách tay, bước đi mạnh dạn, dáng điệu vạm vỡ của những người thích hoạt động.Lê Dịch Phi vừa tiến ra khỏi cổng trạm, bỗng nghe có tiếng người gọi: - Tiểu Lê, Tiểu Lê!Chàng nghe tiếng liền nhìn quanh trong đám đông, thì ra là tiếng của một người bạn học trên lớp chàng, tên Hoàng Thiên Phú. Chàng vừa ngạc nhiên, vừa vui mừng, vẫy vẫy tay nói:- Thiên Phú, lâu quá rồi mình chẳng gặp nhau! Hoàng Thiên Phú vượt khỏi đám đông để bắt tay chàng: - Tiểu Lê, chú mầy thay đổi nhiều quá.Phi nhướng cao đôi mày hỏi:- Em thay đổi nhiều à?- Ờ, vừa khỏe mạnh lại vừa đen nữa.- Giống như một tên đại hán thô bạo chớ gì. Truyện Ái Quả Tình Hoa rất hay mọi người ủng hộ nhé !

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Xuân đã về làm ấm áp lòng người, ngoài kia trăm hoa đua nở.

Nhưng tại Đài Bắc mưa dầm suốt mấy ngày nay, mây mù xà thấp xuống ngọn cây như đe dọa. Đường phố ướt át trơn trợt, khách bộ hành và xe cộ chen chúc tránh nhau để vượt qua đường. Y phục của họ đều ướt đẫm bởi những đợt mưa phùn gió lạnh làm cho lòng người cảm thấy một nỗi buồn man mác.

Tại trạm xe lửa, chuyến xe tốc hành vừa từ Đài Nam tới. Hành khách trong xe tranh nhau bước xuống họ như bị cảm nhiễm không khí ẩm ướt của Đài Bắc, và cùng vội vã bước nhanh đi qua Thiên Kiều, họ nhoi người để lách mình ra cửa rào như nước vỡ bờ, khi ra khỏi cổng, mọi người cùng phân tán, như nước vừa thoát khỏi đập, chảy tản mác khắp nẻo về đại dương.

Trong số hành khách có một chàng trẻ tuổi tên Lê Dịch Phi, cũng từ trên chuyến xe tốc hành vừa xuống chen chân trong số người ồn ào hỗn độn đó để qua Thiên Kiều. Nét mặt chàng đen sạm vì trải qua nhiều nắng sương của miền Nam, tay cầm xách tay, bước đi mạnh dạn, dáng điệu vạm vỡ của những người thích hoạt động.

Lê Dịch Phi vừa tiến ra khỏi cổng trạm, bỗng nghe có tiếng người gọi:

- Tiểu Lê, Tiểu Lê!

Chàng nghe tiếng liền nhìn quanh trong đám đông, thì ra là tiếng của một người bạn học trên lớp chàng, tên Hoàng Thiên Phú. Chàng vừa ngạc nhiên, vừa vui mừng, vẫy vẫy tay nói:

- Thiên Phú, lâu quá rồi mình chẳng gặp nhau!

Hoàng Thiên Phú vượt khỏi đám đông để bắt tay chàng:

- Tiểu Lê, chú mầy thay đổi nhiều quá.

Phi nhướng cao đôi mày hỏi:

- Em thay đổi nhiều à?

- Ờ, vừa khỏe mạnh lại vừa đen nữa.

- Giống như một tên đại hán thô bạo chớ gì?

- Giống các diễn viên phong trần của màn bạc Tây phương chớ.

Hành khách đã ra hết khỏi cổng, còn lại một số ít chậm rãi đi ra. Bỗng nhiên Lê Dịch Phi chú ý điều gì hỏi:

- Anh đến đón rước ai vậy anh Phú?

Hoàng Thiên Phú cười cười nói:

- Đón rước nhà ngươi chớ đón ai?

Phi nhìn thẳng vào mặt Phú tỏ vẻ không tin hỏi:

- Không thể tin được, bởi tôi từ Nam về Đài Bắc anh đâu hay mà tiếp rước.

- Đúng rồi, mỗ không biết hôm nay nhà ngươi về, nhưng ông nhạc của nhà ngươi hay.

- Ông nhạc tôi hay nên cho anh biết mà đến đón à?

Phú vẫn lắc đầu nói:

- Cũng không phải, bởi anh với ông nhạc em đâu có thường giao thiệp mà hay, nhân có việc đến Đài Bắc gặp lão Trương lái xe đi, hỏi ra mới biết lão đi rước em.

Phi siết chặt tay Phú nói:

- Cám ơn anh quá. Anh nói có lão Trương đến rước em?

- Ờ, xe đậu trước quán ăn ngoài đường sắt kìa.

- Hay quá, chúng ta cùng qua đó nè.

Hai người bước đi, Phú vừa đi vừa hỏi:

- Tiểu Lê, công việc làm có thú lắm không?

Phi cười cười nói:

- Cũng như anh đã từng nếm qua hồi năm trước chớ có gì khác đâu.

- Y viện trưởng thường nhắc em. À, nghe nói cô Bân Bân từ Nhật mới về phải không?

Phi trợn mắt, vừa cười vừa trào lộng:

- Cô ấy có về thì về chớ có can gì đến em?

- Thôi, đừng nói cứng trước mặt tôi cậu ơi, có nhiều người khen ngợi cậu lắm. Họ nói, Nếu cậu kết hôn với con của viện trưởng một y viện lớn, trong tương lai cậu sẽ làm chủ y viện này, nếu lời đó đúng, mai sau đừng quên tên bạn học già này, khi lỡ bước cho nó hưởng một chén cơm lạt cũng đủ vui rồi.

Phi vỗ lên vai Phú, chàng chưa có phản ứng nào, bỗng từ bên kia đường sắt một gã tài xế tuổi trạc trung niên lái xe trờ đến, hướng vào Phi mà chào hỏi:

- Cậu Lê, cậu vừa về đến?

- Kìa chú Trương, cám ơn chú đến rước tôi.

- Ơn nghĩa gì cậu, bổn phận mà. Viện trưởng có dặn tôi nếu như cậu còn có công việc tại Đài Bắc, thì giao xe cho cậu xử dụng.

Phi trầm ngâm giây lát nói:

- Ờ, hôm nay tôi cũng không có chuyện gì cần...

Phú bèn hỏi sang chuyện khác:

- Tiểu Lê, lâu quá em mới về Đài Bắc, gấp gì mà về y viện.

- Phải rồi, tôi cũng muốn đi thăm một vài người bạn ở đây.

Lão Trương ngồi vịn tay lái nói:

- Hiện giờ cậu muốn đi đâu?

- Chú Trương, tôi không muốn làm nhọc công chú, chú nên trao chìa khóa xe cho tôi, riêng chú ở tại chợ chơi hay trở về tùy ý.

- Làm vậy thì nhọc công cậu lái xe lắm.

- Đừng lo, chắc chú ngại tôi không vững tay lái, từ trước tôi có lái nhiều năm rồi, hơn nữa, trong nửa năm nay, tại Y viện Hải Quân cũng có cấp cho tôi

một chiếc xe riêng...

Lão Trương cười cười phủ nhận:

- Đâu có cậu, Viện trưởng còn khen cậu lái xe giỏi, tôi nào dám bảo cậu lái xe dở.

Phi thò tay vào túi lấy ra tờ giấy năm chục đồng dúi vào tay lão Trương:

- Chú lấy chút ít đi uống cà phê lấy thảo với tôi.

Lúc đầu lão Trương khước từ, nhưng sau rồi cũng lấy tờ giấy bạc, rồi lão lấy chiếc sắc tay nhỏ của lão, bước xuống xe. Phi lên xe, dùng tay tỏ dấu mời Phú:

- Lên xe anh Phú.

Phú bước lên xe ngồi cạnh bên Phị Chàng đưa tay ra ngoài vẫy vẫy chào lão Trương, đồng thời mở máy cho xe chạy.

Hoàng Thiên Phú hỏi:

- Chúng mình đi đây giờ đây? À, dường như Phi chưa ăn cơm, mời Phi đến quán ăn, mình đãi Phi một chầu.

- Em đã ăn trên xe lửa rồi, được anh mời mà không nhận thì tỏ ra bất kính.

- Nói chuyện có vẻ ở nhà binh vừa ra quá. Nào, cho biết Phi thích dùng gì nè?

- Chủ đãi gì thì khách dùng nấy, nhưng điều tối cần là đơn giản thôi, đừng quá lãng phí thời gian vào việc ăn nhậu.

- Phải rồi, cậu còn tính chiều nay đi thăm bạn bè nữa.

- Nói cho lão Trương nghe thế thôi. Bởi mình muốn giữ xe lại thì phải có lý do ấy mà.

Phú tỏ vẻ đồng ý gật đầu nói:

- Chủ ý vậy thì hay lắm.

- Anh à, gần đây tình hình y viện thế nào?

- Ông giám đốc không thường thông tin cho Phi biết sao?

- Ạ, tin tức giấy tờ mà, em muốn nghe chính nơi miệng anh kể lại xác thực hơn.

- Đại khái không khác gì hơn trước bao nhiêu. Chỉ trang bị thêm dụng cụ cũng như có nhiều bệnh nhân hơn trước.

Phi cười cười nói:

- "Sanh ý hưng long thông tứ hải" (sanh ý thạnh vượng có tiếng khắp nơi).

- Đúng vậy, thật Giám đốc có duyên nên "tài nguyên thạnh mậu đạt tam giang" (tài nguyên dồi dào vô như nước vỡ bờ), do đó, cái bụng của ông ta càng ngày càng lớn. Đầu năm nay mở thêm bệnh viện thần kinh, ông chủ tính rất hợp thời. Thế giới càng văn minh, người ta mang bịnh thần kinh càng nhiều hơn.

- Anh nói nghe thử, có bệnh nhân nào đặc biệt không?

- Tiểu Lê, chú mầy về y viện sẽ tự mình khai thác lấy, nên tha cho việc anh phải kể lại em nghe, chúng mình hiện giờ bàn chuyện bệnh nhân thì có thú vị gì?

Nghe Phú nói thế, Phi liền thay đề mục:

- Trước khi đến trạm xe lửa, anh đã tính toán xong, bộ chú mầy chiều nay có tiết mục gì hay à?

- Mình đi Dương Minh Sơn xem hoa Anh Đào được không?

Phú nhìn ra ngoài cửa xe nói:

- Tiết trời âm ỉ thế này mà đi thưởng hoa nỗi gì?

- Theo ý em, tiết trời này đi thưởng hoa mới hợp chớ, bởi không người đông đúc chen lấn, mình được tự do hơn. Chờ đến trời trong sáng, không gió mưa mà lên núi, thì người xem người chớ xem hoa nỗi gì.

- Hay lắm, cao luận, cao luận! Trách gì chú mầy viết văn chẳng hay sao được. Luôn cả miệng mồm của chú mầy nghe cũng có vẻ thi sĩ quá.

- Anh đừng nói kiểu đó nữa, tổn thọ lắm.

Phú liếc sang Phi, nói:

- Nói sao mà tổn thọ? Anh chưa cho chú biết, em của anh nó rất thích văn thi của chú mầy, cô ấy muốn tìm gặp chú mầy một phen cho biết mặt.

Phi nửa đùa nửa thật:

- Được rồi, lúc nào rảnh anh mời cô ta đến, em sẽ đứng thỉnh khách.

Phú nhíu mày, liếm môi nói:

- Tôi không làm thế đâu, bởi mình là đàn anh mà, đâu có mời mọc dẫn dắt cô ta đi được, để cô ta tự do chứ.

- Thất kính, em đâu có ngờ anh Phú của mình là chính nhân quân tử thế này.

- Không phải mang lốt chính nhân quân tử, chẳng qua từ chén cơm manh áo cũng nhờ cô ấy lo dùm kia mà...

Phi ngừng xe lại, cười cười nhìn Phú nói:

- Thôi, đừng nói chuyện đông chuyện tây nữa, nào, anh đã mời em dùng cơm, hãy tính dứt khoát đi.

- Thì tôi đã mời chú mầy dùng cơm mà, gần đây đâu có quán cơm nào.

- Em thay đổi ý định dùng cơm tại quán, bây giờ mình mua hai phần cơm lên xe ăn, chiều sẽ về Đài Bắc dùng thẳng kè một bữa được không?

- Chú mầy tính rất hay, đừng vì lẽ đó mà bắt mình phải mời dùng hai bữa đạ Tôi chỉ mời chú mầy một bữa thôi, muốn tính ăn gì tùy ý.

Phi tức cười nói:

- Kể ra đầu óc anh cũng bén nhạy thật, em chưa hề nghĩ đến điều đó, bằng không, em đã báo hại anh đãi hai lần rồi.

- Thôi, đừng nói xàm, hãy xuống xe mua hai phần cơm đi.

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Dưới cơn mưa bụi, Phi lái xe hướng sang đường Trung Sơn Bắc Lộ mà ra ngoại ộ Tuy trời mưa bời bời, nhưng cũng có nhiều xe chạy. Đường rất trơn, Phi không dám chạy mau, chỉ giữ tay lái với tốc độ bình thường, theo những xe chạy đằng trước.

Trên sông Cơ Long, mưa bụi như khói, sóng nước chập chờn, từ xa trông các ngọn núi như trùm phủ một màn sương mù mịt, không có cảnh sắc nào hơn, làm người có thể ưa nhìn.

Tuy Hoàng Thiên Phú ngồi một bên Phi, nhưng hai người ít chuyện trò với nhau. Lê Dịch Phi vẫn chú tâm nhìn đằng trước mà lái xe. Phú chẳng chút hứng thú nào đối với tiết trời này mà lên núi thưởng hoa, bởi Phi kéo anh ta đi nên không lẽ khước từ. Riêng Lê Dịch Phi thì rất hài lòng, chàng vừa lái xe vừa ca liền miệng, dường như ngoài vấn đề du sơn ngoạn thủy ra, chàng không có một điều lo âu nào khác.

Xe chạy đến ngã ba Sĩ Lâm, Phi lái xe sang phía hữu chạy thẳng theo đường lên Dương Minh Sơn. Chừng một phút sau, chàng phát giác phía sau có chiếc xe Jeep của cảnh sát gia tăng tốc độ đuổi theo xe mình. Vì xe chàng chạy không quá năm mươi cây số giờ.

Chiếc xe của cảnh sát vượt qua khỏi xe Phi bèn ngừng lại, đồng thời cũng ra dấu cho chàng phải ngừng theo. Phi dừng xe xong, bỗng thấy một cảnh sát mặc áo mưa bước đến bên chàng.

Phi tỏ vẻ bực bội hỏi trước:

- Thưa ông, chắc chúng tôi chạy quá tốc độ hả?

Viên cảnh sát liếc nhìn trong xe, sau đó lắc đầu nói:

- Không phải, nhờ ông cho xem bằng lái.

Phi móc trong túi áo ra một chiếc bóp nhỏ, lấy bằng lái ra trao cho viên cảnh sát. Anh ta chỉ xem sơ qua, lập tức trả lại cho Phi:

- Xin lỗi ông.

- Không có chi.

Phi cất bằng lái, lên xe tiếp tục rồ ga cho xe chạy một đoạn đường khá xa, Phi nói:

- Cũng may có đem bằng lái theo mình, bằng không, hết đi xem cảnh vật rồi.

- Đoạn đường này cảnh sát thường hay xét giấy tờ, theo tin các báo, vào mùa hoa này thường xẩy ra nhiều vụ, do các lão già không biết chạy xe, hay bỏ neo giữa lộ, làm cho xe sau chạy tới gây ra nguy hiểm.

- Sao họ không tra xét xe chạy trước xe mình?

- Có lẽ tại vận khí của chúng mình không hên. Vả lại cũng do quyền hành của các cảnh sát nghi đâu hỏi đó cũng chưa biết chừng.

Hai người đang chuyện vãn, bỗng đằng trước có một cảnh sát giao thông ra hiệu bảo xe họ ngừng lần nữa. Vừa ngừng xe, Phi không đợi cảnh sát hỏi trước lật đật lấy bằng lái xe đưa ra.

Viên cảnh sát chỉ xem sơ giấy tờ, và liếc nhìn trong xe. Sau đó trả bằng lái lại cho Phi, lễ phép nói:

- Xin lỗi ông.

Phi không mấy vui vẻ hỏi:

- Xin ông cho biết, hôm nay nhằm ngày các ông mở chiến dịch tra hỏi bằng lái xe à?

Viên cảnh sát lễ phép trả lời:

- Xin ông tha thứ, không phải chúng tôi cố ý làm phiền...

Phi chỉ những chiếc xe vừa qua lại, hỏi:

- Sao các ông không hỏi những xe khác?

- Xin lỗi ông, bởi vừa rồi chúng tôi có tiếp được mệnh lệnh, nên chú ý chiếc xe du lịch sơn màu xanh đậm do một cô gái trẻ tuổi lái, nếu gặp cô ấy, phải chận lại ngay.

- Nhưng trong xe của chúng tôi đâu có cô gái trẻ nào?

- Chỉ vì trời mưa mù mịt nên chúng tôi xem không được rõ, nên làm phiền ông.

Phú nghe đến đây cảm thấy hứng thú hỏi:

- Xin ông cho biết, cô gái ấy là một tội phạm đang bị tập nã phải không ông?

Viên cảnh sát cười nói:

- Không, chẳng có gì nghiêm trọng cả.

- Chẳng có chuyện gì sao lại cản trở cô ấy?

- À, bởi vì trong mệnh lệnh nói, cô ấy là người bệnh, cô ta lén lấy xe chạy đi, người nhà sợ cô gây ra tai nạn.

- Đại khái màu sắc chiếc xe đó cũng tương tợ xe chúng tôi?

- Đúng rồi, theo lệnh cấp trên cho biết, cô ta cũng chạy về hướng này nữa.

- Được rồi, nếu chúng tôi gặp sẽ giúp cho các ông. Ông có ghi số hiệu xe đó không?

Viên cảnh sát lắc đầu nói:

- Lệnh không nói rõ, chỉ nói chiếc xe đó là của ông Giám Đốc Kiến Thành Hóa Công Xưởng.

Nghe đến đây Phú càng chú ý hơn, hỏi:

- Ông chủ hãng đó họ Hùng phải không ông?

- Phải rồi, cô gái chạy xe cũng chính là con của ông. Vì thế, ông ta rất lo lắng, đến nhờ cuộc trưởng của chúng tôi tìm giúp, đồng thời cũng nhờ nhà phát thanh loan báo giúp tìm con ông.

Hoàng Thiên Phú tỏ vẻ cao hứng nói:

- Ạ, thật ai cũng khéo sắp, chúng ta ngày nay chắc chắn gặp nhiều chuyện phiền phức.

Viên cảnh sát vừa cười vừa quơ quơ tay nói:

- Hy vọng chúng tôi tìm sớm chừng nào càng hay chừng nấy.

Lê Dịch Phi không chú ý đến chuyện đó nữa, chàng lái xe thẳng lên núi, chàng tỏ ra nhuần nhã đường đi, cũng như kỹ thuật lái xe điêu luyện của mình mà từ từ chạy lên.

Đồng bằng Sĩ Lâm lần lần mất hút đằng sau. Nhìn con lộ trước mắt không khác một sợi chỉ đen ngòng nghèo, nhiều xe đang trên đường lên núi chẳng khác loài kiến đang bò lên lúc nhúc. Những đoàn thuyền trên sông, cũng như xóm nhà hai bên bờ đều khuất dần trong mưa bụi mịt mùng.

Trước cảnh sắc này, khiến cho Lê Dịch Phi nhớ ra một câu thi trong bài thơ của ai mà chàng quên tác giả "Võ trung xuân thọ vạn nhơn gia" (Cây mùa xuân và xóm nhà đều mất trong những trận mưa phùn). Hoàng Thiên Phú đoán ra ý của Phi nên nói:

- Tiểu Lê, rất tiếc chú mày không phải là một tiểu thuyết gia, tôi có một thiên tài liệu sống động ghê đi.

- Anh nói gì?

- Chuyện cảnh sát vừa nói rồi đó.

- Một cô gái sang trọng, tánh buông lung, lái xe chạy đi chơi, ba cô ta là một phú ông hết sức lo sợ tìm khắp nơi, sau đó cô bị bọn lưu manh bắt hiếp, có chàng hiệp sĩ nọ cứu nàng thoát khỏi tay bọn lưu manh sau đó chàng và nàng nên nghĩa vợ chồng và sum họp với gia đình, phải vậy không?

Phú nghe Lê nói dứt, chàng cười sặc sụa nói:

- Tiểu Lê, nhà ngươi tưởng tượng phong phú quá. Nhưng, anh không thể hy vọng chú viết tiểu thuyết kiểu đó, anh chỉ muốn cho chú mầy biết chuyện đã qua của cô gái họ Hùng, nói ra đây chắc chắn chú mầy biết cô tạ Thật nàng là một cô gái đa tình, bởi trước đây ba tháng, bạn trai của nàng chẳng may chết đi, từ đó nàng ngã bịnh đến nay.

Phi rất chú ý hỏi:

- Ạ, tôi làm sao biết? Nàng tên là gì?

- Hùng Tố Tố, là bạn học của chúng ta, cô ta có tiếng đẹp nhất lớp đó, quên sao?

Phi gật đầu nói:

- Em biết nàng rồi. Hôm nay nếu mình gặp nàng thì cũng có duyên chớ. Anh nói nàng mang bịnh gì vậy?

- Loạn trí.

- Cũng vì bạn trai của nàng chết hả?

- Nàng tin rằng chàng không chết. Từ ngày nàng được tin bất hạnh của chàng, nàng chỉ lăn đùng ra khóc một lần thôi. Sau đó, nàng không đồng ý ai nói đến tiếng chàng chết, mỗi ngày nàng mãi viết thư gởi cho chàng, thét rồi không ai đi gởi thư, chính nàng phải tự đi gửi. Mấy tháng nay vẫn đều đều như vậy.

Lê Dịch Phi lặng lẽ giây lát, bỗng lắc đầu nói:

- Thật đáng thương! Bạn trai của nàng là ai vậy?

- Chắc chú mầy đã đọc tin trên các báo. Trước đây ba tháng có chiếc phi cơ từ hải đảo bay về Đài Bắc, khi đến gần Đào Viên đụng phải núi, trừ viên phi công phụ ra, còn tất cả thẩy đều chết sạch.

- Em cũng có đọc qua tin này, nhưng không mấy chú ý. Bạn trai của cô Tố Tố là một hành khách trên chiếc phi cơ đó?

- Không, anh ta là phi công.

Phi tỏ vẻ thương tiếc than thở:

- Thật là bất hạnh! Nghe anh nói, em đã nhớ ra rồi. Dường như viên phi công đó họ Lục, thời chiến, anh ta là một phi công anh hùng. Theo bình luận của báo chí, lần tai nạn phi cơ nầy, không nên qui tội cho anh ta.

- Phải rồi, chuyện xẩy ra là do viên phi công phụ lái. Sau khi phi cơ rớt chỉ một mình anh ta sống sót, nhưng bị thương nặng, cháy hết nửa bên mặt không thể nhìn ra được. Anh ta được cứu thoát đưa vào y viện, thường tự Oán trách, muốn tự sát mãi. Sau cùng, anh ta được đưa vào y viện của chúng ta.

- Còn cô Tố Tố? Hiện giờ cũng ở tại y viện của chúng ta?

Hoàng Thiên Phú lắc đầu nói:

- Không, y viện trưởng của mình với ba của Tố Tố là bạn thân, tuy có rước y sĩ đến xem bịnh, nhưng chưa hề đưa cô ta vào bệnh viện.

- Thật là bất hạnh! Một lần ngẫu nhiên xẩy ra tai nạn, gây cho nhiều người phải đau khổ. Chuyện rủi ro rất đáng thương!

- Viên phi công phụ là chánh phạm gây ra vụ tai nạn nầy!

- Nhưng anh ta vô tâm gây ra tội lỗi, chưa ai bao giờ cố ý dùng thân mình mà đùa giỡn với tử thần.

Hoàng Thiên Phú cười cười nói:

- Tiểu Lê, nhà ngươi đã có thói quen dung thứ cho người.

- Không phải em hay nghĩ đến chuyện người khác, thật ra, những mẫu chuyện thế này em ít hay lưu tâm đến. Mình mà đi lo cho cổ nhân chẳng bổ ích vào đâu.

- Nói thế thì thiên tiểu thuyết này em chẳng chịu viết thành văn hả?

- Có bao giờ anh thấy em viết tiểu thuyết đâu?

- Anh à, mình đừng lo việc của người xưa nữa, hãy đi lên núi thưởng hoa là xong.

Phú cười ha hả nói:

- Anh hy vọng đừng gặp cảnh sát đón xe mình nữa.

Trên đường lên núi lần lần càng nhiều xe, đi thưởng hoa trong cơn mưa cũng có rất nhiều người nghĩ giống như Phị Mỗi chiếc xe đều chở đầy ắp người là người, làm cho cảnh mưa buồn ủ rũ càng náo nhiệt thêm lên.

Lê Dịch Phi nhìn theo xe chạy đằng trước, nói:

- Dường như người đi thưởng hoa họ cũng tưởng tượng như mình.

- Đúng rồi, xem hạng người nhàn nhã rất nhiều.

- Có lẽ mưa cũng sắp tạnh rồi.

- Thật ra, muốn đi thưởng hoa cần gì đến sau núi? Dọc đường nầy hoa trổ cũng đẹp đáo để.

- Theo ý chú mầy, tại Tân Công Viên của Đài Bắc xem hoa Đỗ quyên đua nở cũng được rồi, hà tất phải đến đây làm gì cho nhọc?

- Theo ý em, không phải vì vấn đề thưởng hoa mà mình phải lên núi, ngoài việc thưởng hoa ra, lên núi còn nhiều điểm đáng thưởng thức. Năm nọ, một mình em lên núi, trong khi mùa Anh Đào và Đỗ quyên đều tàn, trong các vườn hoa chỉ còn màu xanh biếc của chồi non, tiếng ve ngâm nga điếc tai. Chỉ một mình thơ thẩn trong vườn hoa, tuy vậy, em cảm thấy thú ghê vậy đó!

Bỗng nhiên Hoàng Thiên Phú than dài:

- Anh thì cảm thấy mình không một phút được rảnh rang để du ngoạn trên núi một mình, hằng ngày lo cho bệnh nhân muốn điên đầu, thét rồi tinh thần mình cũng muốn chia xẻ theo họ.

Phi dùng tay vỗ vỗ len vai của Phú:

- Ngày mai có em bầu bạn với anh rồi, đừng lọ Ngày nay tụi mình vui chơi thỏa thích một bữa đi, để quên những hình ảnh của bịnh nhân trong y viện. Ngoài vấn đề du ngoạn ra, trời sụp anh cũng đừng để ý đến.

Phú nhìn Phi cười cười, gật đầu tỏ vẻ đồng ý hỏi:

- Đến tối chúng ta mới về hà?

- Không, sáng mai chúng ta sẽ về, chiều nay trú ngụ tại Đài Bắc một đêm, đến Hoàn Quang Phạm Điếm nghe ca nhạc, nếu anh có hẹn với một nàng nào.

- Có hẹn thì nhứt định sẽ không đèo chú mầy theo.

- Bộ anh sợ viện trưởng khai trừ hả?

Phú cười cười nói:

- Phải rồi. Nếu muốn đi thì anh đi một mình thôi, không dám dẫn chú mầy theo.

- Đừng lo, em không bắt anh thỉnh khách đâu. Không phải viện trưởng nơi nào cũng có ông ta tới, chỉ trừ chúng ta đừng đến các quán rượu thì không bao giờ gặp ông ta.

- Điều tốt nhất là, kéo ông ta đến tiệm rượu một lần, từ đó về sau chắc ông không dám tìm gặp mình nữa.

- Thôi đi, anh không dám làm theo kiểu chú mầy đâu.

- Ông ta không phải là một hùm xám, tội gì mình sợ chớ.

- Đúng rồi, trong y viện thầy đều đặt cho ông cái biệt hiệu đó chớ.

- Biệt hiệu gì, hùm xám hả?

- Họ còn thêm cái họ của ông lên trên, nên thành là "Khưu lão hổ" chú mầy nghĩ, mùa hè oi bức đã qua, lúc bây giờ đến "Thu lão hổ" không đáng sợ sao được?

Phi phát cười lớn lên:

- Biệt hiệu này có giống bản chất của ông ta không?

- Không, bỗng nhiên anh nhớ ra mà đặt cho ông ta thôi, chắc em còn nhớ dáng điệu của ông hồi dạy mình, nhất là mỗi lần khảo thí?

- Ngồi trên ghế giám khảo dáng điệu hầm hừ như một con cọp già, không thí sinh nào mà chẳng sợ Ông ta.

Cả hai cùng cười lớn lên, tiếng dội vang vang trong núi xa.

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Hai người lên đến một khoảng đất bằng rộng rãi, nơi đây hai bên đều là nhà của ngoại kiều, mỗi nhà đều trồng hoa khá nhiều, hoa đã hé nụ đủ màu hồng và tía.

Bỗng nhiên Lê Dịch Phi lái xe sang một ngã rẽ phía tay mặt. Hoàng Thiên Phú ngăn lại nói:

- Tiểu Lê, chú mầy đã chạy lầm đường rồi.

Phi hất hàm sang phía trước:

- Anh thấy gì đằng trước không?

Phú nhìn theo hướng Phi, bỗng anh kêu lên:

- Một cỗ xe du lịch màu xanh đậm.

- Phải rồi, giống màu chiếc xe mình.

- Tiểu Lê, thần kinh của chú mầy nhạy ghê, khu nầy ngoại kiều rất nhiều, chắc là xe của họ, lẽ đâu khéo sắp như vậy.

- Em tin rằng xe này của cô Tố Tố, nếu xe nhà của ngoại kiều thì đậu ngay cửa của họ chứ.

Phi nói xong bèn lái xe đến chiếc xe màu xanh đậm mà ngừng lại. Cả hai cùng chú ý ngó vào xe, quả nhiên trong xe có một thiếu nữ trẻ đẹp, xõa tóc dài xuống đôi bờ vai, trên gương mặt không son phấn, làn da cô trắng xanh. Cô ta mặc chiếc áo màu vàng nhạt, ngồi bất động trên xe, đôi mắt trông thẳng về phía trước. Nàng như không phát hiện ra tiếng xe ngừng cạnh xe mình.

Đậu xe xong, Phi lập tức chạy đến xe nàng, chàng khẽ gọi:

- Hùng tiểu thơ!

Thiếu nữ nghe tiếng vội vàng quay đầu lại, khi cô ta thấy Phi, sắc mặt lộ vẻ kinh ngạc hỏi:

- Ông là ai? Sao ông lại biết tôi?

Phi tự giới thiệu:

- Tôi họ Lê, chúng ta cùng là bạn học, cô còn nhớ sau buổi lễ tốt nghiệp, cô cống hiến cho sinh viên nghe mấy bài hát. Giọng hát của cô rất hay Những bài hát của cô hát, hôm nay tôi còn nhớ rõ.

Nàng như nhớ ra đôi chút, nhưng lại hướng sang Hoàng Thiên Phú ngụ ý hỏi là ai?

Phi thay Phú mà giới thiệu cho nàng biết:

- Anh nầy họ Hoàng, tốt nghiệp trước chúng ta một năm, ảnh thuộc hàng đại ca của tôi và cô.

Hoàng Thiên Phú thái độ rất ung dung, gọi nàng:

- Hùng Tố Tố, chúng ta là bạn học, xin phép cô cho tôi gọi bằng tên cho nó tự nhiên hơn, tôi là Hoàng Thiên Phú, còn chú nầy là Lê Dịch Phi.

Trong miệng Tố Tố nói lầm thầm hai tên đó, như nàng cố lục lại trí nhớ, đồng thời đôi mắt nàng nhìn chòng chọc vào hai người. Sau đó, nàng nói nho nhỏ:

- Lê Dịch Phi, cái tên nghe hơi quen quen.

Hoàng Thiên Phú như đánh thức nàng:

- Thường khi viết báo hay viết văn, chú nầy lấy bút hiệu là Dịch Phi đó.

Nét mặt nàng lộ vẻ chân thật, cười nói:

- Ạ, tôi nhớ ra rồi.

Phi tìm một lý do khác:

- Chúng tôi đến đây tìm một người bạn, còn cô tìm ai?

Hùng Tố Tố gật đầu:

- À, tôi đi tìm ông Khang Lao, ông nầy là Giám đốc công ty hàng không dân sự, mấy anh có biết xin chỉ dùm?

- Không biết.

Lê Dịch Phi trả lời xong, đồng thời liếc thấy nàng đang vén mái tóc phất phơ trước trán, thái độ nàng rất tự nhiên, không một chút gì tỏ ra mất bình thường cả.

Hoàng Thiên Phú hỏi tiếp:

- Nếu cô có địa chỉ ông ấy cho biết để chúng tôi tìm giúp?

Nàng lắc đầu nói:

- Tôi không biết, chỉ trước đây nghe nói ông ta trú ngụ tại Dương Minh Sơn thôi.

- À, dẫy nầy ngoại kiều ở rất nhiều. Sao cô không đến công ty của ông ấy mà hỏi thăm?

- Tôi có đến mấy lần, nhưng họ nói ông ấy chẳng còn ở đây. Chỉ vì họ biết tôi tìm ông ấy là hy vọng ông ấy nói thật cho biết anh Cơ Thực chừng nào về đến...

- Cô hỏi, ông Lục Cơ Thực hả?

Đôi mắt Hùng Tố Tố sáng lên:

- Anh biết ông ấy sao?

- Tôi không biết Lục tiên sinh, nhưng đã lâu rồi tôi ngưỡng mộ Ông ta là một vị anh hùng không quân.

- Tôi rất thích nghe anh nói biết đến ông ấy, ông ta là một viên phi hành, lái phi cơ từ Hương Cảng sang Manila hơn ba tháng nay, tôi hy vọng ông Khang Lao sớm dời ông ấy về đây.

Lê Dịch Phi và Hoàng Thiên Phú liếc nhìn nhau như là chứng thực lời Phú nói Lục Cơ Thực đã chết vì tai nạn phi cơ chạm vào núi, nhưng nàng vẫn nhờ ông giám đốc điệu chàng về.

Điều đó chứng tỏ rằng có người không đem sự thật mà nói cho nàng hay. Sự thực, xem hình dáng nàng đáng thương hại nên không còn ai dám đem hung tin đó mà cho nàng biết?

Lê Dịch Phi suy nghĩ nên tìm cách nào để đưa nàng về, sợ một mình lái xe sẽ gây tai nạn. Nếu cho cảnh sát biết mà tìm, sợ nàng sẽ kém vui. Nghĩ giây lát, chàng nói:

- Với tình bạn học, chúng tôi muốn đưa cô đi được không? Cô muốn đi xem hoa hay về nhà?

Gương mặt nàng lộ vẻ âu sầu:

- Tôi không thể đi đâu nữa được, vì xe tôi đã hư rồi.

Phi tỏ vẻ kinh ngạc:

- Ạ, để tôi xem thử!

Hùng Tố Tố ngồi sang bên, nhường chỗ lái cho chàng ngồi để thử xe, chàng phát hiện bình điện đã hết. Chàng nghĩ kỹ, kiểu nầy cũng tốt, thế thì khỏi gây tai nạn.

Phi tỏ ra khẩn trương nói:

- Tôi xem rồi, không thể sửa chữa được, cô nên để chúng tôi đưa cô về, mướn người giữ xe cô, sau khi về đến nhà sẽ cho người đến lấy xe.

- Làm như thế có phiền cho anh không?

- Là bạn học, có hề gì mà cô phải lo?

Hùng Tố Tố lấy chiếc xách tay mở cửa xe bước xuống, Phi bèn khóa xe nàng lại, trong lúc chàng bước lại xe mình, Phú nói nhỏ:

- Chú mầy nói gẫm lại có lý, xem hoa nào phải lựa đến phía sau núi mới có hoa!

Phi hướng sang Phú mỉm cười:

- Anh Phú, anh nên chiếu cố đến cô nữ đồng học nhé, tôi đi tìm người mướn giữ xe.

Anh ta nói rồi, nhắm hướng đại lộ có cảnh sát đứng gác, đem tất cả tình hình nói lại cho viên cảnh sát nghe. Chàng chỉ nói là bạn học với Hùng Tố Tố nên đi tìm nàng.

- Nếu các ông được lịnh, khi có người đến hỏi thì nói có chiếc xe của nàng đậu gần đây, các người đi tìm sẽ biết ngay.

Viên cảnh sát theo Phi đến bên xe, Phi hỏi chìa khóa xe trong tay của nàng trao cho viên cảnh sát, chàng nói, sẽ có người đem bình điện đến để lái xe về.

Phú bổ túc lời Phi:

- Yêu cầu ông gọi điện thoại xuống dưới núi cho đồng đội hay, xin đừng ngăn cản xe của chúng tôi.

Viên cảnh sát không hiểu ý của Phú, nhưng anh ta vẫn nghe theo lời Phú mà gọi điện thoại cho các trạm hay, sau đó đưa tay như cho lệnh hai người lui xe chạy xuống núi.

Ba người cùng ngồi ở băng trước, Phi lái xe, Hùng Tố Tố ngồi giữa. Nàng đợi xe mở máy bèn hỏi:

- À, hai anh đưa tôi về nhà, còn công việc của hai anh tìm bạn thì phải làm sao?

Hoàng Thiên Phú trả lời:

- Không sao, chúng tôi đã gặp cô bạn gái đó tại dọc đường rồi.

- Hai anh có đến công viên xem hoa không?

- À, chúng tôi đã xem hôm qua rồi.

- Trong cơn mưa mà xem hoa cũng thú chớ, tôi còn nhớ khi ở trường có đọc của anh Phi một tản văn, ý văn diễn tả cuộc đi xem hoa tại Dương Minh Sơn, bài tản văn hay quá.

Phi che dấu nội tâm mình đang thích thú:

- Cám ơn cô khen quá lời.

Phú cười cười nói:

- Tiểu Lê, bây giờ mình mời khách chớ.

- Thật anh diễn tả rất khéo. Tôi xem xong là thích tản bộ dưới cơn mưa mà xem hoa ngay.

Hoàng Thiên Phú càng cao hứng hơn, nói tiếp:

- Hôm nay chúng ta cùng đi xem hoa nhé? Để tôi được biết cái hương vị xem hoa dưới mưa ra sao?

Tố Tố phản đối:

- Không nên đâu, theo tôi nghĩ không nên phí thời giờ của mấy anh. Riêng tôi, cũng đáp ứng lời mời của Cơ Thực, sau khi chàng về đây, chúng tôi sẽ đến Dương Minh Sơn mà xem hoa Anh Đào.

Hai chàng đều lặng thinh, bởi lời của Hùng Tố Tố vừa rồi dường như có một áp lực đè nặng lên hai chàng. Riêng Lê Dịch Phi lo nghĩ, nếu nàng hiểu rõ sự thật, hoặc tin vấn đề chàng tử nạn là thật, làm thế nào nàng chịu nỗi sự thất vọng đó?

Nàng liếc nhìn hai người nói:

- Xin lỗi, nếu hai anh không vì tôi, chắc hai anh đi du ngoạn nhất định là vui lắm.

Lê Dịch Phi trả lời:

- Không, cô đừng hiểu lầm, chúng tôi rất vui vẻ vì gặp cô, tình nguyện phục vụ cho cô đấy chứ.

Bỗng nhiên nàng nhìn Phú nói lớn:

- Thật tôi muốn giết lão Vương!

Hoàng Thiên Phú giật mình, không hiểu sao khi không nàng lại muốn giết lão Vương, mà lão Vương là ai? Phi hỏi:

- Lão Vương là ai vậy cô?

Nàng như cố ý đáp cho Phú yên lòng:

- Lão Vương là tài xế xe tôi. Nhất định lão muốn phá cho xe hư, bởi lão không muốn cho tôi đi. May nhờ gặp hai anh là bạn học.

- À, thì ra thế.

Hoàng Thiên Phú mới hiểu câu nói của nàng vừa rồi, Tố Tố lại nói tiếp:

- Chiều nay xin mời hai anh đến nhà tôi dùng cơm, tôi ít khi mời được bạn học về nhà hay du ngoạn.

Phú bèn đáp ứng ngay:

- Tốt lắm.

- Mấy anh có biết, những ngày qua ba tôi vẫn tìm y sĩ để chữa bệnh cho tôi, tôi rất hận các người gọi là y sĩ lắm.

Phi như chú ý hỏi:

- Thì ra cô không thích y sĩ?

- Đúng vậy, tôi rất chán ghét y sĩ, cũng như sợ bác Khưu của tôi.

Hoàng Thiên Phú trào lộng:

- Cũng may bọn tôi không phải là y sĩ.

- Phải rồi, nếu các anh là y sĩ thì nhất định không bao giờ tôi mời về nhà.

Phi không hưởng ứng lời nàng, chàng chỉ chú ý lái xe. Phú huýt gió nho nhỏ và nói:

- Tiểu Lê, nếu chú mày mở ống vạn hoa đồng ra thì sẽ thấy chỉ là những mảnh giấy vụn tạo thành. Lúc ấy chưa biết cảm giác của chú sẽ ra sao?

- Đừng lo, vạn hoa đồng chỉ là giấy vụn cấu tạo chớ gì.

Hùng Tố Tố lấy làm lạ hỏi:

- Mấy anh nói gì vậy?

Phú khó nín cười nói:

- Chúng tôi đang nghiên cứu đúc một ống vạn hoa đồng thế nào cho đẹp để trồng hoa.

- Tôi chưa bao giờ mở ống vạn hoa đồng ra, nhưng tôi rất thích hình dáng của nó.

- Nếu cô vô ý mở ra thì ý cô ra sao?

- Tôi sẽ vá nó lại. Nhưng, không khỏi thất vọng vì mình tìm không ra cái sở thích của mình từ trước.

Hai người đối thoại nhau, Phi chỉ lẳng lặng mà nghe. Chàng đối với Hùng Tố Tố không còn giữ một ấn tượng nào khi còn tại nhà trường, chàng chỉ còn nhớ khi cử hành cuộc lễ tốt nghiệp, chàng nghe nàng hát mấy bản. Chàng biết nàng là cô nữ sinh hiền lành. Do đó, chàng lưu tâm và lo cho nàng gặp phải tình trạng như hiện giờ. Chàng nhận thấy nàng quả đang mang bệnh thần kinh bất thường. Phi thầm nghĩ, nếu mình gặp phải một bệnh nhân như thế này thì phải chữa trị cách nào?

Khi xe xuống đến chân núi, Tố Tố hỏi:

- Chắc anh biết nhà tôi?

Phi lắc đầu trả lời:

- Ở Đài Bắc hả cô?

- Không phải, ở tại Đạm Thủy.

- À, thì vậy nên tôi không biết cũng phải, nếu biết thì tôi sẽ xuống núi phía bên kia cho gần hơn.

- Tôi không muốn anh đi xuống đường kia, vì sợ lão Vương cản đường chớ.

- Không sao đâu, chúng tôi sẽ đưa cô về đến Đạm Thủy.

- Khi đến đó, anh đừng bóp kèn, cũng đừng nhận chuông, tôi có đem chìa khóa theo đây, bởi không muốn cho ba tôi biết tôi ra đi.

- Ba cô không cho cô đi sao?

Hùng Tố Tố lắc đầu khẽ đáp:

- Ba sợ tôi gây ra tai họa, các anh nghĩ, người như tôi có thể gây tai họa được sao?

- Nếu thế, cô làm sao dắt chúng tôi về nhà được?

Nàng mở to đôi mắt nói lớn:

- À, tôi sẽ nói vừa đi tản bộ dạo cảnh về gặp hai anh.

- Còn xe cô chỉ?

- Tôi đã căn dặn lão Vương hãy lén đi lấy về, dĩ nhiên lão phải nghe theo lời tôi, vì lão sợ tôi phóng lửa đốt căn phòng của lão.

- Cô dám phóng hỏa đốt thiệt sao?

- Đương nhiên, nhưng làm bộ vậy thôi, lão vẫn phải tuân theo như thường.

Hoàng Thiên Phú cười lớn, chàng thấy rằng gặp cô này rất thú vị. Xe vừa đến vườn Sĩ Lâm, Hùng Tố Tố nói:

- Anh Phi, anh có biết gần đâu đây có trạm gửi thư không?

- Chắc có mà.

Nàng nhìn chàng vẻ yêu cầu:

- Anh có thể giúp tôi gởi một phong thư?

- À, đương nhiên là được chớ.

Hoàng Thiên Phú chen vào:

- Tôi biết địa chỉ nhà trạm, ở bên tả đường Diên Đạo.

Đến bưu cuộc, Hùng Tố Tố lấy trong xách tay ra một phong thư màu xanh nhạt, để dấu hiệu gởi đường hàng không, người nhận thư dĩ nhiên là Lục Cơ Thực. Địa chỉ là Hương Cảng.

Bỏ xong bì thư đó, nàng lấy ra một phong bì khác, người nhận thư cũng Lục Cơ Thực, nhưng lại là địa chỉ Ma-Ni-La của Phi Luật Tân. Thư này nàng chỉ dán tem chớ không ghi dấu hiệu như thư trước. Khi nàng nghe bức thư rớt xuống đáy thùng, nàng mới yên lòng nở nụ cười thỏa mãn.

Lê Dịch Phi chú ý đến cử chỉ của nàng, hỏi:

- Bộ Lục tiên sinh không gởi tin cho cô biết lai lịch?

- À, anh ấy nhất định rất lo lắng, từ trước không hề có thái độ như thế.

- Chắc cô đã gửi thư cho ông ấy nhiều lắm rồi?

- Chắc nhân viên bưu cuộc đã chết hết rồi, nên họ không gởi thư đến tay anh ấy.

- Bình thường ai đem thư đến bưu trạm gởi cho cô?

- Tôi rất hận lão Vương, có lúc lão mang thư đi nhưng không bỏ vào thùng thư, chắc lão bỏ ra ngoài nên thư không chạy đi.

Lê Dịch Phi thở dài. Chàng không hiểu duyên phần hẩm hiu sao mà một thiếu nữ hiền lương đẹp đẽ như nàng lại vướng vào những chuyện bất hạnh như thế này? Chàng hy vọng sẽ giúp được gì cho nàng, biết rằng bây giờ mình cũng thúc thủ, có lẽ thượng đế cũng không thể giúp được nàng. Có ai lại xui khiến cho người chết rồi mà sống lại được, chắc thượng đế cũng đành chịu.

Chàng chỉ còn có cách đưa nàng về nhà bình an mà thôi. Sau này không mong gặp lại nàng, chắc nàng cũng không hề tìm gặp chàng. Tuy chàng chẳng nói mình là y sĩ, nhưng nàng đã nói chán ghét y sĩ. Nếu nàng biết rõ mình là y sĩ, chắc chắn nàng không thèm ngó đến mình nữa là khác.

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Nhà của Hùng Tố Tố ở ngoại ô Đạm Thủy, nằm cạnh công lộ đi Đài Bắc. Xe hơi đi thẳng vào sân được. Nhà không lớn lắm, cất theo kiểu tây phương có hai tầng lầu, trước và sau nhà đều có vườn hoa, trong vườn trồng đủ các thứ hoa bản xứ và ngoại quốc. Mùa này hoa Mai Quế, Đỗ Quyên và các loại hoa Nhật bổn đang nở rộ, bên một góc hoa viên có làm giàn cho các loại hoa dây bò lên. Đường vào vườn trải bằng đá trứng.

Phía sau nhà là dẫy núi xanh man mác, trước là con lộ uốn khúc như rắn bò, đi thẳng xuống là sông Đạm Thủy nước lặng lờ trôi. Bên kia sông là ngọn núi Quan Âm cao vót. Cảnh trí nơi đây có phần vắng lặng, khiến cho người mới đến cảm thấy như một cảnh thần tiên thoát tục.

Hùng Tố Tố muốn sẽ lén đi vào chẳng cho ai biết nhưng khi xe chạy qua ngõ rẽ vào cửa, đã có một người đàn ông tuổi trạc trung niên đứng chờ tại cửa. Người trung niên chờ xe ngừng, bước đến mở cửa. Khi Tố Tố vừa bước xuống xe, hắn bèn kêu lên:

- Cô!

Tố Tố dường như không coi hắn vào đâu, nàng trợn mắt nói lớn:

- Lão Vương, ông không tốt, phải đền cho tôi đa.

Lão Vương cười hì hì nói:

- Cô à, ông mới vừa về đến, trong nhà đang có khách.

- Khách thì khách chớ can gì đến tôi! Ai vậy?

- Khưu Viện trưởng.

Nghe đến Khưu viện trưởng khiến sắc mặt của Hùng Tố Tố biến đổi ngay, tuy không vui, nhưng nàng cũng chẳng biết phải làm sao. Nàng sững sờ giây lát bèn mời Phú và Phi vào nhà. Khưu viện trưởng đến đây cũng ngoài ý liệu của hai chàng. Phú cũng rất e ngại, nhưng đã lỡ đến đây rồi, phải cố bạo dạn làm tỉnh mà vào. Họ cũng rất lo sợ cho Hùng Tố Tố sẽ biết hai người thuộc vào thành phần y sĩ, chưa biết nàng sẽ phản ứng như thế nào?

Tố Tố không hề biết tâm trạng của hai chàng, nàng vẫn tự nhiên mời hai chàng thẳng vào nhà khách. Nàng nhìn vào hai người đang ngồi đối diện mà nói:

- Ba à, con gặp hai người bạn học, nên mời về đây.

Hùng xưởng trưởng và Khưu viện trưởng thuộc vào lớp người trên năm mươi tuổi, lão Hùng cơ thể béo phì, miệng ngậm thuốc xì gà phì phèo khói bay nghi ngút, Khưu viện trưởng cũng khá mập, đầu lão sói sọi, trong tay cầm chiếc ống bíp, trên gương mặt lão lộ vẻ kinh ngạc, khi thấy hai người đồ đệ của mình theo sau Hùng Tố Tố.

Hai chàng không hẹn cùng kêu lên:

- Viện trưởng!

Tố Tố đứng một bên hừ lên một tiếng, nàng lộ vẻ kinh ngạc, sau đó nàng nói tiếp:

- Ba, con thay hai anh này mà giới thiệu cho ba biết, chính hai anh là bạn học của con.

Hùng xưởng trưởng đứng dậy bắt tay hai chàng, nói:

- Hoan nghinh hai cậu!

Khưu viện trưởng cũng đứng dậy bắt tay, hỏi:

- Dịch Phi, tôi có sai lão Trương đến rước, Phi có gặp lão hay không?

- Dạ có, chúng tôi cùng đi trên xe của viện trưởng đến đây chớ.

- Hai cậu biết tôi ở đây sao?

Hoàng Thiên Phú nhân cơ hội giải thích:

- Tôi cũng đi đón Dịch Phi, dọc đường gặp Hùng tiểu thơ mời về nhà cho biết.

Trên nét mặt Hùng xưởng trưởng hiện lên vẻ mến mộ, lão kéo nhẹ tay con gái nói:

- Con chưa thưa bác Khưu.

Hùng Tố Tố như một đứa trẻ kêu lên:

- Thưa bác!

- Ờ, Tố Tố, sắc mặt của cháu hôm nay đã khá nhiều rồi.

- Cám ơn bác.

- Các người là bạn học từ lớp nào?

Hoàng Thiên Phú trả lời:

- Dạ, tại đại học. Thưa viện trưởng khi ở đại học Dịch Phi viết văn rất hay, cô Tố Tố thường đọc khen văn của Phi.

Lão Khưu vừa ngậm ống bíp vừa nói:

- Ạ, thế thì hay lắm.

Hùng xưởng trưởng giọng nhỏ nhẹ với con gái:

- Má con hỏi thăm con sớm giờ, hãy lại đằng sau với má con đi.

Tố Tố tỏ vẻ dịu hiền gật đầu:

- Dạ, xin ba tiếp đãi hai người bạn học của con.

- Đương nhiên, con yên tâm đi.

Tố Tố đi ra sau, Khưu viện trưởng hướng nhìn vào hai chàng nói:

- Hai cậu gặp Tố Tố tại đâu?

Lê Dịch Phi đem đầu đuôi câu chuyện thuật lại cho lão viện trưởng nghe. Hùng Xưởng trưởng lặng thinh nghe chàng thuật lại đầu đuôi, nét mặt ông lộ vẻ khẩn trương, nói:

- Tôi vô cùng cám ơn hai cậu, Tố Tố nó gặp được hai người thật là vận may của nó.

Phi giải thích:

- Thật ra, khi ở đại học, chúng tôi chỉ biết sơ qua cô Tố Tố thôi, nhờ cảnh sát nói lại mới gặp nhau trong sự ngẫu nhiên.

Hoàng Thiên Phú phụ họa theo Phi:

- Cô không biết chúng tôi là y sĩ, nên nói rất chán ghét giới y sĩ.

Hùng xưởng trưởng lộ vẻ khiêm nhượng:

- Xin lỗi hai vị.

Khưu viện trưởng lộ vẻ cười cười nói:

- Anh Kiến Phương, không nên xin lỗi, phần lớn bệnh nhân họ không thích y sĩ là lẽ thường.

Dịch Phi nói:

- Thưa bác Hùng, xe của Tố Tố hiện còn tại Dương Minh Sơn xin bác cho tài xế đến lái về, khi đi nhớ đem bình điện theo, nếu thiếu phương tiện đi, tôi sẽ đưa trở lại để lấy xe.

- Cám ơn cậu, tôi sẽ bảo tài xế đi cũng được.

Hùng Kiến Phương lập tức bảo tài xế Vương đến, Dịch Phi bèn thuật lại cho ông ta biết nơi đậu xe và cách thức trình bày với cảnh sát, lão Vương dạ dạ vâng lời và ra đi.

Khi lão tài xế đi rồi, Hùng Kiến Phương bèn hướng vào hai người nói:

- Thật tình tôi cảm kích hai vị, nếu nó không gặp hai vị, tôi vô cùng lo lắng. Cũng như má của Tố Tố chạy đi gọi điện thoại nhờ người tìm khắp nơi.

Hùng Tố Tố từ trong vội vã đi ra nói:

- Ba à, ba cho lão Vương đi lấy xe về chưa?

Lão Hùng gật đầu:

- Ba đã sai đi rồi.

Nàng trề môi nói:

- Thật lão ác quá, không chờ tôi dặn gì cả...

- Con không nên lo lắm, ông ta sẽ lái xe mau về đây, cậu Phi đã căn dặn đầy đủ chi tiết rồi.

Trên nét mặt Tố Tố không khác một đứa trẻ đã ăn năn việc lầm lỗi của mình. Hùng xưởng trưởng an ủi con:

- Thôi đừng lo gì nữa, chỉ là một việc nhỏ thôi, miễn con đừng lo sợ thì ba yên tâm rồi.

Tố Tố nhìn Dịch Phi nói:

- Con đâu có kinh sợ gì, bởi gặp lại hai bạn học, nên con vui vẻ đó chớ.

- Ba cũng rất vui mừng, gặp được hai vị bạn học của con.

- Ba nên bảo A Kim chuẩn bị sắm thức ăn đãi khách. Bác Khưu cũng ở lại dùng cơm với cha con cháu chớ?

- Ba với bác Khưu đã dùng cơm chiều xong rồi.

Khưu viện trưởng vỗ vỗ trên mặt ghế sofa nói:

- Tố Tố, cháu hãy ngồi xuống đây, bác sẽ nói chuyện cho cháu nghe.

Tố Tố lộ vẻ khiếp sợ nhè nhẹ bước lại ngồi xuống:

- Bác xem cháu hôm nay đã khá nhiều rồi?

- Khá lắm rồi, sắc mặt của cháu trông rất tỉnh táo.

Nàng nhướng mày, trợn mắt tỏ vẻ hứng thú:

- Chắc khỏi chích thuốc, cũng như khỏi uống thuốc nữa hả bác?

- Nếu cháu bình tĩnh mà điều dưỡng thì căn bệnh chóng lành. Cháu không nên đi rong ra ngoài thường, nên an tĩnh, đừng để cho thần kinh nó dễ bị kích thích, không khéo bệnh sẽ tái phát.

- Giống như trước đây, bác thấy cháu thường hay té xỉu bất ngờ phải không bác?

- Không phải vậy, cháu đã hết hôn mê té xỉu nữa, bác trông cháu hôm nay khá hơn trước phải không?

- Hiện giờ có nhiều việc cháu chỉ nhớ mập mờ thôi, cũng như hôm nay cháu gặp hai vị bạn học này, nếu các anh chẳng nhắc thì cháu không thể nào nhớ rõ. Bác thấy như vậy chắc khó lắm hả bác?

Hùng xưởng trưởng đáp thay nàng:

- Con đừng lo lắm, hai vị bạn học đã biết con đang bệnh, họ không bao giờ trách con đâu.

Khưu viện trưởng nói:

- Tố Tố, ngày nào cháu thấy thích, cháu cho bác hay để bác cho người đến rước cháu, khám nghiệm lại tổng quát bệnh trạng của cháu một lần nữa nhé?

- Thôi đi, cháu sợ lắm.

- Sợ nỗi gì, chính bác tự khám nghiệm cho cháu mà.

- Nói đến khám nghiệm thì cháu thấy nhức đầu rồi.

- Từ nay mọi việc gì cháu cũng nên thư thả, tránh những vấn đề làm kích thích tinh thần, mỗi ngày xem sách, viết thư cũng không nên quá hai tiếng đồng hồ.

- Thưa bác cháu muốn hôm nay bác chẳng nên nói đến chuyện gì về cháu cả. Bởi hai người bạn học của cháu họ không biết một chút gì về y học, nếu mãi luận đến việc bệnh hoạn về y học thì họ sẽ cảm thấy mất hứng đi.

Khưu viện trưởng rờ rờ chiếc đầu sói cười nói:

- Được rồi, hôm nay không bàn việc bệnh hoạn và y học nữa, cháu hãy đi nói chuyện với hai bạn học của cháu đi!

Tố Tố nhướng mày nhìn hai chàng lộ vẻ thích thú:

- Hay lắm, bây giờ tôi sẽ cùng hai vị đi du ngoạn nhé.

Lê Dịch Phi lo lắng hỏi:

- Cô không mệt sao?

- Hôm nay tôi khỏe khoắn lắm.

Nói xong nàng dắt hai chàng đi ra ngoài. Hùng xưởng trưởng nhìn theo bóng con gái, ông tỏ vẻ rất chú ý. Khi bóng nàng đã khuất, lão bèn hướng sang Khưu viện trưởng nói:

- Anh Đông Vượng, tôi xem như bệnh của Tố Tố đã khá nhiều?

- Xem bề ngoài thì khá nhiều, nhưng tôi chưa dám khẳng định thần kinh của nó có vẻ còn suy nhược, nhức đầu, chóng mặt, trí nhớ kém, những chứng đó có thuốc điều trị. Nhưng chủ yếu trị bịnh cần phải có vấn đề tâm lý hỗ trợ, đừng để cho thần kinh bị kích thích mạnh, nên sửa đổi hoàn cảnh, đừng để nó thường nhớ chuyện đã qua.

Hùng Kiến Phương thở dài lắc đầu nói:

- Tôi có ba thằng con trai, chỉ có một mình nó là gái, cũng là con cưng hơn hết. Nhưng hiện giờ không biết làm thế nào mà giúp đỡ nó. Từ ngày nó hay tin thằng Cơ Thực chết đi nó khóc than chết xỉu, đến nay chúng tôi không dám cho nó xem báo, sợ nó đọc những tin có liên quan đến cái chết của Cơ Thực mà bị kích thích. Nhưng, không thể tin được, một ngày nào đó nó sẽ hay biết sự thật.

- Thực ra, nếu nó biết rõ, còn có thể dễ điều trị hơn, nhưng tạng tâm của cháu rất yếu.

- Thật tôi không dám cho nó biết rõ, sợ rủi có bề nào thì khó mà điều trị cho lành.

- Anh nên cho chị dắt nó đi ngoại quốc để thay đổi không khí, điều đó giúp rất nhiều về phương diện điều trị.

- Tôi cũng nghĩ đến điều đó, nhưng nhà tôi cũng chẳng được khỏe lắm, e cho khi ở nước ngoài bà ấy lại mang bệnh, chừng đó càng khó tính hơn. Hơn nữa nhà tôi cũng mang bịnh tim, chẳng hơn gì Tố Tố, nếu hôm nay mà tìm không ra Tố Tố thì chưa biết bà ấy sẽ ra sao nữa chớ.

Khưu Đông Vượng quào lia chiếc đầu hói, lão tỏ ra gặp hoàn cảnh khó xử. Ông ta cũng trị rất nhiều bịnh, hiện giờ tại bịnh viện của ông có nhiều bịnh nặng gấp mười lần hơn Tố Tố nhưng không có bịnh nhân nào giống như nàng khiến cho lão gần như thúc thủ, lão chỉ còn dùng lời an ủi bạn:

- Anh không nên lo lắm, nếu có bịnh thì thủng thẳng mà lo cách điều trị. Tố Tố có thể nó còn tự chế lấy mình được, nếu hôm nay xe không hư bình điện nó có thể dám đi Dương Minh Sơn một mình hay không?

Hùng Kiến Phương thở dài:

- Điều đó là vấn đề tôi rất lo, từ trước nó nhát lắm, chưa bao giờ một mình nó dám đi xạ Nếu có, thì tài xế lái cho nó đi và không ngớt khuyến khích nó bạo gan hơn chút. Anh nghĩ, hôm nay dưới cơn mưa tầm tã, đường lại trơn, xe rất đông, vậy mà một mình nó dám lái xe lên núi là chuyện khó có thể tưởng tượng được.

- Anh đừng lấy đó mà cho rằng nghiêm trọng, sẽ từ từ điều trị chớ chưa đến nỗi nào. Điều cần nhất từ nay anh nên tìm người nào mà cháu Tố Tố thích để bầu bạn với nó, nếu con Bân Bân của tôi về kịp thì hay quá.

- Tôi đã cho đi rước em bạn dì với Tố Tố nhờ đến để bầu bạn với nó rồi, nhà con nhỏ ấy ở Cao Hùng, ít bữa nó sẽ đến.

Khưu Đông Vượng gõ ống bíp xuống bàn nói:

- Ờ, nếu được vậy tinh thần của cháu sẽ tốt hơn.

- Nghe nói chị sắp về đến nơi rồi à?

- Nhà tôi có điện tín sắp về, nhưng ngày giờ chưa xác định.

Hùng Kiến Phương nhỏ giọng:

- Thế là từ nay mỗi hành động của anh nên để tâm một chút nhé.

Khưu Đông Vượng trợn mắt nhìn lão Hùng:

- Tôi thì sao? Bộ tôi không còn cái chất của tôi à?

Kiến Phương cười cười nói:

- Thôi đừng nói cứng.

- Riêng tôi thì không sao, lo cho anh nên lưu tâm đề phòng gìn giữ những gì gọi là tốt đẹp, đừng để ngày nào phát giác ra thì ăn năn không kịp.

Hùng xưởng trưởng rất lo lắng, ông ta dùng ngón tay che trên miệng, hy vọng Khưu đừng nói gì thêm nữa. Khưu Đông Vượng cũng cười ha hả vang lên.

Hùng Tố Tố dắt hai người bạn ra vườn hoa, đi một vòng dưới cơn mưa bụi như những hạt tro trắng bay phơi phới. Phi nhận thấy dưới mưa phùn mà thưởng hoa cảm thấy có nhiều thi vị, riêng Hoàng Thiên Phú chỉ gượng gạo đi chơi cho có lệ chứ không thấy hứng thú chút nào. Phi không muốn để Tố

Tố dầm dưới cơn mưa lạnh lâu, nên họ không hẹn mà đồng lòng trở vào nhà khách.

Lúc sớm mai tinh thần Tố Tố căng thẳng nên lén lấy xe nhà một mình chạy đi Dương Minh Sơn, khi gặp được Phi và Phú đưa trở về nhà, nàng vô cùng cao hứng vui chơi với hai bạn học. Nhất là cô ta đối với Lê Dịch Phi rất tử tế và với nét hoạt kê của Hoàng Thiên Phú làm cho nàng rất vui vẻ, trên môi nàng luôn luôn nở nụ cười, thay cho những nét u buồn trong những ngày trước.

Đến chiều, lão Vương đem được xe của Tố Tố về nhà. Lê Dịch Phi cũng lái xe đưa Khưu viện trưởng về nhà. Sau đó chàng và Hoàng Thiên Phú cùng trở về y viện trong ngày nay, hai chàng gặp Tố Tố là ngoài dự liệu của mình, nên sự sinh hoạt của hai người cũng có đôi phần thay đổi. Khi hai chàng cáo từ ra về, Tố Tố cũng căn dặn năm ba lần, nếu khi nào rảnh, mời hai chàng tự tiện đến chơi. Hai chàng chỉ hứa hàm hồ lấy lệ. Cũng may, Tố Tố không hỏi hai chàng làm việc tại đâu, bằng không, sự cố ý giấu không cho nàng biết mình là y sĩ sẽ bại lộ.

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Bịnh viện thần kinh của Khưu Đông Vượng nằm gần mé biển kế cận một hòn núi nhỏ tại Đạm Thủy, đây là một y viện quy mô, rộng lớn. Bốn phía bịnh viện đều có tường bao bọc. Tại cửa chánh với đường tráng nhựa đi thẳng vào bịnh viện. Bịnh viện có hai tầng, văn phòng viện trưởng ở tầng lầu nhì, y viện đứng sừng sững giữa hoa viên. Phía sau là ký túc xá, toàn bộ y viện đều nằm trên một triền núi.

Bịnh viện không xa bãi biển bao nhiêu, nếu là trời hè thì đứng trên lầu nhìn đằng xa thấy trai gái tắm biển tấp nập. Nếu là khách du thì nơi đây là một địa điểm du ngoạn rất tốt. Nhưng, khi người bịnh đến đây thấy tấm bảng treo tại cửa chánh thì họ thấy tinh thần họ căng thẳng ngay, với những cảm giác nặng nề.

Lê Dịch Phi thức rất sớm, chàng mặc áo lạnh đứng dựa cửa sổ, đôi mắt nhìn tận đằng xạ Ký túc xá cất tại lưng chừng núi, cách xa y viện một dẫy nhà. Trước ký túc xá có một bãi cỏ, chung quanh trông toàn hoa, đứng ở bãi cỏ có thể nhìn thấy toàn bộ y viện.

Phi đứng một mình tại cửa sổ, trông những cánh bườm nhấp nhô ngoài biển, và những vần mây khi cao lúc thấp trên vòm trời.

Chàng đang quay mặt lại nhìn một góc ý viện, bỗng thấy chiếc xe màu xanh đậm chàng đã đi hôm qua từ từ tiến vào cửa y viện. Chàng biết chắc người trên xe là Khưu viện trưởng đã đến. Chàng chuẩn bị thay đổi y phục để xuống ra mắt lão. Phi rất thong thả, chàng mới vừa về lãnh công tác đầu tiên tại y viện, chưa biết viện trưởng sẽ phân công cho chàng thực hành môn gì?

Khưu viện trưởng trước kia là thầy học cũ của chàng, tác phong của vị giáo sư này làm chàng rất kính trọng. Khi ông ta vào lớp giảng bài rất hấp dẫn. Dầu cho ông giảng giải hơi khô khan, nhưng sức thu hút bởi lý thuyết của ông, gây cho học trò thấy hào hứng nên không buồn ngủ.

Tác phong của Phi cũng dễ mến, nên vị giáo sư nào cũng yêu mến chàng. Họ thường mời chàng về nhà chơi, nên chàng gần như quen thuộc cả người nhà của các vị giáo sự Khưu viện trưởng có cô con gái tên là Khưu Bân Bân, nàng đang học gia chánh và các kiểu y phục thời trang. Nàng đàm đạo và lý luận rất ăn ý với Dịch Phi, má của nàng cũng có cảm tình với Phị Trong lúc má của nàng dắt nàng sang Nhựt để học thêm các kiểu thời trang, trước khi đi, họ đã cùng có lời hẹn ước, chờ Dịch Phi mãn khóa huấn luyện quân sự, chàng trở về cộng tác tại y viện, Bân Bân trở về nước, sẽ cùng Dịch Phi chánh thức cử hành hôn lễ.

Tuy họ cam kết sẽ thành hôn trong vòng bí mật, nhưng người ngoài thẩy đều hay biết Lê Dịch Phi sẽ là con rể tương lai của Khưu Viện trưởng, cũng là người thừa kế cơ sở y viện to lớn nầy. Khưu Viện trưởng không có con trai, chắc chắn sự nghiệp của lão sẽ về phần con gái.

Do đó, Lê Dịch Phi trở thành một y sinh ưu hạng của y viện thần kinh này, đối với mọi người, Lê Dịch Phi sẽ là một y sinh làm việc tận tình cho bịnh viện, cũng như đàn anh Hoàng Thiên Phú đối xử với chàng vô cùng tốt đẹp.

Nhưng, tánh Lê Dịch Phi có khác, chàng không bao giờ hy vọng người ngoài giúp đỡ, cũng như không muốn ai xem mình một cách quan trọng. Chàng muốn dùng hết khả năng và tài nghệ để tự tạo địa vị riêng cho mình, nhờ vào tâm tính và ý chí quật cường của chàng mà những bạn học và đồng nghiệp đều kính trọng.

Lần đầu tiên chàng vào bệnh viện nhận công tác, chàng đặt tất cả niềm tin rõ rệt biểu hiện ra ngoài mặt. Chàng hít một luồng không khí trong lành của buổi sáng, chân từ từ bước xuống thang lầu. Hoàng Thiên Phú đã mặc y phục y sinh vừa đến thang lầu, gặp Phi bèn chào hỏi.

Lê Dịch Phi bước đến nhìn Phú cười cười gật đầu nói:

- Anh mặc bộ đồ này vào trông anh có thần quá.

- Chú mầy cũng nên thay đồ mau đi.

- Anh đến phòng bệnh hả?

- Ờ, viện trưởng đã đến rồi.

- Tôi ở ký túc xá đã nhìn thấy xe của Viện trưởng bây giờ tôi đến văn phòng để nghe lệnh Viện trưởng phân công.

Phú bước đến gần Phi nói khẽ:

- Tiểu Lê, anh có một việc cần, muốn nhờ em giúp đỡ.

Phi hiểu rõ cá tánh của anh bạn học, khi anh ta có chuyện cần nói nhỏ là chắc quan trọng lắm, chàng gật đầu:

- Anh không hiểu em sao? Có việc gì cần hãy nói nghe thử, nếu lo liệu được thì em sẵn sàng.

- Nhất định em giúp được rồi, anh mới vừa nghe Viện trưởng điện thoại với Hùng xưởng trưởng, ông nói muốn phái một y sĩ đến săn sóc thường xuyên cho Hùng Tố Tố, nhưng ông chưa quyết định ai đi.

- Anh muốn đi à?

Phú cười cười nói:

- Tiểu Lê, anh không giấu gì em, anh đối với Hùng Tố Tố rất có cảm tình, anh cũng hy vọng trị lành bệnh cho nàng để gây thêm sự cảm tình giữa anh và nàng.

Phi cười cười tỏ vẻ thích thú:

- Phú, anh đã quên rằng nàng rất chán y sĩ.

- Điều đó là việc riêng của anh, chỉ hy vọng em thổi phồng anh trước mặt viện trưởng. Có thể viện trưởng sẽ phái anh đi. Trong y viện chỉ có anh với em biết Tố Tố, nên viện trưởng khỏi phải suy xét.

- Nếu rủi viện trưởng phái em đi thì sao?

Phú trợn tròn đôi mắt nói:

- Tiểu Lê, chắc em không hứng thú khi gần Tố Tố, vì em đã có Bân Bân, chắc chắn viện trưởng sẽ không phái em đi đâu.

- Đừng lo, em không đi đâu. Nếu viện trưởng đề cập việc đó với em thì em sẽ tận lực tiến cử anh đi. Được không?

- Hay lắm, cám ơn em.

- Khoan mừng đã, nếu viện trưởng không phái anh đi thì nên tìm em để thương lượng nhé.

Phú mỉm cười gật đầu, Phi vào phòng thay đổi y phục y sĩ, đi thẳng đến văn phòng viện trưởng. Văn phòng này đối với chàng không lạ gì, bởi sau khi tốt nghiệp chàng đã đến đây làm việc tập sự. Tại đây có nhiều người biết chàng nên gặp chàng đều chào hỏi, trước khi vào phòng, bên ngoài có cô Lý là nhân viên chuyên tiếp điện thoại cho Viện trưởng, và giải quyết cho ông những công việc thông thường, nàng thấy Phi đến, bèn đứng dậy chào hỏi.

Lê Dịch Phi cũng mỉm cười gật đầu nói:

- Cô Lý đến sớm quá!

- Viện trưởng vừa hỏi thăm anh.

- Trong văn phòng có đông không vậy cô?

Cô Lý lắc đầu:

- Không, viện trưởng vừa dặn tôi, nếu anh đến thì bảo vào gặp ông ngay. À, anh chờ giây lát, viện trưởng vừa có điện thoại.

Phi chờ giây lát đợi lão Khưu tiếp điện thoại xong, chàng bèn gõ cửa bước vào. Văn phòng viện trưởng rất rộng, ba mặt đều có cửa kính. Ngoài chiếc bàn viết lớn ra, sát vách tường đều kê tủ sách. Trong phòng ông chẳng khác nào phòng hành chánh, có những công văn bừa bãi trên bàn. Khác chăng là có một kiếng hiển vi rất lớn, khiến cho khách vừa bước vào phải chú ý ngay. Trên tường treo một ít khuôn hình tranh lụa. Phi vừa bước vào thì Khưu Viện trưởng cũng vừa buông điện thoại, cầm ống bíp lên châm lửa đốt.

Phi cung kính chào hỏi:

- Viện trưởng đến sớm quá.

Khưu viện trưởng chỉ ghế mời chàng ngồi nói:

- Vừa rồi tôi có hỏi cô Lý xem Phi đã đến chưa.

- Cô Lý cũng vừa cho tôi biết, viện trưởng vừa tiếp điện thoại.

Khưu viện trưởng hít một hơi thuốc và gật đầu:

- Phải rồi.

Phi lộ vẻ rụt rè:

- Thưa viện trưởng, tôi gặp viện trưởng để nhờ viện trưởng cho biết công tác của tôi...

Khưu Đông Vượng dường như không chú ý đến câu nói của chàng, ông nói sang đề khác:

- Phi phơi nắng nhiều nên đen hơn hồi trước.

Phi buộc lòng trả lời theo câu hỏi của lão:

- Dạ phải, tại cơ quan hải quân, có lúc phải đi trên tàu để đến Nam bộ thực tập, nơi đó trời nóng ghê lắm.

- Gần đây Phi có tiếp được tin của Bân Bân không?

Phi tỏ vẻ không được tự nhiên, trước vị nhạc phụ tương lai:

- Trước khi tôi rời cơ quan hải quân ít hôm, có tiếp được thư của Bân Bân, nội dung nói Bân Bân sẽ về ngày gần đây.

Lão nhìn quyển lịch trên bàn nói:

- Không chừng cuối tháng này, Phi ở ký túc xá thấy quen không?

Chàng cố ý đề cập đến Hoàng thiên Phú:

- Dạ ký túc xá ở tiện lắm. Tôi ở gần phòng anh Hoàng Thiên Phú.

- Được, hay lắm.

Phi không thể chờ lâu hơn nữa, chàng hỏi tiếp:

- Thưa viện trưởng, xin cho biết công tác tôi phải làm tại y viện?

- Ờ, Phi phục dịch quân vụ rất cực khổ, vừa về đến nên nghỉ một ít hôm nữa. Chừng đó tôi sẽ sắp đặt...

Phi như chẳng có việc gì cần nói thêm, bèn đứng dậy:

- Nếu viện trưởng không có việc chi cần dặn bảo...

Lão Khưu như đoán biết ý chàng:

- Phi muốn cần dùng xe thì nên bảo lão Trương lái cho mà đi, đừng tự lái khó nhọc lắm.

Dịch Phi muốn nói không dùng xe, nhưng ý chàng ngược lại:

- Cám ơn viện trưởng.

Chàng thấy không còn việc gì cần phải nói, nên cúi mình làm lễ quay lưng đi ra, nhưng vừa bước đi thì lão Khưu gọi:

- Dịch Phi.

Chàng quay lại hỏi:

- Thưa viện trưởng còn dạy chuyện chi?

- Theo ý Phi căn bệnh của Hùng Tố Tố phải trị như thế nào?

- Hôm qua tôi nghe anh Phú nói lại, tôi cũng thông cảm cho sự bất hạnh của Tố Tố. Theo ý tôi cần nên thay đổi hoàn cảnh, cho tiếp nhận những việc mới để nàng cảm thấy hứng thú, lần lần nàng sẽ quên chuyện cũ.

- Đúng rồi, hôm qua tôi cũng khuyên anh Kiến Phương như vậy, phải chờ cho thân thể Tố Tố khỏe, chừng ấy sẽ thực hành. Nhưng, điều khó khăn nhứt

là Tố Tố không thích y sĩ, khi nghe nói đến y sĩ là nó sợ hãi. Cần nhất là tìm một y sĩ quen biết với nó để tiến hành dễ dàng việc trị bệnh.

Nhân cơ hội, Phi đề cập đến Thiên Phú:

- Thưa viện trưởng, công việc này nên phái anh Hoàng Thiên Phú đi thì chắc chắn sẽ thành công, bởi Tố Tố đối với anh ấy rất tốt.

- Được, để tôi tiếp xúc với Kiến Phương rồi tính việc này. Riêng Phi từ nay cứ tự tiện gặp tôi, đừng câu nệ lễ phép.

Dịch Phi cúi chào bước ra. Khi vừa ra, cô Lý nhìn chàng mà mỉm cười. Chàng dừng lại nhìn. Bởi hơn hai năm qua chàng không gặp mặt con "Liễu đầu tóc vàng" này, trước kia cô ta là một cô gái xấu xí, thân thể gầy còm, này đã trở nên một thiếu nữ đẹp và đáng mến. Chàng gọi tên nàng:

- Phương Tử, vừa rồi tôi đến quá vội vàng, nên quên cho cô biết một việc cần thiết.

- À, anh Lê muốn cho em biết việc gì?

- Người ta nói, các cô gái đến tuổi mười tám thì thân hình biến đổi, càng biến đổi trông càng đẹp. Không biết câu nói đó có đúng không, nếu hôm nay tôi gặp cô ngoài phố thì chắc không dám hỏi.

Đôi má Phương Tử ửng hồng, nàng nguýt chàng:

- Nói xàm, người ta nào nói vậy, chỉ có anh nói thế thôi.

- Thật vậy không đó? Tôi tin rằng, không phải chỉ mình tôi khen cô đẹp đâu.

Nàng trề môi tỏ vẻ chống trả chàng, nhưng trong lòng nàng không khỏi thích thú:

- Tôi biết anh đang yêu đời lắm.

- Tôi có vẻ gì yêu đời đâu?

- Anh không nghe viện trưởng nói cô Bân Bân từ Nhật bổn đã gần về sao? Hôm trước tôi được xem ảnh của cô mặc kimono từ Nhật gởi về, trông cô ta đẹp ghê vậy đó.

Bỗng nghe tiếng chuông của Khưu Viện trưởng nhấn gọi Phương Tử, nàng le lưỡi liếc nhìn Phi và vội vã bước đi. Phi cũng mỉm cười đưa tay cáo biệt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Từ văn phòng viện trưởng đi ra, Phi được những đồng nghiệp chào hỏi. Chàng chưa có việc gì phải làm, nên đến chợ Đài Bắc để tìm thăm một vài bạn bè.

Chàng vừa thay y phục bước ra, xem một vài sinh viên mới vào thực tập công việc. Chàng thấy các anh tân sinh viên này lộ vẻ lo lắng vô cùng, mỗi việc đều nghe theo y tá.

Chàng không thể cười gì họ, chỉ vì chàng là kẻ đến trước, khi mới đến, chàng cũng nếm mùi khó nhọc như thế chớ không khác gì họ. Chàng nhớ lại lúc bấy giờ toàn y viện gần như xa lạ đối với chàng. Hoàng Thiên Phú tuy vào y viện trước, nhưng đối với chàng cũng chưa quen biết, có lẽ Phú bận rộn với công việc nên chẳng giúp chàng gì được.

Chàng cũng rất lo lắng, không biết làm việc gì trước. Bởi những sở học trong trường đều xa lạ với thực tế. Đến lúc chàng bắt đầu thực tập, bác sĩ Trưởng hướng dẫn chàng đến phòng bệnh, từ giường này đến giường khác, chàng chẳng biết phải làm việc gì, vị bác sĩ Trưởng bảo:

- Xin ông tra cứu lịch biểu của mỗi bệnh nhân. Bệnh nhân này cần ăn nho, ông bảo y tá lo cho họ dùng.

Chàng chỉ biết vâng, dạ, phải mà thôi, ngoài ra không biết chi nữa cả. Nhưng, dần dần lòng chàng được nhẹ nhàng hơn. Không còn lo sợ như khi mới vào, Phi rất thích công việc của mình. Khi mặc chiếc áo y sĩ màu trắng vào, chàng thấy mỗi bệnh nhân nhìn mình bằng đôi mắt kính nể và mong chờ.

Tuy còn trong vòng thực tập, nhưng chàng có cảm giác mình đã trở thành một y sĩ chánh tông rồi. Nơi chàng thực tập là bệnh viện thần kinh, nên chàng phải đề phòng, vì người bệnh lắm lúc họ phát điên lên, họ nổi cơn như muốn giết người đốt nhà. Nhưng khi chàng tiếp xúc với họ thì họ rất có lễ độ.

Hiện giờ chàng nhìn thấy hai y sinh mới vào thực tập, chàng nhớ lại mình hồi mới vào trước đây hai năm. Giờ đây chàng đã chánh thức thành y sĩ, nhưng

không dám coi thường buông lung, mỗi công việc nào chàng cũng hết lòng cẩn thận. Thượng Đế nắm quyền cả muôn loài, còn y sĩ nắm quyền sinh tử của từng bệnh nhân.

Phi bước ra vườn hoa, dường như chàng vừa thưởng thức một đóa hoa đẹp, nhưng tâm tư chàng đang lo cho những bệnh nhân. Sau cùng, chàng trở vào y viện xem có bệnh nhân nào khác lạ không. Khi chàng vừa vào đến phòng bệnh thì bỗng có hai cô sinh viên mới vào cúi đầu chào chàng. Chàng cũng mỉm cười đáp lễ, Hoàng Thiên Phú từ trong đi ra. Sau khi chào Phú, Phi nói:

- Tôi muốn đi một vòng để thăm các bệnh nhân.

- Được rồi, để anh hướng dẫn chú mày đi.

- Nếu Phú bận công tác thì để tôi tự đi cũng được.

- Công việc của anh đã xong, muốn đi theo Phi để bàn vài câu chuyện.

- Trông anh vui vẻ lạ.

Phú kéo tay Phi đi ra khỏi phòng bệnh vừa nói:

- Tiểu Lê anh rất cám ơn em.

- Việc gì mà phải cám ơn tôi?

- Chẳng phải công em đã tiến cử anh đến trị bệnh cho Tố Tố đó sao?

Lê Dịch Phi trừng mắt nhìn Hoàng Thiên Phú, trong lòng chàng lấy làm lạ. Vừa rồi chàng và Khưu viện trưởng bàn qua câu chuyện đó, làm thế nào Phú lại biết được? Bỗng nhiên chàng hiểu rõ bèn vỗ vai Phú nói:

- Thật em nghĩ không sai lầm!

- Phi nói gì anh không hiểu chi cả?

- Có phải Tiểu Phương Tử đã cho anh biết? Cô gái đó đối với anh có cảm tình nhiều rồi đó.

Phú cười cười phủ nhận:

- Đừng nói xàm.

- Nếu anh nhận tôi là bạn thân thì đừng dối tôi làm gì. Hãy nói rõ xem anh với nàng đã đến giai đoạn nào rồi?

Phú nhỏ giọng tỏ vẻ chân thật:

- Sự thực thì có gì mà nói, chỉ thường nói chuyện suông mà thôi.

- Chắc nàng gọi điện thoại đến phòng bệnh cho anh chớ gì?

- Nàng chỉ nói sơ qua không được rõ lắm, bởi nàng không hiểu tường tận câu chuyện bàn luận giữa Phi và viện trưởng, anh chỉ muốn nghe tường thuật rõ, em với viện trưởng đã bàn luận những gì?

- Thật ra em không bàn luận gì cả, chẳng qua viện trưởng nói chuyện bệnh của Tố Tố nhân đó em đề cập đến anh thôi.

Phi đem đầu đuôi câu chuyện thuật rành cho Phú nghe, đồng thời chàng cũng biết chàng chưa được viện trưởng sắp xếp cho công tác.

- Chú mầy sao lo quá, ông ấy tiếc gì chưa có thể giao y viện lại cho chú mày làm chủ chớ còn gì nữa.

Phi dừng bước nhìn thẳng vào Phú thành thật nói:

- Anh à, chúng ta nói chơi thì nói, chớ anh vẫn biết ý em mà, chỉ hy vọng sao mình có được công tác để tự mình làm lấy. Em không bao giờ ngồi chờ người khác ban bố ân huệ, em tin rằng, viện trưởng cũng không bao giờ nghĩ như anh vừa nói.

Phú tỏ ra không bằng lòng, chàng nói:

- Chú mày yên chí lớn đi, trừ anh ra, không ai dám dùng chú mày làm đề tài trào lộng đâu mà lo.

- Hiện giờ anh có bận làm việc hay không?

Phú vỗ vỗ vào chiếc áo trắng nói:

- Trừ khi lột chiếc áo này ra. Anh không thể rời y viện được. Hôm nay đến phiên anh trực nữa.

- Không phải em kéo anh rời bệnh viện, theo ý em nếu anh rảnh thì cùng với em đến một phòng có bệnh nhân mang bệnh nặng.

- Chắc chú mày muốn đi thăm bệnh nhân phòng số 7?

- Em muốn biết một việc, đồng thời cũng nhờ anh giúp đỡ cho được rõ ràng hơn, em sợ, sau khi anh đi rồi, em không thích tiếp xúc với bệnh nhân đó.

- À, có thể ngày mai này anh phải đi rồi.

- Anh đừng quá hy vọng thế đó, đến nỗi quá say mê Tố Tố mà bỏ quên Phương Tử, rồi giao lại cho em gánh không nổi đâu nhé.

- Chú mày nhìn kỹ, có phải Tố Tố thích chú mày không?

- Anh có nhận xét khá đấy, nhưng nên tự xét lại một lần thử xem có đúng không?

Cả hai cùng cười, đồng dắt nhau đến gian phòng bệnh sau cùng. Họ vừa đến gian phòng đó bèn dừng lại. Trước mặt họ là một cửa rào sắt. Trong vòng rào này là gian phòng bệnh nặng. Trong y viện gọi là trại số 7. Bệnh nhân tuy không nhiều, nhưng mỗi người đều ở cách nhau, vì mỗi bệnh nhân đều có đặc tính nguy hiểm. Lúc hai người đến, người gác cửa lấy chìa khóa mở cửa cho họ vào, sau đó liền khóa lại.

Những bệnh nhân này được canh gác kỹ lưỡng không khác nào tội nhân, gian phòng này có một dẫy hành lang rộng chừng bốn, năm thước, hai bên có hai dẫy phòng bệnh chạy dài hai phòng tuy nằm cạnh nhau nhưng cách nhau bằng một tấm vách gạch, không thông đồng nhau được. Mỗi gian phòng đều khóa chặt, phía trên có một cửa sổ, nhìn vào trong có thể thấy tất cả.

Trại số 7 này đã có từ khi Lê Dịch Phi mới vào thực tập, nhưng chàng chưa có dịp bước chân đến. Bởi nơi đây do mấy vị bác sĩ chuyên khoa điều trị. Những sinh viên mới thực tập không được vào đây. Một số bệnh nhân biết có người lạ đến tinh thần họ thay đổi nên khó điều trị. Khi hai người vừa đến, tinh thần của Phi như sắp phải mang một trách nhiệm nặng nề. Chàng thầm nghĩ, họ là người bệnh, có tội tình gì mà khóa chặt họ lại như tội phạm.

Tuy chàng không đủ khả năng cứu tất cả các bệnh nhân mang chứng thần kinh nầy. Vì mỗi người bệnh đều có một dĩ vãng chua cay, khiến cho thâm tâm họ mất đi sự bình thường. Đối với những bệnh nhân này nếu không thể điều trị dứt, thì đối với xã hội có nhiều điều tai hại không phải nhỏ. Sự thực, thuốc thang chỉ làm giảm cơn bệnh chớ không thể trị lành căn bệnh của họ được. Y sĩ có trách nhiệm, khi tìm hiểu chứng bệnh của họ đi nữa, không thể nào dùng thuốc mà trị tuyệt căn cho được. Nếu y sĩ tìm được phương pháp trị lành những chứng bệnh tinh thần này, xem như họ đã thực hiện được thiên chức của họ.

Nghĩ đến đây, chàng thở dài. Phú nghe Phi thở dài bèn kéo nhẹ cánh tay Phi hỏi nhỏ:

- Tới những căn phòng của những bệnh nhân này nên lưu tâm một chút.

- Anh bảo lưu tâm điều gì?

- Không nên dựa vào cửa sổ.

Phi liếc sang Phú gật đầu. Nhưng trong lòng chàng rất chua xót và lo lắng. Phú thấy Phi tỏ vẻ không tin:

- Bộ chú mày không tin sao? Trước đây một người thân của bệnh nhân đến thăm, bà này đứng gần cửa sổ, bị bệnh nhân kéo đầu tóc khiến cho bà ta sợ gần chết đi được.

- Em tin lắm, nhưng mình sắp sửa để tiếp nhận trách nhiệm nầy. Không phải em vì hiếu kỳ mà vào đây, nhưng sự thật vào đây để tập dần sự khó khăn.

- Bộ chú mày muốn xin vào đây để lãnh những sự ghê sợ và khó nhọc này à? Anh khuyên em chớ nên gánh vác những điều khổ sở này. Chúng ta là bạn học với nhau, anh khuyên em: không nên phí sức mình gánh vác những việc khó có thể gây thành tích sáng chói được.

- Nếu mình tự tin thì chắc chắn sẽ gây được nhiều thành tích. Bởi thành tích là sự khó khăn, nếu vượt qua sự khó khăn đó thì chắc chắn sẽ gây nên thành tích.

- Tiểu Lê, anh đồng ý với sự suy luận của Phi, nhưng muốn thực hành để gây thành tích thì vô cùng nguy hiểm, thứ nhất, người khác không xem trọng những hành động của em, thứ nhì, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp hiểm nguy, bởi đại đa số bệnh nhân đều có tánh chất nguy hiểm.

Phi cười cười và lắc đầu nói:

- Điểm thứ nhất là em không cần lưu tâm tới điều nguy hiểm. Điểm thứ hai là mình phải có tinh thần thương mến bệnh nhân, hết lòng tìm cách trị liệu cho họ lành bệnh. Vì đại đa số bệnh nhân đều bị nhiều hoàn cảnh kích thích, nên họ xem ai cũng là thù nghịch, mình nên tận dụng tình thương đối với họ, đó là món thuốc duy nhất trị lành bệnh tinh thần.

Hoàng Thiên Phú không nói gì. Chàng nghĩ, luận điệu của Phi chính là luận điệu của chàng trước đây một năm, rất thật tình nhưng không thực tế. Chàng lập luận thì nghe dễ dàng như vậy, khi đụng vào thực tế nó sẽ xoay chiều hướng khác.

Khi người giữ cửa mở cửa cho đôi bạn vào, thân tâm của Phi cảm thấy nặng nề. Trong những phòng bệnh rất ồn ào, nhiều tiếng động và âm thanh khác

nhau. Từ một cửa sổ chàng nhìn vào, thấy một bệnh nhân ôm chiếc mền ngồi tại góc tường, đôi mắt thất thần hướng ra cửa sổ mà nhìn trời. Cửa sổ đã nhỏ lại cao, song sắt rất lớn, trong phòng không có một vật gì khác. Chàng cũng biết trong phòng không nên để vật gì, bởi người bệnh thường hay đập phá đồ đạc, hoặc dùng những dụng cụ này làm khí giới để tự hủy hoại thân họ.

Chàng đứng nhìn giây lát, bệnh nhân hướng đôi mắt vào Phi, mà dường như không để ý gì đến chàng, chàng biết bệnh nhân ấy đang yên tĩnh, trong miệng anh ta nói lầm thầm những gì không nghe rõ, dường như niệm kinh, nhưng nghe kỹ không hiểu là anh ta nói những gì.

Phi biết người bệnh này không phải thuộc vào hạng nguy hiểm. Nhưng, chàng chỉ đoán thế thôi, chớ đâu có khám nghiệm mà biết. Chàng đứng giây lát, bèn bước sang phòng bệnh nhân đang kêu hét vang lên. Bệnh nhân này là đàn ông trạc tuổi trung niên, tinh thần của anh ta không yên, tuy gian phòng hẹp, nhưng anh ta vẫn chạy tới chạy lui, dùng nắm tay đấm mạnh vào tường, kêu la vang rân như một con mãnh thú rơi xuống giếng.

Khi chàng đến gần phòng bệnh thì bệnh nhân nhìn chàng với vẻ mặt hung tợn, từ trong dùng nắm tay thọt ra cửa sổ. Nếu anh ta đánh tới được thì sẽ cho Phi một quyền. Phi nhìn bệnh nhân mà lắc đầu, chàng lui một bước, bỗng nhiên chàng nghe tiếng cười vang dội sau lưng. Chàng giật mình quay lại, thì ra sau lưng chàng là cánh cửa sổ của phòng bệnh khác, một bệnh nhân đang nhìn chàng cười rũ rượi, dường như có cảm tình với Phi.

Khi thấy Phi quay nhìn lại, bệnh nhân nói:

- Ông là thầy thuốc hả?

Phi gật đầu nói:

- Phải, ông muốn cần tôi giúp gì?

- Tui rất thích nhìn ông vì ông là y sĩ dễ thương, tui rất chán những thằng thầy thuốc trước đây, bọn họ thật không phải là thầy thuốc, chỉ đến đây để cho vay và đòi nợ thôi.

- Hành động của họ ra sao mà ông cho là đòi nợ?

Bệnh nhân như thất vọng lắc đầu:

- Ông cũng không phải là một thầy thuốc giỏi, đầu óc của ông cũng thật thà đáng tức cười, có thể ông không biết gì cả.

- Ông nói chúng tôi có thái độ không tốt phải không?

- Phải rồi, tôi nhất định sẽ hết sức giúp đỡ ông.

Người bệnh cười ngất:

- Hay lắm, ông hãy mở cửa thả tôi ra đi, được không?

Phi không ngờ gặp phải chuyện khó giải quyết, chàng chỉ nói:

- Xin lỗi, việc giữ ông tại đây là thân nhân của ông yêu cầu. Tôi chỉ làm bổn phận khám bệnh, nếu ông có thể xuất viện được thì chúng tôi còn cầm ông lại mà làm gì.

Sắc mặt tươi cười của bệnh nhân đã biến mất, hắn nói:

- Tui đã biết rõ rồi, bọn các người trong bệnh viện này toàn là bọn chó chết! Các người đồng lõa ăn hiếp tui, các người toàn là bọn khốn kiếp!

Phi nhìn bệnh nhân với vẻ mặt nghiêm nghị và khoan dung, chàng nói:

- Để chúng tôi khám xem ông quả thật mạnh chưa. Không phải chúng tôi chỉ biết thâu tiền của thân nhân của các ông, mà phải cố hết sức để phục vụ cho bệnh nhân.

Bệnh nhân gật đầu nói:

- Được rồi, nếu ông là một thầy thuốc hay, có thể ông sẽ thấy rõ, tui không hề có bệnh gì cả.

Phi nhìn tên bệnh nhân trên cửa, chàng gật đầu nói:

- Tôi nhớ tên ông là Vương Cách, trưa mai sẽ đến đàm luận với ông được không?

- Được, tui sẵn sàng chờ ông.

Bỗng nghe tiếng gọi của bệnh nhân phòng kế bên:

- Thầy thuốc, thầy thuốc!

Hoàng Phú Thiên bước đến hỏi:

- Ông gọi chuyện gì?

Người bệnh hét lớn:

- Nơi đây là phòng bệnh hay nơi để nuôi thú vật?

- Ông muốn nói gì, đương nhiên đây là phòng bệnh.

Bệnh nhân lộ vẻ giận dữ, chỉ vào tường nói:

- Phòng bệnh tại sao chẳng đập mấy con chó điên này cho chết hết đi Nếu là phòng bệnh sao lại nhốt chúng tôi như là chó vậy?

Hoàng Thiên Phú không đủ can đảm chịu đựng như Lê Dịch Phi, khi nghe bệnh nhân nói thế liền rảo bước rời nơi đây.

Lê Dịch Phi lại đi thêm mấy phòng bệnh nữa, có bệnh nhân thì đang cười ngất, có bệnh nhân đang khóc sướt mướt. Sau cùng, chàng chú ý đến một bệnh nhân, thấy gian phòng này không dính một chút bụi bậm, mùng nệm sắp xếp rất đàng hoàng, bệnh nhân ăn mặc rất sạch sẽ, hướng về cửa sổ mà hành lễ.

Bệnh nhân này làm cho Dịch Phi thấy hiếu kỳ, chàng đứng lại đây hơn mấy phút đồng hồ. Bệnh nhân chẳng để ý bên ngoài có người hay không, ông ta cứ tự nhiên cử hành lễ và lâm râm khấn cầu.

Phú bèn kéo tay Phi đến một gian phòng bệnh khác, bên trong có một bệnh nhân thân thể khô gầy như que củi, một nửa mặt nám đen, chỉ còn một nửa bên mặt nguyên vẹn. Trên tường và trên ván đều có vẻ số Ả Rập. Phi chú ý nhìn, thấy hàng số 12, 13. Bệnh nhân lại tiếp tục vẽ thêm. Chàng nhìn kỹ bỗng nhiên giật mình nổi ốc! Thì ra bệnh nhân dùng ngón tay mà vẽ vào vách, vào ván, khiến cho da thịt rách lở, máu chảy ràn rụa, có ngón tay đã nức nẻ lầy lụa, khiến người nhìn vào bắt rùng mình.

Hoàng Thiên Phú nhỏ giọng:

- Hãy xem tên họ của hắn.

Phi xem tấm bảng trên cửa đề ba chữ Trương Lập Dân. Chàng như sực tỉnh quay đầu lại nói:

- Thì ra hắn là viên phi công của chiếc phi cơ ngộ nạn.

Phú kéo tay Phi rời khỏi phòng bệnh. Phi vừa đi vừa thở dài. Thực ra, xem bệnh nhân chừng nào chàng càng bất nhẫn chừng nấy. Bệnh nhân đều là những người bất hạnh trên thế gian này, họ chẳng may mất đi sức khỏe và trí nhớ. Nhờ có y viện mà họ còn sống tại đây, nhờ y sĩ để giúp đỡ những người bất hạnh này. Nhưng làm cách nào để cứu họ được trở lại mạnh lành, khôi phục lại trí nhớ?

Hai người ra đến hoa viên, ánh dương quang chiếu rọi khắp vườn, hoa cỏ xinh tươi, bướm ong bay lượn nhởn nhơ Nhưng ánh dương quan không thể soi thấu lòng những người bất hạnh, họ chỉ ngồi bó gối mỗi người trong một tiểu giang san, chờ ngày cuối cùng của cuộc đời. Hoàng Thiên Phú không hiểu tâm trạng của Phi, vừa đi vừa hỏi:

- Đối với những bệnh nhân này, chú mầy phải giải quyết sao đây?

Phi lắc đầu lộ vẻ suy nghĩ thận trọng.

Phú nói tiếp:

- Theo anh kinh nghiệm, nếu xem họ nhiều lần chừng nào, chẳng những không giải quyết được gì, mà càng xem càng khó chịu hơn.

- Tôi đang suy nghĩ, muốn hỏi thăm một bệnh nhân đấy chớ.

- Bệnh nhân nào?

- Bệnh nhân ăn mặc chỉnh tề, đang quỳ lạy cầu khẩn đó.

- Không phải ông ấy mới quỳ bái hôm nay, mà nửa năm trước đây anh cũng đã thường chú ý đến lão. Dường như ông ta mắc phải bệnh bị khủng hoảng nặng nề, chỉ ở nơi vắng vẻ cầu khẩn suốt ngày thì lão mới an lòng. Có lần dời lão sang nơi khác, khi lão nhìn thấy người thì tỏ vẻ sợ hãi, ông ta nói, bao nhiêu bệnh nhân đều bị Diêm vương sai Nguru đầu mã diện đến để bắt đem đi.

- Điều đó chắc có nguyên nhân thầm kín?

- Thân nhân của ông ta không muốn cho y sĩ tra cứu bệnh căn. Họ nói, ông ấy đã gây oan nghiệt kiếp trước, nên hồn oan vấn vít bên mình.

- Anh có tin những lập luận của thân nhân lão không?

Hoàng Thiên Phú như chẳng thích tìm hiểu, chàng lắc đầu:

- Viện trưởng chưa hề phái anh đến điều trị họ, nên từ trước đến giờ anh chưa từng hỏi một bệnh nhân nào. Chú mầy cũng biết, vị y sĩ đã trị bệnh nầy cũng chẳng mấy hài lòng.

- Còn bệnh nhân tên Vương Cách thì sao?

- À, anh biết hắn là một công nhân kỹ thuật, bị giám đốc công xưởng khai trừ. Anh ta thất nghiệp một thời gian dài, đi ra bên ngoài thường gây tai họa, hắn mắc phải chứng thần kinh nên đưa vào bệnh viện.

- Vì sao anh ta bị xưởng khai trừ vậy?

Hoàng Thiên Phú chỉ cười cười không đáp.

Phi hỏi tiếp:

- Em biết anh không thể hiểu lý do, nhưng thế nào anh cũng hỏi vị y sĩ trị bệnh ấy chứ.

- Đó chỉ là một vấn đề, ngoài ra còn vấn đề khác nói ra dài dòng lắm, khi nào rảnh sẽ cho Phi biết thêm.

Phi chẳng hài lòng với câu trả lời của Phú, nhưng chàng cũng không hỏi thêm nữa. Chàng biết, nếu hỏi thêm cũng chẳng ích gì. Chàng tự xét, nếu là một y sĩ thì phải lặng lẽ và lạnh nhạt mãi sao? Dường như chàng nhìn thấy những y sĩ đã thành danh thầy đều lạnh lùng và lặng lẽ, khiến cho người ngoài trông vào có cảm giác cao thâm không lường. Phải chăng thời gian tạo cho lòng người chai đá, nó biến cho con người mất cả tình cảm?

Theo Hoàng Thiên Phú có thể cho rằng chàng là người thương tưởng viễn vông, có những hành vi đáng trào lộng? Nhưng chàng tự cho mình không mất hẳn sự cảm thông đối với bệnh nhân. Có lẽ sự nhiệt tâm của mình sẽ gây phiền phức cho người đồng nghiệp. Nhưng chàng không cần suy xét nhiều, miễn tâm mình được yên thì thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Hoàng Thiên Phú và Lê Dịch Phi chia tay nhau tại hoa viên, Phú về đến phòng mình, chàng rửa tay và thay đổi y phục, mới vừa ngồi xuống thì một nữ nhân viên vào cho chàng biết Khưu viện trưởng cho mời chàng. Chàng rất mong ước được viện trưởng phái đi trị bệnh cho Hùng Tố Tố. Chàng chỉ mong sớm được thực hành công tác đó.

Chàng đến văn phòng của viện trưởng, Lý Phương Tử nhìn thấy chàng, bèn dùng một ngón tay để trên môi, nhẹ bước đến chàng. Phú nhìn vào phòng chẳng thấy ai, bèn đưa tay kéo nàng lại gần hôn vào bàn tay nàng. Đôi má Phương Tử đỏ bừng, nàng mắng nhỏ:

- Chết bầm nà!

Tuy mắng chàng, nhưng nàng không hề chống lại sự thân mật của chàng, đôi mắt nàng vẫn nhìn thẳng vào mặt chàng, đôi tay nàng như bất động. Phú không dám đi xa hơn nữa, chàng buông nàng ra, hỏi nhỏ:

- Viện trưởng cho đòi anh có việc gì vậy?

- Chắc là vì căn bệnh của cô Hùng Tố Tố, vừa rồi viện trưởng đã nói chuyện trong điện thoại với Hùng xưởng trưởng.

- Em có biết họ nói những gì không?

- Dường như nghiên cứu bệnh tình của cô ấy, sau đó thì tôi không chú ý.

- Điện đàm xong thì viện trưởng cho gọi anh hả?

Phương Tử gật đầu. Chàng hỏi tiếp:

- Trong văn phòng có khách hả?

Nàng lắc đầu, sau đó kề miệng gần tai chàng nói nhỏ:

- Em nghi viện trưởng sẽ phái anh đi, chắc anh sẽ bị bệnh nhân trẻ đẹp quyến rũ.

Phú đưa tay bẹo má của Phương Tử, miệng chàng cười cười quay mình bước đi. Thực ra Khưu viện trưởng không phải là một lão hổ theo người ta

tưởng, trái lại tính tình của lão rất ôn hòa và tôn trọng những ý kiến của người khác. Tại y viện ông ít hay nói cười, các y sinh trong viện phần lớn là học trò của ông, bọn họ ít hay gần gũi ông nên không hiểu rõ ông. Thiên Phú vào đến văn phòng chào viện trưởng, ông ta chỉ ghế mời chàng ngồi.

Viện trưởng buông ống bíp xuống, nhìn chàng hỏi:

- Vừa rồi Phú đã dắt Phi đến trại số 7 à?

- Dạ, Dịch Phi muốn hiểu rõ tình hình nạn nhân trong trại 7.

- Hay lắm, thật ra Phi nó rất có nhiệt tâm, nhưng phương pháp của nó không được thực tế. Các anh là bạn học lớp lớn, nhờ các anh chỉ dẫn và giúp đỡ cho Phi.

- Viện trưởng khỏi lo, chúng tôi rất thật tâm với Phi.

- Sáng nay Phi tiến cử anh đi trị bệnh cho Hùng Tố Tố, nó đã nói cho anh nghe chưa?

Phú giả vờ phớt lờ nói:

- Chúng tôi có bàn sơ qua, nhưng căn bệnh của cô Tố Tố chưa đến nỗi nghiêm trọng lắm.

- Tôi cũng nghĩ như thế, chỉ vì Tố Tố là con gái một của bạn thân, trên phương diện tình cảm, tôi phải gánh lấy trách nhiệm nặng nề. Hùng xưởng trưởng xem bệnh đó rất quan trọng, nên giao con gái cho tôi điều trị.

- Thưa viện trưởng, căn bệnh của Tố Tố do tinh thần xúc động mạnh mà ra, phải từ từ tìm cách nào cho nàng thay đổi tâm trạng, dùng biện pháp từ trước e rằng không công hiệu.

- Đành vậy, nhưng phải cần đòi hỏi một thời gian dài mới mong thay đổi tâm trạng được, nếu chữa quá gấp, sợ sẽ gây ra hậu quả không tốt.

- Dạ.

Hoàng Thiên Phú tuy vâng dạ, nhưng anh ta không đồng ý với lập luận của thầy. Viện trưởng hút một hơi thuốc, đoạn suy nghĩ giây lâu nói:

- Vừa rồi tôi có điện đàm cùng Hùng xưởng trưởng để nghiên cứu vấn đề trị bệnh, ông ta chỉ phó thác cho mình, chớ không có ý kiến. Nhưng tôi xét ra trong y viện này công tác của anh rất quan trọng nên không thể để anh đi được.

Hoàng Thiên Phú đứng ngẩn ngơ, chàng không ngờ lại biến chuyển đột ngột ngoài dự liệu của chàng, tuy vô cùng thất vọng, nhưng chàng không hề biểu lộ ra ngoài mặt. Chàng bình tĩnh nói:

- Tôi hy vọng cố gắng trị bệnh cho cô Tố Tố, mặt khác, cô ấy cũng là bạn học, chẳng qua viện trưởng...

- Tôi nghĩ kỹ, nên cho Dịch Phi đi thì hay hơn, bởi nó đang rảnh rang. Hơn nữa sức khỏe của Phi chẳng được dồi dào, sợ giao công tác tại bệnh viện nó làm không tròn.

Hoàng Thiên Phú vô cùng thất vọng, chàng không thể phụ họa theo viện trưởng cũng không thể phản đối được, chỉ còn mong đợi ông ta nói tiếp. Nhưng Khưu viện trưởng không nói tiếp chuyện này nữa, hỏi thăm Phú việc điều trị những bệnh nhân ông giao phó mấy hôm nay. Bởi ông ta rất tin tưởng cách trị bệnh của chàng, trừ những lời khen ngợi chàng, ông ta chỉ gật đầu tỏ vẻ thuận theo chàng chớ không nói gì khác. Phú không thể ngồi lại lâu hơn nữa, chàng đợi viện trưởng nói hết lời liền cáo từ ra đi.

Phương Tử đang chờ Phú, nhưng khi thấy sắc mặt của anh ta biến đổi, nàng lo lắng hỏi:

- Vừa rồi em bận đi công chuyện, nên không nghe câu chuyện giữa anh và viện trưởng, sao, chuyện thế nào?

Phú chỉ lắc đầu, không trả lời. Nàng bước đến hỏi nhỏ:

- Điều nầy không lấy gì làm quan trọng, em không muốn anh rời khỏi bệnh viện này. Chiều mai tại nhà của một bạn học có tổ chức vũ hội, em mời anh cùng đi với em được không?

- Điều này sáng mai sẽ trả lời.

Chàng về đến phòng mình, thấy Phi đang ngồi tại bàn viết của anh, nghiên cứu một chồng hồ sơ bệnh nhân. Phú hỏi:

- Phi đang tìm lịch biểu của bệnh nhân nào đó?

- Kính mừng anh.

- Phi mừng tôi những gì?

- Không phải viện trưởng đã phái anh đi trị bệnh cho Hùng Tố Tố sao?

Phú chỉ gượng cười, không phủ nhận cũng chẳng thừa nhận, chàng lại hỏi Phi:

- Phi đang tìm lịch biểu của bệnh nhân nào vậy?

- Đang nghiên cứu mấy bệnh nhân nặng.

Phú bước đến xem, Phi đang nghiên cứu hồ sơ của bệnh nhân Trương Lập Dân, là viên phi công phụ trong tại nạn phi cơ vừa qua:

- Người này Phi cũng nên nghiên cứu lại.

- Em còn tra cứu bệnh nhân tên Vương Cách. Em đã hứa trưa mai đến trả lời cho ông ta.

- Phi nên nghiên cứu chính chắn bệnh trạng của Trương Lập Dân, vì đối với Phi rất cần thiết.

Phi ngước mặt lên hỏi:

- Sao viện trưởng muốn cho em đến trị bệnh cho hắn hả?

- Chắc viện trưởng sẽ phái Phi đến trị bệnh cho Tố Tố!

Phi vừa cười vừa xếp bệnh lịch biểu lại:

- Tôi đã nói, tôi không hề cướp cái công tác anh đang mong muốn. Thực ra, anh nhận lãnh công tác đó rất hợp.

- Những lời đó Phi nên nói trước với viện trưởng đi, nếu anh không lầm, giây lát đây ông sẽ gọi em đến mà bàn vấn đề đó.

- Thật hay đùa?

Phú bèn đem hết đầu đuôi nói lại cho Phi nghe. Phi vẫn lắc đầu nói:

- Cũng lạ, nếu đúng vậy, tại sao sớm mai này em gặp viện trưởng, ông không nói cho em nghe?

Phú rùn vai nói:

- Điều cần thiết là Phi nên đến hỏi viện trưởng ông sẽ trả lời rõ hơn.

Phi vẫn lắc đầu nói:

- Em không muốn đến hỏi viện trưởng, em đối với các bệnh nhân mang bệnh nặng ở đây cũng cảm thấy thích thú rồi. Nếu đến viện trưởng mà hỏi chuyện, khác chi mình gián tiếp yêu cầu ông ban bố công tác.

- Phi nên cố gắng làm thử xem, danh ngôn có câu "Bất đáo hoàng hà tâm bất tử" (chẳng đến sông Hoàng hà lòng mình chưa chết hẳn), theo anh nghĩ câu nói đó cũng có lý chớ.

- Đúng rồi, rất có lý.

Phú thay cho Phi sắp xếp những lịch biểu của bệnh nhân và nói:

- Phi vì những chuyện không đâu mà làm mệt cân não, viện trưởng đã cho phép Phi nghỉ xã hơi hai ngày, sao không đi du ngoạn cho khỏe thân?

- Anh thử nghĩ, đi đâu bây giờ?

- Tôi thì không thể đi được, nếu tôi là Phi thì tôi sẽ đi chơi đến quên cả tên tuổi, quên bệnh viện, quên cái gì gọi là bệnh nhân!

Phi cười lớn, đoạn kéo tay Phú ra khỏi văn phòng, vừa đi vừa khẽ hỏi:

- Chắc anh đã sẵn có tiết mục rồi?

Phú lắc đầu:

- Thôi đi, tôi chưa bao giờ dám dẫn dụ "phụ lão" nhà lành, trách nhiệm to lớn lắm.

- Anh Phú, đừng để em kéo anh đi nhé.

Hai chàng cùng đi đến đường ra ngoài bệnh viện, gần đó không có bóng người. Phú vừa cười vừa hỏi:

- Sao Phi biết tôi đã có tiết mục?

- Nếu không vậy, anh kéo tôi ra đây làm gì?

- Anh có thể cho Phi biết một tin, nhưng không phải trao hồng thiệp mời đâu.

- Có hề gì, em chỉ làm khách bất ngờ là xong chuyện.

- Tối mai nhà của bạn học Phương Tử có tổ chức vũ hội.

- Anh có nhiều bạn gái, nên rủ họ đi.

- Bạn vũ thì tự Phi tìm, anh không thể phụ trách việc đó.

- Giúp nhau thì phải giúp cho cùng, anh biết, nơi đây em đâu có quen với nàng nào mà mời họ.

- Được rồi, để tìm Phương Tử thương lượng, nhưng không thể định trước được.

- Hay lắm, xin cám ơn anh trước.

Một cô y tá từ sau đi tới, hướng vào Phú nói:

- Thưa ông, bệnh nhân phòng số 1 không đặng khỏe, nhờ ông đến lo giúp.

Phú dừng bước, nhìn cô y tá gật đầu nói:

- Tôi sẽ đến ngay.

- Anh nên đi lo công viện đi.

- Còn Phi đi đâu?

- Có lẽ em còn viết hai bức thư rồi mới ra đi.

Phú mỉm cười nói:

- Phải chớ, nên quên những lịch biểu nhức đầu của bệnh nhân đi, nghe nói sân vận động tại Đạm Thủy vui lắm, anh chưa có dịp xem qua.

Thiên Phú đưa tay chào Phi, vào thay y phục bệnh viện và dụng cụ chẩn mạch. Phi trở lại ký túc xá thay đồ và ra đi. Nhưng chàng không thể đi được, vì cô công nhân đã đến tìm chàng, trao cho chàng một tấm thiệp mời, do Hùng xưởng trưởng mời chàng dùng cơm trưa.

Cô công nhân còn nói tiếp:

- Viện trưởng cũng đi nữa, ông ấy hẹn đúng mười một giờ Lê tiên sinh cùng đi với viện trưởng luôn thể.

- Còn có ai nữa không vậy cô?

Cô ta lắc đầu nói:

- Tôi cũng không biết nữa.

- Được rồi, cám ơn cô.

Phi cũng không lấy làm lạ, vì bữa trước ngẫu nhiên gặp Tố Tố, nên ông ta mời khách để tạ Ơn. Gặp lời mời này khiến cho chương trình chàng đi vận động trường Đạm Thủy phải gác lại. Chàng ngồi xuống viết thư gởi cho bè bạn trong quân ngũ biết chàng đã về đến nhà được bình yên, và đang làm việc tại y viện. Nhưng khi chàng cầm viết lên, không biết viết những gì. Chàng chưa nhận công tác nào, từ khi về đến Đài Bắc nên không có vấn đề gì đáng viết.

Bởi Phi đã có thói quen làm việc, khi rảnh rang làm chàng rất khó chịu. Tự nơi chàng cũng chưa biết mình phải sắp đặt thế nào cho chính mình. Do đó, chàng không hy vọng mình được nghỉ ngơi. Chàng nhớ lại cũng có phần hứng thú với việc đi thăm Hùng Tố Tố, có đôi chút ý nghĩ về nàng, những ý nghĩ của một y sĩ đối với bệnh nhân. Chàng biết Hoàng Thiên Phú đang lo săn sóc bệnh nhân nên chàng không vào khuấy phá anh tạ Chàng cũng nghĩ đến bữa tiệc này chắc chắn sẽ có Phú đến dự. Đến lúc đó, chàng sẽ thừa dịp đề cập đến vấn đề Phú trị bịnh Tố Tố.

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Đúng mười hai giờ, Phi cùng ngồi xe với Khưu viện trưởng đến Kiến Thành Hóa Học công xưởng. Chàng mới hay Hoàng Thiên Phú không được mời. Đây là một công xưởng đại quy mô, chiếm một khu đất rộng gần mé sông Đạm Thủy, bốn phía đều xây tường bao bọc. Trong xưởng không có gì đặc sắc. Với chiếc ống khói cao ngất và tấm bảng, đứng ngoài đường cái cũng trông thấy rõ.

Hùng xưởng trưởng tiếp rước khách vào ngồi xong giây lát sau, lão bèn dắt khách đi xem cách trang bị trong xưởng. Trời đã trưa, nhưng công nhân trong xưởng vẫn còn làm việc. Khưu viện trưởng đã xem qua mấy lần rồi. Lần nầy ông ta xem thêm mấy cơ sở mới trang bị, và hỏi thăm một ít vấn đề. Phi đối với cơ xưởng không mấy hứng thú, nhưng không lẽ làm mất sự niềm nở của chủ nhân. Chàng trông thấy vẻ mặt của Hùng xưởng trưởng rất tự mãn với cơ nghiệp của mình, ông ta mời khách đi xem là dụng ý khoe sự thành công rực rỡ của ông. Do đó, chàng cũng giả vờ hỏi thăm chỗ này chỗ kia không mấy liên can gì nhau hết, chàng chỉ gây cho chủ nhân thích thú, cũng là cơ hội để gây thiện cảm với chủ nhân.

Đến một giờ chàng và Khưu viện trưởng lên xe trở lại văn phòng của Hùng xưởng trưởng, khách chỉ có chàng và Khưu viện trưởng. Chàng muốn đề cập đến việc Hoàng Thiên Phú trị bịnh cho Hùng Tố Tố, nhưng không nghe Khưu viện trưởng nói nên chàng cũng không có dịp đề cập đến.

Nhân đó, Phi bèn nghĩ thầm: có lẽ ông chủ cũng có mời Thiên Phú, nhưng chàng quá bận nên không đi được. Tại sao ông ta mời khách lại không mời về nhà mà lại mời đến cơ xưởng?

Vấn đề đó làm chàng hơi suy nghĩ. Bữa cơm trưa chỉ có ba người, không ai lạ cả. Dùng cơm xong, thị nữ đem trà ra, ba người cùng uống. Hùng xưởng trưởng hút xì gà, Khưu viện trưởng thì hút ống bíp, Phi cũng lấy điếu thuốc thơm phì phà cho có lệ chớ chàng không thuộc hạng ghiền.

Mấy người cùng chuyện trò những việc không liên can vào đâu cả, sau đó Hùng xưởng trưởng hướng vào Dịch Phi nói:

- Cậu Phi, hôm qua tôi mang ơn cậu vô cùng.

- Chúng tôi cũng rất vui vẻ gặp xưởng trưởng và cô Tố Tố.

- Do đó hôm nay tôi mời cậu đến, điều hy vọng lớn là nhờ cậu chỉ giáo một vài việc, có lẽ cậu biết rõ bệnh trạng của Tố Tố?

Phi không vội đáp, chàng liếc nhìn Khưu viện trưởng, ông ta cũng đang nhìn chàng bằng đôi mắt khuyến khích, Phi nói:

- Thưa viện trưởng tôi chưa dám định bệnh của cô Tố Tố, theo tình hình hôm qua, tôi nghĩ chưa đến đỗi nghiêm trọng lắm, chỉ cần tĩnh dưỡng là điều kiện cần.

Khưu viện trưởng nhìn Phi gật đầu:

- Phi hôm qua đã thuật lại cho anh Phú nghe, tôi thấy nhãn quang của Phi nhìn bệnh rất đúng.

Phi được khuyến khích, chàng nhìn Hùng xưởng trưởng nói:

- Theo ý tôi, căn bệnh của cô Tố Tố cần phải thay đổi hoàn cảnh, gây cho cô có một tâm trạng mới, lần lần sẽ mạnh được.

Hùng xưởng trưởng gật đầu nói:

- Đúng vậy, vấn đề chánh là Tố Tố nó nhìn sự vật đều không thích chi cả, đã thử một vài biện pháp đều thất bại cả.

- Vấn đề này rất cần nhiều thời gian và nhẫn nại. Theo ý tôi, nên lần lần tìm những biện pháp thích hợp, thay đổi hoàn cảnh, thay đổi sự vật sẽ gây cho cô cảm thấy hứng thú, lần lần sẽ phai nhạt chuyện cũ trong ký ức của cô.

Hùng xưởng trưởng và Khưu viện trưởng nhìn nhau. Hai ông không có ẩn ý phản đối, nhưng hai người nhìn nhau như ngụ ý thỏa thuận. Hùng xưởng trưởng chỉ hỏi thăm Phi về bệnh trạng của con gái mình để biết thế thôi. Thực ra ông cũng nghĩ cách chữa trị như vậy.

Hùng xưởng trưởng dụi điếu xì gà, nói:

- Khó có thể chúng ta cùng đồng ý như nhau, nhưng theo anh Phi chúng ta phải thực hành vấn đề nào trước. Tôi và anh Đông Vượng đã thảo luận mấy lần trong điện thoại, thẩy đều có một quyết định mời Phi đến đây...

Trước khi Hùng xưởng trưởng mở lời hỏi thăm chàng, thì chàng đã chuẩn bị ý kiến sẵn, chàng đã biết dụng ý của Hùng xưởng trưởng mời chàng đến đây có mục đích gì. Khi Hùng xưởng trưởng chưa nói dứt, chàng đã biết rõ. Họ cần dùng chàng chữa bệnh cho Tố Tố chớ không phải là Hoàng Thiên Phú.

Khưu viện trưởng nhìn thẳng vào mặt Phi nói:

- Đối với những người bệnh nặng tại y viện, tôi cũng muốn phân công cho Phi điều trị họ, nhưng anh Kiến Phương đã mấy lần thương lượng, hy vọng Phi sẽ đến điều trị cho căn bệnh của Tố Tố. Tôi vẫn biết các người vốn là bạn học cũ với nhau, xúc tiến những biện pháp điều trị cũng rất dễ dàng. Nếu người không quen trước thì tinh thần của Tố Tố sẽ khó chịu, sự điều trị càng khó khăn hơn.

Hùng xưởng trưởng lại tiếp lời:

- Chúng ta đều là người nhà, Tố Tố và Bân Bân là bạn thiết với nhau, Bân Bân bao giờ cũng lo lắng cho Tố Tố.

Lời nói ấy khiến cho Dịch Phi đôi má nóng bừng. Tuy người ta thẩy đều biết chàng là rể tương lai của Khưu viện trưởng, nhưng trước mặt viện trưởng chàng vẫn một lòng kính sợ Ông ta như một thầy học khi trước, nên mọi phương diện chàng đều mất tự nhiên, vì thế nên, chàng không biết trả lời thế nào cho phải.

Phi chẳng dám ngó ngay Khưu viện trưởng, chàng chỉ nói theo lời của lão Phương:

- Dạ phải rồi, đương nhiên tôi phải cố gắng, nhưng...

- Phi đừng lo lắng chi, tôi và anh Đông Vượng đã bàn bạc với nhau rất kỹ. Hôm nay tôi sẽ nói rõ cho Phi biết. Tôi đã quyết định chờ Tố Tố nó lành mạnh, cho mẹ con nó sang Nhật bổn du lịch một thời gian, đồng thời cho Tố Tố tiếp tục học hành ở đó. Vậy nay tôi giao nó cho Phi lo điều trị giúp cho...

Hùng xưởng trưởng nói đến đây liếc sang Khưu viện trưởng. Viện trưởng lấy ống bíp ra nói tiếp:

- Vấn đề chữa trị đều do tôi phụ trách. Phi với danh nghĩa dạy đàm thoại thêm Anh văn cho Tố Tố thôi, bất cứ lúc nào cũng bầu bạn và theo dõi tình trạng biến đổi của Tố Tố, Phi làm bất cứ việc gì để gây thiện cảm với Tố Tố, đồng thời cũng khuyến khích nó cố gắng để trị bịnh cho mau lành, Phi cũng không phải lo thời gian trị liệu lâu hay mau, miễn là trị lành thì thôi chớ không phải gấp rút cho lắm.

Phi ngồi nghe hai người đàm thoại, trong đầu óc chàng có nhiều biến chuyển. Chàng biết rõ biện pháp của hai ông là tìm một giáo sư để dạy kèm hơn là tìm một y sĩ để trị bệnh. Chàng là bạn trai của Bân Bân nên hai ông đồng ý giao Tố Tố cho chàng chữa trị, nguyên nhân đó là điểm then chốt không giao nàng cho Hoàng Thiên Phú.

Chàng có cảm giác khó chịu. Bởi hy vọng của chàng làm thế nào trở thành một y sĩ tài giỏi. Nhưng hiện giờ, chàng phải hành nghề y sĩ tư cho một gia đình quý phái. Chàng tưởng thế, nhưng có điều không thể nói ra là lão Khưu và lão Hùng trước khi tìm chàng thì họ đã thảo luận kỹ càng rồi. Không trực tiếp nói rõ, nhưng ra lệnh cho chàng đến, họ xử dụng chàng một cách đột ngột để cho chàng không kịp phản ứng, chàng vẫn biết rõ điều đó. Nếu chàng chưa quen biết Hùng Tố Tố, đương nhiên chàng sẽ cự tuyệt. Vì sau khi gặp Tố Tố, chàng đã có ấn tượng tốt với nàng. Khi nghĩ đến nàng thì chàng cảm thấy thương hại, thêm vào đó, với đôi mắt van cầu của người cha, khiến cho chàng không đành từ chối.

Thế là chàng phải nhận nhiệm vụ ngoài ý muốn:

- Tôi muốn hiểu rõ, không biết cô Tố Tố biết tôi là y sĩ hay không?

Khưu viện trưởng trả lời:

- Điều đó không thành vấn đề, miễn là Phi đừng trực tiếp nói mình là y sĩ cho Tố Tố biết. Nếu sau này Tố Tố biết thì Phi sẽ nói gia đình mời mình với tư cách giáo sư hơn là y sĩ.

- Dạ.

- Nhưng Phi đối với Tố Tố thật sự là một y sĩ chớ không phải là giáo sư dạy Anh văn. Phi tùy lúc xem xét bệnh tình của Tố Tố, và tìm cách hướng dẫn cho Tố Tố tin tưởng vào y học. Phi cũng tùy cơ mà đề nghị phương pháp trị bệnh cho Tố Tố. Do đó, Phi bất tất phải cố gắng dạy Anh văn, mà chỉ thường xuyên tiếp xúc để hướng dẫn điều trị bệnh tình.

Phi từ từ gật đầu nói:

- Dạ, giờ tôi đã biết ra điều đó.

Hùng xưởng trưởng vô cùng vui thích, sự kiện mới bàn thảo đến đây, nhưng tâm trạng của ông xem như con gái mình đã mạnh lành phân nửa rồi. Ông cho chàng biết thêm:

- Tôi sẽ giao chiếc xe nhà cho Phi tùy tiện xử dụng bất cứ lúc nào. Kể cả đi hứng gió, dạo chơi ngoại ộ Vấn đề tiêu xài, Phi cũng khỏi cần lo lắng, tôi giao cho Phi một xấp ngân phiếu...

Dịch Phi ngắt lời:

- Điều đó không cần thiết lắm, tôi chi dụng chẳng bao nhiêu.

- Tốt lắm, Phi đừng e ngại, chúng ta cùng là người nhà, tùy lúc Phi cần dùng cứ cho tôi biết.

Khưu viện trưởng tiếp lời:

- Chúng ta tính đến đây kể như xong. Sau này có điều gì sẽ nghiên cứu thêm.

Hùng xưởng trưởng hướng vào Khưu viện trưởng mà cười lớn:

- Xin lỗi, tôi đã quên anh thường có giấc trưa.

- Một hôm không ngủ cũng chưa đến nỗi nào.

Tuy lão Khưu nói thế, nhưng lão vẫn ngáp dài. Chủ nhân cũng không cầm khách thêm nữa, bèn theo đưa khách ra cửa, hai người vừa đi vừa nói chuyện:

- Lão đệ Dịch phi, bao giờ dọn đến nhà tôi?

Phi ngẩn ngơ hỏi lại:

- À, xưởng trưởng cần chừng nào có mặt tôi tại quí phủ?

- Tôi thấy càng sớm càng tốt.

Khưu viện trưởng cũng tiếp lời:

- Theo ý tôi cũng nghĩ như vậy.

Phi không biết nói gì hơn, chỉ đáp lời:

- Được rồi, chiều mai tôi sẽ dọn đến.

- Hay lắm, tôi sẽ phái lão Vương đến rước Phi.

Phi gật đầu đồng ý, sau đó, chàng theo Khưu viện trưởng lên xe ra về. Trên đường đi, Phi nhìn Khưu viện trưởng nói:

- Tôi muốn cầu xin viện trưởng cho phép tôi làm một công tác gì tại y viện.

- Đương nhiên rồi, nhưng đây là một sự bất đắc dĩ, tôi tin rằng thời gian Phi đến trị bịnh cho Tố Tố không lâu đâu, Phi cố gắng giúp cho lão Hùng, vì lão là bạn thân của tôi.

Phi biết mình nói chưa hết lời, chàng bèn tiếp theo:

- Tôi phải cố gắng, nhưng theo ý kiến tôi muốn viện trưởng cho tôi một công việc tại y viện, mỗi ngày nhân lúc rảnh, tôi sẽ trở về công tác để khỏi phải gián đoạn công việc tại y viện.

Khưu viện trưởng gật đầu nói:

- Được, chiều nay tôi sẽ thảo luận với y sĩ trưởng, nhờ ông ta sắp đặt cho Phi một chân trong y viện.

- Cám ơn viện trưởng.

- Tôi hy vọng Phi lợi dụng thời gian rảnh rang mà đọc sách thêm, chờ sau khi thực hiện xong công tác này, tôi sẽ dành cho Phi một học bổng để xuất ngoại du học thêm.

Xe ngừng ở y viện, Dịch Phi một mình về ký túc xá, chàng nghĩ đến việc tìm Hoàng Thiên Phú để cho chàng rõ sự tình. Chàng cần giải thích rõ, nếu không thì Phú sẽ hiểu lầm chàng cướp công tác. Sự thực, sau khi chàng suy nghĩ kỹ, chàng xét thấy hai lão già tính rất có lý. Tại y viện không nên để một y sĩ giỏi hay giàu kinh nghiệm bỏ phí thời giờ. Hùng xưởng trưởng cũng không yên lòng giao con gái mình cho một người trai trẻ lạ. Do đó, lão tính như thế thật rất thích hợp.

Thiên Phú không ở tại ký túc xá, cũng chẳng có ở tại phòng bệnh. Theo các y tá nói lại, Hoàng Thiên Phú sau khi dùng cơm trưa xong bèn ra đi. Phi nghĩ lại cũng chẳng gấp gì, chờ Thiên Phú về sẽ cho anh ta biết. Lúc bây giờ chàng chỉ quan tâm đến chuyện du học ngoại quốc, từ trước chàng chưa bao giờ nghĩ đến, nhưng Khưu viện trưởng nói với chàng trên xe, khiến cho lòng chàng đang bình lặng bỗng nhiên xao xuyến lạ thường.

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Phi ngủ một giấc trưa, sau khi chàng thức dậy, Hoàng Thiên Phú cũng chưa về. Chắc chiều nay Phú rảnh việc nên đã đi Đài Bắc. Phi quyết định làm những công việc sớm mai còn đọng lại, nên chàng đến văn phòng tìm phiếu theo dõi bệnh trạng của Vương Cách và Trương Lập Dân.

Nguyên bịnh tình của Trương Lập Dân vô cùng phức tạp, chỉ vì anh ta là người duy nhất sống sót trong chiếc phi cơ ngộ nạn, đương lúc phi cơ đụng vào núi thì chính chàng cầm lái. Phi tin rằng, do anh ta lầm lỗi nên tinh thần cảm thấy bất an. Anh ta bị cháy hết nửa bên mặt, biến thành một người tàn phế,

tinh thần của anh trở nên thất thường. Do đó, nội tâm của anh bị dao động, ngoài việc nhớ lại tai nạn khủng khiếp ấy ra, anh chẳng còn nhớ gì nữa. Thái độ của anh ta tỏ ra chịu hợp tác với y sĩ, từ trước chưa một lần nào làm ồn cả. Anh ta đã từng tự sát một lần nhưng được phát giác kịp thời, sau đó anh ta không tự vẫn nữa. Anh ta rất tự ty, không hề tiếp xúc với một bệnh nhân nào khác. Tuy đồng ý hợp tác với y sinh, nhưng sự điều trị đối với anh ta không hề lưu tâm đến. Hằng ngày anh ta chỉ dùng ngón tay vẽ số Á Rập trên vách. Có lúc, anh ta không vẽ số, bèn hướng vào cửa sổ mà khẩn cầu lâm râm và vẽ dấu thập tự.

Sau khi Dịch Phi trông thấy, tinh thần của Phi rất lo lắng. Tuy anh ta không đọc qua báo chí tường thuật, chưa biết tình hình tai nạn phi cơ Nhưng, chàng tin rằng, Trương Lập Dân vẫn biết trách nhiệm do mình gây ra, tai nạn xẩy ra là ngoài ý muốn, bằng không thì công ty hàng không đâu để cho anh ta được yên.

Trương Lập Dân không có thân thuộc tại Đài Loan, trừ những đồng nghiệp ra, không ai quan tâm đến anh ta cả. Anh ta nguyên là một phi hành viên quân sự, sau khi mãn dịch bèn xin gia nhập vào hàng không dân sự. Anh ta chưa có vợ con, chỉ một mình sống tại ký túc xá của công tỵ Nên khi anh ta nhập viện, trừ những đồng nghiệp cũ, rất ít người đến thăm.

Phi tin rằng, đó cũng là một trong những nguyên nhân khiến cho Trương Lập Dân càng lặng lẽ thêm. Chàng đang tìm cách làm thế nào để trị bịnh cho Trương Lập Dân? Thực ra, chàng lưu tâm đến bịnh trạng của Trương Lập Dân là vì bịnh trạng của anh ta có liên quan đến căn bịnh của Hùng Tố Tố, bằng không thì anh chẳng lưu tâm đặc biệt đến một bịnh nhân làm gì? Do đó, Hoàng Thiên Phú đùa cợt chàng, nếu muốn trị hết bịnh cho Trương Lập Dân thì nên trị cho hết bịnh của Hùng Tố Tố. Đó là điều nói chơi, nhưng thâm tâm của Phi cũng đã nghĩ như vậy.

Sau khi nghiên cứu kỹ lưỡng, chàng không tìm ra sự kiện nào do Trương Lập Dân có liên can với căn bịnh của Hùng Tố Tố. Trương Lập Dân sẽ chết tại y viện, hoặc anh ta thoát chết mà xuất viện, những điều đó đối với Tố Tố không liên can chi cả, Tố Tố không quan tâm đến Trương Lập Dân, cũng như gia đình không đồng ý cho nàng đi đến tìm Trương Lập Dân.

Sau đó, chàng tìm đến bịnh lịch biểu của Vương Cách. Anh nầy là một quân nhân giải ngũ, xin vào làm việc trong một công xưởng, nhân bị khai trừ, anh ta bị thất nghiệp lưu linh tại Đài Bắc một thời gian. Anh ta gây tai họa không ngớt, dùng đá liệng vào hai chiếc xe hơi, bởi hai chiếc xe này làm văng dầu nhớt vào mình anh ta, đánh lộn cùng đám lưu manh, trong lúc hăng máu, hắn đánh luôn một vị thân sĩ. Bị cảnh sát bắt, kết tội khuấy rối trị an. Đưa hắn vào bịnh viện, sau khi khám nghiệm y viện cho biết, hắn đã mắc chứng thần kinh suy nhược, nên hắn bị đưa vào bệnh viện thần kinh để điều trị.

Phi có ý rất tốt với Vương Cách, chàng quyết đi tìm Vương Cách để nói chuyện cùng anh tạ Khi đàm đạo một vài lần, có thể khám thử căn bịnh của anh tạ Rất khó mà đoán định người có mang bịnh tinh thần hay không, đều cần thiết phải nhờ khoa học hỗ trợ và quan sát luôn luôn mới có thể phán đoán được. Nhưng, một y sĩ lưu tâm đến bịnh nhân, điều cần nhất là an ủi và khuyến khích họ. Nghĩ đến đây, chàng bèn mặc chiếc áo y sĩ của Hoàng Thiên Phú vào, một mình đến trại số 7. Chàng căn dặn công nhân mở cửa phòng bệnh của Vương Cách cho chàng vào, công nhân vừa mở khóa vừa nói nhỏ:

- Y sĩ nên lưu tâm một chút, bịnh nhân này thường hay vô cớ đánh người lắm.

Phi cười cười hỏi:

- Anh sợ bị hắn đánh hả?

Người công nhân đưa cánh tay gân guốc lên nói:

- Tôi không hề sợ mà chỉ sợ cho ông thôi.

- Tôi không sợ đâu, tôi là y sĩ đến trị bịnh cho hắn. Anh hãy ra đi, có lẽ tôi cùng hắn đàm luận vài câu chuyện và khám nghiệm bịnh trạng của hắn.

- Tôi đứng tại cửa đây, nếu có bề nào tôi kịp thời đến giúp y sĩ.

Phi đưa tay ra hiệu cho người công nhân đi ra. Người công nhân giao chìa khóa cho Phi, anh ta ra đi trong tiếng khóc, cười và tiếng gào thét hỗn độn.

Phi mở cửa phòng bịnh, khi vào rồi bèn nhè nhẹ khép cửa lại. Vương Cách nghe tiếng cửa mở, từ trong góc tường anh ta đứng dậy, nắm chặt bàn tay, đôi mắt nhìn trừng trừng xem ai vào phòng. Khi thấy Phi vui cười bước vào, sự thù nghịch của hắn lần lần tiêu tan.

- Chà, y sĩ là người rất thủ tín.

- Tôi hứa trưa mai mới đến anh, nhưng ngày mai bận, nên phải đến sớm hơn.

Vương Cách vẫn ôm ấp hy vọng hỏi:

- Ông đến để thả tôi ra hả?

Phi lắc đầu:

- Không, tôi đến để nói chuyện cùng anh, nếu anh thấy bịnh nơi nào, nên để tôi khám mà điều trị cho anh.

Vương Cách lộ vẻ thất vọng, anh ta cúi đầu xuống, dựa mình vào tường, Phi an ủi:

- Anh đừng lo lắng, nếu tôi khám thấy anh không có bịnh, tôi sẽ đề nghị viện trưởng thả anh ra, hoặc thay phòng khác cho anh nghỉ ngơi. Hiện giờ tôi hy vọng anh hợp tác với tôi.

Vương Cách quay mặt lại nói:

- Tôi cảm thấy trong mình rất khỏe khoắn, không một nơi nào bịnh hoạn cả.

Phi cười cười nói:

- Để cho y sĩ phán đoán mới chắc được. Lại đây, tôi đo áp huyết của anh thử xem.

Vương Cách lặng thinh đi đến trước mặt Phi để cho chàng đo thử áp huyết, Phi xem xét toàn thân bịnh nhân chỉ thấy áp huyết hơi thấp một chút, ngoài ra không có điều gì lạ thường.

- Thế nào, y sĩ xem trong mình tôi thấy tôi bình thường chớ?

Phi gật đầu, lấy bao thuốc thơm ra trao cho chàng một điếu, tự mình lấy ra một điếu châm lửa đốt và trả lời:

- Để hiểu rõ tình hình bịnh trạng của anh tôi đã khám thấy bịnh anh không gọi là nghiêm trọng, tôi hy vọng hiểu rõ nguyên nhân anh vào bịnh viện này.

Vương Cách hít một hơi thuốc, tỏ ra anh ta quá ghiền, đoạn chậm rãi trả lời:

- Ông đúng là một thầy thuốc tốt, không giống loại "thầy thuốc Mông Cổ" chỉ chuyên dọa nạt bịnh nhân.

Phi tức cười hỏi:

- Thấy thuốc Mông Cổ? Anh nói ai là thầy thuốc Mông Cổ?

- Trong y viện này có được mấy vị thầy thuốc tốt như ông, chắc ông mới đến nên không rõ họ cho lắm.

- Phải rồi, tôi mới đến y viện này.

- Xin lỗi, thầy họ gì?

- Họ Lê.

Vương Cách gật đầu tỏ ra rất hiểu biết:

- Một họ với Lê Nguyên Hồng? Là vị Đại Tổng Thống năm đầu chế độ Dân quốc này chớ gì?

- Phải, tuy cùng một họ, nhưng tôi không bà con gì với ông Tổng Thống đó, tôi với ông ấy ở cách nhau hàng mấy ngàn dặm.

- Không hề gì, riêng tôi cùng quê hương với ổng.

- Hiện giờ xin anh cho biết nguyên do nào anh vào y viện này?

Vương Cách ho lên một tiếng nói:

- Lúc đầu tôi phục vụ trong hàng ngũ lục quân, sau đó được giải ngũ.

- Nhờ người ta giới thiệu anh vào làm việc trong một công xưởng phải không?

- Tôi khỏi cần nói rõ tên công xưởng đó, chắc ông đã biết.

- Tôi không biết.

- Lê y sĩ, chắc ông đã biết rõ việc riêng của tôi?

- Tôi không được biết rõ lắm, cũng như không tin ai nói lại, hy vọng tự anh kể lại cuộc đời của anh thì rõ hơn.

- Tôi ít hay dối trá, nhưng nói ra thì chẳng ai tin, vậy, biết làm sao đây?

- Tôi thì tin anh, chớ không tin người khác thuật lại, dầu cho họ nói thật hay dối.

Vương Cách hít một hơi thuốc nói tiếp:

- Tôi vào một công xưởng, làm việc đâu được một năm, vị chủ xưởng rất tín nhiệm tôi, cũng như đồng nghiệp đối xử rất tốt. Vấn đề bắt đầu là tôi để ý và yêu một nữ công nhân.

- Anh yêu một nữ công nhân là lẽ thường, trừ phi anh dùng thủ đoạn không tốt thôi.

- Tôi không bao giờ dùng thủ đoạn. Tôi yêu nàng nhất định không hại nàng. Xưởng trưởng của chúng tôi gia đình rất sung túc, tánh ông rộng rãi, đối với công nhân rất ngay thẳng và dạy dỗ đàng hoàng, hay giúp đỡ kẻ khốn cùng. Do đó, toàn thể công nhân đều kính nể, cho ông là một vị chánh nhân quân tử.

- Được vậy thì tốt quá rồi. Điều đó có quan hệ gì với vấn đề anh yêu một nữ công nhân?

- Ông hãy nghe tôi nói, vấn đề tình yêu nẩy nở là tại nơi đó chớ. Có lần bạn gái tôi đau, tôi đến thăm nàng. Đến nơi thấy nàng đang khóc, tôi hỏi gì nàng cũng không nói. Sau đó tôi nghe bạn bè thuật lại, nàng bị xưởng trưởng dụ dỗ nên mang thai.

- Lại có việc đó sao?

- Tôi tức giận đi tìm xưởng trưởng mà chất vấn, nhưng ông ta vẫn một mực phủ nhận. Tôi quá tức đến văn phòng ông ta làm loạn lên một mách.

- Anh làm nhục ông ta cũng phải, tiếc gì anh quá nóng nẩy.

- Sau này tôi mới biết làm vậy sai lầm, tôi bèn mời các ký giả báo chí đến nói rõ chuyện xấu của ông ta.

- Phải lắm, làm như vậy là đúng.

- Sau này tôi ăn năn cũng không kịp. Tôi bị cảnh sát canh tại xưởng bắt đi, khi ra khỏi thì nàng đã mất tích.

- Có gì mà chẳng kịp, sao anh không tìm người bạn gái của anh làm nhân chứng?

Vương Cách nhìn lên trần nhà nói:

- Lê y sĩ, đã chậm mất rồi. Khi đến pháp đình làm thủ tục khởi tố thì không một ai đứng về phía tôi.

- Còn bạn gái của anh, không tìm được nàng sao?

- Nàng ra trước pháp đình nhưng không dám tố cáo. Bởi mẹ nuôi của nàng nhận một số tiền to, nàng cũng sợ bị thất nghiệp. Do đó nàng chẳng dám làm chứng.

- Cái bào thai của nàng cũng đủ làm chứng rồi.

Đôi mắt Vương Cách lấp loáng hai dòng lệ:

- Sau đó tôi nghe bạn bè thuật lại, mẹ nuôi nàng lãnh một số tiền, rồi tìm nơi mướn người phá thai.

Phi lộ vẻ bực tức:

- Thật họ không coi đạo lý vào đâu cả.

- Tôi chỉ còn có cách đại náo pháp đình một phen, kết quả họ bắt tôi mà đưa vào đây.

Phi lắc đầu tỏ vẻ cương quyết:

- Y viện không bao giờ đứng về bên phe ác. Nếu đúng theo lời anh nói, thì y sĩ không thể cho rằng anh mắc bịnh thần kinh.

- Phải rồi, y viện đối xử rất công bằng, y sĩ chứng minh tinh thần của tôi rất bình thường, nên chẳng chịu thâu tôi vào. Vì thế bị pháp đình kêu án nửa năm. Ở mãn nửa năm tù, tôi được thả ra.

- Rồi thế nào anh lại trở vào đây?

- Ra khỏi ngục tôi bị thất nghiệp. Suốt ngày thả rong đầu đường cuối ngõ, tối lại ngủ trên kệ thịt, trạm xe, các băng ngồi tại công viên. Có rất nhiều thì giờ quan sát các lớp người trên xã hội này, tôi phát hiện ra rất nhiều thành phần xấu. Nếu tôi có quyền lực gì thì tôi lột tất cả mặt nạ giả nhân giả nghĩa của bọn chó má đó, rồi truyền lịnh tống bọn nó vào đây, bọn đó mới đúng là mắc chứng thần kinh.

Phi tức cười, cho rằng bịnh nhân này có tư tưởng rất đặc biệt. Chàng hỏi:

- Sao anh không tìm công việc nơi khác? Tại công xưởng đó anh làm việc gì?

- Làm tài xế cho xưởng trưởng. Nhưng, từ nay ai dám mướn kẻ đánh người đến nỗi ở tù?

- Sau đó anh còn đánh nhiều người khác và dùng đá ném vào xe của họ nữa à?

- Tôi biết mình không có quyền lực nào trừ khử bọn người xấu, nhưng tôi có đôi nắm tay có thể thoi vào mặt chúng được. Nếu bọn đó ngồi trên xe mà chọc đến, tôi dùng đá chọi lên đầu nó.

- Vì những chuyện này mà họ đưa anh vào bịnh viện?

- Phải rồi, cảnh sát bắt tôi đưa vào pháp đình, buộc tội quấy phá an ninh công cộng. Kết quả pháp đình đưa tôi vào đây để khám nghiệm, một vị y sĩ "Mông cổ" đồng nghiệp với ông cho rằng tôi mắc bịnh thần kinh nên gây ra tội trạng.

- Anh Vương, anh không nên có quan niệm như thế, không phải tất cả y sĩ đều có ác ý với anh, tôi tin rằng, những đồng nghiệp của tôi, họ sẽ hết lòng giúp đỡ anh.

- Thật ra, tôi không hề giận các ông, chỉ vì các công nhân canh gác tại đây tôi xem không thuận mắt thế thôi.

- Chắc anh đã đánh họ?

Vương Cách lắc đầu nói:

- Không, tôi chỉ nhìn họ không thuận mắt thôi, chớ chưa hề liệt họ vào hạng xấu. Tôi chỉ đánh bọn người xấu thôi.

Phi đứng dậy nói:

- Được rồi, chúng ta đã nói chuyện với nhau đủ rồi, tôi sẽ đi tìm y sĩ trưởng và viện trưởng để thảo luận, nếu họ nhận thấy anh đã lành bịnh thì tôi sẽ xin cho anh xuất viện.

- Lê y sĩ, ông đừng hiểu lầm ý tôi. Tôi không hề đòi hỏi ra khỏi chỗ này, trái lại tôi rất thích ở lại đây. Bởi tại đây ít có hạng người xấu, cũng không có loại ngụy quân tử. Vì người ở đây họ rất tự nhiên, muốn mắng chửi người cứ chửi mắng, không ai can thiệp cả. Vì thế mà tôi không muốn xuất viện.

Phi đứng lại hỏi:

- Vừa rồi anh không đòi hỏi xuất viện là gì?

- Theo ý tôi là chỉ ngay vào phòng này thôi. Tôi hy vọng được ở lại bịnh viện. Tôi mong được làm một việc gì tại y viện.

Phi tỏ vẻ thích thú:

- Trừ việc đánh người ra.

- Không phải tôi tùy tiện muốn đánh ai thì đánh. Tôi chỉ không thích gian phòng giam này, với bộ quần áo này.

Vương Cách vừa nói vừa chỉ vào bộ y phục mình đang mặc. Bởi chàng vẫn mặc y phục như các bịnh nhân khác, bằng vải bố to, màu xám tro, vừa rộng vừa dài, không giống quần áo thường, sau lưng lại may vào một hàng chữ màu đỏ "Khưu thị thần kinh bịnh viện" khiến người ngoài trông vào rất chướng mắt.

Phi không thích bộ y phục này, khi chàng mới vào thực tập, chàng cũng đã được y sĩ trưởng giáo huấn về bộ đồ này. Chàng giảng giải:

- Đây là quy định trang phục của bịnh viện, mỗi người bịnh đều phải mặc nó vào.

- Lê y sĩ, bây giờ ông tin tôi có bịnh hoạn gì không?

- Tôi thì không tin, nhưng phải chờ y sĩ chữa bịnh cho anh xem xét lại mới được.

- Mặc bộ đồ này vào, người nào cũng cho rằng tôi mang bịnh thần kinh, nhưng tôi mang chứng hận đời là đúng hơn.

Phi chỉ cười cười chớ chẳng nói gì thêm, chàng đưa tay ra bắt tay của Vương Cách, anh ta trông thẳng vào Phi nói:

- Lê y sĩ, tôi rất cám ơn ông đã lưu tâm đến tôi, tôi không làm rộn nữa, chỉ không thích mặc bộ đồ này và gian phòng giam tôi thôi.

Phi vừa bước ra cửa, bỗng thấy người công nhân lúc nãy đang đứng dựa cửa, khi thấy chàng bước ra anh ta mới thở phào nhẹ nhõm. Phi nhìn người gác cửa cười cười và bước ra khỏi cửa phòng.

Chàng đi ngang qua phòng nghỉ của ban trực, thấy Lý Phương Tử từ trong ấy đi ra, chàng bèn bước theo nàng. Khi đến phòng trực, chàng thấy Hoàng Thiên Phú đang đứng nói chuyện với một cô y tá.

Phi bước vào cười hì hì nói:

- Không ngờ lại gặp anh ở đây.

Phú liếc Phi và cười nói:

- Phi mặc bộ đồ đó vừa vặn quá.

Một cô y tá đang xúc rửa những dụng cụ chích thuốc, cô quay lại nhìn Phi mà khen ngợi:

- Lê y sĩ đẹp quá!

Phi vừa cười vừa chào hỏi mọi người. Chàng để ống chẩn mạch xuống bàn cô y tá, sau đó lột mũ y sĩ máng lên móc. Những y tá rành nghề thường gần gũi những y sĩ, còn những người mới vào thì nhờ họ chỉ dạy. Y sĩ mới đến cũng như y tá thẩy đều kính nể những y sĩ cũ. Thành phần nổi danh rồi chẳng những xem thường y sĩ tập sự, lại còn lạnh lùng đối với họ nữa là khác. Cho nên thấy các y sĩ nổi danh đến thì tay chân họ quýnh lên.

Thiên Phú cười cười hỏi:

- Tiểu Lê, làm sao biết mình ở đây vậy?

Phi nhìn cô y tá đứng gần bên, nên chàng không thể nói gì, bèn đùa:

- Khứu giác của mình rất nhạy, nên đánh hơi chồn được.

- Chắc là mũi chó rồi đa!

- Mũi chó đâu đánh hơi được chồn.

Cô y tá bèn cười lên. Tại y viện, Phú nổi danh là y sĩ hay khôi hài, chàng hay đùa cợt và vui tánh. Cô y tá vừa cười vừa nói:

- Hoàng y sĩ đã gặp phải đối thủ rồi.

Tuy mới đến, nhưng Phi thấy trong y viện rất quen biết chàng nhiều, mặc dù chàng không biết tên họ cho hết. Nên gặp họ chàng chỉ chào hỏi bằng nụ cười. Phi hỏi Phú:

- Vừa rồi anh đi đâu vậy?

- Đi Đài Bắc có chuyện cần, khi về thì nghe nói Phi vừa đến trại số 7, đi tìm ai vậy?

- Đi thăm bịnh nhân.

Cô y tá dọn rửa dụng cụ chích thuốc xong, bèn cúi chào hai người rồi bước đi. Phi trông theo bóng cô y tá vừa khuất, hỏi:

- Cô này họ gì, trông như quen quen mà không nhớ ra tên.

- Cô ta họ Phùng, trong y viện này cô là y tá giỏi và hoạt bát nhất. Tôi thay Phi mời cô ngày mai làm bạn vũ với Phi đó, được hôn?

Phi lắc đầu nói:

- Hạ hồi phân giải chuyện này, bây giờ rảnh không, tôi có việc cần bàn cùng anh.

- Mình muốn viết một phong thư, nhưng thôi cũng được.

- Không gấp gì, anh viết đi.

Phú nắm vai Phi xô nhẹ vào phòng nghỉ, nói:

- Phi nên biết, mình rất sợ viết thự Mỗi lần cầm viết lên, mong có người đến phá khuấy hay làm ồn thì hay lắm.

Hai người đi đến hoa viên, Phi nói:

- Mình tìm Phú quá lâu rồi.

- Biết rồi, ba của Hùng Tố Tố mời Phi phải không?

- Phú, anh vẫn biết trước là tôi đã tiến cử anh, viện trưởng lại nói anh rất bận vì nhiệm vu...

Phú cười cười nói:

- Tại số mạng của mình khổ, muốn thanh nhàn một chút cũng không được.

- Đừng bi quan, ai bảo làm cột trụ trong y viện chi.

- Được rồi, Phi được người giao phó thì cứ lãnh nhiệm vụ.

- Chiều nay mình mời Phú đi dùng cơm tối, chúng ta cần nói nhiều chuyện cần hơn.

- Nói chuyện Hùng Tố Tố hả?

- Còn chuyện Vương Cách, bịnh nhân ở trại số 7.

- Vương Cách? Hắn thường đánh người đó mà.

- Tôi nói chuyện với anh ta gần một tiếng đồng hồ, hắn đâu có đánh tôi. Chúng mình về phòng, tôi thay y phục rồi đi.

- Quan tâm quá vậy.

- Nếu Phú ước hẹn cùng đi một đường với Phương Tử thì mình hoan nghinh lắm.

- Đừng nhiều chuyện, mau thay đồ đi. Mình ở văn phòng chờ Phi chiều nay.

Phi đi một mạch về ký túc xá, nhưng khi chàng đến sân ký túc xá, bị cảnh sắc hấp dẫn chàng. Phi dừng bước trông ra ngoài biển. Lúc ấy vầng thái dương đang treo lơ lửng trên biển cả thoạt trông như một trái cầu lửa, ráng chiều chói chang xuống nước, nhẩy múa theo từng đợt sóng. Mây trời như biến thành màu đỏ thắm.

Vầng dương bị mây chiều che khuất ánh sáng cố nhoai ra thành muôn bức lụa vàng. Mặt biển không còn màu xanh biếc, ánh ráng chiều nhuộm thành nhiều sắc. Trên mặt biển những cánh buồm trắng thấp thoáng, từ xa về bến. Tất cả thành một bức họa đẹp tuyệt vời không thể mô tả được. Phi đứng thẫn thờ cho đến khi mặt trời lặn.

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Trong một quán nhỏ trên bờ sông Đạm Thủy, Phú và Phi cùng ngồi đối ẩm bên một chiếc bàn, Phú uống rượu rất sành, Phi không biết uống nhưng cũng thích lai rai với rượu. Quán tuy nhỏ, nhưng khách vào ăn uống khá đông, tiếng khách nói cười ồn ào như những khúc nhạc thời trang. Ngoài đường, nào là tiếng kèn xe hơi, chuông xe xích lô nghe đinh óc, Phú vừa nhìn Phi nói:

- Tiểu Lê, việc của Vương Cách đã yên, Phi đừng động đến làm gì.

- Theo ý Phú sau khi hắn ra khỏi y viện sẽ đánh người nữa à?

- Không thể nói chuyện với hắn một lần mà phán đoán được.

- Mình không cần lắm. Mình đã cho hắn biết là hắn mắc chứng bịnh thần kinh phân tán, đã chẩn đoán nhiều phen rồi. Riêng mình xem dáng điệu của hắn, đúng là tinh thần bất bình thường.

- A, Phú xem hắn hồi nào vậy? Mới trông qua thì thấy hắn rất bình thường, nói chuyện có đạo lý, nhưng hắn nói hắn thích sống chung với những người mắc bịnh loạn trí, thích họ kêu la khóc cười tùy ý.

- Đúng rồi, một người thường thì không thể chịu nổi sự Ồn ào của bịnh nhân. Trước kia có một gã mắc chứng thần kinh phân tán, ông ta ở bịnh viện rất lâu, bỗng một hôm, ông ta hô hoảng kêu y sĩ, ông ta nói có cảm giác những người chung quanh đây đều là rắn, ông ta nói đã lạc vào hang rắn, yêu cầu cho ông ta được rời bịnh viện. Y sĩ mừng cho rằng căn bịnh ông ta đã hết, có thể xuất viện. Nhưng Vương Cách nói chưa muốn xuất viện, anh ta còn gây phiền cho chúng ta khá nhiều.

- Phú hãy nói đi, tôi rất thích thú giải thích về anh ta.

- Đúng ra Vương Cách mắc chứng tinh thần phân tán, bình trạng là anh ta thường có ảo tưởng người khác khi dễ mình, người ta đoạt tất cả những gì của mình, như người ta cướp bạn gái của anh ta, nên sau này nẩy sinh ra lắm phiền phức.

- Thiên Phú, có lẽ anh ta nói ông xưởng trưởng nào đó cướp tình nhân của anh ta, đó là ảo tưởng chó không phải sự thật sao?

Phú hớp một hớp rượu, cười ngất nói:

- Tiểu Lê, có lẽ hắn không cho chú biết ai đoạt tình nhân của hắn sao?

- Không, anh ta chỉ nói ông chủ xưởng của hắn đã phục vụ, mà không nói ông chủ xưởng nào.

- Tôi cũng tin chú mày không biết ông chủ xưởng đó là ai, nếu Phi biết sẽ hỏi phăng thêm những sự đã qua nhiều hơn nữa.

- Rốt cuộc là ai? Anh ta nói, nếu gặp mặt ông chủ xưởng đó ở đâu thì đánh tại đó.

Phú cố ý kéo dài, tay nâng ly lên nói:

- Nào, hãy uống cạn ly đi, mình sẽ nói cho Phi nghe.

Phi cùng nâng ly, hai người uống cạn, Phú một mặt cầm chai rượu để rót thêm, một mặt nói:

- Đương nhiên, chúng ta gặp người nào cũng không thể tin bề ngoài của họ, mỗi cá nhân đều có nếp sinh hoạt riêng. Có thể một mình tôi biết, cũng có thể một số ít người được biết.

- Đúng vậy, về sinh hoạt tinh thần và sinh hoạt thể chất cả hai không mấy giống nhau.

- Mình không chỉ vào dục vọng hoặc tinh thần mà nói, ở đây mình chỉ nói về sinh hoạt thực tế. Một người có hình dáng đạo mạo dường như thần thánh cũng không dám xâm phạm, nhưng thực ra bề trong của ông ta là một thằng điếm, một gã lưu manh lường gạt. Cũng như một cô gái, ban ngày có vẻ trang nghiêm thục nữ, đêm đến cô ta là một vũ nữ hoặc một gái điếm cũng không chừng.

Phi gật đầu đồng ý:

- Đúng rồi, nhưng chúng ta luận những chuyện đời đó, nó có ăn nhập gì đến đề tài của mình đang bàn đây?

- Mình nói đây là nói vị xưởng trưởng của Vương Cách để cho Phi biết đó chớ.

- Phú chưa cho kẻ này biết ông chủ xưởng là ai?

Phú cười cười nói:

- Trưa hôm nay và tối hôm qua Phi đều gặp ông ta.

Phi như không tin, chàng trợn tròn đôi mắt hỏi:

- Hùng xưởng trưởng hả?

- Không phải Hùng xưởng trưởng mà là ba của Hùng Tố Tố, hiện giờ Phi có thể tin Vương Cách nói đó là sự thật hay chưa?

Phi chỉ lắc đầu chớ không đáp lại. Phú hỏi tiếp:

- Phi sợ Vương Cách vu khống hả? Không tin hắn thì chẳng nên tin tên này luôn thể.

- Tôi có cảm giác như đang sống trong con mê.

- Tóm lại, Phi không tin lời của bịnh nhân, bởi trong óc của họ chứa đầy ảo tưởng, trừ khi làm cho tin không phải có thực mà là ảo tưởng, như thế thì bịnh họ đã bớt nhiều.

- Đúng rồi, điều đó là nguyên nhân trị lành bịnh.

- Tiểu Lê, mình đứng trên phương diện bạn bè chớ không phải phương diện thầy thuốc mà cho Phi biết, đừng quan tâm đến Vương Cách làm gì nữa, bởi hắn không phải là người để cho Phi lưu tâm. Nếu Phi sắp đi đến nhà họ Hùng mà tiếp xúc nhiều với Vương Cách sẽ sanh ra phản cảm. Đời này người như Vương Cách rất nhiều, nếu gặp mỗi người thế đó, Phi lại lưu tâm đến thì không tránh khỏi phiền phức.

- Mình rất mang ơn Phú khuyên thật tình.

- Mình vẫn biết rõ Phi không bao giờ tin theo lời mình khuyên, nhưng dần dần Phi sẽ thấy rõ điều này là sự thật. Thầy thuốc là thầy thuốc chớ không phải thầy thuốc là một nhà từ thiện. Muốn trở thành một y sĩ giỏi phải giàu lòng vị tha, nhưng trong đầu óc luôn luôn phải lạnh nhạt. Phân tách sự vật, quan sát chân tướng tuyệt đối phải dùng lý trí, đừng để cho tình cảm len lỏi vào. Như khi cầm con dao giải phẫu thì nên chú ý vào vấn đề giải phẫu, đừng kể nó là đầu con chuột bạch hay là đầu con thỏ trắng đáng yêu.

Phi gật đầu nói:

- Về phương diện đó Phú yên chí đi, không bao giờ tôi để cho tình cảm che mờ lý trí.

- Hay lắm, Phi đừng cho tôi làm thầy đời. Chỉ vì mình đến trước Phi đôi chút, nên rút kinh nghiệm mà bàn luận với Phi.

- Biết rồi, cám ơn Phú lắm.

Phú lại uống cạn một ly nữa, mỉm cười nói:

- Mình đọc qua chuyện của một triết nhân nào đó, ông ta nói, chúng ta bước vào đời, khi đụng chạm nhiều, có thể tim ta nhờ đó mà rắn chắc, có thể tim ta phải tan nát. Mình tin rằng, quả tim của mình đã rắn chắc rồi, mình rất lo cho Phi, sợ quả tim của Phi quá mềm, e cho nó sẽ bị nghiền nát.

Phi vừa uống theo Phú vừa cười nói:

- Mình không đến nỗi vậy đâu. Nào, chúng ta dùng thêm gì?

- No rồi, rượu cũng đủ rồi, uống nữa thì say chớ ích gì.

Phi nhìn bầu rượu trên bàn đã cạn, nói:

- Một bình rượu không đủ một mình Phú uống, huống chi tôi đã uống hết một phần bạ Lâu quá, chúng ta nên say nhừ một bữa đi.

- Rất tiếc ngày mai nhà ngươi đi đến nhà Tố Tố rồi, việc của nhà ngươi sắp làm như câu thơ: "Hầu môn nhất nhập thâm tợ hải... (Khi vào cửa công hầu thấy nó sâu xa như biển cả).

- Điểm thí dụ đó không hợp, phải phạt rượu mới được.

- Phi nên tỉnh táo chút đi, mình không uống theo Phi nữa đâu.

- Ngày khác có cơ hội sẽ uống nữa. Tôi còn thiếu nợ anh.

- Tố Tố đáng yêu lắm. Phi nên để dành mà say sưa với nàng.

Phi lấy thuốc ra sửa soạn châm lửa đốt, nghe Phú nói thế, chàng bật cười lên:

- Mình chưa đi mà Phú đã đổ ghè tương rồi sao?

- Mình không đổ ghè tương đâu, chỉ sợ nàng từ Đông Kinh về, nàng sẽ đổ ghè tương chớ, chuẩn bị lo chuyện phiền phức nó sẽ tới.

- Yên chí đi, không bao giờ có chuyện phiền phức.

- Đừng nói cứng, khi gặp chuyện phiền phức sẽ vô phương giải quyết cho mà coi.

Hơn một năm qua, trong y viện đều cho rằng Phi và Bân Bân là đôi bạn tình, hai người thư tín với nhau rất thân mật. Nhưng chàng không muốn cho người ngoài đề cập đến Bân Bân, có lẽ chàng và nàng chưa yêu nhau sâu đậm cho lắm, nên khi nghe người ta nói đến là thẹn thùa. Có lẽ thâm tâm chàng tự ty, tuy biết Bân Bân thật tâm yêu chàng, nhưng chàng không muốn ai đề cập đến. Chàng muốn dùng nghị lực và học thức của mình mà tự lập.

Điều đó không dễ gì bắt người khác hiểu được. Có rất nhiều người học rộng tài cao, nhưng người ta vẫn có ý kiếm đường đi tắt: tìm một cô có tiền để kết hôn, sau khi thành vợ chồng rất dễ có một tòa y viện, chừng đó được cả danh lẫn lợi. Thực ra cũng có nhiều người tính thế nhưng không thành.

Có lẽ vì nguyên nhân tự lập đó, Phi không muốn nhìn thẳng mối cảm tình với Bân Bân. Đồng thời chàng cũng ít hay gần gũi với Khưu viện trưởng. Sự thật, lòng chàng muốn vậy, chớ không phải chàng cố tạo ra.

Điều đó khiến chàng khó giải thích cho người khác nghe. Dùng cơm xong, chàng và Phú trở về y viện. Chàng quyết định không lưu tâm đến chuyện đó nữa, chừng nào đến đâu hay đó, không suy nghĩ làm gì cho mệt cân não. Trên đường đi, chàng và Phú bàn việc công tác tại nhà Hùng xưởng trưởng. Chàng khó nói rõ tâm trạng của mình:

- Tôi nhận công tác ở đây rất trái với ý mình, không phải là một y sĩ, mà là một giáo sư trong gia đình này.

Phú cười cười nói:

- Gọi là làm bạn cho công chúa đọc sách đỡ buồn thì đúng hơn.

- Đó là điều tôi đang lo đây, nàng thì học về văn học, trình độ Anh văn của tôi chưa chắc bằng nàng.

- Phi làm giám khảo thi hay sao mà sợ. Nàng tuy học về văn học, chắc gì nàng giỏi về ngoại ngữ. Có người khi gặp dân ngoại quốc thì cuống cuồng lên, nói chẳng ra lời.

- Tôi hy vọng sớm kết thúc công tác dở cười dở khóc này cho rồi.

- Đừng nghĩ vậy, chúng mầy nên nghĩ Hùng xưởng trưởng và viện trưởng của mình là bạn thân, đối với tương lai của chú mày rất quan trọng. Phi phải cố gắng hết sức mình, đừng miễn cưỡng mà không nên.

- Mình phải cố gắng hết sức chớ. Không phải vì lo làm theo hai ông chủ, mà là vì căn bịnh của Tố Tố, miễn sao bịnh nàng khỏi lương tâm mình mới được an.

- Lòng dạ chú mày cũng khá lao chao, lẽ ra ý nghĩ đó nên dấu kín trong lòng mới phải.

Phi cười lớn nói:

- Cho anh biết có hề gì, Phú nào phải người lạ. Bộ tôi công bố với các ký giả hay sao?...

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, không mấy chốc đã đến bãi biển. Trăng lên rất sáng, biển vẫn lặng yên, mặt biển tắm ánh trăng như một dãi lụa trắng trải dài. Từ lâu Phi và Phú chưa từng hưởng thú trăng thanh biển lặng, đêm nay đôi bạn bước từng bước thân mật trên bãi biển. Phi bỗng nhiên nhớ đến Lý Phương Tử, chàng hỏi:

- Phú à, tôi xem Phương Tử đối với anh rất ngọt, sao anh không đáp lời nàng?

Phú cười cười vẻ thần bí hỏi lại:

- Phi thay chúng tôi mà làm chủ đi?

- Tôi xem cô bé đó đối với anh thân tình quá!

- Phi lại thành tật rồi, đừng trông vào bề ngoài mà vội vàng kết luận như vậy.

- Yêu nhau nào phải là chứng bịnh.

- Có lẽ phức tạp hơn bịnh một chút.

- Nói thế, ngoài nàng còn vấn đề gì khác nữa, hoặc chàng còn đang xét lại chớ gì?

- Cũng phải, mà cũng không phải.

- Nói gì nghe mơ màng quá vậy?

- Không phải vậy đâu, hiện giờ bàn đến chuyện này e quá sớm, không biết là nàng hay là mình còn trong vòng tính toán.

- Chắc Phú sợ trách nhiệm làm chồng chớ gì?

- Tiểu Lê, sự nghiệp của chúng ta mới khởi đầu. Chú mầy muốn gánh nặng hành trang đi trên đường dài không?

- Khi cần có thể gánh nặng hơn cũng được nữa.

- Trừ phi như tình cảm của chú mày, mang thêm giày vớ mà ngồi trên phi cơ phản lực thì có sao đâu.

- Vậy anh thay tôi đi.

- Mình không cần thay chú mầy, cũng có người làm chủ cho chú mầy rồi. Chú mầy muốn nhẩy ra khỏi chiếc vòng này cũng không thể được.

Phi cười nhạt, không nói gì nữa. Chàng xét thấy các bạn đều có ý nghĩ như vậy cả. Khi đề cập đến vấn đề hôn nhân thì họ chỉ thấy hoàn cảnh của mình mà làm đề tài. Có người thì khen ngợi, có người thì ghen ghét, khiến cho chàng không mấy gì vui vẻ. Chàng không thể giải thích, nhưng trong lòng cảm thấy khó chịu thêm.

Một người, không thể đồng cùng một lúc chạy theo hai con đường. Tuy sức lực người khác có khỏe đến đâu chăng nữa, cũng không phải quyết định cho mình được. Tương lai của mình chỉ có mình mới quyết định được, dù người khác nói gì, hoặc nghĩ như thế nào, miễn sao tâm mình được yên thì thôi.

Mỗi khi nghĩ đến, Phi cảm thấy sự khó khăn trong lòng mình được nhẹ nhàng hơn. Khi chàng không thể giải thích cho người khác tin, chỉ còn cách duy nhất là yên ủi mình phần nào là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Lúc mười giờ ngày hôm sau, lão Vương chạy xe đến rước Phi tại y viện, Phi đem tất cả hành lý giao cho lão Vương, chàng nghĩ lại càng tức cười cho mình. Trông cho mau mãn hạn huấn luyện để trở về tiếp tục làm việc trong y viện, giờ lại bị đưa đi một nơi khác, ngoài ý nghĩ của mình.

Lúc chàng còn đi học, có lần cũng làm giáo sư dạy kèm cho một gia đình để kiếm thêm học phí. Nhưng đối với lần này thì khác. Lúc đó mỗi tuần chỉ dạy

ba buổi, mỗi lần chỉ dạy hai tiếng đồng hồ, khi xong là rút lui. Không như lần này đến hẳn nhà người mà làm khách. Chàng chưa biết sự sinh hoạt có mới lạ gì không. Hay nó chẳng có một thích thú nào. Thôi thì sinh hoạt thế nào, cũng phải đến tận nơi nếm thử mới biết.

Trên đường đi, lão Vương bỗng nhiên hỏi:

- Cậu Lê, tại sao cậu lại ở tại y viện vậy?

Phi ngần ngại giây lát, chàng không ngờ lão Vương lại hỏi một câu đột ngột không biết ý nghĩa ra sao mà trả lời, chàng hỏi lại:

- Tại sao lại không ở y viện được?

- Không dối gì cậu, mỗi lần tôi đến y viện, là tôi sợ run mình. Sợ bất ngờ từ trong đó xông ra một tên điên, họ đánh mình không biết đường đâu mà tránh.

Phi cười cười biết đây là lời nói thật của lão. Nếu chàng không nói rõ thì ông ta sẽ hiểu lầm mãi. Chàng hỏi:

- Hiện giờ chú còn nghĩ như thế không?

Lão Vương lắc đầu nói:

- Hiện giờ thì tôi hơi nhẹ lo, biết rằng người điên họ chỉ ở trong phòng bịnh, nhưng cũng lo sợ phập phồng, e cho họ sẽ phá cửa mà ra.

Phi giải thích:

- Không phải mỗi người mắc chứng bịnh thần kinh đều là nguy hiểm hết. Họ có đánh người chăng nữa, chẳng qua là hành vi tự vệ. Họ không thích kẻ khác cho họ là người điên.

- Người điên là điên chớ gì. Sao lại không nguy hiểm? Có điều rất đáng thương là mọi người rất thích trông thấy họ, có lúc một số đông người bu quanh họ dùng đá và đất mà chọi họ.

Phi vẫn lắc đầu cho rằng không phải như lão nghĩ, chàng cũng đồng tình với lão đôi chút, vì lão không biết rõ. Chàng giải thích:

- Người mắc bịnh thần kinh họ không thích ai cho họ là người mắc bịnh, thật ra cũng là bịnh như những chứng bịnh khác. Có những chứng bịnh thật đáng thương, chúng ta cũng nên cảm thông cho họ.

Lão Vương gật đầu nói:

- Tôi đã hiểu. Chẳng qua mình chỉ sợ vu vơ đó thôi, có lúc cũng giựt mình, từ nay khi nghe nói đến người điên hay mang bịnh thần kinh thì phải sợ rồi.

Ph ithấy không thể giải thích cho lão Vương hiểu biết theo ý mình, chàng bèn thí dụ một cách khác:

- Theo ý chú, một người bị rắn cắn một lần, từ đó khi thấy sợi dây cũng cho là rắn. Vấn đề đó từ từ tập nó sẽ quen, đừng sợ hãi vô lý.

- Cậu Lê, cậu nói rất phải, nhưng không thể nào tôi tập cho quen được. Nếu tôi là cậu thì chẳng bao giờ tôi ở tại y viện đâu. Sao cậu không ở nhà viện trưởng? Nhà ông ta vừa rộng vừa sạch sẽ.

Phi thấy lão Vương chưa biết mình đang theo ngành y khoa, chàng cười cười nói:

- Chú Vương, chú không biết tôi đang mắc bịnh thần kinh hay sao?

Nghe chàng nói, lão Vương kinh sợ thất thần, dường như lão muốn đụng xe vào một căn phố. Lão mới trấn tĩnh lại, vừa thở vừa nói:

- Cậu Lê, đừng nói giỡn với tôi cậu, tôi sợ thật mà.

Phi thấy dáng điệu của lão, chàng cảm thấy ăn năn lời nói của mình, thiếu chút nữa lão đã gây nên họa, chàng tiếp:

- Ở tại y viện tuy khó chịu, nhưng gần biển nên được hưởng không khí rất tốt...

Lão Vương dường như đã hiểu biết đôi phần:

- À, phải rồi. Bởi cậu là một nhà văn, nên ở tại đây có nhiều tài liệu để viết văn chứ gì.

Phi cảm thấy hứng thú hỏi:

- Chú nghe ai nói tôi là nhà văn?

- Cô Tố Tố, sáng hôm nay cô ấy đã nói cho tôi biết. Lúc sáu giờ sáng là cô thức dậy sớm bảo tôi đi rước cậu. Hơn mấy tháng nay chưa một ngày nào tôi thấy cô ấy vui vẻ như hôm nay.

- Cô Tố Tố còn nói gì với chú nữa không?

- Cô nói, cậu đến để dạy Anh văn cho cô.

- Chắc cô ấy thích Anh văn?

- Cô ấy thích đi ngoại quốc. Bà chủ nói: Cậu Lục Cơ Thực đã đi Mỹ rồi. À, cậu Lê, chắc cậu đã biết, không thể cho cô ấy biết là cậu Cơ Thực đã chết.

- Hùng xưởng trưởng đã nói cho tôi biết điều đó.

Phi nghĩ thầm, vấn đề đó không biết sau nầy nó sẽ biến chuyển ra sao? Có một ngày nào đó nó sẽ lột trần sự thật, chưa biết Tố Tố sẽ ra sao? Nhưng tư tưởng của chàng không giống với những người khác, chàng có ý nghĩ nên cho Tố Tố biết rõ sự thật để nàng không còn tưởng đến những chuyện siêu thực ấy nữa. Có thể nàng bị kích thích rất nặng, nhưng tâm bịnh của nàng nhờ đó mới có thể trừ tuyệt được căn.

Tuy nghĩ vậy, nhưng tạm thời chàng vẫn giữ bí mật, chờ có cơ hội tốt, chàng nhất định sẽ tiến hành giải pháp đó. Chàng không cam chịu thúc thủ để làm một giáo sư gia đình, mà phải quyết tâm trị bịnh thần kinh của nàng cho dứt tuyệt.

Xe vừa đến gần nhà họ Hùng, chưa rẽ vào nhà hai người đã nhìn thấy Tố Tố đang đứng trông. Chàng thấy nàng ăn mặc tuy bình thường, nhưng phong thái của nàng rất quý phái, trông nàng như một bức họa tuyệt mỹ.

Lão Vương ngừng xe lại, Hùng Tố Tố nhìn Phi dùng Anh văn nói:

- A, ông thầy, được mạnh giỏi.

Phi đưa tay bắt tay Tố Tố:

- Cám ơn cô đến tiếp rước tôi.

Lão Vương mở cửa cho Phi xuống, nàng nói:

- Chúng ta xuống đi một vòng chơi được không?

- Được chớ.

Phi vừa lên tiếng vừa bước xuống xe. Lão Vương lui xe lại chạy vào nhà xe. Phi vừa đi bên nàng vừa hỏi:

- Sao cô biết bữa nay tôi đến mà đón rước?

Tố Tố nhìn chàng tỏ vẻ hờn dỗi:

- Ba tôi cho biết. Tôi đón anh trọn buổi sớm mai vậy đó.

- Xin lỗi, tôi không biết cô đón tôi.

- Lão Vương hư quá đi, tôi tính tự mình lái xe đi rước anh, lão không chịu, nói xe đã hư rồi, phải đi sửa lại.

Phi hơi lấy làm lạ, chàng nghĩ: có lẽ Hùng xưởng trưởng đã giới thiệu mình cho nàng biết rồi. Bằng không, sao nàng biết mình ở tại đó mà đi rước? Tuy nhiên chàng giả vờ hỏi:

- Cô biết tôi ở đâu mà rước?

- Tôi hổng biết, mà lão Vương cũng không cho tôi biết.

Phi cảm thấy an lòng, chàng tính đến đây gạt nàng, bây giờ thì khỏi cần nữa. Nhưng chàng không dám nói thật với nàng.

- Tôi ở đậu với một người bạn, cô có đi đến thì cũng hơi khó, do đó mà lão Vương chẳng muốn cho cô đi đến đó chớ.

- Anh ở chung với anh Hoàng Thiên Phú phải không?

Phi cố ý cười cười hỏi:

- Cô nghĩ như vậy?

Nàng ngừng lại giây lát nói:

- Theo tôi nghĩ, nếu anh cùng ở chung với anh Phú, thì tôi không tiện rước.

Phi nghi rằng, nàng cho Hoàng Thiên Phú là y sĩ, nên nàng không muốn gặp:

- Tại sao vậy cô?

Tố Tố nói thẳng:

- Tôi không thích anh ấy.

- Lý do nào mà cô không thích, xin cho tôi biết với?

Tố Tố lắc đầu, nàng ngừng lại giây lát nói:

- Tôi cũng không biết tại sao? Có lẽ tại trực giác của mình không thuận mắt vậy thôi.

Phi cười lớn nói:

- Lý do đó cũng khá hay chớ?

- Anh cho là sai lầm chớ gì?

- Không đúng như cô tưởng. Thực ra tánh ý anh ta rất ngang tàng, rất nhiệt tâm, rất vui tánh có mặt anh không bao giờ buồn chán.

- Tôi tin lời nói của anh. Nhưng tâm tánh tôi lắm khi trái ngược lại, khi có ấn tượng về một người nào đó, tôi vẫn căn cứ theo trực giác.

- Lần đầu tiên cô gặp anh Phú, cô có ấn tượng thế nào?

- Ấn tượng thứ nhất của tôi chắc anh tức cười lắm.

- Vì lẽ gì mà đáng tức cười chớ? Tôi cũng có nhiều lúc có ấn tượng như cô vậy.

- Anh nói thật đó chớ?

- Tôi gạt cô để làm gì? Nếu mình muốn hiểu người đó thế nào, phải tiếp xúc và xem xét họ cho kỹ lưỡng, mới phán đoán họ được. Tôi với anh Phú sống gần nhau nhiều năm, tôi hiểu rõ anh ấy hơn ai hết.

Tố Tố suy nghĩ giây lát nói:

- Căn cứ theo lời anh, tôi có đôi chút cảm tình với anh Phú. Ngày hôm đó nếu chỉ một mình anh ấy, tôi sẽ không đồng ý ảnh đưa tôi về nhà.

- Thế là tôi phải cám ơn cô đã vui lòng để tôi đưa cô về nhà.

- Tôi cám ơn anh mới phải chớ, tại sao anh lại cám ơn tôi? Tôi rất vui vẻ hôm ấy được gặp lại anh. Thứ nhất là anh gây cho tôi yên tâm đi về nhà, thứ nhì là, khi biết được anh, sau này sẽ nhờ anh dạy thêm Anh văn cho tôi.

- Khuyên cô khoan cám ơn tôi. Hôm qua tôi đã nói với Hùng xưởng trưởng, cô là một sinh viên tài cao về phân khoa văn học, có thể về sinh ngữ tôi còn phải học với cô là khác.

Nàng nguýt chàng và nũng nịu:

- Cái gì mà cao tài thấp tài, khó nghe chết đi được.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, họ đến nhà rất mau. Tố Tố về đến nhà trước, dắt chàng vào nhà khách, một người đàn bà khoảng năm, sáu mươi tuổi đứng đón họ trước cửa.

Phi nhìn thấy thì đoán người đàn bà ấy là má của Tố Tố, tuổi của bà đã già, nhưng nét đẹp của thời son trẻ vẫn còn phảng phất trong tư thái của bà. Tố Tố bước đến trước, ôm bà và giới thiệu cho Phi biết.

Phi khép nép cúi thân hình xuống thưa bác. Bà Hùng lộ vẻ vui cười nói:

- Chào mừng cậu Lê.

Tố Tố chau mày nói:

- Má, anh này tên Lê Dịch Phi, má nên gọi ảnh bằng tên nghe nó có vẻ thân thiện hơn.

Bà Hùng tỏ vẻ hiền dịu ôm con gái vào lòng nói:

- Này, cậu Phi xem, có phải Tố Tố nó kêu hỗn không? Ai đời dám gọi thầy bằng tên tộc.

- Thưa bác, chúng cháu là bạn học với nhau, cháu chỉ lớn hơn Tố Tố chừng một tuổi thôi, làm thế nào làm thầy cô Tố Tố được? Chỉ tuân theo lời bác trai muốn cháu đến giúp đỡ cho Tố Tố, có thể trong vài ba hôm trong gia đình không vừa ý cháu cũng chưa biết chừng.

Bà Hùng mời Phi ngồi xuống và nói:

- Cậu đừng quá ngại ngùng, chúng ta đều là người trong gia đình với nhau, ông nhà tôi xét và chọn rất kỹ, mới mời cậu đến giúp đỡ, gia đình tôi cám ơn cậu vô cùng.

Phi vẫn biết lời của bà Hùng là lời xã giao bên ngoài, nhưng chàng gật đầu nói:

- Bác yên lòng, cháu sẽ nguyện tận lực với sức mình.

Lão Vương mang hành lý của chàng vào, Phi đứng dậy để nhận những vật dụng của chàng, Tố Tố bước đến trước cản trở:

- Anh để tôi đi sắp đặt chỗ ở cho.

Nàng nói xong, bèn hướng dẫn lão Vương đi vào phía sau. Bà Hùng nhìn theo bóng con gái, trên môi bà nở nụ cười thỏa mãn. Bà khẽ nói:

- Nhờ hôm nay cậu đến, nên con Tố Tố nó vui vẻ đáo để.

- Tố Tố sống rất lạnh lùng, bác cũng nên tìm người bầu bạn với cô.

- Trước đây có con chị em bạn dì với nó đến bầu bạn ít hôm, nhưng tối ngày chị em nó không nói chuyện với nhau một tiếng nào, Tố Tố không mấy thích cô em bạn dì, nên con nhỏ lặng lẽ ra về. Ngày hôm kia tôi có viết thư mời đến, cũng không được tin trả lời. Theo tôi thấy Tố Tố nó rất mến cậu, cậu mới đến mà tinh thần của nó vui hơn trước nhiều.

- Cô Tố Tố không thích y sinh, tôi chỉ sợ e...

Bà Hùng đoán biết Phi sắp nói gì, bà nói trước:

- Tạm thời đừng cho nó biết, sau này thân thiện nhau, chừng đó nó có biết cũng không sao.

Phi gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Bà Hùng thở dài và lắc đầu nói tiếp:

- Tôi chỉ có mình nó là gái, năm qua dự tính sau khi nó tốt nghiệp sẽ cho nó xuất ngoại du học. Cũng không yên lòng cho một mình nó sống ở nước ngoài, vì từ nhỏ đến lớn nó chưa hề rời khỏi gia đình. Sau đó nó gặp Cơ Thực. Tôi không hề biết chúng nó bàn chuyện yêu đương những gì, nó cũng chưa từng dắt bạn trai nó về nhà cho cha mẹ biết, cũng không nói với tôi là chúng đã yêu nhau. Sau nầy tôi biết được thì không đồng ý, có nhiều lần rầy la nó, thành ra tình mẹ con bớt đi trìu mến. Ông nhà tôi thì khuyên đừng ràng buộc việc hôn nhân của con cái, bởi nó đã thành niên rồi, thì để tự nó chọn lấy bạn trăm năm. Kế đến, thằng Cơ Thực, xẩy ra chuyện không may đó.

Nghe đến đây Phi hỏi:

- Anh Lục Cơ Thục chưa đến nhà bác lần nào?

Bà Hùng lắc đầu nói:

- Theo lời Tố Tố thì Cơ Thực rất bận nên không thể đến được, thường lái phi cơ bay đi các nước ngoài. Chỉ có một lần Cơ Thực mời vợ chồng tôi đến Đài Bắc đãi một bữa cơm, đối với Cơ Thực tôi cũng hài lòng, bởi Cơ Thực rất chững chạc và hiên ngang, xứng đáng một người thanh niên kiểu mẫu, Cơ Thực với Tố Tố rất khắng khít, tôi cũng được chút yên tâm nhưng lần gặp gỡ đó không quá một tháng sau...

Bà Hùng nói đến đây, đôi mắt của bà đỏ hoe lên. Trong lúc đó, lão Vương mang bao hành lý thứ hai của Phi vào. Tố Tố nhẩy nhót đến trước mặt Phi nói:

- Hoan nghinh cái phòng của anh, vào mà xem.

Phi vừa đứng lên, muốn nói những gì với bà Hùng, nhưng bà hướng sang Tố Tố nói:

- Con dắt anh Phi vào xem phòng đi, má xuống nhà bếp coi đầu bếp họ cho ăn gì đây.

- Thưa bác, xin bác chớ xem cháu như khách.

- Được rồi, cậu cũng đừng câu nệ lắm, xem nhà nầy như nhà cậu vậy. Bởi chúng ta không phải là người ngoài. Tố Tố với Bân Bân tụi nó cùng học chung lớp trung học, sau này mới chia tay nhau.

Tố Tố dắt Phi đến một gian phòng chót bên mặt. Nàng nói:

- Anh đừng lưu tâm đến má tôi cho lắm, ba mong cho khách đến nhà để bàn chuyện suốt ngày, việc của bà nói tối ngày cũng chưa hết nữa.

- Tôi rất vừa ý bác gái, căn cứ theo lời cô nói, có ấn tượng tốt hay không là gặp nhau trong lần thứ nhất. Bà thật là một bà mẹ tốt.

Tố Tố cười lớn lên, nàng rất thích nghe Phi khen mẹ. Hai người cùng đi đến cuối dẫy hành lang, nàng đưa tay đẩy cửa phòng, quay lại nói với Phi:

- Gian phòng này của anh đó.

Phi bước vào phòng, chàng có cảm giác rất thích hoàn cảnh này. Trong gian phòng có bẩy, tám vị trí, trừ chiếc giường một người nằm, còn có một bàn viết, một tủ sách lớn kê sát bên tường, phía sau là cánh cửa sổ lớn bằng kiếng, nhìn ra phía xa xa, khỏi vườn hoa là đến chân rặng núi xanh. Phía dưới cửa sổ có bộ ghế sofa và ghế mây.

Phi ngỏ lời khen ngợi:

- Cảnh này đẹp quá, chắc thư phòng của bác trai hả cô?

- Hổng phải đâu, phòng của anh cả tôi, khi ảnh xuất ngoại, lắm lúc ba tôi đến đây ngồi một mình nghĩ ngợi, ông không đọc sách cũng không viết lách gì cả.

Phi tỏ ra hiếu kỳ hỏi:

- Vậy bác làm gì ở đây?

- Ba tôi cũng như tôi vậy, lại đây ngồi trên ghế xoay tới xoay lui chơi, ông nói nơi đây an nghỉ rất lý tưởng, nhưng tôi thì nghĩ khác, có lẽ ông đến đây để tránh nghe má tôi tụng kinh.

Phi cười cười nói:

- Cô quá võ đoán rồi đa, làm một vị xưởng trưởng đâu phải dễ, hằng ngày biết bao sự tình, tiếp xúc biết bao người để giải quyết chuyện khó khăn.

- Phải rồi, anh làm nam giới nên luôn luôn binh thuyết của phái nam.

- Chỉ nói chuyện công bình mà nghe vậy. Nhưng tôi tới đây chiếm căn phòng của bác trai, rồi phải làm sao đây?

- Tôi chẳng đã nói với anh, lắm khi ngẫu nhiên ba tôi đến đây ngồi chơi vậy thôi. Bình thường thì công việc của ông rất nhiều, lắm lúc đến nửa đêm mới về nhà.

Phi nhìn vào chiếc giường ngủ sửa soạn tươm tất, chàng tỏ ra không được yên lòng:

- Cám ơn cô lo lắng chỗ nghỉ ngơi của tôi rất chu đáo.

- Chỉ là lần đầu thôi, từ nay anh tự lo liệu lấy.

- Sợ một mình tôi không bao giờ lo được chu toàn như vầy chớ.

Tố Tố đứng dậy đến bàn viết:

- Tôi cũng chỉ làm siêng được một lần này, lọ hoa trên bàn viết cũng do tôi cắm vào đấy.

Trong lọ hoa có một bó hoa Mai Quế, gồm đủ màu sắc, Phi nhìn vào vườn hoa thấy hoa Mai Quế đang rộ nở màu sắc rực rỡ:

- Cám ơn cô, tôi nhìn vườn hoa đủ màu sắc tươi đẹp này cùng đủ rửa mắt rồi, từ nay cô khỏi bẻ nó mà cắm vào lọ.

Tố Tố cười cười nói:

- Thưa thầy, được rồi. Thầy hãy nghỉ đi. Có lẽ thầy còn lo sửa soạn thêm cho gian phòng được vừa ý. Nếu cần cứ gọi lão Vương đến để sai bảo lão làm giúp cho.

Phi liếc nàng và nói:

- Thôi, như vầy cũng quá tươm tất rồi. Cô sắp xếp rất vừa ý tôi.

Tố Tố bỗng nhiên mặt đỏ bừng, nàng muốn nói gì, nhưng không nói ra lời, nàng chỉ cười cười và đi thẳng ra cửa phòng, thuận tay khép cửa lại.

Phi bước lại cửa sổ nhìn màu sắc của vườn hoa, nhưng trong đầu chàng chỉ nghĩ đến tiếng nói giọng cười của Tố Tố. Nếu chàng không biết nàng có bịnh, chàng không bao giờ đoán được tinh thần nàng mất bình thường. Nàng đối xử với chàng rất đẹp, có lẽ từ nay căn bịnh của nàng sẽ dễ trị hơn.

Chàng cảm thấy vừa ý với hoàn cảnh mới này, cũng như ưa thích nơi trú ngụ này. Nhất là nơi đây tự học rất thích hợp, chàng có thể lợi dụng hoàn cảnh này để tự mình học thêm. Từ ngày nghe Khưu viện trưởng ngỏ lời, sẽ cho chàng học phí để xuất ngoại, trong lòng chàng luôn luôn nghĩ đến chuyện ngoại quốc xa xăm. Nếu chẳng phải vì hoàn cảnh thì mộng xuất ngoại của chàng đã thành tựu rồi. Nhưng chàng rất dè dặt, khi mình chưa thành công thì không

bao giờ cho người ngoài biết. Sau khi chàng đến nhà họ Hùng, chàng rất cám ơn Khưu viện trưởng, trừ vấn đề trị bịnh cho Hùng Tố Tố ra, chàng cảm thấy là nơi thuận tiện cho việc học thêm.

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Tố Tố có hai anh trai và một em trai. Anh cả của nàng sau khi tốt nghiệp đại học đã xuất ngoại du học rồi, người anh ba còn đang nghiên cứu tại một phân khoa đại học ở quê nhà, em trai của nàng cũng vừa thi đậu vào đại học một năm, đang ở nội trú tại trường.

Riêng Tố Tố bầu bạn mẹ nàng tại nhà. Trong nhà còn có lão tài xế họ Vương và cô tớ tên A Kim. Thường ngày Hùng xưởng trưởng ra đi từ sáng sớm, có lúc về ăn cơm trưa, ít khi về ăn cơm tối tại nhà. Do đó trong nhà rất đơn giản và yên lặng.

Ngày Phi đến, ông ta về ăn cơm tối tại nhà với Phị Nhưng hôm sau ông ta ra đi từ sáng sớm. Hùng xưởng trưởng không hề bàn đến bịnh tình của Tố Tố với Phi, bởi trên nguyên tắc, ba người đã bàn tại xưởng hôm nọ rồi.

Sáng hôm sau Phi dùng xong điểm tâm, chàng đang suy nghĩ bài để dạy Tố Tố. Nàng cũng thức sớm đến chào hỏi chàng:

- Ông thầy thức sớm ghê, tôi tưởng thầy còn ngủ chớ.

- Tôi thức sớm để tản bộ một vòng ngoài hoa viên.

- Nghe A Kim nói, anh ăn điểm tâm sớm, phải làm thức ăn sớm anh dùng.

- Hay lắm, trong quân đội lúc nào cũng dậy sớm và dùng điểm tâm sớm nên đã thành thói quen.

- Nhà chúng tôi vào buổi sáng không ai làm rộn ai, ba đi làm việc, má niệm kinh, A Kim quét dọn nhà cửa, lo bữa ăn sáng.

- Còn cô, bình thường thì làm gì?

Tố Tố nhoẻn miệng cười:

- Tôi thì chuyên môn ngủ nướng, bình thường đến chín giờ mới dậy.

- Thật cô có phước ghê! Xin lỗi có lẽ tại tôi mà hôm nay cô phải dậy sớm.

- Không phải đâu, tại gần đây tôi thức rất sớm để viết thư cho Cơ Thực chớ.

Phi nhìn nàng tỏ vẻ thương hại, chàng cảm thấy nàng là một cô gái si tình. Nhưng chàng chưa biết phương thế nào giúp cho nàng thoát khỏi trạng thái đó. Thượng Đế cũng khó mà giúp cho nàng được, vì Thượng Đế cũng khó mà giúp cho Cơ Thực sống lại.

Chàng hỏi:

- Anh Cơ Thực không có gởi thư cho cô sao?

- Không anh ấy không hề viết thư, ảnh nói viết thư còn khó hơn lái phi cơ nữa.

- Làm sao cô biết Cơ Thực đã nhận được tin của cô?

- Khi chàng về thì gọi điện thoại cho tôi biết. Khi chúng tôi gặp nhau thì ảnh cho biết đã nhận được thư của tôi tại đâu. Chàng rất thật tình cho tôi biết mọi việc, thậm chí chàng còn nói thường cùng các cô chiêu đãi hàng không đi khiêu vũ. Bất cứ việc gì, anh ấy cũng thú thật với tôi cả.

Phi tỏ vẻ cảm kích nói:

- Tôi cũng ước mong sao được gặp mặt ảnh một lần.

Tố Tố mở to đôi tròng mắt vẻ tin tưởng nói:

- Lần sau anh ấy về thì nhất định sẽ gặp anh. Anh ấy rất tốt, mỗi lần về đều mua những đồ chơi lạ của các nước ngoài tặng tôi.

Phi xét thấy cô ta vừa thật tình vừa nuôi dưỡng mối thâm tình, chàng than thầm, tại sao thượng đế lại nỡ đối xử với nàng quá khắc nghiệt. Có người nói thượng đế không hề nghĩ đến những tình nhân phản bội nhau, nhưng tại sao ông lại nỡ cướp đi tình nhân của người? Chàng nghĩ tội nghiệp cho nàng,

nhưng không biểu lộ ra sắc mặt.

Nàng vẫn tin tưởng hỏi:

- Tiếc gì gần đây anh không thể gặp được Cơ Thực.

- Tại sao vậy cô?

- Bởi gần đây anh ấy thường bay các đường bay ngoại quốc. Nhân đó má tôi bảo phải học thêm Anh văn để xuất ngoại, chắc chắn ra nước ngoài sẽ gặp ảnh.

Phi không biết nói gì hơn, chỉ gật đầu thuận theo ý kiến của nàng. Tố Tố lại nói tiếp:

- Tôi muốn học Pháp văn và Tây Ban Nhạ Nghe ba tôi nói, anh rất giỏi Pháp và Đức văn.

- Tôi không biết chữ Tây Ban Nha, chỉ biết Pháp và Đức văn sơ xài thôi, nếu cô thích hai loại chữ này, chúng ta cùng nghiên cứu.

- Được rồi, học Pháp văn đi, lúc tôi học cấp ba tôi có học Pháp văn, nhưng sau này lại bỏ trôi đi.

- Cô muốn học về Anh văn hội thoại không?

Nàng gật đầu tỏ vẻ đồng ý rồi nói:

- Sự sắp xếp bài học là do giáo sư lo liệu, ngày nay tôi đi chợ mua gì đãi thầy, ngày mai sẽ khởi đầu học.

- Dùng được một bữa cơm do chính tay cô nấu nướng cũng là một diễm phúc rồi. Cần tôi theo bầu bạn cùng cô để mua đồ không?

Nàng nheo mi mắt tỏ vẻ cao hứng:

- Tôi tính bảo A Kim cùng đi, bây giờ anh đi thì càng hay.

- Tôi chỉ đi cho có bạn cùng cô thôi, chớ không mua gì cả, cũng như tôi chưa bao giờ đi đến chợ bán thức ăn.

- Nói thật, tôi không biết nấu ăn, chỉ vì mình chuẩn bị xuất ngoại, nên phải tập nấu nướng một vài món. Nếu không biết gì, khi bạn bè ngoại quốc họ bảo mình biểu diễn một vài món ăn Trung Quốc rồi biết làm sao đây?

Tố Tố nói xong bèn đi lên lầu thay y phục, Phi nhân cơ hội đó gọi điện thoại cho Phú. Bởi sáng nay chàng sẽ nói chuyện với Phú về vấn đề ước hẹn vũ hội, nhưng thời gian đã qua rồi, Phú vẫn lặng lẽ không cho biết, vì cuộc hẹn ước đi vũ hội với Phú, Phi lại quên phứt, mới đến nhà Tố Tố nên đi chơi suốt đêm, khi về đến nhà Phi mới nhớ. Chàng phải gọi điện thoại để giải thích lý do, bằng không anh em sẽ hiểu lầm nhau. Nhưng, điện thoại gọi không được, chàng đứng chờ giây lát, thì Tố Tố đã thay đồ xong, nàng vừa đi xuống lầu.

Xe lão Vương vừa về đến, Phi lên lái xe cùng đi với nàng. Đến nơi bán rau cải của chợ Đạm Thủy, chàng để cho Tố Tố xuống mua rất lâu, nhưng không mua được món nào cả. Chàng không ngại phải xách giỏ cho nàng, Phi bước xuống xe, vào chợ mua rau cải giây lát thì vật thực đầy giỏ.

Phi đi chơi suốt ngày cùng Tố Tố nhưng chàng không hề đá động đến căn bịnh của nàng, nàng cũng không đề cập đến. Chàng xét thấy Tố Tố là cô gái đáng yêu về mọi mặt, nàng rất dịu hiền, không như những con nhà giàu khác, có tánh tự kiêu tự đại. Khi về đến nhà Tố Tố hợp cùng A Kim xuống nhà bếp làm cơm.

Phi trở về phòng mình, chàng lục lạo trong tủ sách xem đựng những sách gì, phân nửa thuộc loại số và lý học, phần văn học không có bao nhiêu. Loại sách này có lẽ do Hùng xưởng trưởng và anh cả của Tố Tố muạ Nhưng loại sách này, đối với Tố Tố không mấy công dụng. Chàng quyết định phí một thời gian để dọn những sách của chàng đến đây, ngoài ra còn đến thư viện mượn một số sách để khảo cứu về vấn đề du học ngoại quốc.

Đối với việc bài vở để dạy thêm cho Tố Tố, chàng nhận thấy Pháp văn của mình rất yếu, thời gian không cho phép mình hy vọng học hỏi thêm được gì. Gia đình nàng yêu cầu chàng đến cũng không phải cần để dạy dỗ cho nàng, nên chàng miễn cưỡng mà đáp ứng đó thôi. Phần Anh văn tuy chàng không mấy thích, nhưng được ở trong quân đội một thời gian, có nhiều dịp tiếp xúc với người Mỹ, nên về phương diện đối thoại chàng có thể giúp nàng được.

Chàng ngồi xuống bàn viết, tìm ra một sáng kiến để khởi dạy cho Tố Tố. Nhưng khi chàng vừa cầm viết thì bà Hùng vào phòng chàng. Phi đứng dậy chào bà, bà Hùng ra dấu cho chàng ngồi xuống, bà cũng ngồi xuống ghế sofa nói:

- Tệ quá, sáng nay tôi không xuống lầu để thăm hỏi cậu, bởi mỗi buổi sáng nào tôi cũng niệm kinh trước bàn Phật.

- Thưa bác cháu ở đây cũng tốt lắm rồi.

- Bộ cậu cùng Tố tố đi chợ mua đồ à?

- Dạ phải, cháu hỏi cô đi theo, cô đồng ý cho đi.

- Có cậu đón đưa nó tôi rất vui. Tuy nó đã lớn rồi, nhưng nó chưa đi chợ mua thực phẩm lần nào.

- Cháu cũng không biết mua thức ăn, bất quá lái xe cho cô đi mà thôi.

- Đi đường cậu với nó nói những chuyện gì?

Phi dừng lại giây lát, bèn đem tất cả câu chuyện nói với nàng mà thuật lại cho bà Hùng nghe.

Bà Hùng gật đầu, rất vui vẻ nói:

- Hai ngày nay cậu đến đây, cũng là hai ngày nó vui vẻ nhất.

- Thưa bác, trong mấy tháng nay tâm tình của Tố Tố vẫn phiền muộn lắm sao bác?

Bà Hùng nghĩ ngợi giây lát nói:

- Cũng có lúc tinh thần nó vui vẻ, nhưng buồn bực thì nhiều hơn. Trong lúc nó buồn bực thì suốt ngày nó chẳng xuống lầu, chỉ nằm tại phòng mà viết thư.

Dịch Phi muốn nói cho bà biết, không phải hai ngày nay có mặt chàng mà nàng vui, nhưng cũng vì chàng đến để giúp cho nàng biết thêm ngoại ngữ để sớm xuất ngoại mà gặp Cơ Thực. Nhưng chàng xét kỹ không nói rõ ra thì càng tốt hơn. Chàng chuyển sang chuyện Tố tố chọn Pháp văn và chàng cũng đang soạn bài dạy nàng.

Trái lại, bà Hùng không tán thành ý chàng:

- Chắc cậu biết ý gia đình chúng tôi, không phải muốn Tố tố nó học nhiều hay ít, mà hy vọng căn bịnh của nó được sớm lành.

Phi gật đầu nói:

- Cháu đã hiểu, nhưng theo ý của Tố Tố lại cho đây là đúng. Theo cháu xét thấy như vậy cũng hay, cô chỉ để tâm vào vấn đề học vấn, để tinh thần không giao động bởi những vấn đề khác.

Bà Hùng vẫn lắc đầu không tán thành:

- Theo ý tôi, cần cho nó có được nhiệt tâm vui vẻ. Không cần phải làm gì khác nữa. Tánh nó không nhớ mãi chuyện đó, trong ba bốn ngày nó sẽ quên đi.

- Thưa bác, theo cháu nghĩ, cô nên làm những công việc khác. Nhờ nhiệt tâm của cô mà chóng quên những điều suy nghĩ trong lòng. Bác nên yên lòng cháu không hề thảo luận những chuyện tình cảm khác với cô, chỉ chú ý việc cho cô quên đi vấn đề tình yêu cũ.

Bà Hùng lặng lẽ giây lát, nói:

- Tố Tố nó gặp thằng Cơ Thực, chắc kiếp trước nó có dây oan nghiệt! Từ ngày nó mang bịnh đến nay, tâm tánh nó thay đổi rất nhiều. Lúc trước tâm tánh rất dịu hiền hòa thuận. Hiện giờ có lúc nói năng càng không sợ tội lỗi, có lúc không kể đến ai cả, tự mình đóng chặt cửa lại, tự giận lấy mình. Có lúc sẽ lén một mình ra đi cả ngày mới về nhà. Trước đây mấy hôm, bỗng tự lái xe ra đi, khiến tôi ở nhà lo lắng muốn đứng tim.

Phi an ủi:

- Xin bác đừng bận tâm lắm, theo cháu nhận xét, cô Tố Tố sẽ bình phục ngày gần đây. Tôi cố gắng chiếu cố đến cô, chắc chắn không phát sanh những việc như lúc trước nữa.

Bà Hùng thở dài, gật đầu nói:

- Tôi cũng nghĩ như vậy mới giao nó cho cậu. Lúc rảnh, cậu nên dắt nó đi du ngoạn, lúc nào xe cũng dành sẵn tại nhà, bảo lão Vương lái đưa đi, hoặc cậu tự lái mà đi, chỉ một điều là đừng để cho Tố Tố lái, không may nó gây ra tai nạn thì khó lòng lắm.

- Xin bác yên lòng, cháu biết điều đó. Cháu sẽ thường xuyên báo cáo tình hình của cô Tố Tố cho bác biết.

- Cậu đừng quá dè dặt, chúng ta cùng là người nhà cả, Tố Tố hiện giờ nó là học trò cậu, vậy cậu nên gọi nó bằng tên nghe đẹp hơn. Lúc tôi còn nhỏ, thường lấy giấy viết tên của bọn trẻ nhỏ dán lên vách, khi nghe gọi tên của đứa nào thì dễ nhận ra đứa đó. Cậu là người biết chuyện đừng cho lời tôi nói đó là cũ kỹ nhé?

- Cháu đâu dám, lúc cháu còn nhỏ thì gia đình cháu cũng làm như vậy chớ.

Bà Hùng chuyển sang vấn đề khác:

- À, Bân Bân chừng nào về Đài Loan? Có tin gì chưa?

Phi lộ vẻ không được vui, chàng gật đầu:

- Thưa có, cháu nghe nói sẽ về ngày gần đây.

- Không xác định ngày nào về sao?

Phi lắc đầu nói:

- Cháu không được biết, điều đó dường như do Khưu bá mẫu quyết định. Chắc là trước ngày nghỉ hè.

- Có phải Bân Bân về lần này, cháu với nó sẽ tuyên bố kết hôn với nhau không?

Phi không muốn bàn đến vấn đề đó, dường như mọi người thẩy đều xem như vậy, họ cho rằng chuyện ấy đã quyết định rồi. Nhưng chính chàng là người trong cuộc không biết phải nói thế nào, chàng chỉ trả lời theo sở thích của chàng:

- Bác Khưu viện trưởng chỉ hy vọng cháu xuất ngoại trước kỳ nghỉ hè, thì chuyện hôn nhân của cháu chưa tính đến.

- Tố Tố với Bân Bân bọn nó rất thích nhau lúc bé, mong cho cuộc hôn nhân của cậu với nó sớm thành tựu để uống rượu mừng, tôi tin rằng, Bân Bân nó rất vui vẻ.

Phi cũng thuận theo bà Hùng:

- Đương nhiên rồi, nhưng điều đó cháu thấy còn thiếu.

Tố Tố từ bên ngoài đi vào hỏi:

- Thiếu phần việc gì của ai?

Bà Hùng nhìn con gái cười cười nói:

- Thiếu con chó ai!

Tố Tố vào phòng và hỏi bà Hùng:

- Má nói gì con không hiểu?

- Má hỏi anh Lê của con chừng nào kết hôn với Bân Bân, để khuấy rối đôi tân lang và giai nhân một ly rượu mừng.

Phi lấy làm khó chịu. Tố Tố nhìn Phi nói:

- Nhất định phải mời tôi làm dâu phụ mới được à?

- Tôi rất mong muốn được cô đồng ý chớ.

Tố Tố hướng sang bà Hùng:

- Má à, con có một việc khó, muốn nói lại với mà lo giúp.

- Con có việc gì mà gọi là khó khăn?

- Con nướng thịt sao nó khét hết, má có cách gì giúp cho không?

Bà Hùng nghe nàng nói bà tức cười, bèn đứng lên đi xuống nhà bếp. Nàng đợi cho mẹ đi khỏi rồi, bèn nhỏ giọng:

- Anh đừng có cười, anh có biết tại sao thịt nướng lại khét lẹt hết không?

- Có lẽ tại cô nướng quá lâu, hoặc quá nhiều lửa.

- Tại tôi gọi điện thoại cho ba, mời ba về ăn thịt nướng, không ngờ hư tất cả rồi.

- Có lẽ tại cô đi gọi điện thoại, khi trở về nhà bếp thì thịt đã cháy hết phải không?

- Khi gọi điện thoại, tôi nghe mùi khét, mới buông điện thoại xuống, không kịp nói gì hết, chắc ba tôi không hiểu chuyện gì.

- Còn A Kim đâu? Chắc cô ấy không có ở nhà bếp?

Tố Tố cúi mình xuống nói nhỏ:

- Đừng nói cho má tôi biết. Khi về đến nhà, mới phát hiện ra mình không mua hành, tỏi và gừng, nên sai A Kim đi mua đó chớ.

Phi vừa cười vừa gãi đầu nói:

- Chẳng những là cô, mà tôi cũng quên mua luôn, vậy mà cứ nhớ mãi xem có quên gì không, ai ngờ quên mua đồ gia vị.

- Tôi còn tính gọi điện thoại mời bạn anh nữa chớ.

- Hoàng Thiên Phú hả?

- Phải, nhưng tôi không can đảm gọi điện thoại.

- Cô không muốn anh ấy biết cô nướng thịt khét à?

- Không muốn. Cũng không muốn ngửi cái mùi trên cơ thể của anh ta.

Phi cười cười hỏi:

- Mùi vị gì trên người anh ta?

Tố Tố nói thẳng:

- Mùi thuốc chớ gì, anh biết tôi không thích y sĩ mà.

Nghe Tố Tố nói Phi hơi kinh ngạc, không hiểu do đâu nàng biết Phú là y sĩ? Chàng hỏi lại:

- Người ta cho cô biết anh ấy là y sĩ, hay là cô ngửi trên mình anh ta mà biết được?

Nàng vẫn thản nhiên nói thẳng:

- Đương nhiên là mùi thuốc nó bay ra, nếu anh không phải là bạn tốt, tôi cũng không nghĩ đến việc mời anh nữa.

Phi bước tới trước mặt nàng cười cười nói:

- Đâu cô nghe tôi coi có mùi thuốc không?

Tố Tố vẫn giữ nụ cười tự nhiên nói:

- Cũng có mùi thuốc chút chút thôi.

- Đúng vậy thì tôi không được cô hoan nghinh rồi?

- Sao? Tôi chỉ không thích y sĩ, chớ không phản đối người học về y khoa. Anh cũng không phải đến trị bịnh cho tôi, anh là giáo sư của tôi mà.

Phi không ngờ mới qua ngày thứ hai mà đã bị lộ, thái độ của Tố Tố không hề ghét chàng. Chàng bạo dạn hỏi thêm:

- Trong trường hợp nào cô biết tôi học y khoa?

Tố Tố lại tỏ vẻ trào lộng:

- Điều đó rất bí mật, ai muốn hiểu điều bí mật đó thì phải trả giá hẳn hòi.

- Cô cho tôi biết đi, tôi sẽ lãnh mời khách.

- Hay lắm, tôi cho anh biết, anh phải giữ bí mật nhé.

- Đương nhiên, tôi xin thề không nói lại với ai.

- Đó là chuyện trước đây. Có một ngày bác Khưu đến nhà uống rượu với ba tôi. Bác Khưu nói, ông chỉ có một đứa con gái, hy vọng tìm được một chàng rể xứng đáng để nối nghiệp ông. Tiếp theo đó, ông cho biết hôm nay ông đã tìm ra rồi. Ba tôi hỏi người ấy là ai? Ông nói là anh, nhưng tôi không hề chú ý đến tên tuổi. Khi anh đưa tôi về nhà thấy thái độ của ông và ba tôi đối với anh, tôi mới quả quyết người đó là anh.

Phi nghe nàng nói, chàng cảm thấy rất khó xử cho mình. Chàng đã có ý định không hề giải thích chuyện đó, bởi ai ai cũng xem chàng là người thừa kế cho Khưu viện trưởng, chàng càng giải thích, trái lại càng chọc cười cho người khác nữa. Nhưng Khưu viện trưởng đã thân mật mà đề cập về chàng với Hùng xưởng trưởng, Tố Tố đã nghe, nên chàng không thể nói khác được. Do đó, chàng trịnh trọng nói:

- Tố Tố, điểm chính trong việc này Tố Tố chịu nghe ý kiến tôi trình bày không?

Thái độ nghiêm chỉnh của chàng, Tố Tố cũng muốn nghe chàng nói rõ. Nàng gật đầu, ngồi xuống ghế sofa, chàng nói tiếp:

- Đối với việc này tôi rất cảm kích Khưu viện trưởng. Tôi vốn là một học sinh nghèo, được viện trưởng muốn giúp cho tương lai của tôi, điều đó thật muốn cũng không được. Nhưng, tôi e mình không thể tiếp nhận được.

Tố Tố lấy làm lạ hỏi:

- Tại sao vậy? Anh không yêu Bân Bân sao?

- Chẳng dấu gì cô, tôi tuy nghèo nhưng cũng có lòng tự tôn, tôi cũng không biết mình có yêu Bân Bân hay không, nhưng tình yêu với lòng tự tôn nó đang xung đột nhau, tôi phải tự chọn lấy đường đi cho mình. Tôi thấy con đường trong tương lai rộng thênh thang, muốn thành công là một vấn đề khó khăn, nhưng mình phải tự phấn đấu, tôi không muốn nhận sự thành công không nhọc mệt do người khác ban cho.

- Tôi đồng ý với anh điều đó, thái độ của anh rất đúng. Nhưng, nếu Bân Bân thật dạ yêu anh, anh lại không lưu ý đến nàng, thành ra anh phụ nàng sao?

- Đương nhiên tôi không thể phụ nàng một cách vô cớ. Tôi suy nghĩ rất kỹ, khi nàng về nước, tôi với nàng cùng tiếp xúc mất nhiều thời gian, sau đó, tôi sẽ yêu cầu Khưu viện trưởng, xin cho phép tôi được tự tạo lấy sự nghiệp riêng mình. Nếu tôi với Bân Bân không hợp nhau thì có nói thêm gì cũng thừa.

- Anh chưa đề cập ý kiến đó với bác Khưu sao?

Phi lắc đầu nói:

- Chưa, tôi không muốn cho ông cảm thấy khó chịu, theo tôi nghĩ, vấn đề này do nơi Bân Bân quyết định, nếu cô thấy chẳng yêu tôi, thì ý kiến của tôi đối với Khưu viện trưởng có ích gì.

Nàng tỏ vẻ đồng ý:

- Ý anh rất đúng, nếu tôi là anh thì vẫn nghĩ như vậy. Nhưng anh có thể đứng về phía bên kia mà nghĩ xem sao.

- Cô nói nghĩ cho ai?

- Tôi muốn nói bác Khưu, nếu đứng về phía bác Khưu, anh nghĩ thử, Khưu bá bá sẽ buồn phiền đến mức nào.

- Tôi đã nói, không bao giờ tôi chủ quan để người khác vì tôi mà phải thất vọng.

Nàng đứng dậy, nở nụ cười nói:

- Anh cũng đừng để cho tôi phải thất vọng, tôi đang hy vọng làm cô dâu phụ đây.

Nàng nói xong, vội vàng bước đi, Phi nhìn theo bóng nàng, Phi thầm nghĩ, những chuyện vừa nói với nàng, chàng đã dấu trong đáy tim từ lâu, không hề nói cho ai nghe, tại sao hôm nay tình cờ lại nói cho Tố Tố nghe?

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Đúng như sự tiên liệu của Phi, Tố Tố rất chuyên cần học. Mỗi ngày nàng học hai giờ Pháp văn, một giờ Anh văn đối thoại. Ngoài giờ đó thì nàng dạo chơi và chuyện trò, có lúc nàng đọc sách và viết thự Nàng ít khi một mình đi ra ngoài.

Một tuần lễ, Khưu viện trưởng đến thăm bịnh nàng một lần, lâu dần nàng cũng bớt sợ về cách chữa trị bằng y khoa.

Từ ngày Phi và Tố Tố bàn việc hôn nhân của chàng một lần, nàng đối đãi chàng rất thân thiết, chàng cũng không hề nhắc đến vấn đề tình yêu của nàng. Nàng rất đồng ý với quan điểm và hành động của Phị Ngoài giờ học ra, nàng ít khi khuấy phá chàng, nàng để cho chàng có thì giờ học thêm. Tuy nàng cố gắng học hỏi, nhưng xét thấy trí nhớ mình rất kém.

Nàng ít hay đi ra ngoài một mình, chỉ đến ngày cuối tuần em trai nàng về nhà, cả ba người cùng lấy xe đi du ngoạn Đài Bắc, xem điện ảnh, xem vũ hội, nghe ca hát, sau đó đưa em nàng trở lại trường học.

Trong gia đình xem bịnh trạng của nàng đều tỏ vẻ lạc hoan, thấy tâm tánh nàng đã trở nên bình thường, cơ thể càng mạnh khỏe. Nếu tình trạng đó tiến dần, thì không bao lâu nàng sẽ mạnh lành như cũ.

Riêng Phi không tin bịnh nàng đã giảm như người trong gia đình. Chàng đã tiếp xúc rất nhiều với nàng, chàng không thể hiểu theo người nhà nàng đã hiểu. Mỗi tuần ít lắm cũng có hai ngày chàng bầu bạn với nàng đi du ngoạn Đạm Thủy. Tự nàng đến thùng thư bỏ thư gửi cho Cơ Thực. Một lần gởi thư bằng đường hàng không, chính nàng bỏ vào thùng thư, khi nghe tiếng bao thư rớt xuống đáy thùng nàng mới yên lòng.

Có lần nàng hứa với chàng cùng đi đến công ty hàng không dân sự để tiếp xúc với ông giám đốc là Khương Lao để hỏi thăm về tin tức của Cơ Thực. Dĩ nhiên ông này biết rất nhiều về nàng, nên ông ta không bao giờ nói thật.

Cũng may trừ ông Khương Lao ra, nàng không hề hỏi thăm tin tức của chàng với người thứ hai. Nàng cũng không điều tra họ về vấn đề này. Bởi nàng tin rằng Cơ Thực làm biếng viết thư, nàng chỉ ước mong sao biết được chàng bình an nơi hải ngoại thì vui rồi.

Do những cớ đó, Phi không hề thỏa ý. Chàng chẳng tin như những người khác được, chàng suy nghĩ, nếu muốn trị tuyệt căn bịnh của nàng, thì phải đem việc Cơ thực đã chết cho nàng biết, như thế mới trừ tuyệt căn bịnh được. Như một người mang bịnh nặng, trước hết phải dùng một liều thuốc cho cực mạnh, sau đó sẽ từ từ điều trị.

Đương nhiên gia đình nàng không muốn làm như vậy. Khưu viện trưởng cũng nói, muốn trị tuyệt gốc căn bịnh của nàng thì chỉ còn có cách đó, nhưng ông cũng không dám làm như thế.

Phi đã nghĩ kỹ phương pháp trị bịnh cho nàng là phải làm như vậy, nên chàng tìm cơ hội quyết tâm thực hiện cho được. Phi không dám làm bạo là vì hai mẹ con của Tố Tố đều mang bịnh đau tim. Nếu rủi xảy ra điều gì thì trách nhiệm của chàng rất lớn.

Nhưng chàng phải theo ý định, quyết tâm tiến hành cho được. Trước nhất chàng tìm cách cho nàng hiểu biết sự thật về tai nạn phi cơ Chàng sẽ lén đi tìm những trang báo cũ nói về vụ tai nạn phi cơ, nghiên cứu tường tận mọi chi tiết.

Vấn đề tai nạn phi cơ đã đăng trên báo rất rõ ràng, chuyện xảy ra tại phía nam Đào Viên, ngày đó vùng Tân Trước, Đào Viên và Đài Bắc khí hậu rất tốt. Nhân đó, báo chí loại bỏ vấn đề phi cơ bị tai nạn do thời tiết gây ra. Lần tai nạn phi cơ này, có thể là do người trong phi cơ gây ra, hoặc làm sai đường bay cố định, vấn đề này thường xảy ra. Nhưng trải qua nhiều lần kiểm soát lại, cũng không phát hiện ra sự kiện gì. Vả lại từ Đài Trung đến Đài Bắc phải mất trên hai chục phút, mấy phi trường trên đường bay cũng không được tin tức báo hiệu.

Chuyến phi cơ ngộ nạn này, người sống sót duy nhất là Trương Lập Dân, anh ta cũng nhận là tai nạn phi cơ do trách nhiệm của anh, anh ta còn nhận phi cơ ngộ nạn là do anh ta lái thay cho phi công chánh là Lục Cơ Thực. Anh ta bị thương, ký ức hoàn toàn mất hẳn, nhưng bao nhiêu đó cũng đủ chứng minh sự thật. Trương Lập Dân cũng thường tự trách, cho rằng trách nhiệm hoàn toàn do anh ta.

Một sự kiện khác là gần địa phương Đào Viên, khí hậu thường hay thay đổi, do khí hậu bất thường nên đưa đẩy phi cơ đụng vào núi. Sau khi Trương Lập Dân được cứu sống, anh ta chỉ tỉnh táo trong một thời gian ngắn, anh ta thú nhận và gánh chịu trách nhiệm tất cả. Nhưng sau đó, tâm trí trở nên bất thường mất hẳn trí nhớ, mọi việc gì anh ta cũng không quan tâm đến. Công việc tìm hiểu cũng do đó mà bị gián đoạn.

Tuy Phi chỉ gặp Trương Lập Dân chỉ một lần, nhưng chàng còn nhớ rất rõ. Chàng cũng kết luận rằng, vấn đề chữa trị căn bịnh cho Tố Tố không liên can gì với Trương Lập Dân, vấn đề tìm thêm sự thật, anh ta cũng không giúp ích gì thêm. Trái lại, nếu Tố Tố biết rõ sự thật thì còn cho rằng Cơ Thực chết rất oan, lại làm tăng thêm sự đau khổ cho nàng đối với cái chết của Cơ Thực. Đồng thời chàng phát giác ra sự học hành của nàng khi nhớ khi quên không chừng đổi. Nếu cho nàng biết sự thật, có thể thay đổi tâm tính nàng được hay không? Chàng chưa dám khẳng định.

Vấn đề chính yếu là nếu cho nàng biết rõ sự thật thì tác dụng nó sẽ ra sao? Trái lại trở khéo thành vụng cũng chưa biết chừng. Hoặc tính theo như phần đông trong gia đình, để cho nàng xuất ngoại thay đổi hoàn cảnh, có thể nàng lãng quên những gì đã nuôi dưỡng trong lòng.

Nghĩ đến đó Phi vô cùng thất vọng, nếu tính suông như mọi người, thì chàng đến đây có giúp ích gì cho nàng? Vai trò của chàng còn thua một thằng hề trên sân khấu, chỉ tô điểm thêm cho vỡ kịch thôi, chớ không thay đổi được gì cả. Chàng còn lưu lại đây để làm gì? Thêm gây cho người ngoài hiểu lầm nữa là khác?

Chàng quyết định đi tìm Hoàng Thiên Phú để bàn định nhớ giải quyết những sự khốn khó của mình. Chàng không muốn gặp Khưu viện trưởng, vì hai vị lão nhân tỏ ra đã thỏa ý với công tác của chàng đang thực hành. Khưu viện trưởng cũng hài lòng việc chàng lưu lại đây để có nhiều giờ rảnh mà học thêm, chàng khỏi bận rộn với bịnh nhân hằng ngày nơi bịnh viện. Thỉnh thoảng cho Phi biết tình hình tại y viện mà thôi.

Thời gian rất chóng, phút chốc đã một tháng qua.

Trong tháng nầy, có một ngày tâm trí của Tố Tố không an, nhưng nàng không phát lên cau có, vẫn lễ độ đối với Phị Chỉ có điều tinh thần và trí nhớ của nàng rất chóng quên, không hứng thú trong sự học tập. Trong lúc sự tình của nàng như thế, chàng không ép nàng học, mà hướng dẫn nàng đi Đài Bắc xem điện ảnh, hoặc đi rong suốt ngày.

Mùng 4 tháng tư là ngày sinh nhật của Tố Tố. Bà Hùng thấy tâm tánh con gái có phần khả quan, bà mời một số khách khứa đến chúc hạ cho nàng. Tố Tố không mấy thích đông đảo, nhưng nàng chẳng dám trái ý mẹ, nàng chỉ mời hai bạn học gái đến dự, Khưu viện trưởng và Hoàng Thiên Phú cũng được mời trong buổi lễ này.

Tánh Tố Tố rất vui vẻ, nàng lựa một ít dĩa nhạc trẻ đem lên lầu để vui chơi với các bạn. Phi và Phú cùng nghe nhạc với họ. Khưu viện trưởng và Hùng xưởng trưởng cũng với một số nhân viên cao cấp trong sở dự tiệc dưới lầu.

Tại công xưởng có phái đến một người trù phòng lo nấu nướng, nhưng bà Hùng không tin tưởng, nên chính bà thường xuyên ở dưới nhà bếp. Không khí trong gia đình tràn ngập niềm vui, mấy tháng qua rồi chưa từng được vui như vậy. Mọi người đều vui nhộn lên vì căn bịnh của Tố Tố đã bớt nhiều. Họ cùng đem lễ vật đến chúc mừng nàng. Đến chiều, mọi người đều ngồi bao quanh bàn ăn, nào uống rượu mừng, ăn bánh khánh chúc. Họ cùng cất chén mời nhau, để chúc mừng ngày sinh nhật hai mươi hai tuổi của Hùng Tố Tố.

Phi rất lo ngại cho Tố Tố phải mỏi mệt, bởi từ ngày nàng thọ bịnh đến nay, chưa hôm nào nàng phải tiếp khách đông và suốt ngày thế này. Bà Hùng cũng

biết con mình không thường uống rượu, nhưng vì khách mời ép trong vấn đề khánh chúc, nên nàng phải uống hết hai ly Phi lo ngại, bởi rượu đối với cơ thể nàng rất có ảnh hưởng.

Tố Tố ăn rất ít, tinh thần của nàng không tập trung tại bàn tiệc dường như nàng có hẹn chờ đợi ai. Từ chiều đến tối, nàng có vẻ chờ đợi ai? Không ai hỏi thăm nàng, cũng không ai biết nàng chờ ai.

Bữa tiệc tối nay, mọi người đều vui vẻ, không ai để ý đến Tố Tố. Bỗng nhiên chuông cửa reo vang. Tố Tố đứng dậy muốn ra mở cửa. Nhưng lão Vương đã đứng dậy trước. Khi lão Vương trở vào, trên tay lão cầm một phong thự Tố Tố lật đật hỏi:

- Tin của ai vậy?

Lão Vương lập tức trả lời:

- Tin hạn chế của xưởng trưởng.

Lão Hùng tiếp phong thự Tố Tố đứng nhìn ngẩn ngợ Ngồi cạnh bên nàng là một bạn học gái kéo tay nàng ngồi xuống. Nhưng nàng không ngồi, bỗng nhiên rú lên khóc. Thực khách đều hướng mắt về gương mặt của nàng, không ai biết tại sao nàng khóc?

Bà Hùng lộ vẻ kinh hoàng đứng dậy, bước đến dỗ con gái, hai cô bạn học cũng đứng dậy bước đến đỡ nàng. Nhưng, nàng cũng không chịu nín, vội vã bước đi lên lầu.

Mọi người có mặt đều không ăn uống gì được nữa. Kẻ nói thế này người nói thế khác về nguyên nhân nàng khóc. Có thể họ nghi ngờ nhiều chuyện nhưng họ không tiện nói ra. Bà Hùng và hai cô bạn học cùng theo nàng lên lầu. Khách khứa đều buông đũa, không ai ăn uống được nữa. Hùng xưởng trưởng bình tĩnh mời khách ăn uống tiếp, nhưng mọi người không hẹn mà cùng một ý như nhau.

Lão Hùng cầm phong thư như tự nói với mình:

- Có lẽ tại phong thư này có gì nó chẳng vừa ý?

Lão Khưu nhét thuốc vào ống bíp quẹt lửa lên châm đốt, lão liếc nhìn lão Hùng nói:

- Không phải Tố Tố vì bức thư có gì chẳng phải. Nhưng nó rất khó chịu là phong thư đó không phải của nó. Anh không chú ý lúc nó dùng cơm tại đây mà mãi ngó động tĩnh bên ngoài sao?

Nghe đến đây lão Hùng mới hiểu rõ, ông ta quào lia vào chiếc đầu sói đoạn thở dài. Phú ngồi cạnh bên Phi nhỏ giọng:

- Tố Tố tưởng đâu là thư hoặc lễ vật của Lục Cơ Thực gởi cho nàng. Rốt cuộc lại không phải nên nàng khóc chớ gì.

Phi gật đầu nói:

- Tôi cũng nghi như vậy, nên có đôi phần cảm động.

- Cảm động việc gì?

- Tôi hoài nghi con đường chúng ta đang đi đã lầm? Nội việc này chứng minh chúng ta đi vào nẻo chết.

Phú trề môi hướng vào hai lão, sau đó chàng khẽ nói:

- Ý kiến của Phi nên nói lại cho hai vị nghe đi.

- Tôi sợ thuyết không trôi, bởi những người tuổi lớn thường không dám mạo hiểm.

- Sao Phi không thử xem, để mãi chạy theo tuyệt lộ sao.

- Phú muốn tôi đem ý kiến này nói với hai vị?

Phú gật đầu tỏ vẻ đồng ý nói:

- Nếu gặp phải ý kiến trái ngược nhau, thì Phi tự mình tiến hành lấy, không mạo hiểm làm thế nào thành công được.

Phi suy nghĩ, giải pháp của chàng chắc có người ngăn trở. Chàng phải phí nhiều thời gian để xét kỹ lại. Việc này Phú nói rất đúng, nên mạo hiểm còn hơn đi lầm vào tử lộ.

Phú lại hỏi tiếp:

- Phi không dám quyết tâm sao?

- Không phải vậy đâu, có nhiều nguyên nhân phức tạp, không phải chỉ có quyết tâm đơn thuần như mình tưởng.

Phú cười cười nói:

- Tiểu Lê, chú mày phạm một lầm lỗi, làm một y sĩ đặc biệt phải lạnh nhạt như tiền, không cho phép cảm tình với bịnh nhân. Phi còn chờ hỏi thăm căn bịnh của Tố Tố nữa có ích gì. Cái bướu độc mà chẳng cắt đi thì sau này sẽ có hại đến thân thể.

- Tôi rõ điều đó.

- Nếu Phi cần tôi việc gì, mình sẵn sàng giúp một tay.

- Cám ơn, lời nói của Phú làm tôi hăng hái hơn. Chỉ có điều khó xử, không biết cơ hội nào để đến y viện mà tìm anh.

- Hay lắm, mình sẽ chờ đợi Phi.

Khưu viện trưởng phì phà ống bíp, nhìn hai chàng hỏi:

- Hai cậu đang bàn chuyện gì đó?

Hai chàng sắp đứng lên, Khưu viện trưởng ra hiệu bảo ngồi xuống. Phú liếc Phi nói:

- Chúng tôi đang bàn căn bịnh của cô Tố Tố.

Khưu viện trưởng nhìn Phi hỏi:

- Phi rất hiểu rõ căn bịnh của Tố Tố, vậy theo cách Phi điều trị thế nào?

Phi trông thấy đôi mắt khích lệ của Phú, chàng quyết định nhân cơ hội này mà nói rõ ý kiến của mình:

- Theo sự hiểu biết của tôi cũng như anh Phú, bịnh tình của cô Tố Tố không bớt hơn trước là bao nhiêu.

- Theo ý các cậu thì sao?

- Nên cho cô ấy biết sự thật, điều đó sau này dễ điều trị hơn bây giờ.

Lão Khưu nhỏ nhẹ lắc đầu nói:

- Đó là biện pháp tốt, nhưng nó không được chu đáo lắm.

Phi và Phú nhìn nhau không nói gì. Lão Khưu nói tiếp:

- Có lẽ hai cậu không đồng ý với tôi, nhưng làm thầy thuốc cũng như một vị tướng cầm binh ra trận, bất đắc dĩ mới chiến đấu tại chiến trường mà mình chưa nắm vững tình hình. Trừ khi mình xét cho thật kỹ, không giải pháp nào có thể thay vào được. Cơ thể của Tố Tố chịu không nổi sự kích động nặng nề, cũng như cô ta đã mang chứng đau tim, xảy ra chuyện gì sẽ gây thêm hậu quả tai hại điều đó cần xét lại cho thật kỹ lưỡng.

Hai chàng cũng vâng dạ, viện trưởng lại nói tiếp:

- Công tác của Phi tại đây rất hay, hy vọng Phi cứ tiếp tục. Nếu cơ thể của Tố Tố được mạnh khỏe, giữa mùa hè này sẽ theo ba má mà xuất ngoại. May ra nhờ hoàn cảnh mới biến đổi mà tinh thần nó sẽ lần lần khôi phục như tình trạng cũ. Nếu trong thời gian dự định mà tâm tánh nó có biến đổi điều gì, tôi sẽ xét lại đề nghị của hai cậu.

Khưu viện trưởng nói xong, cũng là lúc bà Hùng từ trên lầu đi xuống. Bà hướng về mọi người nói:

- Thật tôi cam thất lễ cùng quí khách.

- Tố Tố hiện giờ ra sao đó chị?

- Nó khóc một lúc rồi ngủ đi. Không chuyện gì ngoài vấn đề giữa nó với thằng Cơ Thực. Nó nói trước đây nửa tháng nó có viết thư cho Cơ Thực hay, nay là ngày sinh nhật của nó, đồng thời cũng tin rằng, Cơ Thực sẽ gởi tặng vật. Nhưng chờ từ sớm đến tối không được tin.

Hùng xưởng trưởng nói:

- Chúng mình nghi là nguyên nhân đó, thật đúng.

Bà Hùng hướng sang lão Khưu hỏi:

- Có bác Khưu nó tại đây, tôi xin hỏi một việc, chúng ta có thể mua một mớ đồ tặng phẩm, nhờ người khác mang đến gởi cho nó, nói là tặng phẩm của Cơ...

Khưu viện trưởng lắc đầu nói:

- Không nên đâu, tôi rất hiểu dụng ý của chị, chị muốn mỗi lần như vậy là để cho Tố Tố đừng thất vọng, nhưng biện pháp đó kết quả không mấy tốt, chúng tôi đang tính biện pháp.

Vấn đề của Tố Tố được êm xuôi không gây cho khách phiền hà gì vì ai cũng biết Tố Tố còn bịnh. Sau đó khách từ từ cáo biệt ra về. Phú kéo Phi đi cùng đường để giảng:

- Tôi không ngờ lão thấy mình lại dùng biện pháp "cưa tên" thật ngoài ý liệu của mình.

- Biện pháp gì gọi là biện pháp "cưa tên"?

- Phi không nghe ý của ông ta nói, mà cứ tìm cách đưa Tố Tố xuất ngoại thì coi như ông không còn lo gì cho Tố Tố nữa.

Phi nghe Phú nói chàng tức cười tiếp lời:

- Đừng tìm những điều không tốt của thầy mình. Nếu đổi anh lại là viện trưởng, chắc anh cũng không dám đem vợ con của người bạn thân mà thí nghiệm biện pháp khác như là đánh cuộc vậy.

- Nào, chú mầy chưa chánh thức làm rể nhà họ Khưu, cũng nên thay cho nhạc gia mà tính chuyện này đi.

- Đừng lo, chúng ta còn nhiều dịp thuyết phục ông ta mà, ông chẳng đã nói, nếu tình hình có biến đổi thì ông sẽ xét kỹ với chúng ta sao?

- Vậy thì chúng ta phải chờ đợi.

- Ngày mai tôi đến tìm Phú để nghiên cứu lại điều đó.

Đưa khách ra về xong, Phi trở vào vấn an vợ chồng lão Hùng rồi trở về phòng chàng. Thường thường chàng lợi dụng thời gian rảnh rang để viết thư, đọc sách, hoặc tùy hứng viết một vài đoạn đoản văn. Nhưng hôm nay, chàng suy nghĩ rất nhiều, đầu óc quay cuồng.

Phi nghĩ đến ý kiến của Khưu viện trưởng, của Hoàng Thiên Phú, rồi lại nghĩ đến bịnh Tố Tố có thể biến trạng, không phải chàng nghĩ cách chữa bịnh quá bạo, nhưng chàng không đồng ý tiêu cực để chờ xem phương pháp của Khưu viện trưởng. Chỉ một lần Tố Tố hành động nghịch thường là chàng không vừa lòng với biện pháp thụ động của mình. Tất cả bịnh trạng của nàng đều do tình yêu Cơ Thực mà ra. Nếu không gạt bỏ sự hy vọng ấp ủ trong lòng nàng, chắc chắn bịnh của nàng không bao giờ khỏi.

Chàng cảm thấy lời phê bình của Hoàng Thiên Phú về chàng rất có lý. Người y sĩ phải lạnh nhạt không được phép dùng cảm tình để trị bịnh. Nếu dùng cảm tình, thì các phương pháp và điều cấm kỵ sẽ không giữ tròn lương tâm nhà nghề được.

Chàng không thể phủ nhận sự lưu tâm của mình đối với Tố Tố. Có thể vượt ra ngoài lương tâm của một y sĩ, vị sự lưu tâm như vậy, chàng không muốn nàng phải kéo dài nỗi thống khổ. Nhưng muốn giải trừ những thống khổ đó mà chữa bịnh liều lĩnh, sợ e như lời Khưu viện trưởng đã nói: đánh giặc không nắm vững chiến trường. Nhưng không nắm vững chiến trường rồi phải chịu thua giặc hay sao? Dầu cách nào cuối cùng cũng phải mạo hiểm mà thí nghiệm. Chàng nghĩ cho đến nửa đêm, tuy đã quyết định liều lĩnh thực hành, nhưng phải làm sao tìm người hợp tác.

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Chín giờ sáng hôm sau, Tố Tố vẫn chưa xuống lầu. A Kim đến phòng Phi cho chàng biết: cô nhức đầu nên chưa dậy. Phi quyết định dùng thời gian này để thi hành kế hoạch của chàng.

Phi nói với A Kim nếu Tố Tố thức dậy thì nói chàng có việc phải đi Đài Bắc, có thể đến chiều mới về.

Chàng không dùng xe nhà, vì từ đó đến trạm xe công quản không bao xạ Đến Đài Bắc, chàng gọi xe taxi để đến công ty hàng không tìm lão Khương Lao, lão này là giám đốc của công ty Chàng vừa đến noi thì gặp lão Khương Lao đang ngồi ở văn phòng.

Phi gõ cửa xin vào, lão vừa sắp xếp các văn thư vừa mời chàng vào. Đến trước mặt lão giám đốc công ty, Phi chào hỏi:

- Kính chào ông giám đốc, ông đến sớm quá.

- Mời ông ngồi, có việc chi xin cứ nói thẳng ra đi?

Phi vừa lấy tấm danh thiếp ra, vừa bổ sung cho câu chuyện:

- Tôi họ Lê, trước đây không lâu tôi có đi cùng cô Hùng Tố Tố đến viếng ông giám đốc.

- Nhớ rồi, Hùng tiểu thơ vẫn khỏe chớ?

Phi mau mắn trả lời:

- Cám ơn ông! Thưa ông tôi là y sĩ riêng của Hùng tiểu thơ, có việc cần muốn thảo luận cùng tiên sinh.

Lão xem danh thiếp thấy có đề chữ y sĩ lão bèn gật đầu nói:

- À, tôi có thể giúp được gì cho ông?

- Cũng vì căn bịnh của cô Tố Tố, nên tôi đến nhờ tiên sinh giúp đỡ.

- À, tôi nhớ ra rồi, từ ngày phi cơ ngộ nạn, nghe nói cô ấy mang bịnh phải không?

Phi gật đầu nói:

- Dạ phải.

- Cô ấy cho là Lục Cơ Thục chưa chết?

- Cũng vì chuyện đó, tôi đến nhờ ông giúp chọ Nếu cô ấy không hiểu rõ sự thật, chắc chắn bịnh cô không hết được.

- Bởi vì ba của cô ấy có đến thăm tôi, và yêu cầu tôi giữ bí mật giùm, tôi đã có lần phản đối rồi.

- Khương tiên sinh, nếu như có cơ hội thích hợp, nhờ ông uyển chuyển đem sự thật cho cô ấy biết...

- Tại sao tôi lại phải cho cô ấy biết? Bởi chuyện Cơ Thực chết rất giản dị vậy thôi mà.

- Chúng tôi không thể cho nàng biết được vì vấn đề tai nạn phi cơ chúng tôi không hiểu rành. Do đó, chúng tôi thấy việc này do người thân thuộc hay bè bạn của Cơ Thực nói lại thì hay hơn.

- Tôi là chủ chớ không phải là bè bạn gì với Cơ Thực.

- Thưa tiên sinh, tôi cũng như cô Tố Tố không biết thân nhân của Lục Cơ Thực, do đó mới đến nhờ tiên sinh giúp.

Lão Khương Lao lắc đầu tỏ vẻ lạnh nhạt nói:

- Tôi chỉ phụ trách việc thông tri cho thân nhân của Cơ Thực biết, Hùng tiểu thơ cũng không phải là gia thuộc của ông ta nữa. Thật ra, vấn đề tai nạn này nó đã làm cho tôi phiền phức vô cùng.

- Xin lỗi ông giám đốc. Tôi đại diện cho gia đình cô Tố Tố đến đây xin lỗi điều đó. Nếu chúng tôi không biết ông và Trương Lập Dân, thì không bao giờ dám đến làm phiền ông.

Lão Khương Lao dường như nổi nóng hơn:

- Trương Lập Dân! Hắn còn sống càng làm phiền cho chúng tôi hơn, càng tăng gia sự chi tiền bồi thường, hiện giờ tốn tiền thuốc hàng ngày không ít.

Phi không được vui, chàng thầm nghĩ, cái lão này sao quá đỗi lạnh lùng. Ngoài việc tốn tiền và phiền phức ra, lão không có một chút nhân tình nào, chàng không muốn làm lão bực thêm, chỉ nói xuôi:

- Xin lỗi ông giám đốc!

- Ông muốn cho Hùng Tố Tố sớm quên Cơ Thực. Còn tôi thì không rảnh mà lo chuyện người khác, cũng không hề phê bình ai. Cô Tố Tố này cũng rất đẹp, sao lại yêu Cơ Thực là tự mình tìm lấy phiền muộn.

Phi rất bất mãn thái độ của ông ta, chàng lạnh nhạt:

- Ông à, Cơ Thực đã chết rồi.

Khương Lao trả lời một cách lạt lẽo:

- Tôi biết ông đang nghĩ gì, ông muốn tôi không nên phê bình người chết phải không? Ông nên dọ hỏi kỹ lại việc Cơ Thực thử xem, chớ theo tôi thì ông ấy không nên lái phi cơ thì đúng hơn. Giao phi cơ cho ông ấy là nhất định sẽ không may.

Phi xét thấy không cần bàn gì nữa với lão nầy. Bởi quan niệm của lão là tiền và lời lỗ, không có nhân tình gì cả.

Chàng đứng dậy nói:

- Cám ơn ông, xin tha thứ tội làm rộn ông.

Lão cũng đứng dậy tiễn chân Phi:

- Xin ông tha thứ cho sự nóng nẩy của tôi vừa rồi, nếu ông hiểu rõ chúng tôi vì chuyện đó mà thương tổn tim óc thì ông thứ lỗi cho chúng tôi ngay.

- Bất cứ ra sao đi nữa, chúng tôi cũng tạ Ơn ông trước.

- Ngoài chuyện như thế này ra, tôi hân hoan chào đón ông đến tìm tôi bất cứ lúc nào.

Ra khỏi văn phòng, Phi thở dài nhẹ nhõm. Chàng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện gây gổ, nhưng trong lòng vẫn tức mãi.

Trước khi Phi đến văn phòng của lão Khương Lao, chàng rất hy vọng tìm người lo giúp, đồng thời cũng biết thêm cái chết của Lục Cơ Thực. Nhưng lần thứ nhất lại gặp phải lão Khương Lao khiến chàng chán nản không muốn tìm đến người thứ hai. Chàng chỉ sợ gặp những lời không mấy thích, xem tình hình lão Khương Lao không mấy ưa Lục Cơ Thực và Trương Lập Dân.

Kế hoạch của Phi mới khởi đầu lại gặp phải trở ngại khiến cho chàng mất cả hứng thú. Chàng lập tức ra khỏi văn phòng của hàng không công ty để tránh nghe tiếng nói của lão Khương Lao. Lão Khương Lao không phải bất mãn gì Cơ Thực, nhưng trong lòng lão có bực điều gì?

Chàng ra khỏi cửa chánh văn phòng, vẫn lầm lũi đi theo đám đông. Chàng chưa định đi về đâu, cũng không nghĩ gọi xe để đi. Phi đi chưa được mấy bước, bỗng nghe phía sau lưng có tiếng bước nhanh. Tiếp theo đó có tiếng người lại gọi chàng:

- Cậu Lê!

Chàng lập tức dừng bước lại, thấy một người đàn ông tuổi trạc ngoài ba mươi hướng vào chàng mà chào hỏi. Nhưng chàng không hề quen biết người lạ mặt.

Nhưng người ấy dường như đã đi theo dõi chàng. Tuy Phi hơi ngỡ ngàng, nhưng cũng lên tiếng:

- Xin cho biết, ông gọi tôi có chuyện gì?

Người lạ mặt đến trước chàng nói:

- Tôi là bạn của Lục Cơ Thực và Trương Lập Dân, tôi muốn theo ông đàm luận vài câu chuyện.

Phi tỏ vẻ cao hứng nói:

- À, hay lắm.

- Bên góc đường có quán cà phê, chúng ta vào uống gì để nói chuyện luôn thể.

- Được.

Người ấy tự giới thiệu:

- Tôi gọi là Cao Gia Toàn, đang phục vụ tại công ty hàng không.

Phi cũng tự giới thiệu xong. Hai người vừa đi, Toàn hỏi Phi vào công ty có chuyện gì, sau đó đến quán cà phê vào ngồi xuống.

Phi vừa gọi thức uống, Toàn dành gọi trước:

- Tôi có việc đi tìm Khương Lao, nghe lõm bõm hai người đang đối thoại nhau. Dường như ông rất bất mãn lão. Thực ra, trong công ty không một nhân viên nào ưa ông ta cả.

Phi chỉ quan tâm đến sự hứng thú nói chuyện của ông ta, chớ chàng không hề lưu tâm đến chuyện Khương Lao như thế nào cả. Chàng hỏi:

- Anh đây là bạn của hai ông Lục và Trương?

- Ờ, chẳng những là bạn bây giờ, mà chúng tôi là bạn đồng ngũ ở binh chủng không quân vào thời chiến tranh nữa. Khi giải ngũ, chúng tôi cùng làm chung trong công ty Hàng không dân sự.

Phi rất thích thú, vì mục đích chàng là chỉ tìm những vị đồng sự với Lục Cơ Thực, không ngờ sự gặp gỡ này ngoài ý muốn của chàng:

- Xin anh cho biết, lần phi cơ ngộ nạn đó, một vị phi công chết, một người mang trọng thương ngoài ra còn bao nhiêu hành khách tử nạn nữa vậy anh?

- Tôi hy vọng anh đừng hỏi thăm gì thêm ở lão Khương Lao làm gì, tôi hiểu rất rõ vấn đề hai người bạn Lục và Trương của tôi, tôi tin tưởng rằng, không phải lỗi do họ gây ra. Chắc ông đã xem qua tin tức đăng trên các báo?

- Nhưng kết quả của sự điều tra đăng trên Hàng không công báo, họ đã đơn cử ra quá nhiều lý do.

- Anh Toàn, thật ra tôi rất bất mãn thái độ của lão Khương Lao. Nhưng, chúng tôi xem qua lịch biểu bịnh của Trương Lập Dân, cũng như anh ấy đã tự cho rằng chính mình chịu trách nhiệm trong tai nạn phi cơ này.

Cao Gia Toàn lắc đầu và thở dài nói:

- Tôi hiểu rõ Lập Dân hơn ai hết, anh ấy không phải vì cái chết của Cơ Thực mà gánh chịu trách nhiệm, thà là anh ấy chịu cho người ta chê trách. Nhưng anh cũng không ngờ cơ thể mình bị hủy hoại thành phế nhân mà cũng không cứu được danh dự cho Cơ Thực.

Ph cãi lại:

- Thưa anh, nói như thế, chuyến phi cơ bị nạn không phải do Trương Lập Dân lái hay sao? Nếu căn cứ theo khí tượng thì ngày hôm ấy tiết trời tại đấy rất tốt...

- Đúng vậy, lúc phi cơ bị nạn là do Trương Lập Dân lái, trên đường bay từ Đài Nam đến Đài Bắc khí hậu rất tốt.

- Nghĩa là...

- Nhưng, trong báo cáo không có đề cập đến phía Tây Nam Đào Viên khí trời rất xấu.

- Có lẽ phi cơ ngộ nạn là do khí hậu hay sao?

- Người trong công ty chúng tôi biết rất nhiều về điều đó, nhưng trong chúng tôi thấy đều thuộc hàng thuộc hạ, báo cáo của chúng tôi chẳng những vô ích, nói rõ ra lại rước nhục vào thân là khác.

Phi kinh ngạc nhìn Toàn chòng chọc, chàng nghĩ là vấn đề đó không thể có. Nhưng, thái độ của Cao Gia Toàn không thể cho là lời nói sai. Nếu anh ta muốn đặt điều thì có lý nào lại tạo ra những điều chính yếu đó được, anh ta và hãng hàng không chẳng một chút quan hệ gì, cũng chẳng một chút ảnh hưởng về phương diện nào khác.

Cao Gia Toàn nhận thấy thái độ của Phi không tin lời nói của anh ta, chàng cười lạt, nhìn Phi nói:

- Tôi tin rằng ông chẳng tin lời nói của tôi. Nhưng anh cũng nên biết, tôi dối gạt ông những điều tất yếu đó để làm gì?

- Không phải ý tôi như ông vừa nói, nhưng tôi đang nghĩ, người ngoại quốc họ chẳng màng đến đạo đức sao?

- Theo ý tôi, ông nên xem thái độ của lão Khương Lao là đủ hiểu rồi.

Phi gật đầu nói:

- Đúng vậy, nhân tình xử thế của lão ấy quá tệ. Bất cứ thế nào, Lục Cơ Thực cũng là người đồng sự.

- Tại hai người trong ban giám đốc không phải là người Trung Quốc, nên nhãn quang họ bị lệch lạc khi nhìn người Trung quốc.

- Thưa anh, tôi cũng chưa hiểu lý do, vì sao anh muốn cho tôi biết rõ chuyện này?

Cao Gia Toàn thở dài nói:

- Sự kiện này tại công ty không phải là điều bí mật, còn có nhiều người khác biết cũng như tôi. Những báo cáo gọi là đàng hoàng của công ty không có tác dụng gì. Tôi thấy ông lưu tâm đến hai bạn đó, cũng như Hùng tiểu thơ, do đó tôi muốn cho ông biết rõ sự thật. Tóm lại, tai nạn phi cơ nầy không phải do hai bạn phi công đó chịu trách nhiệm, hoặc là một mình Trương Lập Dân chịu trách nhiệm.

- Thật tôi hơi thắc mắc việc công ty đăng lên công báo, nói tai nạn này do viên phi công gây ra, như thế đối với công ty có ích lợi gì?

- Điều đó rất đơn giản, bọn họ muốn qui trách nhiệm cho phi công. Bởi họ là người Trung quốc, làm chết người Trung quốc. Tại người Trung quốc non về kỹ thuật, công ty mới bị thiệt hại, gia đình của những nạn nhân cũng không thể làm ồn lên.

- Như thế đổ trách nhiệm cho khí hậu không tiện hơn sao? Tại sao họ không làm như thế?

- Điều đó có hai nguyên nhân, thứ nhất, Trương Lập Dân đã tự cho là trách nhiệm do mình gây ra, thứ hai, nếu cho là vì khí hậu xấu nên xảy ra tai nạn, nhất định phải bị điều tra nhiều, bởi phi cơ đã cũ kỹ, trách nhiệm về hãng hàng không chẳng chịu sửa chữa lại. Do đó ban giám đốc hãng họ tính tìm nhẹ lánh nặng, họ đổ trách nhiệm lên đầu hai viên phi công.

Phi nghe Toàn nói chàng có vẻ mơ hồ, bèn hỏi:

- Cứ theo lời anh trình bày, tai nạn phi cơ vừa rồi do nơi khí hậu xấu mà rả Mặt khác là bởi phần máy móc cũ kỹ nữa à?

- Căn cứ theo chúng tôi phán đoán, ngoài ấy tại vùng Đào Viên khí hậu bất thường, theo những luồng khí lưu đó, lắm khi nó kéo phi cơ từ không trung xuống chừng một, hai ngàn thước cũng không chừng. Khi gặp phải khí lưu bất thường như vậy, thì lập tức bay lên cao là thoát khỏi, nếu đợi cho phi cơ xuống đến vừa cao độ có thể nguy mới lái trở lên, máy móc lại cũ kỹ, không đủ sức lái đầu phi cơ trở lên ngay thì dễ gây ra tai nạn.

Nghe Cao Gia Toàn nói, Phi xét thấy rất có lý, nhưng chàng không khỏi hoài nghi:

- Anh Toàn, tôi nghe anh nói rất có lý. Nhưng người ta lại nói chính mắt người ta trông thấy, anh lấy quan điểm nào mà chứng minh?

- Tôi lấy sự thực chứng minh. Trước khi phi cơ rời khỏi Bành Hồ, nhân viên địa cần đã nói: Cơ Thực không chịu bay, chàng chỉ những hệ thống ngang dọc không mấy tốt, chàng khuyên nên bay về Đài Bắc mà sửa chữa, đó là điều thứ nhất chứng minh bằng sự thật. Thứ đến, tôi có đến nơi phi cơ ngộ nạn mà điều tra, tại vùng núi nầy khí lưu thường biến đổi ác liệt, mây sà thấp, mắt nhìn không mấy xa, khí lưu không ổn định, đó là điểm sự thật thứ hai.

Phi nghe Toàn nói chàng thỉnh thoảng gật đầu. Nhưng hai vấn đề Toàn nói đều ngoài sự hiểu biết của chàng, nhưng chàng cũng tin rằng lời của Toàn là sự thật. Phi nghĩ giây lát, bỗng nhiên hỏi:

- Anh Toàn, anh có thể tìm đầy đủ yếu tố hai sự thật anh vừa chứng minh đó để chứng minh trên mực đen giấy trắng?

Toàn ngẩn ngơ giây lát, rồi hỏi:

- Ông muốn dùng nó vào việc gì? Chuyện đã xảy ra quá lâu rồi.

- Không, sự tình đó nó chưa phải là cũ, nếu quả tai nạn đúng như vậy, tôi có thể cứu Trương Lập Dân, vì anh ta còn sống.

Toàn vừa kinh ngạc vừa mừng vui hỏi:

- Thật thế à?

- Chúng ta phải dùng hết sức mình. Anh ấy mới sống đến ngày nay, trước sau gì anh ta cũng nhận trách nhiệm do mình gây ra. Thêm vào đó anh ấy lại mất trí, ngoài những ngày tháng bất hạnh ra, tất cả đều chẳng nhớ điều nào. Nhưng có lúc anh ấy quỳ xuống cầu nguyện, điều đó cũng đủ chứng minh rằng thần trí anh còn có giờ tỉnh táo. Nếu chúng ta cho anh ấy biết rõ sự thật, có hy vọng cứu anh khỏi bịnh.

- Trương Lập Dân nhờ hiểu được sự thật, có thể giúp cho căn bịnh của anh được khỏi hay không?

- Đương nhiên, anh ấy hiện giờ đã mất hứng thú, đối với việc chữa trị anh cũng không mấy quan tâm. Phải tìm cách thúc đẩy bằng tâm lý, gây cho anh có ý chí thích sống, y sĩ hết lòng điều trị thì bịnh của anh chưa phải là nan y.

Cao Gia Toàn với vẻ thích thú:

- Nếu thật vậy, chúng ta cũng không nệ công, tìm bất cứ những gì cần thiết cho căn bịnh của anh tạ Đến Đào Viên tìm bản khí tượng ngày đó để chứng minh thì rất dễ, nếu Lê y sĩ muốn thì tôi sẽ cùng đi với ông. Chỉ đến Bành Hồ mà tìm chứng tích thật rất khó khăn, bởi nơi đây họ chỉ cần lo sự sống riêng họ, không muốn chuốc lấy sự khó khăn vào thân. Tôi nghĩ cũng nên tìm một vài bạn đồng nghiệp để nhờ họ giúp đỡ việc này mới xong.

- Hay lắm. Tôi không ngờ lại gặp anh, vì mục đích của tôi là đến tìm gặp Khương Lao mà thôi, gặp anh thật là một điều may mắn cho tôi.

- Lê y sĩ, tôi rất kính phục tinh thần và sự chuyên tâm của ông, chưa kể đến Trương Lập Dân hay Hùng Tố Tố, họ thảy đều cảm kích ơn ông.

Phi chỉ cười nhạt nói:

- Đó là thiên chức của giới y sĩ, cũng như những công tác chuyên môn của các anh. Hôm nay gặp được anh là điều man mắn vô cùng, anh là bạn thân của Lục Cơ Thực, chắc anh rõ tình hình của anh ấy, có gì cần thêm xin cho tôi biết với.

- Đương nhiên, nếu Lê y sĩ muốn biết điều gì, tôi sẵn sàng nói rõ theo sự hiểu biết của mình.

- Chắc anh biết rõ sự yêu nhau giữa Cơ Thực và Hùng Tố Tố?

- Không được biết, tuy chúng tôi cùng làm chung một công ty, nhưng mỗi người mỗi đều khác nhau, anh ấy bay đi nước ngoài rất nhiều nên ít khi chúng tôi được gặp mặt nhau.

- Nếu thế thì sinh hoạt của Cơ Thực anh không được rõ biết cho lắm.

- Hiểu một vài điểm, nhưng nói rõ ra đây không mấy tốt, nhưng tôi đã hứa hễ biết điều gì thì nói điều đó. Trong quá khứ sự sinh hoạt của anh ta rất khó mà xét được, anh ta là một chàng phong lưu phóng túng. Khi gặp được Hùng tiểu thơ có thể sửa đổi cũng không chừng.

Phi rất tin điều của Toàn vừa nói, nếu Cơ Thực không phải là một gã phong lưu tài tử, thì làm gì anh ta mới nhận biết Tố Tố trong mấy tháng, chàng lại theo đuổi nàng rất gắt, chàng hỏi tiếp:

- Anh có được biết Cơ Thực có thân nhân tại Đài Loan này không?

- Theo tôi biết thì trong quá khứ không có, từ ngày rút lui khỏi đại lục, chỉ một mình anh theo bộ đội đến Đài Loan. Trong quân đội, anh cũng sống một thân một mình, nên thường thay đổi bạn gái. Sau khi mãn hạn trong quân đội, anh ấy đến Hương Cảng ở một thời gian. Anh vào làm việc cho công ty cũng tại Hương Cảng.

- Anh với Cơ Thực cùng làm việc trong công ty này cùng lúc à?

- Trước sau trong vòng mấy tháng, hiện giờ tính lại thì đã quá ba năm rồi.

Phi nhận thấy tình trạng này không có gì sai, chàng tính làm thế nào để gặp lại Cao Gia Toàn. Nhưng Toàn đã thân mật nói tiếp:

- Lê y sĩ, có lẽ chúng ta gặp mặt nhau lần nầy cũng do sự may mắn, nếu y sĩ không có hẹn với ai, tôi xin làm trung gian, ước hẹn với các bè bạn của Cơ Thực và Lập Dân đến cùng gặp gỡ nhau?

Phi tính kiếu từ, nhưng chàng thấy thái độ của Cao Gia Toàn vô cùng thành khẩn, đồng thời chàng cũng phát giác Cao Gia Toàn không mấy hiểu biết về tình trạng của Trương Lập Dân. Nếu cùng gặp nhau mà đàm đạo với họ thì chắc chắn sẽ thu hoạch nhiều điều khác nữa. Do đó, chàng vui vẻ đồng ý.

Cao Gia Toàn ước hẹn với Phi đến ngày thứ hai dùng cơm tại cơ sở không quân ở Đào Viên. Thứ nhất là tìm những người quen của Cơ Thực lúc còn sống, để hiểu biết thêm về sự sinh hoạt của Cơ Thực. Thứ hai là nhờ chính quyền địa phương giúp cho tài liệu ngày phi cơ ngộ nạn, chứng minh sự thật về nguyên nhân tai nạn là do khí hậu mà ra.

Phi hứa lời với Cao Gia Toàn không phải vì trị bịnh cho Tố Tố mà thôi, mà có lợi cho sự điều trị cho Trương Lập Dân nữa, bởi Lập Dân là người không tội tình gì. Hơn nữa, chàng thấy những nhân viên trong công ty thẩy đều bất mãn giám đốc Khương Lao, chàng cũng chưa hề gặp ai có tánh ngạo mạn như lão.

Sau bữa cơm trưa, chàng về đến nhà, A Kim cho biết, Tố Tố và bà Hùng đi chợ Đài Bắc. Chàng đã nghe Tố Tố nói, cuối tháng này là ngày sinh nhật của anh cả nàng, nên phải đi mua một ít đồ vật để gởi tặng anh. Bà Hùng cũng không muốn nàng đi một mình, nên phải theo con gái.

Chàng có chút tự hối, bởi hẹn đi chợ mua đồ với nàng không ngờ cô ta lại đi vào hôm nay. Những chuyện đó không quan trọng gì, nhưng tánh tình nàng rất hẹp hòi, hay giận hờn bất thường, dầu cho việc không đáng buồn nàng cũng kém vui.

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Hai ngày qua, Tố Tố không gặp mặt Phi, nàng lấy làm lạ gọi A Kim đến hỏi:

- Hai ngày nay cậu Lê đi đâu?

- Thưa cô ngày hôm qua, lúc bẩy giờ sáng cậu Lê cho tôi biết, cậu có việc cần phải đi, cậu dặn tôi nói lại với cô đến chiều cậu mới về.

- Ngày hôm qua cậu cũng đi Đài Bắc hả?

- Phải, đến chiều cậu mới về, ngồi một lát lại ra đi, dường như đến y viện Đạm Thủy.

- Hôm nay cậu không cho em biết là đi đâu sao?

- Dạ không cho biết.

Tố Tố chau mày dường như cô ta không được vui. A Kim lộ vẻ sợ sệt nhìn trân Tố Tố. Nàng biết từ ngày Tố Tố mang bịnh đến nay thường hay trách mắng bất thường, bất cứ là chuyện gì, khi cô ta trả lời không thông thì chắc chắn sẽ bị mắng. Do đó cô ta rất sợ nàng. Giây lát sau nàng khẽ hỏi:

- Thưa cô còn dạy việc chi nữa?

- Vào gọi điện thoại cho lão Vương biết, nói tôi cần đi xe.

A Kim vâng dạ đi ngay, cô ta thở phào nhẹ nhõm, vừa đi vừa trách hồi sáng này không hỏi Phi đi đâu, nếu nàng hỏi ngặt thì cô ta vô phương đáp cho trôi vì biết Phi đi đâu mà trả lời.

Nửa giờ sau, lão Vương đưa Tố Tố đến bịnh viện thần kinh. Lão Vương vừa lái xe vừa lấy làm lạ, tại sao cô này hôm nay lại phá lệ, đến bịnh viện làm gì? Bởi cô ta rất chán y sĩ kia mà.

Khưu viện trưởng cũng lấy làm lạ, cho rằng hôm nay nàng chịu đến khám nghiệm bịnh tình. Vì ngày sinh nhật vừa qua, nàng đã biến chứng bất thường, ông ta rất lo ngại. Nhưng, ông ta không hỏi trước. Đợi Tố Tố ngồi xuống đàng hoàng, lão mới hỏi:

- Nghe nói gần đây cháu rất cần học, tại sao hôm nay lại rảnh mà đến y viện?

- Hai ngày qua cháu không học bài nào cả, cháu rất buồn nên đến thăm bác.

- Dịch Phi nó không có đi với cháu đến đây sao?

- Anh ấy không có tại nhà, hôm qua đi Đài Bắc, hôm nay cháu tưởng đâu ảnh đến y viện chớ!

Nghe nàng nói lão vô cùng kinh ngạc và khó hiểu cho hành động của Phị Trong khi tâm trí của Tố Tố bị xáo trộn, Phi lại ra đi để làm gì? Tố Tố thay cho Phi mà giải thích:

- Thưa bác, cháu không phải đến tìm anh ấy, cũng không phải đến mà tra hỏi bác. Có lẽ ảnh có chuyện gấp nên phải đi, bởi hai ngày qua cơ thể cháu không đặng khỏe, cần nghỉ ngơi vài hôm.

Khưu viện trưởng gật đầu nói:

- Cháu thấy trong mình cháu nơi nào không được khỏe để bác khám cho cháu nghe?

Tố Tố hiện vẻ lo lắng trên nét mặt:

- Không nơi nào cháu thấy khó chịu cả, cháu cũng không muốn chích và uống thuốc nữa.

Khưu viện trưởng vừa cười vừa vỗ lên đầu Tố Tố:

- Đừng lo, bác đã biết cháu không thích chích và uống thuốc. Phải cháu nhức đầu chóng mặt không?

- Hơi có một chút.

- Có thì có chớ hơi có nỗi gì?

Tố Tố nghĩ ngợi giây lát, nàng cảm thấy khó chịu nói:

- Ký ức của cháu tệ quá, đọc sách hay quên lắm. Có nhiều người quen biết, nhưng không nhớ người đó ở đâu, gặp nhau trong lúc nào.

Khưu viện trưởng gật đầu, giọng hiền hòa:

- Cháu đừng lo, thỉnh thoảng rồi sẽ nhớ lại chớ gì. Chủ yếu là nguyên nhân tâm trí, cháu đã bỏ hết nửa năm học hỏi, có rất nhiều bạn học chưa gặp mặt nhau, đương nhiên là không nhớ chớ gì?

Nàng lộ vẻ vui mừng:

- Chắc là vậy chớ không nguyên nhân nào khác... ?

- phải rồi. Tinh thần và thể chất của cháu chưa được phục hồi. Do đó, cháu nên tỉnh dưỡng, không nên lo buồn mà có hại.

- Thưa bác, đúng là vậy.

Tố Tố ngoan ngoãn như một đứa trẻ. Cơ hồ như từ nhỏ nàng chưa từng nghe lão nói qua những lời dịu ngọt đó nên tâm trạng nàng rất sợ lão. Trong lúc nàng vắng lão, người ta dọa rằng: cô chẳng nghe nói, Khưu viện trưởng sẽ đến dùng kim đâm nàng! Câu nói đó như châm gốc rễ trong tâm tưởng nàng, vì thế mà nàng rất sợ thầy thuốc.

Khưu viện trưởng thử hỏi:

- Cháu à, Cơ Thực nó có gởi tin về cho cháu không?

Tố Tố trề môi lắc đầu không trả lời. Khưu viện trưởng châm lửa vào ống bíp vừa cười vừa nói:

- Chắc ngày sinh nhật của cháu mà Cơ Thực không gởi tặng vật về, làm cho cháu buồn chớ gì?

Tố Tố vẫn lắc đầu, nói:

- Bác đừng đề cập đế anh ấy nữa.

- Cháu à, cháu hơi đâu mà tưởng nhớ cho thất công, lúc nào đó rủ bạn học cùng đi du ngoạn, bịnh cháu càng mau lành hơn.

Nàng trả lời rất khó khăn:

- Má tôi không cho đi tìm bạn học.

- Theo ý bác, Phi nó có thể đi du ngoạn với cháu.

- Anh ấy không chịu đi với cháu, cũng như hai ngày qua không biết ảnh đi đâu.

- Để bác tìm nó chọ Hôm nay cháu đến đây có chuyện gì?

- Thưa bác, cháu có thể xem bịnh nhân được không bác?

- Được chớ, sao hôm nay bỗng nhiên cháu lại muốn thăm bịnh nhân?

- Hôm nay bỗng nhiên cháu đọc báo thấy có đăng chuyện cũ của bịnh nhân mắc bịnh thần kinh, nên cháu muốn xem quạ Bác à, có phải họ là những người đáng sợ không bác?

- Họ có gì mà đáng sợ, vì họ là người bịnh mà.

- Nếu tôi đến thăm họ, thì...

- Họ không hề vô cớ đánh hoặc làm hại người đâu. Bác sẽ đi cùng cháu.

- Thưa bác, chắc bác lo lắng ghê lắm?

- Không sao đâu, bác thường đến phòng bịnh thăm họ.

Khưu viện trưởng lấy áo và mũ trắng mặc vào, cùng Tố Tố đi ra ngoài văn phòng. Khi hai người ra đến cửa bịnh viện thì Hoàng Thiên Phú từ trong đi ra. Chàng mỉm cười chào Tố Tố. Khi nghe nói nàng muốn đi thăm bịnh viện, chàng rất vui thích nói với Khưu viện trưởng:

- Thưa viện trưởng, tôi có thể cùng với cô bạn học họ Hùng đi thăm bịnh chớ?

Tố Tố mở lời trước:

- Thưa bác, để anh Phú đi cùng cháu được rồi.

Khưu viện trưởng gật đầu, hướng vào Phú căn dặn ít lời, đoạn lão vỗ nhẹ vào đầu Tố Tố rồi trở lại văn phòng.

Sau khi Khưu viện trưởng đi rồi, Phú cười cười hỏi:

- Hôm nay ngọn gió nào thổi đưa quý khách đến đây?

- Tôi ở nhà một mình rất buồn, nên đi xem bịnh viện để giải khuây.

- Dịch Phi không đi cùng cô?

- Không biết anh ấy đi đâu. A Kim nó chỉ nói ảnh có việc cần phải đi thôi.

- Phi cũng không đến bịnh viện, chiều hôm qua có đến, nhưng không cho biết hôm nay có cô đến thăm y viện.

- Tôi cũng không phải đi tìm anh ấy mà đến đây.

Hoàng Thiên Phú biết được, thì ra nàng cũng không thích đề cập đến Dịch Phi, đồng thời Phi đi Đào Viên cũng không cho chàng biết, do đó chàng cũng không đề cập đến Phi nữa, chàng hỏi:

- Cô muốn thăm mấy phòng bịnh?

- Tôi cũng hổng biết, tùy tiện đi thăm thế thôi.

- Tôi dắt cô đi thăm phòng bịnh của phụ nữ nhé?

- Được. Nhưng gan mật tôi nhỏ lắm nghe anh.

- Không sao đâu, có tôi theo bên cô mà.

Nàng hiếu kỳ hỏi:

- Anh không sợ họ sao?

- Người bịnh có gì mà đáng sợ. Hơn nữa tôi là người trị bịnh cho họ, hơn phân nửa thầy đều biết mặt tôi mà.

- Họ có đánh người không?

- Không bao giờ.

- Sao tôi nghe người ta nói bịnh điên hay đánh người?

- Đó là những bịnh nhân loạn thần kinh quá trầm trọng, đối với người khác rất nguy hiểm. Họ không được bảo vệ an toàn. Đối với bịnh nhân như thế, chúng tôi để riêng họ ra, đâu để cho họ sút ra mà gây họa cho người khác.

- Tôi có thể xem họ được không?

- Được chớ, cô muốn đi xem thì tôi theo lo cho cô đi.

hai người vừa đi vừa nói chuyện, đến một gian phòng, Tố Tố nhìn lên thấy đề phòng bịnh số 4, tại cửa phòng có một cô y tá đứng sẵn, trên cửa có chiếc ống khóa tự động khác hơn các phòng bịnh khác. Bên ngoài có thể mở, bên trong không thể mở khóa.

Khi thấy Phú, cô y tá chào hỏi chàng. Phú giới thiệu:

- Đây là cô Hùng, còn đây là cô Phùng.

Cô y tá họ Phùng hướng vào Tố Tố gật đầu nói:

- Thưa cô, muốn vào thăm phòng bịnh nầy?

- Tôi muốn thăm cho biết, nhưng nếu làm phiền...

- Không đâu, chúng tôi rất hoan nghinh.

Nàng nói rồi bèn mở cửa phòng bịnh. Bên trong có một hành lang, theo hành lang có những song cửa sổ, trước hành lang có sân rộng để cho bịnh nhân dạo mát, đi tản bộ. Ngoài ra, còn có một gian phòng bịnh lớn, mỗi một gian có bốn chiếc giường nằm, có giường không người nằm, có giường còn trống không. Bịnh nhân từ trẻ nít đến già, họ chỉ mặt một áo màu xám tro, trên nét mặt môi họ đều đượm vẻ khô héo.

Trên hành lang đi tới lui toàn là người bịnh, tất cả đều đưa mắt nhìn vào Tố Tố, nàng xem thấy rất khó chịu. Ba người đi vào một gian phòng bịnh, Phú nhìn người đàn bà định hỏi:

- Cô Vương xem thấy trong mình ra sao?

Người bịnh buông một quyển sách dầy cộm trả lời:

- Thấy đỡ nhiều!

Tố Tố nhìn thấy giường bịnh nầy rất sạnh sẽ, bên gối của cô ta có để mấy quyển Anh văn. Phú hỏi:

- Sao cô không ra ngoài đi tản bộ cho thong thả?

- Tôi mới vừa uống thuốc, cần phải nghỉ ngơi.

- Cô không nên xem sách nhiều.

- Thưa y sĩ, tôi không xem sách thì không thể được, không xem nhiều cũng phải xem ít.

- Cũng được, nhưng cô nên hạn chế một chút, xem nhiều quá sẽ sớm hư đôi mắt. Cần nên nghỉ nhiều thì hay hơn.

Nói xong, Phú bước ra phòng bịnh, nói khẽ:

- Vừa rồi cô có tiếp xúc với bịnh nhân đó phải không?

- Nhìn thấy rồi, tôi rất chú ý trên tay của cô ta cầm quyển sách Anh văn.

- Cô Vương đó là một sinh viên tốt nghiệp đại học, đã từng đi du học Mỹ quốc. Nàng học triết, sang Mỹ lại đổi qua môn Thần học. Cô ấy ở đây gần hai năm, chưa biết rõ cô ấy đau bịnh gì, người ta đưa cô về thì gia đình đưa vào đây.

- Lâu quá vậy?

- Đã gần hai năm rồi.

- Trông hình dáng cô ấy như người mạnh.

- Cô mang bịnh không rời quyển sách, ngoài đọc sách ra cô không biết sinh hoạt gì khác hơn.

- Nếu không cho cô đọc sách thì sao?

- Cô ấy khóc la làm rùm lên. Lắm khi xé quần xé áo, đập phá đồ đạc nữa.

- Ban đêm thì sao?

- Hơn năm qua bịnh cô ấy thấy đỡ nhiều, ban đêm không còn làm ồn nữa, cũng như cô đã biết giữ trật tự của đoàn thể. Lúc đầu để cô ở phòng riêng mà điều trị, sau này mới dời về đây.

Tố Tố buông tiếng thở dài. Bỗng nghe Phú và người bịnh chào hỏi nhau, dường như chàng và bịnh nhân quen biết.

Chàng từ trong một phòng bịnh bước ra, hướng vào Tố Tố nói:

- Vừa rồi tôi gặp một cô bịnh nhân, cô đang mắc phải chứng bịnh mộng tưởng, cô đó là một người thuộc trong gia đình quý phái, cô mang bịnh mộng tưởng là muốn mình sẽ trở thành minh tinh, sau khi xin gia nhập vào mấy công ty điện ảnh, cô ta thất bại bèn sinh bịnh, suốt ngày ca hát diễn kịch luôn luôn tại nhà, cô thực hiện những động tác như các cô đào điện ảnh.

Tố Tố hỏi:

- Sao không tạo cho cô ấy một cơ hội thử xem?

- Có lần trong y viện có sắp đặt một màn diễn kịch, cô ta cũng tham gia làm một diễn viên trong màn thoại kịch đó, nhưng cô diễn xuất thất bại hoàn toàn. Nếu không kịp thời đem cô xuống sân khấu thì các bịnh nhân họ sẽ làm dữ với cô.

Sau khi xem xong gian phòng bịnh, trong đầu óc của Tố Tố chứa đầy ắp những thảm kịch của bịnh nhân. Trong đó có một bịnh nhân trung niên trên mình ăn mặc rất sạch sẽ, không khác người thường. Nhưng Hoàng Thiên Phú cho biết: chồng của bà này là một giám đốc cho một công ty lớn, con trai con gái đều du học ngoại quốc. Nhưng bà ta có bịnh ghen rất lớn, tối ngày mãi theo canh giữ ông chồng, không cho ông nói chuyện với các nữ viên chức, nếu gặp ông ta nói chuyện với cô nào thì bà ta cho cô ấy một tát tay nẩy lửa. Tại các nơi công cộng, ông chồng không được chào hỏi cô nào, bằng cãi lời thì bà gây họa. Rốt cuộc người ta phải đưa bà ta vào bịnh viện.

Ngoài ra còn có một thiếu nữ trên hai mươi mốt tuổi, thật đáng thương vô cùng. Cô này sau khi tốt nghiệp có yêu một bạn học, bị gia đình của cô cản trở. Lần thứ hai cô yêu một đồng nghiệp giáo sư, lại bị gia đình của chàng cản trở. Kết quả cô ta mang chứng tinh thần phân tán. Cô này đến bịnh viện đã trên mười năm, chuyện mười năm về trước. Cô ta lấy tàn thuốc còn cháy, châm vào mặt biến thành thẹo vết loang lổ.

Khi ra đến gần cửa phòng bịnh, Phú chào hỏi cô bịnh nhân họ Vương, cô y tá khóa cửa phòng lại, Tố Tố thở phào như trút gánh nặng, nhưng Phú lại dắt nàng đến một gian phòng bịnh khác. Nơi đây không giống phòng trước, mỗi người chỉ ở một phòng, chia cách với nhau. Bịnh nhân không giống nhau, và không được sạch sẽ như phòng trước. Thậm chí có người không mặc quần áo nữa là khác. Khiến cho Tố Tố chẳng dám nhìn.

Gian phòng này có sân, rất nhiều bịnh nhân chạy tới chạy lui, có người không ngớt ca hát, có người than khóc, có người tự tiện cởi truồng ra mà tiểu tiện.

Khi bịnh nhân phát giác có người đến thăm bịnh, có người không kể chi cả. Nơi đây không khác một tổ ong, họ bò theo cửa sổ, nhìn chòng chọc vào Tố Tố. Có cô gái chỉ nhìn trân Thiên Phú, chàng vả nhẹ vào má và vò đầu cô ta, nói ít câu an ủi, cô ta vui vẻ ra đi.

Thiên Phú cho nàng biết:

- Cô nầy thích nuông chìu, cô ta bị mẹ bỏ rơi từ thuở bé, khi tới bịnh viện thường khóc la gào thét, nhưng chỉ có người dỗ ngọt là nín ngay.

Tố Tố thẫn thờ:

- Thật đáng thương.

Một bịnh nhân còn trẻ liếc mắt sáng quắc nhìn Tố Tố nói:

- Cô ơi, cô đẹp quá, để tôi lấy áo rộng này cho cô mặc thử nghe cô?

Phú kéo nàng chạy tránh sang một bên, vì chàng chưa biết bịnh nhân này sẽ hành động như thế nào. Nàng vừa bước đi vừa nói:

- Bịnh nhân này sao giống người tỉnh quá vậy?

- Cô này có con, chồng cô chạy xe ba bánh. Cô ta rất chuộng hư vinh, suốt ngày chỉ trau chuốt áo quần cho đẹp, nào đồ trang điểm, đồng hồ, cà rá. Cô khen người khác tức là có tánh tự tỵ Hằng ngày cứ rầy lộn với chồng, người hàng xóm không ai chịu nổi. Cô tới đây không bao lâu thì chồng đến rước về, làm như vậy đến ba bốn lần, kết quả phải đưa vào đây nữa.

Tố Tố không muốn xem nữa, cũng như không muốn hỏi gì thêm, nàng biết mỗi người bịnh đến đây đều có một giai đoạn ẩn tình. Rốt cuộc sinh ra tâm tánh thất thường. Nàng càng nghĩ đến chừng nào lòng nàng càng cảm thấy mang một gánh nặng nơi lòng, tinh thần nàng mang một nỗi buồn man mác.

Phú dắt Tố Tố về đến hoa viên, nàng hỏi:

- Tôi nghĩ y phục của bịnh nhân mặc trên thân thể, người không bịnh khi mang vào cũng thấy bịnh, bịnh nhẹ cũng trở thành bịnh nặng. Không thể đổi y phục khác cho họ sao?

- Đúng vậy tôi cũng nghĩ như cộ Nhưng điều này là sự bất đắc dĩ của y viện. Có lẽ cô cũng biết trong vấn đề này có hai phương diện, có nhiều bịnh rất nguy hiểm, nên mình phải tìm cách để bảo vệ an toàn. Họ thường ra ngoài đi tản bộ, hoặc làm những công việc nhẹ, đó cũng là một cách điều trị. Nếu rủi họ nổi cơn lên náo loạn thì mọi người được biết họ là người bịnh mà ngăn đón.

- Lại có chuyện đó nữa sao?

- Sao lại không, có một lần bịnh nhân thoát ra ngoài, nổi lửa đốt nhà thuốc tây, anh ta nói, bởi anh ta uống những loại này, thét rồi sanh bịnh như hôm nay Lại có một bịnh nhân thiếu chút nữa bị xe cán chết, bởi ông ta không kể đèn đỏ đèn xanh gì cả.

- Thế rồi mặc bộ đồ đó vào họ không thoát ra ngoài được hay sao?

- Không phải vậy, mà để khi có người biết được người đó là bịnh nhân thì họ gọi cảnh sát, hoặc cho y viện biết, không bao lâu sẽ tìm ra họ được.

- Chắc không còn phương pháp nào khác hơn? Tôi tin rằng nếu mặc bộ đồ đó cho tôi chừng ba ngày, chắc chắn tôi sẽ phát điên ngay.

- Trước đây Phi cũng đề ra việc nầy với viện trưởng, có lẽ gần đây cũng có cách thay thế bộ y phục này.

- Tôi chưa biết, các ông trị bịnh bằng cách nào?

- Điều đó không phải đơn giản. Loại bịnh nầy phần lớn là bịnh di truyền, một phần do quả báo mà ra. Khi một người bịnh bị kích thích nặng, phải tìm hiểu bịnh nhân thuộc thành phần nào. Nếu người bịnh nhẹ, thì dùng phương pháp để làm cho bớt kích thích. Nếu người bịnh bị kích thích nặng, chẳng những bị kích thích nội tâm mà còn do áp lực bên ngoài, do đó tinh thần họ bị phân tán. Qúa khứ và hiện tại, hiện thực và ảo tưởng đều làm xáo trộn tâm trí họ, tinh thần và tư tưởng của họ không phân biệt, y sĩ phải tận tâm cứu chữa, tùy phương diện y lý hay tâm lý mà điều trị. Chắc cô có đọc qua lý luận về y học chớ?

- Không, tôi không thể đọc nổi những lý luận khô khan về y học.

- Phải phân tách tinh thần người bịnh, y học tuy có giúp chúng ta nhiều, nhưng chúng ta phải dùng tinh thần để phân tách thì mới mong tìm ra nguồn gốc của chứng bịnh, sau đó mới tiến hành trị liệu theo khoa tâm lý. Đương nhiên phải cần một thời gian dài. Và trải qua rất nhiều khó khăn. Như cô đã xem thấy cô Vương là một sinh viên học về khoa Thần học, chúng tôi phải gởi tìm tài liệu từ bên Mỹ. Tuy nhiên không thể tìm tường tận căn nguyên, nên không đủ yếu tố mà phân tách căn bịnh của cô ấy.

- Nếu như thế không còn biện pháp nào cứu cô ta sao?

- Chúng tôi phải cố gắng hết sức mình, đương nhiên không đến nỗi tuyệt vọng, có thể tìm ra biện pháp sau cùng.

Phú đưa Tố Tố rời khỏi y viện về đến văn phòng, Khưu viện trưởng đợi hai người ngồi xuống bèn hỏi:

- Cháu Tố Tố đã xem qua mấy phòng bịnh? Cháu có cảm tưởng thế nào?

Tố Tố lắc đầu nói:

- Thưa bác, cháu không xem nữa đâu. Cháu có cảm giác khó chịu quá đi.

- Thế là cháu đã hết sợ rồi?

- Cháu có cảm giác đáng thương hơn là đáng sợ. Bác không thể tìm biện pháp để cứu họ được hay sao?

- Đương nhiên là phải cố gắng, cháu không thấy thống kê đồ biểu sao? Có nhiều người bịnh đã xuất viện rồi.

Tố Tố không còn thích thú nào để xem đồ biểu của bịnh nhân, nàng chỉ thấy những hình ảnh của người bịnh đang lảng vảng trong đầu óc, nàng cố xua đuổi nhưng nó vẫn hiện lên mãi. Nàng nói:

- Tôi muốn về nhà bây giờ.

Hoàng Thiên Phú nắm lấy cơ hội:

- Để tôi đưa cô về.

Khưu viện trưởng gật đầu:

- Được lắm, nếu Phú gặp Phi thì nên bảo nó về đây gặp tôi giây lát, tôi có việc cần bàn.

Nghe lão nói Tố Tố rất lo lắng hỏi:

- Thưa bác, có phải bác trách anh Phi về việc cháu đã nói với bác không?

Khưu viện trưởng cười cười nói:

- Không phải đâu cháu, Phi nhất định có việc cần mới đi vắng hai hôm nay, riêng bác muốn bàn với Phi một việc khác.

- Thế là cháu yên lòng.

Tố Tố nói xong bèn cáo từ rồi cùng Thiên Phú đi ra khỏi bịnh viện. Đôi mắt của Phương Tử không rời hình bóng của Tố Tố, nàng cũng trộm nhìn thái độ của Phú đối với Tố Tố. Nhưng Thiên Phú như không lưu ý đến Phương Tử đang còn đứng tại đây, chàng vẫn thản nhiên cùng lên xe với Tố Tố.

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Phi từ trong bịnh viện đi ra, chàng nhíu đôi mày khi thấy Phương Tử nhìn chàng nở nụ cười chào đón, chàng cũng chào cười lại nàng. Phương Tử nói:

- Hoàng y sĩ vừa tìm ông, nếu có rảnh gặp ông ấy bàn vài việc.

- Được rồi, tôi cùng có việc bàn cùng anh ấy.

- Lê y sĩ à, cô bịnh nhân đó đẹp quá!

- Cô nói cô Hùng Tố Tố hả?

- Phải rồi, hôm qua cô ấy có đến y viện.

- Viện trưởng dắt nàng thăm các phòng bịnh, sau đó anh Phú đưa cô ấy về phải không?

Phương Tử gật đầu:

- Vâng.

Phi bèn lách sang vấn đề khác:

- Cô Phương Tử à, cô dự đêm vũ hôm trước có vui không cô?

Nàng mỉm cười liếc sang chàng và nói khẽ:

- Nếu ông có đến dự thì vui biết chừng nào.

- Tôi nhớ chớ, nhưng hôm đó đến nhà Tố Tố có chuyện cần phải đi gấp đến canh ba mới về.

- Tôi thì không sao, nhưng hôm đó có người thất vọng.

- Ai? Chắc cô nói Thiên Phú chớ gì?

- Ông ấy có bạn vũ chớ, tôi nói Phùng tiểu thơ kia. Nàng bảo, bạn vũ của nàng là ông, vậy mà hôm đó ông lại vắng mặt.

Thực ra Phú đã nói cho Phi nghe chuyện Phi thất hẹn rồi, nhưng chàng tỏ vẻ không biết và chẳng vui lòng:

- Dường như tôi có nghe anh Phú nói lại, xin cô làm ơn xin lỗi với cô Phùng dùm tôi nhé, dịp khác tôi xin mời cô ấy.

- Được, tôi sẽ tiếp "thiệp" của ông để chuyển lại nàng.

- Hiện giờ Phú ở đâu vậy cô?

- Khi ông vừa đến bịnh viện thì ông ấy đang thăm bịnh nhân ở trại số một, giờ thì chắc xong rồi.

- Cám ơn cô.

Nàng mỉm cười kề vào tai Phi nói nhỏ:

- Lê y sĩ, tôi rất thích cô nữ bịnh nhân mà ông đang điều trị đó quá.

Chàng không mấy vừa ý nghe ai đề cập đến vấn đề đó, nên suy nghĩ giây lát nói:

- Tôi sẽ cho cô biết. Cô ấy không phải là bịnh nhân do tôi chăm sóc, tôi chỉ là thầy giáo đang dạy Pháp văn cho cô ấy để chuẩn bị xuất ngoại.

Phương tử nghe chàng nói thế, nên nàng bí lối không nói gì thêm nữa, vừa lúc ấy có tiếng chuông reo, nàng bước đi thì Phi cũng vội vã đi về hướng khác. Phi đến nhà nghỉ thì gặp Thiên Phú đang rửa tay.

- Kìa Tiểu Lê, tưởng đâu nhà ngươi mất tích rồi chứ.

- Có việc gì mà xem có vẻ quan trọng lắm vậy?

- Tố Tố đến y viện tìm nhà ngươi chớ gì?

- Cô ấy chỉ đến thăm cho biết tình trạng của bịnh nhân trong y viện chớ nào phải tìm mình?

- Cô ấy tưởng nhà ngươi trốn trong các phòng bịnh của nữa bịnh nhân, nên cô ta tìm mãi mà không thấy.

Phi tức cười nói:

- Nói xàm, có chuyện gì cần đến tôi mà nhắn tìm đây?

- Mình theo dõi hành tung của nhà ngươi. Lại nữa, cũng hơi lo cho chú mầy sẽ bị "tay tổ" rầy rà.

- Ổng chỉ hỏi tôi đi đâu thế thôi.

- Mình muốn hỏi nhà ngươi đây.

- Tôi vừa thưa với viện trưởng, mình đến thư viện tìm một số sách cần thiết để tham khảo.

Phú lắc đầu cười cười nói:

- Lời nói đó gạt không được lão đâu, vì lão không muốn hỏi thêm chú mầy nữa đấy.

- Mình không biết Phú là hồ ly hay là cẩu mà mỗi chút mỗi đánh hơi tài ghê.

- Tiểu Lê, chú mầy hay hỗn láo với người ta quá vậy?

- Ai biểu Phú thông minh quỷ quái quá chi.

- VẬy, rốt cuộc nhà ngươi đi đâu mấy hôm nay?

- Đi lo một vấn đề khá quan trọng, nếu tính xong, sẽ có ích lợi cho một số đông người.

- Luôn cả nhà ngươi và kẻ này nữa hả?

Phi lắc đầu trả lời:

- Không phải cho chúng mình.

- Tôi thì không giống chú mầy, làm biếng lo việc của người khác lắm.

- Hồi trưa này Phú hướng dẫn Tố Tố đi thăm bịnh viện hả? Vậy không phải lo cho người khác hay sao?

- Không phải đâu, việc đó là mình tự lo cho mình chớ. Thú thật với chú mầy, mình đã sớm biết Tố Tố đến y viện, mình chờ nàng tại văn phòng, đến lúc nàng thăm bịnh viện, mình lập tức hướng dẫn nàng đi đó chớ.

- Cám ơn Phú đã lo thế cho mình.

Phú cười cười nói khẽ:

- Mình chỉ lo cho mình ấy chớ, mình cũng tưởng Phi vì mình mà tạo cho mình gặp cơ hội tốt, không dối Phi mình rất có cảm tình với Tố Tố.

Phi cười lớn nói:

- Chủ ý của Phú mình biết rồi, bởi đây là lần đầu, khi lãnh bịnh đi chữa bịnh cho nàng, Phú đã cho mình biết như vậy.

- Đúng vậy lần thứ nhất thấy mặt nàng là mình đã muốn tìm cơ hội để gặp gỡ nàng luôn.

- Vậy thì phải cám ơn kẻ này, đã tạo ra cơ hội cho Phú gặp nàng.

Phú cười cười với vẻ đồng ý:

- Mình nghĩ, Phi nên tìm cơ hội giúp mình. Bởi chú mầy đã có Bân Bân rồi, không lẽ còn tìm thêm nữa.

- Anh Phú không biết anh hữu tình với ai, nhưng anh làm sao trả lời với Phương Tử đây?

- Bộ chú mầy nói, tên nầy đã có gì với nàng rồi sao? Thật ra chẳng có gì cả, nếu chẳng có gì với Phương Tử tại sao lại cấm mình không được giao thiệp với người khác sao?

Nghe Phú nói, Phi có phản cảm, chàng nghĩ Hoàng Thiên Phú tánh long bong không phải đeo đuổi theo một nàng nào. Phú lại nói ra những câu ngoài ý chàng tưởng tượng, nên Phi không đồng ý. Phú lại kề vào tai chàng mà nói tiếp:

- Sự nghiệp và hôn nhân là một không thể khác hơn được, chú mầy đã có Bân Bân, mình tin chú hiểu rõ lòng mình rồi.

Phi lộ vẻ không vui:

- Anh Phú, theo em nghĩ, có lẽ anh yêu Tố Tố là vì sản nghiệp của ba nàng hả?

- Tiểu Lê, mình chẳng phải bàn luận gì cao xa, nhưng mình tin rằng, nhà ngươi đừng cho rằng mình là một thằng chuyên đào mỏ. Mình cũng như Phi đang ôm ấp một tương lai rộng lớn. Mình xét thấy Tố Tố đúng là một đối tượng lý tưởng, nàng có thể giúp mình mọi phương tiện, đến lúc cần, chắc chắn ba nàng sẽ lo cho.

Phi biết Phú đã có một ý nghĩ chủ quan, nên chàng không muốn tranh luận cùng Phú. Nếu mãi theo khuyên Phú thì không khéo sẽ bị hiểu lầm. Chàng bèn cười nhạt nói:

- Chúc Phú sớm đạt được lý tưởng! Nếu có rượu chúng ta sẽ cùng cạn ly.

- Mình hy vọng sẽ đãi Phi một chầu rượu, để nhờ vào sự hỗ trợ của Phi.

Phi muốn tìm gặp Phú để cho biết công việc của chàng làm trong hai ngày qua Trưa hôm qua chàng đến Đào Viên, cùng Cao Gia Toàn đi tìm vị chỉ huy hàng không tại vùng này, đề cập đến vấn đề tai nạn của Lục Cơ Thực và Trương Lập Dân. Vị nầy hiểu rành rẽ về vụ đó, và đồng ý hợp tác với Phi, ông ta tìm sổ khí tượng tháng chạp năm qua Ngày phi cơ ngộ nạn có ghi đầy đủ chi tiết về tình hình khí tượng. Họ sao chép lại, và đem đến sở hàng không nơi đây ấn chứng.

Tuy nhiên, vấn đề khí tượng đối với tai nạn nó không giúp ích được gì, bởi công ty hàng không đã báo cáo ngày đó khí tượng rất xấu. Bọn họ căn cứ vào lời của Trương Lập Dân đã khai rõ tại y viện, vì chàng đã nhìn nhận phi cơ ngộ nạn là do chàng mà ra.

Lời cung khai của Trương Lập Dân sau khi được đưa vào bịnh viện, không thể lấy đó làm bằng chứng, lý do là tinh thần anh ta đã thất thường. Nhưng những lời khai trước khi anh ta vào bịnh viện thần kinh, và cũng không một người nào làm chứng nói khác hơn, nên công ty hàng không phải lấy đó làm bằng.

Bọn họ muốn làm đảo lộn vụ án, phải cố gắng lắm mới tìm được tài liệu.

Điều đó không phải một mình Phi làm được. Nhưng Phi hết sức cổ võ Cao Gia Toàn và một số anh em khác, bọn họ làm bất cứ giá nào không nệ khó khăn quyết tìm đầy đủ chứng cớ của tai nạn phi cợ Sau đó mới có thể nói đến cách điều trị Trương Lập Dân và lật ngược bản án.

Phi định đem tất cả câu chuyện để nói rõ với Phú để nhờ Phú hỗ trợ trong việc này. Hiện giờ Phi không còn hy vọng Phú sẽ giúp được gì, nếu tiết lộ ra đây, trái lại gây cho bọn Cao Gia Toàn thêm khó khăn, dó đó, Phi không nói cho Phú biết nữa.

Phú đang nghĩ gì, bèn cười cười hỏi:

- Vừa rồi nghe Phi nói đang làm những việc cùng với một số người khác, đó là những việc gì?

Phi lắc đầu gượng cười nói:

- Sự tình đều phải gác lại, chưa biết làm gì bây giờ, phải chờ có cơ hội tốt, tôi cũng muốn nói rõ với Phú, để nhờ anh giúp đỡ.

- Tiểu Lê, những việc của chú mầy, mà mình không giúp đỡ sao?

Phi và Phú bàn những việc không liên can gì, nên Phi xin kiếu từ ra đi. Chàng có cảm giác, nghề y học tại Đài Bắc này là nghề người ta ưa thích, rất nhiều sinh viên đi vào con đường này. Tuy nhiên, có nhiều người không muốn phụng sự nhân loại một cách thiết thực, mộng của họ là áo ấm nệm êm, khi bước ra khỏi nhà trường là muốn tự mình phải có một y viện, khát khao làm viện trưởng. Nếu không cũng tìm cưới con gái của một nhà hào phú, để nhờ phú ông giúp đỡ hầu mưu cầu làm giàu nhanh chóng để hưởng nhàn lạc.

Phi thì nghĩ khác, nhưng chàng không ngờ Phú cũng chỉ ham mê nhàn lạc, Phi và Phú thân thích nhau từ lâu, nay chàng hiểu rõ thêm tâm tánh của Phú thì chàng rất thất vọng.

Phi được bạn học xem là người tốt phước, vì chàng và Bân Bân yêu nhau, điều đó là đề tài cho mọi người chú ý. Có điều người ta hiểu rõ là, chàng chưa bao giờ cầu cạnh hay đeo đuổi theo Bân Bân, nhưng chàng đã được Khưu viện trưởng để ý.

Điều đó làm cho chàng cũng khó mà khuyên Phú đừng nên đuổi theo Tố Tố. Bởi khi Phú mở miệng ra là đề cập đến vấn đề giữa Phi và Bân Bân, tâm tánh Phi rất tự trọng, không hề xem việc đó làm cứu cánh, nhưng thực tế người ta cho chàng đã có gốc lớn để dựa nương, nếu khuyên Phú đừng đuổi theo Tố Tố thì chẳng khác nào mình nhặt được vàng lại khuyên người khác đừng tham của quí.

Mộng của chàng là làm thế nào sớm được xuất ngoại du học. Nếu được ở nước ngoài, sẽ tự mình cố gắng nghiên cứu những điều hay của nền y khoa tân tiến, sau khi về nước nhà, chàng có cơ hội phục vụ đồng bào. Có lúc chàng hy vọng Bân Bân đừng sớm về nước hoặc nàng yêu một chàng nào đó nơi nước ngoài thì vấn đề của chàng sẽ giải quyết dễ dàng. Ngoài việc đó ra, Phi không biết giải quyết thế nào cho ổn, chàng không thể quên ơn nghĩa của Khưu viện trưởng đã đối xử đẹp với chàng. Ý nghĩ quay cuồng như thế, nên mỗi lúc chàng đặt bút viết thư gởi cho Bân Bân, chàng không biết phải dùng lời nào nghe cho tình tứ ngọt ngào hơn, rốt cuộc những bức thư tình của chàng gởi cho nàng chẳng khác một bức công văn.

Từ y viện trở về nhà họ Hùng, đường cũng hơi xa, nhưng chàng không nghĩ đến việc đi xe, vẫn rảo bước theo số đông người, và những tiếng kèn xe, tiếng quảng cáo, ca nhạc rao hàng lanh lãnh bên tai theo từng bước đi của chàng. Tuy tiếng ồn ào làm đinh tai nhức óc, nhưng đối với chàng như chẳng chút lưu ý, chàng có cảm giác như mình lạc lõng một mình trong bãi sa mạc hoang vu.

Chàng lửng thửng vừa về đến cửa, cũng là lúc ánh dương vừa chen khuất sau rặng núi xạ Chàng không buồn thưởng thức cảnh trời chiều, chỉ lầm lũi bước đi vào ngõ rẽ. Khi chàng định nhận chuông cửa bỗng nghe từ trên lầu phát ra tiếng ca trong suốt. Chàng đứng tựa vào cánh cửa nghe lời ca như oán như than, giọng ca trong ấm khi trầm khi bổng.

"Quanh mình nước biếc non xanh

Gió chiều từng đợt cuốn cành lá rơi

Chạnh nhìn giòng nước chảy xuôi

Mây trôi man mác như khơi nỗi buồn

Ngoài khơi thấp thoáng cánh buồm

Chim bay về tổ trên không từng đàn

Nắng hè nóng bức như rang

Thiêu bờ cỏ dại úa vàng xác xơ

Sông dài nước chảy lững lờ

Nước trôi trôi mãi biết là về đâu?

Về đâu nào biết về đâu

Càng trông càng vắng bao giờ gặp nhau?

Để người cô quạnh đắng cay

Tim lòng khô héo theo ngày nhớ mong

Buồn nhìn nước biếc xuôi giòng

Tiếng ca và tiếng dương cầm nhỏ dần và lần lần dứt hẳn.

Phi nghe rõ đúng là tiếng của Tố Tố. Từ ngày chàng đến ở nhà Tố Tố đến nay, chưa nghe được nàng ca và đàn dương cầm lần nào, hôm nay lần đầu tiên chàng nghe rõ tiếng ca của nàng.

Lời ca diễn tả nỗi niềm u oán, lời ca chứa đầy tình cảm, khiến cho lòng chàng cảm thấy bồi hồi. Chàng đứng dựa lưng vào cửa, nhìn giòng nước sông Đạm Thủy lặng lờ trôi, vầng dương lần lần chìm sâu đáy biển. Trên sông phất phơ những cánh buồm về bến, trên không khói lam chiều trùm lên vạn vật,

màn đêm dần dần phủ kín không gian.

Chàng muốn nghe thêm tiếng nàng trổi lên những cung điệu lãnh lót, nhưng vô tình lời ca và tiếng dương cầm bỗng bặt ngang. Chàng nhìn về đằng sau thấy xe của Hùng xưởng trưởng đã quẹo vào ngã rẽ, Phi không muốn để người khác biết ý định của mình, chàng bèn đưa tay nhận chuông.

Chàng vừa nhận chuông cửa thì chiếc xe cũng vừa vào đến cửa, trên xe chỉ có một mình lão Vương lái, chớ không có Hùng xưởng trưởng. Phi lấy làm lạ, từ ngày chàng đến đây, Hùng xưởng trưởng rất ít về nhà dùng cơm tối, chàng nhớ ra, có chăng chỉ một ít lần thôi. Thường thì chỉ có hai mẹ con của Tố Tố, nay có thêm chàng nữa thì vỏn vẹn có ba người, lúc chàng ra đi rồi thì trong nhà rất vắng vẻ. Chàng nghĩ vẩn vơ cũng chẳng ích vào đâu, cái lo gia đình nàng vắng vẻ chỉ là chuyện vô bổ, chẳng qua loài người là động vật có tình cảm, thế thôi!

Chuyện Phi thắc mắc không bao giờ Phi để lộ ra ngoài mặt, khi chàng cùng hai mẹ con nàng dùng cơm, chàng chỉ tìm cách nói dối rằng mình thường đi vào thư viện tìm sách để tra cứu tài liệu. Tố tố không nói gì, nhưng trên nét mặt nàng hiện vẻ sầu khổ và pha lẫn vẻ thất vọng, Phi đã biết nàng đang nghĩ gì. Nàng không hề đề cập đến việc thăm viếng bịnh viện, nhưng tùy tiện hỏi thăm chàng đến thư viện để tìm loại sách gì, nàng tỏ ra không mấy lưu tâm đến việc Phi ra đi, cũng không lộ vẻ buồn phiền về chuyện đó

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Từ hôm đó, Phú thường hay đến nhà của Tố Tố. Ban ngày Phú làm việc tại y viện, đến chiều, Phú thường lấy chiếc mô tô của y viện đến nhà nàng mà làm khách. Buổi cơm chiều tại y viện rất sớm, nên khi Phú đến nhà Tố Tố thường đúng vào bữa cơm, chàng phải ngồi ngoài nhà khách để chờ đợi. Bà Hùng rất vừa ý Phú, bởi chàng nói năng hoạt bát và rất chân tình, thỉnh thoảng bà đem những hộp bánh điểm tâm quí giá mà đãi chàng. Bởi chàng biết Tố Tố không mấy lưu tâm đến chàng, nên Phú phải dùng chiến thuật gây cảm tình với mẹ nàng. Tố Tố xem Phú không thấy có cảm tình, cũng chẳng biết rõ vì một lý do nào, trực giác của nàng thấy sao không mấy thích hợp với Phú, thế thôi.

Nhưng, nàng cũng chưa bao giờ biểu lộ ra mặt, nàng chỉ ít hay trò chuyện với Phú, cũng như không để tâm đến chàng. Những khi Phú và mẹ nàng chuyện vãn thấy thích thú nhất thì lặng lẽ ngồi một bên, cùng Phi trao đổi một vài câu chuyện bâng quơ Nếu nàng không thích nghe Phú nói nữa thì nàng bảo nhức đầu hay viện những lý lẽ khác rồi đi lên lầu.

Phú cảm thấy không có cách nào chiếm thêm cảm tình với Tố Tố nữa, chàng như một gã thợ săn đang cách con mồi quá xa, nên không thể nhắm đúng mục tiêu. Chàng cũng sẽ cố tìm cách nào khác để gần gũi nàng. Tố Tố không tỏ thái độ gì chán ghét chàng, bởi bà Hùng rất mến Phú, nên bất cứ lúc nào chàng muốn đến chơi cũng được. Dầu sao chăng nữa, cũng kể là chàng đã tạm thành công trong đợt đầu vì chàng đã chiếm được cảm tình của mẹ nàng.

Phi cũng thấy rõ điều đó, chàng không giúp gì được cho Phú, cũng không nỡ phá hoại Phú. Phi vẫn thản nhiên để xem Phú biểu diễn. Chỉ khổ một điều là, khi Phú đến, chàng phải phí mất mấy tiếng đồng hồ quý báu để tiếp chuyện với Phú. Bởi chàng đã ấn định thời gian để tự học, khi Phú đến là chương trình học bị đình trệ và làm sự sắp xếp học hỏi của Phi rối loạn.

Phú mãi đeo đuổi theo Tố Tố, nên buộc lòng Phi phải theo dõi tình trạng biến đổi của nàng. Phi phát hiện ra, chẳng những nàng đẹp bên ngoài mà tánh tình cũng rất tốt. Nàng rất văn vẻ, thâm trầm. Không biểu lộ chút gì vội vàng, hách dịch, cũng không tỏ ra kiêu ngạo kinh người như thói thường các cô gái nhà giàu. Nàng chân thật và mọi việc thường đắn đo cân nhắc, về tình cảm nàng cũng cân nhắc để được lòng người, tuy nàng rất thất vọng về tình yêu với Cơ Thực, nhưng lại thường viết thư gởi cho chàng, nàng một mực tỏ thâm tình, không phải tiếp chẳng được thư tín của người yêu rồi đâm ra cau có giận hờn. Khi nàng không thích người nào đó, cũng chẳng hề biểu lộ tình cảm khó chịu, cũng có lúc nàng nói thẳng, nhưng Phi biết điều đó vì đang khi nàng bị kích thích quá mạnh mà ra. Chàng cũng biết rằng nàng không thích Phú nhưng chưa tỏ ra một hành động nào chống chế.

Phi biết vậy, nhưng không thể nói cho Phú biết, sợ Phú sẽ cho rằng mình ghen hờn nên tìm cách đuổi khéo, hoặc Phú sẽ hiểu lầm chàng không thật tâm giúp Phú. Bất cứ hình thức nào cũng tổn thương tình bạn giữa đôi bên. Phi rất trọng nể bạn thân, không bao giờ muốn mất lòng bạn nào. Trong lớp học ngày xưa cũng vậy, chàng hay tha thứ những lỗi lầm, cũng như thường giúp đỡ cho bạn.

Chàng tự xét mỗi người đều có ưu và khuyết điểm. Sao mình chỉ chú ý vào khuyết điểm của người khác thôi? Huống chi Phú đây là một người bạn lớn tuổi rất thân thiết với chàng.

Nhưng sự tử tế của Tố Tố đối với Phú không thể kéo dài hơn nữa Sáng sớm hôm đó, Tố Tố tìm đến phòng của Phị Nàng ăn mặc rất chỉnh tề với dáng vẻ sang trọng. Phi nhìn trân trối giây lát, nói:

- Tố Tố hôm nay đẹp quá!

Đôi má nàng ửng hồng, đưa tay vén mái tóc:

- Anh muốn đùa với em rồi đó.

- Đúng là đẹp vậy mà, có khi nào tôi dám nói đùa với cô đâu? Từ ngày tôi đến nhà cô, hôm nay mới thấy cô ăn mặc và sắc diện trông đẹp nhất. Vả lại, từ màu áo đến mái tóc cũng rất thích hợp với vóc dáng của cô nữa.

Tố Tố rất hài lòng, nàng sửa lại y phục:

- Lâu lắm rồi, em chưa mặc đồ này, bịnh lâu ngày người ốm đi nên y phục hơi rộng.

Phi cười cười nói:

- Hôm nay cô ăn mặc thế này, chắc định đi dự hội phải không?

Nàng lắc đầu nhìn Phi nói:

- Không, tôi muốn đến hỏi thăm anh một việc, anh có bận gì không?

Nàng khẽ đáp:

- Hôm qua anh Phú hỏi em sợ ngồi xe mô tô không? Nếu muốn đi du ngoạn nơi nào, anh ấy sẽ chở em đi suốt ngày cũng được.

- Cô đáp lời mời anh Phú thế nào?

- Tôi chỉ cười trừ với anh ấy, và nói: tôi không sợ đi xe mô tô nhưng không thích ngồi sau xe mô tô mà thôi.

Phi cười, chắc Phú đã chạm vào thứ khó nuốt:

- Rồi sao nữa cô?

- Anh Phú hẹn trưa nay mời tôi đến Bích Đàm du ngoạn.

Phi biết, nàng ăn mặc thế này để đi vì lời mời của Phú. Có lẽ để nàng có dịp nói chuyện rõ với Phú, cũng có lẽ hỏi chàng nếu rảnh thì cùng đi với nàng, chàng hỏi:

- Chắc cô đã hứa đi du ngoạn với anh Phú?

Phi không ngờ, nàng lại lắc đầu nói:

- Không, tôi đã nói với anh nhiều lần rồi, tôi không thích anh Phú, cũng như không thích mùi thuốc bay ra quanh mình ảnh mà.

Phi cười lớn nói:

- Vậy cô có đồng ý đi với anh Phú hay không?

Nàng quả quyết đáp:

- Không.

- Hiện giờ cô định đi đâu?

- Tôi không hề từ chối lời mời của anh Phú, nếu từ chối sợ ảnh thất vọng.

- À, tôi hiểu ý cô, có lẽ cô muốn tôi đi cùng cô chớ gì?

Nàng vẫn lắc đầu phủ nhận:

- Cũng đi, nhưng không phải đi gặp anh Phú. Tôi đã bảo A Kim gọi điện thoại cho ảnh hay hồi sớm, nói trong người tôi chẳng được khỏe nên không thể đi du ngoạn được. Chắc anh ấy nghe tôi không được khỏe sẽ đến thăm. Tôi muốn anh cùng tôi đi trước để tránh anh ấy khi ảnh đến đây.

Phi rất khó xử trí, nhưng buộc lòng phải đi cùng nàng, vì Khưu viện trưởng cũng như cả gia đình nàng chỉ hy vọng chàng cùng nàng đi du sơn ngoạn thủy để cho nàng được vui vẻ kia mà! Phi gật đầu:

- Được rồi, tôi sẽ đi cùng cô, xem sách mãi sao đầu óc nó quay cuồng khó chịu quá.

Tố Tố nguýt chàng:

- Không phải anh xem sách nhiều, mà gần đây anh đi đây đi đó quá nhiều, nên xem sách không nổi chớ.

Phi cũng tức cười, chàng nghĩ, cô ả cũng lưu ý vào việc riêng của mình rồi "có lẽ Thượng đế sanh người con gái ra để trói buộc người con trai" chàng cũng nói xuôi theo nàng.

- Tại tôi không dám mời cô đi với tôi, sợ gặp phải những việc phiền phức gây cho cô không vui chớ.

Nàng lại trợn mắt nhìn chàng:

- Nói xàm, mau thay đồ đi mười giờ rồi. Tôi chờ anh ngoài xe.

Phi nhìn theo bóng lả lướt của nàng khuất dần ngoài cửa, chàng mỉm cười, rồi chàng cũng thay bộ Âu phục mới, với chiếc cà vạt hợp thời trang bước vội vã ra cửa.

Tố Tố ngồi trên xe huýt gió một bản nhạc thời trang. Phi chợt thấy nàng đang ngồi nơi tay lái, Phi bước đến bên nàng nói:

- Cô để tôi lái cho.

- Chắc anh sợ tôi lái không an toàn sao?

Phi nói tránh khéo léo:

- Không, tôi rất ghiền lái xe. Từ ngày đến nhà cô, tôi chưa lái được lần nào.

Nàng ngồi xê qua một bên vừa nói:

- Được rồi, anh lái chừng nào thấy mỏi thì giao cho tôi.

- Ờ, cảm ơn cô.

Chàng mở cửa xe bước lên, mở máy cho xe chạy.

Chưa biết do duyên cớ nào khiến chàng cảm thấy thích thú, nếu hôm này không có chàng thì nàng đã đi cùng Phú. Mặc dầu vấn đề dắt nàng thường xuyên đi du ngoạn là công tác của chàng. Nhưng mục đích của Phú và chàng thì khác hẳn nhau. Điều đó khiến cho Phú phải thất vọng.

Lòng Phi có cảm giác không mấy vui. Chàng không phản đối việc Phú đeo đuổi Tố Tố, Phú là bạn thân của chàng, đúng lý là chàng phải tạo cơ hội cho Phú gặp nàng. Vì Phú có điều không thể nói ra được, nhưng Phú có những ý nghĩ không mấy quang minh chính đại, bởi đó, mà Phi không sẵn sàng giúp đỡ cho Phú.

Phi cho xe chạy vừa phải, không quá bốn chục cây số giờ, chàng cứ giữ mức độ đó mà chạy mãi, trước mắt đã nhìn thấy đồng bằng Sĩ Lâm bao la thẳng tắp chân trời. Chàng hỏi:

- Chúng ta đi đâu bây giờ?

Nàng nghiêng đầu qua hỏi lại:

- Anh nói gì?

- Tôi không có ý kiến chi, tôi chỉ là người tùy tùng với cô đi du ngoạn thôi. Tùy ý cô muốn đi đâu tôi đi đó.

Nàng lắc đôi vai như đứa trẻ, nói:

- Hổng chịu đâu, anh phải nói, em muốn anh phải nói.

Phi cười cười trả lời:

- Được rồi, cô để tôi suy nghĩ giây lát được không?

Nàng dựa ngửa ra, nhắm đôi mắt lại, nói:

- Anh nghĩ kỹ đi, rồi sẽ cho em biết.

Giây lát sau, Phi khẽ nói:

- Tố Tố.

Nàng vẫn không mở mắt ra:

- Hả?

- Chúng ta đến Trung Ương Tửu Điếm ở Trung Sơn Bắc Lộ để dùng cơm được không?

- Trước khi chúng ta đi anh chưa ăn sáng sao?

- Chúng ta còn những chuyện cần nói.

- Ừa, anh nói đi.

- Sau đó sẽ đến Bích Đàm chèo thuyền. Ồ! Hồ vào lúc này chắc đẹp lắm nhỉ!

Nàng tỏ vẻ hứng thú ngồi nhỏm dậy:

- Thật vậy sao?

- Tôi hy vọng cô được vui vẻ và cảm thấy yêu đời hơn.

- Đương nhiên là tôi thích thú rồi. Sau khi chúng ta dùng điểm tâm xong, sẽ mua hai phần cơm đem theo xuống thuyền.

Phi cười cười nhái theo miệng nàng:

- Khi chúng ta ra đi em chưa dùng cơm sao?

Nàng nguýt chàng, vẻ giận dỗi:

- Anh hư quá đi. Em chỉ mua một phần cơm thôi, hổng thèm mua cho anh đâu.

- Tố Tố, đừng giận tôi mà, tôi chỉ học theo lời nói của cô mà thôi.

- Ai biểu anh nhái em chi.

- Thôi, không học theo cô nữa đâu, chỉ xin cho ăn hùn phần cơm với cô là được rồi.

Tố Tố bật cười thành tiếng:

- Miệng mồm anh trơn bén quá, trách nào Bân Bân không mê anh.

Phi quay đầu nhìn nàng, tỏ vẻ phản đối, nhưng không nói nên lời. Xe vượt qua Bắc Đầu, càng lúc càng nhiều xe. Bởi nhằm ngày nghỉ nên khách thừa nhàn rất đông.

Hai người không nói gì nữa, Phi chuyên chú lái xe, chen vào đám đông để rời khỏi đô thị Đài Bắc. Hai người dùng điểm tâm xong bèn mua hai phần cơm mang theo để đi Bích Đàm.

Phi thuê một chiếc thuyền nhỏ, hai người cùng thả theo giòng nước suốt hai tiếng đồng hồ. Tố Tố nhất định dành chèo để Phi ngồi sau lái thuyền, nàng chèo xuôi giòng qua Điếu Kiều.

Nước hồ trong vắt, bên cạnh rặng núi xanh, xa xa nghe những tiếng hát véo von, tiếng cười rộn rã. Trong khung cảnh này, khiến cho khách nhàn du quên đi tất cả ưu phiền.

Tố Tố vừa chèo vừa hát nho nhỏ. Phi rảnh rang đưa tay ra khuấy nước, tai chàng lắng nghe tiếng hát của nàng. Tố Tố vẫn hát lại bài hát mà chàng đã nghe hồi ngày hôm qua.

Phi chờ nàng hát dứt bèn nói:

- Tôi rất thích bài hát đó, hôm nay cũng là lần thứ hai tôi được nghe cô hát nó.

Nàng lấy làm lạ hỏi:

- Anh nghe tôi hát hồi nào?

- Hôm qua vào lúc hoàng hôn, từ Đạm Thủy tôi vừa về đến cửa, bỗng nghe tiếng cô hát từ trên lầu vọng xuống, hòa lẫn tiếng dương cầm khi khoan khi nhặt, giọng hát của cô rất hay, khiến cho lòng tôi thấy lâng lâng nhẹ nhỏm.

Tố Tố cúi đầu xuống, lộ vẻ buồn bã:

- Tôi ưa thích bài hát đó. Lời ca do Cơ Thực chép gởi cho tôi, anh ấy nói là một bài ca cổ điển mà anh rất thích.

- Chiều hôm đó tôi nghe cô hát, bỗng nhiên nhớ lại ngày nào cô đã ca mấy bản trong cuộc lễ bãi trường. Tôi còn nhớ rõ, hôm ấy cô mặc bộ lễ phục màu trắng, không khác một đóa sen trắng, ấn tượng đó ghi vào tim tôi không làm sao quên được.

Nghe lời chàng, nàng dường như ngây ngất nhìn về xa xôi với đôi mắt mơ màng, rồi lại ngoảnh lên vòm trời xanh thẳm, nàng như nhớ lại:

- Tôi cũng nhớ lại hình ảnh đó, nhưng nhớ ra ngày ấy giọng hát của tôi rất dở, hôm đó lòng tôi vô cùng hồi hộp. Kìa, dường như thuyền đã trôi quá xa rồi,

nước trôi mãi không bao giờ trở lại.

Phi cảm thấy bồi hồi, nước trôi đi mãi không bao giờ trở lại cùng trong một cái nhìn, nhưng mỗi người có mỗi cảm giác khác nhau. Có vị triết nhân nào đã nói "Đi qua mau như thế sao? Nhưng thời gian vẫn qua mãi không kể chi đến ngày hay đêm". Tuổi xanh đã đi qua cũng như giòng nước chảy ra biển cả, không bao giờ trở lại. Chàng cố đè nén cảm xúc nói:

- Tố Tố, gần đây tôi thấy ký ức của cô rất khả quan, có nhiều vấn đề nhỏ nhặt mà cô nhớ rất rõ ràng.

Nàng lắc đầu nói:

- Khi người khác nhắc thì tôi mới nhớ rõ, riêng mình thì lúc nào cũng sống nửa mộng nửa thật. Tôi thường chiêm bao thấy điềm chẳng lành, khi thức giấc thì nước mắt chảy ướt gối.

- Cô thường nằm mộng thấy những gì?

Nàng vẫn lắc đầu trả lời:

- Tôi nhớ không được rõ lắm, có mấy lần lâu lắm rồi dường như thấy một mình tôi lẻ loi đi chậm rãi giữa cánh đồng hoang dã, không gặp được người thứ hai nào, tôi quá lo sợ nên khóc sướt mướt, khi tỉnh lại tôi rất sợ mình phải sống cô độc, và từ đó tôi sợ đêm tối.

- Đó là triệu chứng thần kinh của cô quá suy nhược, cô đừng suy nghĩ gì là tốt hơn, nhất là trước khi đi ngủ, cô nên để lòng bình thản.

Nàng vẫn lắc đầu cãi lại:

- Hổng phải đâu, tôi sợ đêm tối từ thuở bé, bởi thế, chưa khi nào tôi ngủ một mình trong phòng tối không đèn.

- Rất tiếc cô chẳng có chị em gái, nếu cô có một chị em gái thì không bao giờ cô có cảm giác cô độc và tịch mịch.

- Tôi không nghĩ đến vấn đề đó. Có lẽ tôi không thích có chị em gái, trước đây có cô em bạn dì đến ở cùng tôi, làm cho tôi càng khó ngủ hơn nữa là khác.

- Đó là vấn đề thói quen, chắc là cô sống một mình đã quen rồi.

Tố Tố ngừng chèo để cho thuyền nổi bềnh bồng trên mặt nước phẳng lặng. Nàng nhìn thẳng vào mặt Phi:

- Từ trước em chưa nghe anh nói về anh, hôm nay em muốn nghe anh tự thuật về anh một chút coi nào.

Nghe nàng hỏi, Phi sững sờ giây lát, chàng gượng cười:

- Tôi hả? Dĩ vãng của tôi khó nghe lắm.

Nàng lắc lia đôi vai nói:

- Hổng chịu đâu, em muốn nghe mà! Bởi em chưa bao giờ được biết thân thế của anh mà.

- Cô không nghe bác Hùng nói lại sao?

- Từ ngày anh về đây, em chỉ nghe nói sơ qua chút ít thôi.

- Đó không phải là chút ít, mà là sự thật rất đầy đủ về cuộc đời của tôi.

Nàng vẫn lắc đầu tỏ vẻ không bằng lòng.

- Thân thế của tôi đơn giản lắm, tôi đã mất mẹ cha từ thuở bé. Nhờ bà ngoại nuôi dưỡng đến lớn cho vào trường học. Thật là bất hạnh, khi mới thi vào đại học, ngoại tôi từ trần. Bà còn dành dụm cho tôi một số tiền, nhưng tôi không thể chịu nổi những lời khinh bỉ, đùa cợt của các anh em cô cậu, bạn dì, nên không nhận số tiền của ngoại để lại, tự mình vừa làm vừa học cho đến khi thi tốt nghiệp.

Nghe chàng nói, Tố Tố tỏ vẻ cảm thông:

- Tôi rất đồng ý với anh về vấn đề tự lực lo cho mình.

- Thế là cô không coi rẻ đứa trẻ mồ côi?

- Coi rẻ? Bộ anh cho rằng tâm trí tôi nông cạn lắm hả?

Phi lộ vẻ cảm khái, chàng đáp:

- Xin lỗi, tôi có chút tự ty, nhưng tin rằng điều đó cũng là nguyên nhân khó giao thiệp với bạn bè. Đồng thời tôi cũng quá bận nhiều thời giờ để lo công

việc hầu duy trì tổn phí cho sự học hành.

Tố Tố nhìn thẳng chàng giọng chậm rãi:

- Hôm nay tôi biết hoàn cảnh của anh hồi cấp trung học như vậy, thật tôi bội phục anh vô cùng. Nếu đổi lại tôi là anh thì nhất định tôi thất bại.

- Tôi mong đừng có ai giống hoàn cảnh thê thảm của tôi, thực ra tôi cũng chưa biết tương lai của mình sẽ ra sao. Tất cả thuộc về quá khứ, hiện giờ tôi có thể tự mình đứng vững được rồi.

- Anh đã sớm đứng vững rồi chớ, không thế, sao Bân Bân lại yêu anh.

Phi lắc đầu nói:

- Tôi cũng chưa biết ý Bân Bân đối với tôi thế nào, trừ ra lần trước tôi đã cho cô biết nguyên nhân sự nghiệp của tôi, có thể cũng do nguyên nhân đó là điều trọng yếu để kết hợp giữa tôi và nàng do cha nàng thúc đẩy.

Tố Tố không muốn bàn luận với chàng thêm, bởi nàng chưa tìm ra đề tài thích hợp. Hai người cùng lặng lẽ, tâm sự giữa hai bên chắc chẳng giống nhau. Trên hồ, du thuyền qua lại như thoi đưa, vang vọng lại lời ca tiếng hát của khách bốn phương.

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Trên mặt hồ mênh mông, tiếng nói cười ca hát hòa lẫn với tiếng mái chèo khua động. Phi lại đổi tay chèo cho Tố Tố, chàng quay thuyền trở lại giòng nước ngược, rồi buông chèo thả trôi xuôi lửng lờ.

Mặt trời càng lên cao, càng chói chang sức nóng. Bích Đàm Lạc Viên trên triền núi khách du càng lúc càng đông. Phi chèo thuyền đến bên cầu treo, Tố Tố chỉ sang phía trái nói:

- Chúng ta hãy lên Lạc Viên ngồi chơi giây lát nhé?

Phi gật đầu chèo thuyền vào mé, đỡ nàng lên bờ. Hai người chậm rãi bước đi, tìm một bàn cạnh lan can mà ngồi. Phi mở hai phần cơm ra, chàng và nàng vừa ăn vừa thưởng cảnh. Phi khẽ gọi:

- Tố Tố.

Đôi mắt nàng đang ngưng thần hướng vào tận cõi xa xăm, nghe Phi gọi, nàng quay đầu lại hỏi:

- Anh gọi có chuyện chi?

- Cô đang nhìn gì mà ngẩn ngơ vậy?

- Em đang nhớ lại việc đã qua.

- Việc gì?

Nàng liếc chàng, đoạn cúi đầu lộ vẻ mơ buồn đáp:

- Có lần Cơ Thực chờ em tại đây, bởi em quên giờ hẹn, sau gặp lại nhau, ảnh nói chờ em suốt hai tiếng đồng hồ với đôi mắt nhìn lên cầu, chú ý từng bóng người đi. Nhưng, chờ mãi vẫn không thấy bóng em.

- Tôi cũng có lần chờ đợi người nên rất hiểu cái cảnh đau khổ chờ đợi.

- Sau đó, tôi cũng hẹn chàng đến đây, tôi đến trước một giờ, cũng bắt chước ngồi nhìn người qua lại trên cầu, để nếm thử xem sự chờ đợi nó sốt ruột đến mức độ nào.

- Cô với Cơ Thực cũng ngồi tại đây?

- Có mấy lần, vì tôi rất thích ngồi tại đây. Tôi thích nhìn nước, khi thấy sông nước là tâm trí tôi rất bình tĩnh.

- Anh Cơ Thực cũng thích ngồi đây hả cô?

Nàng lắc đầu nói:

- Không, ảnh không thích ngồi đây. Nhưng tôi thích điều gì thì ảnh thích điều ấy.

- Chắc cô biết sở thích của anh Cơ Thực?

- Anh ấy nói, ảnh chỉ thích phi hành, bởi vì phi hành sẽ lánh xa mọi sự vật với cảnh đời ô trọc, trên không gian là một thế giới vắng lặng, nghề phi hành sẽ đưa mình đi đến nhiều quê hương xa lạ. Anh ấy ưa thích chuyện lạ, do đó mà anh ta thích nghề phi công. Nơi xứ người anh ấy thường gặp những kẻ xa lạ, những địa phương xa lạ, cũng như nhiều ngôn ngữ khác nhau. Khi chúng tôi ngồi tại đây, anh ấy giảng giải cho tôi nghe những địa phương, phong tục mà anh ấy từng đi qua.

- Anh Cơ Thực quả là người từng trải.

- Rất tiếc anh chưa gặp anh ấy.

- Nhưng tôi biết rõ thân thế và hoạt động của anh rất nhiều, qua sự kể lại của đồng nghiệp anh ta.

Tố Tố nhìn chàng lộ vẻ van cầu:

- Ngày nào tiện, xin anh mời các bạn của anh Cơ Thực đến nhà tôi dùng cơm, tôi nghĩ, gặp được các anh ấy họ sẽ kể lại sự tình của anh Cơ Thực.

- Được rồi, tôi sẽ thay cô mà mời những đồng nghiệp của Cơ Thực.

- Xin tạ Ơn anh trước.

Nàng nói xong nhoẻn miệng cười. Phi cảm thấy lúc Tố Tố đề cập đến Cơ Thực, là lúc nàng vui mừng và duyên dáng vô cùng. Lần lần nàng tự tin rằng mình chưa mất hẳn trí nhớ, không thể cho là Cơ Thực đã chết. Có lẽ lâu ngày nàng không được thư tín của Cơ Thực, tâm tánh nàng như ngây như dại chờ đợi tin chàng.

Đã nhiều lần chàng muốn đem sự thật về cái chết của Cơ Thực để cho nàng biết rõ, mong nàng dứt hẳn sự chờ mong. Nhưng, chàng không can đảm. Vả lại, hai lão gia cũng không đồng ý giải pháp đó. Tình trạng như thế không biết phải giải quyết sao đây?

Tố Tố không thể biết tâm tưởng của Dịch Phi, nàng hỏi:

- Các người thích đi dâu?

Phi không chú ý đến câu hỏi của nàng, cũng không nghe nàng hỏi "các người" đó là chỉ vào ai? Chàng hỏi:

- Cô hỏi ai thích đi đâu?

Nàng cười bổ túc:

- Anh với Bân Bân chớ ai! Nghe người ta thường nói mỗi đôi bạn đều ưa thích du ngoạn một nơi, có đôi thích chơi sông, biển, có kẻ thích tán chuyện nơi quán cà phê, cũng có người thích đi tản bộ đường xa...

Chàng đã hiểu và lắc đầu nói:

- Chúng tôi không thích đi đâu cả.

Nàng trề môi:

- Đôi bạn nào cũng thích một cảnh trí đặc biệt, tại sao các người không thích nơi nào? Nhất định anh dối tôi rồi.

- Cô Tố Tố, tôi không hề dối gạt cộ Thực ra, chúng tôi ít hay đi đâu, chỉ thường gặp nhau tại nhà Bân Bân mà thôi.

Tố Tố phì cười, nàng lắc đầu tỏ vẻ không tin. Phi giải thích:

- Thật đúng vậy, tôi chưa một lần nói dối với cộ Bởi lúc đó, tôi bận học ngày đêm, nên ít khi gặp gỡ, có những ngày chủ nhật cũng gặp nhau. Vì ngày chủ nhật tôi hay đến nhà nàng, có gặp nàng chăng, cũng như cả nhà cùng gặp nhau. Sau đó tôi cùng với nàng đi Đài Bắc xem điện ảnh, ngồi bàn chuyện dông dài tại các quán cà phệ Phần nhiều thì giờ còn lại tôi sống đơn độc.

Nàng lấy làm lạ hỏi:

- Có lẽ anh chưa yêu Bân Bân?

- Tố Tố, thật ra tôi rất đắn đo vấn đề này. Người ngoài thì họ có quan niệm tôi với nàng là một đôi, nhưng giữa tôi và bân Bân dường như có những cảm giác rất thần bí, có nhiều việc không mấy thích hợp nhau.

Tố Tố nhìn Phi giây lâu lắc đầu nói:

- Thật tôi làm sao hiểu được việc riêng của hai người, theo tôi, anh cũng nên thường gần gũi Bân Bân, bởi vì anh phái nam, phải dành quyền chủ động chớ.

- Thực ra, tôi rất hiểu vậy, vì chúng tôi ít hay có dịp gặp gỡ chuyện trò, dường như tôi có linh cảm thường gặp nhau là bất tiện, nhưng lâu lâu lại gặp nhau thì chuyện vãn cũng khá nhiều, nhưng khi xa nhau thì gần như người xa lạ, chẳng có gì để nhung nhớ.

Lúc đầu Tố Tố cũng gật đầu đồng ý, sau nàng lại lắc đầu tỏ ra lo lắng nói:

- Tôi không hiểu nhiều, cũng như không đủ sức để trình bày tình cảm giữa hai người. Tình cảm giữa hai bên chắc có phần khác biệt, sự hôn nhân đó như hồi thuở xưa, phải do lịnh của mẹ cha, và phải có mai mối.

Phi chỉ cười cười, không thừa nhận cũng không phủ nhận, chàng cảm thấy ý nàng có nhiều điểm ngộ nghĩnh, đáng tức cười. Tố Tố thấy thái độ của chàng bèn hỏi:

- Chắc anh không đồng ý với tôi?

- Tôi cũng chưa biết là đồng ý hay không, bởi cô chưa hiểu tường tận tình cảm giữa đôi bên, điều đó không phải giải thích năm, ba câu mà hết ý được.

Tố Tố rất đồng ý lời chàng. Phi không muốn đề cập đến vấn đề đó nữa. Vấn đề giữa chàng và Bân Bân đừng nên đề cập đến là hơn. Chàng nghĩ nên trở lại chuyện chèo thuyền, chàng hướng sang Tố Tố kể lại vài việc cũ. Tố Tố nghe chàng giải bày, nàng nói:

- Thuyền đã đến dưới cầu rồi.

Chàng cười đáp:

- Lo gì, "thuyền đến dưới cầu tự nhiên nó trôi thẳng". Đây là một cây cầu treo, đâu có cột mà lo.

- Cầu thì không có trụ, nhưng phía sau mình có chiếc thuyền hai người đang chèo kìa.

Phi quay lại nhìn, quả nhiên có hai người chèo đến rất mau, chàng nép sang bên tránh cho thuyền ấy qua mặt. Đồng thời chàng lại nghĩ đến câu "thuyền đến bên cầu tự nhiên nó trôi thẳng" chờ Bân Bân về nhà, chàng sẽ có đề nghị với nàng. Nghĩ đến đó chàng hỏi:

- Tố Tố, có nên đi lên Lạc Viên nữa không?

- Được rồi, nhưng sợ đi xa lắm tôi lội không nổi thôi.

- Tôi cõng cô xuống núi được không?

Nàng trợn mắt nhìn chàng:

- Nếu tôi còn độ mười tuổi thì chịu cho anh cõng.

- Cõng không nổi cũng không sao, chúng ta trở lại thuyền đi nữa, hổng thèm lên bờ được không?

Nàng chỉ chiếc cầu treo nói:

- Nếu từ trên đó nhẩy xuống có giản tiện không? Đại khái cũng như đi thuyền bị chìm chớ gì?

- Không được đâu, làm vậy sẽ phiền rộn đến cảnh sát, ngày mai báo chí sẽ có tin sốt dẻo.

Mặt Tố Tố ửng hồng, nhưng nàng quay sang phía khác, tránh không cho chàng nhìn thấy. Phi trông thấy nàng khó chịu, chàng gọi hầu bàn tính tiền, sau đó cùng Tố Tố chậm rãi đi lên núi...

Người dạo núi rất đông, các cảnh trí nhân tạo cũng tô điểm thêm nhiều nơi đẹp hơn trước. Thêm vào đó, các tiệm buôn thức ăn uống và thổ sản mọc lên vô số, làm khung cảnh càng náo nhiệt hơn.

Có những con đường xuyên thẳng vào rừng rậm, nhà nước khéo gìn giữ nó nên còn cái chất tự nhiên, quanh đây những cánh hoa rừng rộ nở, tiếng côn trùng rả rít, từng cơn gió làm cho lá cành khua động, gây thành những khúc nhạc thiên nhiên, những du khách ở thị thành thường ngày nghe tiếng động đinh tai, họ đến đây nghỉ ngơi, cảm thấy nhẹ nhàng thoát tục.

Sau buổi trưa, hai người cảm thấy mệt mỏi, rủ nhau về. Khi lên xe, Tố Tố cảm thấy buồn ngủ mở mắt không ra. Nàng nhắm nghiền mắt lại, dựa đầu vào vai Phị Chàng cũng mở máy cho xe chạy chầm chậm. Chàng cũng không làm kinh động nàng, để cho nàng tự do dựa đầu vào vai chàng mà nghỉ ngơi.

Lâu quá, chàng cảm thấy bên vai tê buốt, nhưng lòng thì rất sung sướng. Chàng thấy có cảm tình với Tố Tố, nên sẽ quyết tâm lo cho nàng tất cả, bất cứ những chuyện khó khăn nào. Xe chàng chạy rất chậm, nên từ đằng sau hết chiếc xe này qua mặt đến chiếc khác. Chàng không cần tranh đua với họ, cũng không cần về nhà gấp. Chàng muốn cho đường còn dài hơn nữa để hưởng những phút êm ái nhưng cũng khó khăn do đầu nàng dựa vào vai.

Xe chạy khá xa, Tố Tố bỗng giật mình tỉnh dậy. Khi xe chàng vừa vượt qua cầu Cảnh mỹ, vào thị trấn Cảnh Mỹ, chạy ra một đường thẳng, bỗng có chiếc xe taxi sơn màu đỏ vượt qua xe chàng.

Phi thắng gấp lại, cũng may chàng cho xe chạy rất chậm, bằng không sẽ gây ra tai nạn. Hai xe vừa chạy ngang nhau, đến ngã tư gặp đèn đỏ, buộc lòng phải ngừng lại.

Chuyện vừa xẩy ra, gây cho Tố Tố giật mình. Nàng nhìn thấy chiếc xe màu đỏ vượt qua, nàng châu mày hằn học:

- Đồ quỉ!

Phi nhìn nàng cười cười nói:

- Xin lỗi, làm cho cô giật mình.

- Em ngủ ngon và lâu quá.

- Cô ngủ có lâu gì đâu, xe mới vừa đến Cảnh Mỹ mà. Chắc cô đã mệt mỏi, hãy ngủ lại nữa đi.

Nàng che miệng ngáp dài. Khi nàng phát giác vừa rồi dựa vào vai chàng, nên nàng dang ra một chút nói:

- Ngồi dựa vào mình anh khó lái xe phải không?

- Không, tại tôi không thích lái xe nhanh chớ.

Đèn xanh sáng lên, chàng vượt qua ngã tự Từ phía sau có chiếc mô tô vượt qua xe chàng. Phi có cảm giác, chiếc mô tô này có lẽ do Phú lái. Quả nhiên Phú lái mô tô, có cô gái ngồi phía sau đúng là Phương Tử.

Phương Tử ôm chặt lấy Phú, đôi mắt trông thẳng đằng trước. Phú chăm chú lái xe, không chú ý đến xe của Phi và Tố Tố. Phi chưa biết Tố Tố có nhìn thấy xe của Phú và Phương Tử hay không? Chàng hy vọng nàng đừng chú ý đến. Bởi Phú có hẹn đi du ngoạn cùng nàng, chàng rất e ngại nàng nhìn thấy Phú có đèo đằng sau một cô gái. Nhưng Tố Tố đã nhìn thấy Phú, nói:

- Nếu không lầm là họ sẽ đi Chỉ Nam Cung.

- Cô nói anh Phú hả?

- Ờ, cô ngồi phía sau rất đẹp, dường như hơi quen mặt, nhưng bất ngờ không nhớ ra kịp.

- Nếu cô đến y viện lần nữa thì sẽ gặp cô ấy.

Nàng như lãnh hội ý chàng:

- À! Tôi nhớ lại rồi, cô ấy là thư ký cho bác Khưu.

Phi cười cười gật đầu:

- Hôm nay nàng ăn mặc đẹp hơn những ngày ở văn phòng.

- Đi du ngoạn ngoại ô dĩ nhiên phải sửa soạn cho đẹp, tinh thần phải vui vẻ hơn ngồi tại văn phòng chớ sao.

- Thật tôi có lỗi với anh Phú, không ngờ ảnh cũng có bạn gái đi du ngoạn như thế em cũng vui lòng.

- Đừng lo cho anh ấy, sau xe mô tô của ảnh đã có người ngồi rồi mà. Sáng mai này cô chẳng đã nói sợ ngồi sau xe mô tô sao? Cô sợ thì có cô Lý thích ngồi.

Tố Tố trề môi, tỏ vẻ không quan tâm đến, nói:

- Đó là "đồng thanh tương ứng" mà. Bởi nàng làm tại y viện rất lâu nên quen mùi thuốc.

Nghe nàng nói, Phi vô cùng hối hận, phải chi mình không nên nói chuyện đó, nói ra không khác nào mình phá Thiên Phú. Nhưng Phú là người không thích sống tịch mịch, tuy có nhiều chuyện chàng không đồng ý với Phú, nhưng giữa lúc này mà nói ra chuyện đó thì chẳng hợp tình hợp lý chút nào. Đã nói lỡ ra rồi, khó mà rút lời nói lại được. Nếu giải thích thêm thì chẳng khác nào vẽ rắn thêm chân.

Nhưng cũng may Tố Tố không đề cập đến nữa, nàng coi như việc đã quạ Lúc xe vượt qua Đài Bắc, vẻ mỏi mệt của nàng đã hết, nàng đề nghị tìm một nơi ngồi nghỉ, và để nàng có dịp mua chút ít vật cần thiết.

Phi rất vui vẻ đi cùng nàng, chẳng biết đi đến đâu cho nàng vừa ý, Phi sợ nàng đòi đến công ty hàng không mà tìm lão giám đốc Khương Lao, chàng chỉ sợ duy nhất nàng đến nơi đó thôi. Chàng không muốn nghe lão Khương Lao nói chuyện, vì chàng đã một lần tiếp xúc với lão. Bởi có ấn tượng không đẹp

đối với lão rồi.

Nhưng, nàng rất thích thú cùng chàng đi trên đường phố đông người. Hôm nay nàng lại ghé tạt vào một tiệm sách, đứng lại chú ý xem một quyển sách. Nàng nói cho chàng biết, thường thường lúc còn đi học, khi nói đến tiệm sách thì bạn học hối thúc năm lần bẩy lượt nàng mới chịu đi.

Nghe nàng nói thế chàng cười cười nói:

- Nếu tôi bầu bạn với cô, không khi nào tôi hối thúc.

- Anh đi trước hả?

- Không, sợ tôi mê sách quên đi nữa là khác.

Nàng cười cười nói:

- Đừng lo, người bán sách sẽ hối mình đi chớ gì. Hôm nay thử một lần xem sao?

- Hôm nay thì không nên, chúng ta đã đi nhiều quá rồi, sợ đứng lâu, đôi chân sẽ chịu không nổi.

Tố Tố cũng hơi mệt, nhân đó nàng cũng không muốn ghé tiệm sách. Hai người đi bách bộ trên đường phố một lúc, lại vào một quán cà phê để giải khát, uống xong họ lại trở ra xe.

Hai người về đến nhà, thì mặt trời cũng đã ngả bóng về Tây, đàn chim đi ăn xa rủ nhau về tổ. Cả hai đều mệt mỏi, nhưng trong lòng họ còn chan chứa một niềm vui.

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 19

Sau cuộc du ngoạn Bích Đàm về, sắc diện Tố Tố luôn luôn vui vẻ. Hai người cũng thường du ngoạn các thắng cảnh ngoại ô, có lúc Phi cùng nàng đi xem điện ảnh, ngồi tán chuyện tại quán cà phê, có lúc cùng đi khiêu vũ.

Một ngày nàng chỉ học vài giờ Anh và Pháp văn, những giờ khác, hoặc viết thư hoặc chuyện trò với Phị Người nàng rất mạnh khỏe, chứng nhức đầu chóng mặt càng ngày càng giảm dần. Nhưng, người nhà xét thấy nàng chưa bình phục hẳn, tâm tánh nàng cũng chưa được bình thường, có lúc hay sầu khổ, đêm về thường gặp ác mộng, nàng hay khóc sướt mướt trong những giấc mơ.

Phi thay mặt Tố Tố mời một số khách đến dự tiệc, trong đó có Cao Gia Toàn và một ít đồng sự của anh tạ Tố Tố rất vui thích, nàng tự xuống bếp nấu nướng, cùng khách dùng bữa.

Sau bữa cơm, họ bàn việc của Lục Cơ Thực. Khi nàng hỏi đến tình hình của Cơ Thực lúc gần đây, bọn họ cùng trả lời qua loa cho xong chuyện. Đương nhiên Phi đã căn dặn bọn họ trước, do đó họ cùng đối đáp rất ăn khớp, không điểm nào gây cho nàng nghi ngờ.

Bọn họ không hề đề cập đến Trương Lập Dân, nên nàng không hề biết Dân đang ở tại y viện. Nếu nàng biết thì chắc chắn sẽ đi thăm Dân, điều đó cũng rất phiền phức. Chỉ khi nào vắng mặt nàng, họ mới đề cập đến Dân.

Cao Gia Toàn hỏi thăm căn bịnh của Dân, Phi nói:

- Tôi có thăm anh ấy mấy lần, nhưng đặc biệt không tiếp xúc với anh ấy, tình hình của anh ta không quá bi quan, chủ yếu là tâm bịnh. Tôi đã gởi các đồng nghiệp chăm sóc cho anh ấy.

Cao Gia Toàn thành khẩn:

- Ông Phi, trước đây tôi có đến thăm Trương Lập Dân, nhưng không muốn nói chuyện nhiều với anh ấy, hơn nữa hoàn cảnh cũng khó chịu vô cùng. Ông có thể nhân lúc rảnh rang cùng chúng tôi vào thăm Trương Lập Dân, nếu thấy tình trạng anh ấy đỡ nhiều thì cũng nên thay anh ấy qua phòng bịnh khác.

- Hay lắm, sáng mai được không?

- Tôi phải nhờ người thay thế công việc mới có thể đến được.

- Thế thì mười giờ ngày mai tôi chờ anh tại y viện? Anh đến tại văn phòng sẽ gặp tôi.

- Được rồi, chúng ta hẹn nhau như vậy.

Sáng sớm hôm sau, Phi nói với bà Hùng là mình bận việc phải đến y viện, chàng rời khỏi nhà Tố Tố vào lúc chín giờ. Chàng tìm Phú để hỏi thăm bịnh trạng của Trương Lập Dân lúc gần đây.

Phú lắc đầu nói:

- Ông ta không mấy thích được trị bịnh, cũng không chịu nói gì. Nhưng anh ấy không còn viết trên vách và mặt bàn nữa, chỉ còn lặng lẽ khẩn cầu.

Phi không cho Phú biết việc chàng và bọn Cao Gia Toàn tính toán đến thăm viếng:

- Có thể dời anh ấy đến một phòng bịnh khác? Tôi nghĩ, làm được thế thì anh ta mau bình phục hơn.

- Theo tình trạng gần đây, chúng ta cũng nên làm việc đó.

- Vậy nhờ anh chịu khó lo cho việc đó, theo tôi nghí, được vậy có thể bịnh của ông ấy mau lành hơn.

- Tiểu Lê, theo ý kiến chú mầy, làm vậy để hỗ trợ cho căn bịnh của Tố Tố hả?

- Theo ý tôi, Trương Lập Dân là hy vọng duy nhất của Tố Tố. Nhưng trị bịnh cho Trương Lập Dân cần thiết hơn là Tố Tố, lại nữa, những đồng nghiệp của anh ấy rất lưu tâm đến ảnh. Bởi họ thương cho anh ấy không tội tình gì mà chịu hy sinh vô cớ.

Phú cười cười nói:

- Mình thì không kể chi đến việc riêng của người khác, chỉ có điều mình là y sĩ phải hết lòng điều trị cho bịnh nhân mà thôi. Nhưng nếu vì Tố Tố nên mình phải cố gắng hơn chút.

- Chính mắt Tố Tố đã thấy Phú chở Phương Tử trên xe mô tô đi du ngoạn, anh lại còn hy vọng ở nàng nỗi gì?

Phú lắc đầu nhìn Phi nói:

- Tiểu Lê, các việc khác thì mình không bằng chú mày, nhưng đối với phái nữ, chú mày nhận xét còn kém lắm, khác nào một tiểu học sinh.

- Có thể lý của anh đúng, chẳng qua mình suy đoán thường thôi.

- Không nên suy đoán phái nữ theo cách đó mà lầm. Họ là những động vật đặc biệt, giận trong thương, buồn trong vui mà.

Phi cười lớn nói:

- Lần thứ nhất mình mới nghe cao luận của Phú. Nào, nói tiếp luận điệu kỳ quái đó thêm nghe chơi.

Phú lộ vẻ tỉnh táo, móc thuốc ra đốt hút:

- Phái nữ có lắm người Phi yêu họ, sùng bái họ, trao gởi tất cả tâm tư cho họ, trái lại họ chà đạp những điều ấy dưới chân họ.

Phi phê bình:

- Đó là những tư tưởng chuyên chế! Theo ý Phú thì xem mình như các bậc đế vương, xem họ như bọn cung tần mỹ nữ hả?

- Không phải ý mình như vậy, chỉ phân tách cái đặc biệt của họ thôi. Phái nữ phần đông tâm trạng là vậy đó.

- Hãy nói tiếp những quái luận nữa nghe chơi.

- Luận điệu của mình không phải là quái đâu. Phái nữ họ thích những chàng trung hậu thật thà. Nhưng họ nhận thấy loại trai đó không mấy thú vị. Họ thường có khuynh hướng duy nhất là, giới thiệu bạn gái cho người yêu, khi biết chắc người yêu của mình không thích cô ấy.

Phi lại cười lớn:

- Lần thứ nhất mới được nghe luận điệu này, lý luận đó thuộc về logic gì?

- Do đó mà mình phê bình chú mầy ở vào trình độ của một tiểu học sinh. Bởi lý luận này rất giản dị, phái nữ họ rất chịu sự kích thích, mới lạ. Những kẻ chân thật cũng như một ly nước mát, chỉ uống một vài lần sẽ chán ngấy. Cà phê, trà đậm hoặc rượu mạnh mới làm cho người ta ghiền.

- Cà phê, trà đậm, rượu mạnh chỉ là thứ hư đốn, chớ tất cả đều như vậy hết sao?

- Mình chỉ đơn cử thế thôi, còn nhiều điều khác nữa. Đa số nữ giới chỉ thích chất mạnh, ý nghĩ của họ cho rằng nam giới phải mạnh bạo, một gã con trai hư đốn không khác một con ngựa chứng, trái lại họ thích cỡi ngựa chứng, không ai thích cỡi những con ngựa ra roi không nhúc nhích, phải vậy không?

Phi cười cười nói:

- Cao luận! Cao luận!

- Chừng nào chú mầy đến trình độ trung học về tình yêu, chú mầy sẽ hiểu lấy.

- Theo lời anh, không biết chừng nào mình mới thích những loại gái kiểu anh vừa nói đó?

- Chú mầy lại lầm lẫn nữa rồi, đa số nam giới thường thích loại gái dí dỏm và nổi loạn, nhưng không một anh nào thích cưới loại đó về làm vợ.

- Biện luận đó khó nghe quá đi.

Phú vẫn cười không nói tiếp:

- Chúng ta nói những chuyện vừa qua, về vấn đề Phú đèo Phương Tử đằng sau, bị Tố Tố trông thấy.

- Mình không hề phủ nhận lời nói của Phi, tục ngữ có câu: "Đội nón tà tà thì lão bà xúm lại". Phi có hiểu ý nghĩa câu đó không?

- Hiểu chớ, có phải những chàng trai không đứng đắn, được nhiều phụ nữ chú ý phải không?

- Mình nói thêm, tình ái giữa đôi trai gái, đều do người con trai chủ động, nếu thấy cô gái nào vừa ý nên mở cuộc tấn công mạnh thì cô gái ấy thế nào cũng xiêu lòng.

Phi gật đầu, tỏ vẻ đồng ý:

- Cũng có lý.

- Đó là nguyên nhân sơ khởi, sau đó, chú mầy nên để ý hai nguyên tắc: vận dụng hết cái hay cái khéo. Vẫn giữ đúng một lòng tin với nàng.

- Điều đó có lẽ còn khó hơn học thuốc nữa.

- Đúng rồi, còn khó hơn nghề y học. Chú mầy nghĩ, từ xưa nay biết bao nhiêu vị danh y, nhưng rất ít chàng có nhiều tình nhân.

Phi cười cười nói:

- Cám ơn thầy chỉ dạy, học chưa quá một tiếng đồng hồ, còn hơn đọc mười pho sách làm tình.

- Thôi cậu ơi, đừng nâng mình lên cao lắm, có ngày kẻ nầy phải té nặng chớ chẳng ích gì.

- Bây giờ chúng mình trở về đề chánh, anh xét thấy bịnh tình của Trương Lập Dân thế nào?

- Đương nhiên là mình cố gắng, nhưng bịnh nhân không mấy hy vọng sớm lành mạnh. Chỉ có điều lãnh lịnh của nhà ngươi dọn phòng khác cho hắn thôi.

Phi nói theo ý Phú:

- Làm thầy thuốc thì phải lưu tâm đến bịnh nhân, nhưng bịnh nhân hiện nay của Phú chắc là Tố Tố?

- Phải rồi. Lại còn nhờ chú mày giúp đỡ nữa.

Hai người đang chuyện trò thì bọn Cao Gia Toàn vừa đến. Phi giới thiệu cho họ biết nhau. Phú nói:

- Mấy anh đến thăm anh Trương Lập Dân chắc, tôi mới vừa tính hôm nay thay phòng khác cho anh ấy.

Cao Gia Toàn hướng vào Thiên Phú cám ơn. Phi bèn mặc y phục y sĩ vào, dắt bọn Cao Gia Toàn đến trại bịnh số 7.

Hôm nay khí trời mát mẻ, có nhiều bịnh nhân được thả ra ngoài sân phơi nắng hoặc đi tản bộ. Sân của trại số 7 cũng không rộng lắm. Người bịnh tuy được ra hóng mát, nhưng họ chẳng khác nào những thú dữ bị nhốt trong vòng rào, họ đi tới đi lui không ngừng bước. Cũng có người chẳng nói một lời, ngồi tại thềm đá mà hong nắng. Cũng có người hát ca vang dậy.

Trương Lập Dân ngồi một mình ở bực thềm đá cách xa các bịnh nhân. anh ta không hề chú ý đến các bịnh nhân khác, chỉ ngước mặt lên nhìn trời xanh, miệng khẩn cầu lâm râm.

Ngón tay của anh ta không còn chảy máu nữa, vì anh không còn viết chữ trên đá trên gạch, có móng đã ra dài không khác người thường. Cô y tá mở cửa cho Phi và Cao Gia Toàn vào sân, sau đó họ khóa cửa lại. Cao Gia Toàn và Phi so vai đi vào. Có người nhìn họ, có người không màng đến, nhưng họ vẫn chạy tới chạy lui. Những bịnh nhân thích hát vẫn hát ca liền miệng.

Trương Lập Dân xem thấy hai người vào, toàn thân anh ta chẳng khác bị Ong đốt, thân hình run lập cập. Nhưng trong chốc lát, anh ta lại nhìn trời mà khẩn vái lâm râm.

Cao Gia Toàn bước đến gần thành khẩn hỏi:

- Mạnh giỏi hả anh Lập Dân?

Trương Lập Dân không trả lời, nhưng anh ta định thần nhìn Cao Gia Toàn, Toàn nói:

- Chúng tôi nhờ Lê y sĩ hướng dẫn vào thăm anh đây.

Trương Lập Dân vẫn lặng thinh, đôi mắt anh ta nhìn về phía Phị Nhưng sau đó, anh ta cũng ngửa mặt nhìn trời. Phi nói:

- Anh Lập Dân, chúng tôi hết lòng lo lắng cho anh đây.

Không nghe Dân đáp, hai người cùng nhìn nhau. Bỗng nhiên bên cạnh hai người có tiếng cười lớn. Đó là tiếng cười của một bịnh nhân ngồi kế bên Trương Lập Dân, anh ta đang trông ba người mà cười ngất.

Phi trợn mắt nhìn người bịnh đó, người ấy rất sợ y sĩ, nên lập tức ngưng hẳn tiếng cười. Cao Gia Toàn lại nhìn Dân nói:

- Anh Lập Dân, xin lỗi anh, lâu quá rồi chúng tôi chẳng vào thăm anh, bởi tôi từ ngoài hải đảo mới về đến.

Trương Lập Dân vẫn không trả lời. Khiến cho hai người cảm thấy khó chịu, họ chỉ lấy mắt nhìn nhau.

Phi thấy ăn năn, trước khi vào đây không hỏi thăm Cao Gia Toàn lúc trước vào thăm Lập Dân thế nào, phải chăng anh ta cũng chẳng trả lời tiếng nào? Nhưng, giữa lúc này chàng không tiện hỏi.

Toàn bỗng nhiên sực nhớ ra, kéo Phi lui lại ba bước, sau đó chàng kề miệng vào tai Phi nói nhỏ:

- Tôi hiểu rồi, hắn không đồng ý nói chuyện trước đông người.

Phi gật đầu:

- Rất dễ, chúng ta rủ anh ta đi ra chỗ vắng mà chuyện trò chắc được.

Cao Gia Toàn bèn chạy đến gần Dân, nói:

- Lê y sĩ muốn khám bịnh anh, để tôi bầu bạn anh đi nhé?

Trương Lập Dân tuy không đáp, nhưng anh ta vội vàng đứng dậy, hai người cùng lặng lẽ đi ra phía sau. Người gác mở cửa cho ba người ra ngoài. Phi dắt Trương Lập Dân đến phòng y tá. Cao Gia Toàn móc đưa cho chàng một điếu thuốc thơm. Dân dụ dự không chịu nhận. Trong lúc anh ta nhìn thấy Phi gật đầu, anh ta mới chịu tiếp điếu thuốc. Đốt thuốc xong, anh ta hít một hơi dài, đôi mắt sáng lên, tinh thần có phần sống động.

Cao Gia Toàn vừa rút thuốc ra vừa nói:

- Anh Lập Dân, trước khi Lê y sĩ khám cho anh tôi muốn nói cùng anh đôi lời, đó là việc chiếc phi cơ ngộ nạn...

Trương Lập Dân mở to đôi mắt nhìn Toàn, nhưng gương mặt anh ta không biểu lộ sắc thái gì. Toàn nói tiếp:

- Sự kiện chiếc phi cơ ngộ nạn đó, tôi biết anh đau khổ vô cùng, tôi cũng không hơn gì anh, bởi vì chúng ta đều là bạn thân của người chết là Cơ thực. Riêng anh thì bị thương nặng...

Bỗng nhiên Trương Lập Dân đoán biết vấn đề của Cao Gia Toàn sắp nói, chàng hít một hơi thuốc, hai tay che mặt lộ vẻ khích động nói:

- Do sự lầm lỗi của tôi cả, tôi đã giết Cơ Thực, tôi đã giết nhiều người. Tại sao tôi còn sống làm chi đây? Tại sao Cơ Thực chết mà tôi không chết?

Anh ta vừa nói, lệ anh ta tuôn dài theo hai má. Bỗng nhiên anh ta dùng tay quào lia lịa đầu tóc rối lên như đám cỏ dại, một tay ôm ngực mà khóc lớn.

Cao Gia Toàn lập tức đỡ anh ta, dầu có ngăn anh ta bức đầu cổ, xé quần áo, nhưng không thể ngăn anh ta gào khóc được. Tay chân anh ta quờ quạng, không biết anh ta hành động thế nào mà đề phòng. Toàn yêu cầu nhờ Phi ngăn trở, hoặc tìm cách giúp đỡ, nhưng Phi khẽ đáp:

- Hãy để cho anh ấy khóc tự nhiên, vì anh đã uất ức lâu ngày, để anh khóc tự nhiên cho vơi đi phần nào thống khổ.

Tuy Phi nói thế, nhưng chàng chưa mấy kinh nghiệm về những trường hợp này, thành ra thiếu sót kinh nghiệm để đối phó. Chàng rất lo, nếu xẩy ra chuyện bất trắc, Trương Lập Dân náo loạn lên, chàng biết tính sao đây? Chàng mãi do dự, khiến cho Cao Gia Toàn đã mất lòng tin.

Trước sau Trương Lập Dân tự mình oán trách lấy mình, có lẽ đây là cơ hội anh ta tiết lộ ra hết niềm đau của mình: nếu anh ta không nghe Cao Gia Toàn phân tách nguyên nhân ngộ nạn phi cơ thì Phi vẫn tin rằng do Trương Lập Dân gây ra tai nạn. Đến đây Phi có điểm đồng ý sự khó khăn của lão giám đốc Khương Lao. Bởi lão giám đốc công ty hàng không này chỉ căn cứ vào lời khai của Trương Lập Dân mà phán đoán mọi sự kiện.

Trương Lập Dân lần lần bình tĩnh lại. Phi hướng vào Cao Gia Toàn gật đầu tỏ vẻ nói chuyện được rồi. Cao Gia Toàn buông Lập Dân ra, cùng ngồi đối

diện với anh ta:

- Lê y sĩ vì anh mà trị bịnh, cũng như đến nơi phi cơ ngộ nạn mà tìm ra sự thật, theo nhận xét của chúng tôi, vấn đề này không phải trách nhiệm về anh. Chúng tôi cố gắng tìm ra phân nửa sự thật, sau này rất cần với sự hợp tác của anh...

Trương Lập Dân chẳng chịu, tuy chàng đã bình tĩnh, nhưng khi nghe nói đến đây chàng tự nhiên kích động kêu lên:

- Tôi đã giết chết Cơ Thực, tôi đã giết chết nhiều người, vì lẽ gì Thượng đế không cho tôi chết?

- Lập Dân, anh hãy nghe chúng tôi trình bày, anh đừng nói sang việc khác. Anh còn nhớ khi chuyến bay khởi hành ở phi trường Mã Công, Cơ Thực vì bực mình chuyện gì đó, nên chẳng chịu lái máy bay, phải vậy không?

Nghe đến đây, Trương Lập Dân sững sờ, Toàn nói tiếp:

- Lúc đó phi cơ chạy trên đường bay có đôi phần trục trặc. Cơ Thực cương quyết ngưng chuyến bay để sửa chữa, nhưng tại phi trường không có một chiếc phi cơ nào, hành khách chẳng chịu trả vé. Họ cùng khuyến khích Cơ Thực nên bay về Đài Bắc sẽ sửa chữa. Cực chẳng đã Cơ Thực phải đánh liều mà bay về Đài Bắc, anh có nhớ việc đó không?

Trương Lập Dân ngửa mặt nhìn trời, chàng không đáp lời nào.

Cao Gia Toàn lấy bản báo cáo về khí tượng tại Đào Viên, trong lúc phi cơ ngộ nạn, chỉ cho Dân xem, Toàn nói:

- Đây là do đài khí tượng tại Đào Viên chứng minh, ngày ấy khí tượng hay thất thường, họ nhìn trên màn ra đa bỗng nhiên thấy chiếc phi cơ mất tích, chỉ vì khí tượng bất thường nên đùa phi cơ từ trên không sa xuống. Nếu phi cơ tốt, với kỹ thuật điêu luyện của anh và Cơ Thực thì ổn định phi cơ rất dễ dàng. Vì hệ thống điều chỉnh của phi cơ không còn ứng nghiệm nên không thể điều khiển theo ý muốn của mình. Do đó, chưa kịp báo cáo tín hiệu thì phi cơ đụng vào chót núi.

Trương Lập Dân vừa nghe Cao Gia Toàn phân tách, vừa nhìn vào bản chứng minh của đài khí tượng. Nhưng anh ta không tỏ thái độ nào, trên nét mặt vẫn ngây ngây, không biết anh ta đang tưởng gì.

Phi đứng bên hai người lặng lẽ để quan sát, vẻ mặt Cao Gia Toàn hiện lên nét nóng nẩy. Bởi chàng là người thứ ba nên chàng biết rõ. Toàn hiểu biết tâm thần của Trương Lập Dân hiện giờ rất mơ hồ, anh ta đang bị sự thật lôi kéo trở lại, tuy anh ta không tin đây là sự thật, lòng anh ta xáo trộn dữ dội, nên anh ta ngồi xuống như để nhớ lại chuyện đã qua.

Phi rút ra hai điếu thuốc, trao cho mỗi người một điếu nói:

- Anh Toàn, hãy hút thuốc giây lát, để cho anh Dân nhớ lại những chuyện đã qua.

Cao Gia Toàn quẹt lửa châm thuốc cho Dân. Trong khi ấy có Hoàng Thiên Phú vừa đi tới nói:

- Đã tìm ra một gian phòng sạch sẽ và yên tĩnh, hãy dọn đến đó là vừa.

Trương Lập Dân không có đồ đạc gì, Cao Gia Toàn đỡ anh ta đi sau, do Hoàng Thiên Phú dẫn đường đến phòng bịnh số 3, tuy là một gian phòng đơn độc, nhưng có giường nệm đàng hoàng, không giống như phòng bịnh số 7, bốn phía vách tường bịt bùng.

Cao Gia Toàn cùng các cô y tá sắp xếp, giúp cho Trương Lập Dân tắm rửa thay đổi quần áo sạch sẽ. Tuy thân hình Trương Lập Dân gầy ốm, nhưng dọn đến ở gian phòng này, anh ta cảm thấy khỏe khoắn hơn trước nhiều

Phi khuyên Toàn đừng đá động đến chuyện của Trương Lập Dân gấp, để cho anh ta suy nghĩ và nhớ lại chuyện cũ cho rõ ràng hơn. Loại bịnh này rất cần nhiều thời gian, nếu người bịnh chịu nghe phân tách và điều trị, thì bịnh nhân sẽ bình phục mau chóng. Xem tình hình này, Trương Lập Dân có hy vọng chóng khỏi.

Phi tìm cơ hội cho Phú biết kế hoạch tính toán của mình. Trước khi nói rõ cho Phú nghe, Phi không hề nói trước nguyên nhân do mình sắp xếp. Riêng Cao Gia Toàn thì nửa tin nửa nghị Vì trước kia Cao Gia Toàn có đến thăm Trương Lập Dân một lần, tình trạng của Dân không có gì đặc biệt, chỉ biết bịnh trạng của Dân có thể bình phục được.

Lần thăm này chẳng những riêng chàng mà có cả Phi và Phú giúp đỡ. Nhân đó, Toàn tuy bán tin bán nghi, nhưng có phần lạc quan chẳng phải tuyệt vọng hoàn toàn như hồi trước. Vấn đề chàng đến phi trường Mã Công để tìm tài liệu giúp cho Dân, có ảnh hưởng đến chứng bịnh của anh ta không ít.

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Bốn mùa, tám tiết trong một năm, đều khác nhau. Trời êm, nắng ấm, mưa dầm, giông to, sương tuyết phủ đầy trời...

Mỗi một thời tiết, làm cho lòng người có những cảm giác giống nhau, sự sinh hoạt vì đó cũng khác nhau. Người thì ưa thích mùa này, kẻ lại chán chê mùa khác. Những người thích hợp với thời tiết, đương nhiên tinh thần họ vui vẻ, yêu đời và thích hoạt động.

Một ngày giữa trung tuần tháng năm, người ta không thấy có gì đặc biệt. Nhưng đối với Khưu viện trưởng là Lê Dịch Phi lại là một ngày không phải tầm thường như những ngày khác. Vì chiều hôm đó, mẹ con của Bân Bân từ Nhật bản trở về nước.

Đón rước tại phi trường, ngoài hai người ra, còn có nhiều bạn thân. Trong đó có vợ chồng Hùng xưởng trưởng và Tố Tố, trong y viện cũng có một số người đến đón rước mẹ con nàng.

Bà Khưu tuổi trạc trung niên vóc người mập mạp, gương mặt của bà cũng đầy đặn ra theo thời gian, nhìn kỹ theo khóe mắt nụ cười sẽ nhận thấy bà là một phụ nữ đẹp vào buổi thiếu thời.

Khưu Bân Bân rất giống má nàng, dáng nàng dong dãi, thân hình rất duyên dáng trong bộ y phục ngoại quốc, trên mặt nàng thoa sơ làn phấn mỏng, cũng vì đi trên phi cơ đường xa, khiến cho nét đẹp của nàng kém tươi đôi chút, nàng xách túi hành trang bước lửng thửng theo mẹ nàng xuống phi cơ.

Chẳng những nàng có thân hình đẹp, lại sành ăn mặc và trang điểm khiến cho những chàng trai khi trông thấy nàng phải đều ngẩn ngơ đôi phút. Miệng nàng luôn điểm nụ cười duyên, trên đường xa, nhất định nàng không hề buồn bã, vì có nhiều thanh niên để ý chiêm ngưỡng xem nàng như một nữ hoàng. Khi nàng bước xuống phi trường, có mấy thanh niên từ Mỹ quốc về, đưa tay ra chào nàng.

Trước nhất, Tố Tố bước đến choàng một vòng hoa vào cổ của bà Khưu, sau đó nhè nhẹ Ôm Bân Bân vào lòng, Bân Bân cũng cúi xuống hôn nhẹ vào má nàng. Bà Khưu ôm Tố Tố vui mừng nói:

- Tố Tố càng lớn trông càng đẹp ra, tiếc gì hơi ốm đôi chút thôi. Thật là bất hạnh, bác từ Đông Kinh tiếp được thư của bác Khưu cháu cho hay việc Lục Cơ Thực rủi ro tai nạn phi cơ...

Lão Khưu và lão Hùng nghe qua cả kinh, lật đật nói sang chuyện khác, không để cho bà Khưu nói tiếp chuyện đó nữa. Phi cũng xuất hạn bởi lời chia buồn của bà Khưu.

Không biết Tố Tố có nghe rõ chuyện đó hay không? Dường như nàng không nghe, nên nàng quay lại trước mặt Bân Bân, giọng thân mật:

- Chị Bân Bân!

Bân Bân vội vàng ôm chầm lấy Tố Tố, cũng đáp lại bằng hai tiếng Tố Tố. Bân Bân không tỏ ra chia buồn cùng Tố Tố. Nàng đáp lời:

- Tố Tố đẹp quá!

Mặt Tố Tố lộ vẻ e thẹn:

- Đâu có, em khỏi chết là may chớ, em thấy chị sao thèm hôn chị ghê vậy đó

Phi cũng bước đến chào hỏi bà Khưu, bà Khưu cũng vui vẻ nhìn chàng với vẻ bà nhạc mẫu nhìn chàng rể. Phi trông thấy thế không mấy vừa lòng. Chàng chỉ chú ý nhìn Bân Bân và Tố Tố, chàng rất lo lắng, e cho Bân Bân sẽ tiết lộ sự bí mật về Lục Cơ Thực. Nhưng chàng có thể tin tưởng nàng không nói giống mẹ nàng vừa rồi.

Nét mặt chàng vui tươi, bước đến bên Bân Bân hỏi:

- Bân Bân!

Chàng đưa tay ra, Bân Bân cũng đưa tay ra bắt tay chàng:

- Phi, trông anh đen ghê, bộ có đi Phi châu sao vậy?

- Vừa thụ huấn ở quân trường về nên hơi đen, bây giờ đã đỡ nhiều rồi đó chớ.

Phú cũng bước đến gần:

- Các người sao không hôn xã giao đi?

Bân Bân trợn mắt nhìn chàng, Phi lẹ làng giới thiệu:

- Bân Bân, đây là anh Thiên Phú, bạn học lớp lớn của anh, hiện giờ ảnh đang làm việc tại y viện Đạm Thủy.

- Tôi đã biết ảnh hồi lúc tiễn hành tôi đi Nhật, hình như có khiêu vũ với ảnh một lần.

Phú cười cười nói:

- Đúng rồi, cô Bân Bân nhớ rất dai. Riêng tôi thì lãng quá, dường như không nhớ ra cô, tưởng đâu là Lana Turner chớ.

Bân Bân lại trợn chàng lần nữa, nhưng trong lòng nàng rất thích thú. Họ chấm dứt sự chào hỏi nhau thì một ký giả báo chí đến phỏng vấn Bân Bân ít câu, và chụp hình nàng.

Sau khi chào hỏi rối rít, tiếp theo đó họ cùng đưa mẹ con Bân Bân ra xe. Phi lên xe Khưu viện trưởng, chàng ngồi băng trước để cho ba người cùng gia đình ngồi trọn băng sau. Gia đình của lão Hùng đã có xe nhà. Thiên Phú đi cùng xe của y viện.

Chiều hôm ấy, vợ chồng Hùng xưởng trưởng thiết tiệc đãi mẹ con Bân Bân. Bởi khách khứa quá đông, nên họ mở tiệc tại một nhà hàng mới khánh thành tại đường Trung Sơn Bắc Lộ.

Nhân đó, sau khi mẹ con họ rời khỏi phi trường, lại thẳng đến nhà hàng dự tiệc, vì đường về Đạm Thủy hơi xa, nên họ chuẩn bị sẽ nghỉ ngơi tại khách sạn của nhà hàng luôn.

Trên đường đi Khưu viện trưởng dặn dò vợ con, không nên cho Tố Tố biết vấn đề tai nạn phi cơ Thực ra Bân Bân từ Đông kinh đã biết rõ tai nạn phi cơ đó. Bà Khưu cũng không lưu ý cho lắm, chẳng qua nói ra tại phi trường để chia buồn với Tố Tố thôi, khi biết rõ điều đó, bà Khưu cũng như cả gia đình đều nói sang chuyện khác.

Bân Bân không chú ý việc gì cho lắm, sau khi đến gần nhà hàng nàng vào phòng thay đổi y phục, điều cần nhất là đi tìm Lê Dịch Phị Tại quán cà phê gần đó, Phi cùng Phú đang ngồi tán chuyện. Đôi mắt Phú rất nhanh khi thấy bóng dáng của Bân Bân, Phú vỗ vào vai Phi:

- Tới lúc kẻ này phải nhường ngôi rồi, Phi hãy ngồi đây nhé.

Phi ngạc nhiên, không biết có chuyện gì, đang lúc bàn chuyện rất hứng thú mà Phú lại bỏ ra đi lại bàn khác, nhưng khi nhìn thấy Bân Bân, Phi đã hiểu ngay. Chàng có cảm giác thấy mọi người đang chú ý nhìn Bân Bân, hình dáng nàng chẳng khác một nàng công chúa, thong thả bước về phía chàng, trông nàng vừa sang, vừa khoan thai, bộ điệu rất trang nghiêm, khiến chàng cảm thấy tự tôn. Chàng phớt tỉnh nhìn nàng với vẻ thán phục, đứng lên chờ Bân Bân đến ngồi xuống ghế.

Bân Bân ngồi xuống xong, đôi tay nàng để lên bàn. Phi nghiêng mình nhìn nàng nhỏ giọng:

- Bân Bân uống gì?

Nàng nhìn trên bàn thấy hai người vừa rồi uống cà phê, nàng dùng tay chỉ trên bàn nói:

- Cho cà phê đi!

Phi gọi người hầu bàn mang cà phê đến, chàng nghiêng đầu hướng về nàng mà khen:

- Sau khi đi ngoại quốc về, Bân Bân đẹp hơn trước rất nhiều.

Bân Bân cười nhạt, trên mặt lộ vẻ nửa hư nửa thực hỏi:

- Thật vậy sao?

- Đúng vậy. Vừa rồi Bân Bân bước vào cửa, mọi người đều chú ý nhìn vào Bân Bân.

Nàng trề môi:

- Chán quá đi mất!

- Vì em mà khiến cho tôi hơi kiêu ngạo. Tôi thường bị mọi người lưu ý đến, họ vừa khen thưởng tôi, cũng như ghen ghét tôi.

Bân Bân lộ vẻ rất thích thú và làm ra vẻ giận dỗi:

- Anh tập ăn nói hồi nào mà miệng mồm trơn bén quá vậy?

Phi cười cười hất mặt sang phía Phú ở đằng xa, nói:

- Người đó dạy tôi, anh ta nổi tiếng là một "giáo sư về khoa tâm lý" tại y viện.

Bân Bân liếc nhìn Phú, Phú không hay biết, chàng chỉ cười cười, không nói tiếng nào.

Bân Bân phê bình nhỏ đủ Phi nghe:

- Giống anh hề sân khấu quá.

Phi tức cười, trong lòng chàng nghĩ, Phú rất thích người khác cho mình là kẻ đa tình. Phú cho rằng, khi các cô gặp chàng thì yêu mến ngay. Nhưng Phi đã được nghe hai cô phê bình về Phú. Tố Tố thì chán anh ta, Bân Bân thì cho anh là hề. Nếu anh nghe được chưa biết cảm tưởng ra sao?

Thấy chàng trầm ngâm, Bân Bân hỏi:

- Anh cười chuyện gì vậy?

- Tôi cười anh Phú, nếu anh nghe nói câu nầy, chưa biết ý nghĩ ảnh ra sao?

Hầu bàn bưng cà phê đến, hai người ngừng câu chuyện ấy lại. Phi thay nàng cho sữa và đường thơm vào, Bân Bân nhìn chàng hỏi:

- Anh Phi, em muốn hỏi thăm anh một việc.

- Việc gì?

- Hiện tại anh đang ở nhà Tố Tố hả?

Phi gật đầu nói:

- Tôi nhớ ra đã có gởi tin đó cho cô hay, bác Khưu và bác Hùng muốn tôi ở đó để dạy Anh và Pháp văn cho Tố Tố, đồng thời săn sóc căn bịnh nàng luôn thể.

- Trong thư của anh đây có đề cập đến việc đến ở nhà Tố Tố.

Nghe nàng nói, Phi đã hiểu rõ. Lúc Bân Bân đến đây, chàng có cảm giác thấy nàng có những điều gì không được vui. Hơn nữa, nàng ngồi trên phi cơ mấy tiếng đồng hồ, người đã mỏi mệt, nên thái độ của nàng có vẻ cau có, do đó, chàng nhìn nàng mỉm cười. Chắc chắn nàng không mấy vui là do sự hờn ghen với Tố Tố.

Chàng tin rằng vấn đề đó cũng không lấy gì làm quan trọng, chắc Khưu viện trưởng sẽ nói rõ cho con gái biết, chàng nói tiếp:

- Tôi cũng tin rằng, bác Khưu đã viết thư cho cô biết rồi. Riêng tôi cũng không muốn trú ngụ lâu tại nhà Tố Tố, hy vọng nàng chóng bình phục để tôi sớm trở về y viện.

- Trông hình dáng Tố Tố có bịnh gì đâu.

- Bịnh của cô ấy không phải bộc lộ ra bên ngoài, chỉ vì thần kinh quá suy nhược, trí nhớ tiêu mất. Khi Bân Bân còn ở Đông Kinh, tôi đã viết thư cho cô biết điều đó. Bác không khuyên cô đừng cho Tố Tố biết vấn đề tai nạn phi cơ sao?

- Tại sao ba tôi không phái người khác đến trị bịnh cho Tố Tố, lại sai anh đi?

- Trước khi hai bác quyết định sai tôi đến trị bịnh cho Tố Tố, tôi đã đề nghị sai anh Phú đi. Nhưng hai bác vẫn cương quyết sai tôi, chỉ vì Phú chưa học Pháp văn.

- Điểm nào cần thiết mà hai ông ấy lại phái anh đến đó?

- Bân Bân, chuyện này nói ra thì nghe dài lắm, lúc đầu hai bác quyết định cũng có nguyên nhân, cô có đồng ý nghe tôi kể hay không?

Một mặt nói, một mặt chàng nhìn Bân Bân chờ đợi, sau cùng Bân Bân gật đầu tỏ vẻ đồng ý, Phi bèn đem chuyện ngẫu nhiên lần thứ nhất gặp được Tố Tố, rồi kể từ đầu đến cuối cho nàng nghe. Sau cùng chàng thấy thái độ của nàng bớt phiền phức. Nàng nói:

- Phi, em đã hiểu rõ rồi, không phải em không có ý muốn anh ở tại đấy. Cũng như anh đã biết sự quan hệ giữa em và Tố Tố, do đó ba em muốn cho anh đi, tự nhiên em không thể phản đối. Nhưng vừa rồi có một bà hỏi má em: Tại sao Lê Dịch Phi lại đến ở nhà của Hùng Tố Tố vậy? Má em không biết đáp thế nào, thật em mất mặt vô cùng.

Phi nhận thấy Bân Bân chất vấn chàng, trong đó cũng có lý. chàng nhận thấy vấn đề này rất giản dị. Đứng về phía Bân Bân mà xét, giải thích cho nàng nghe có phần khó khăn.

Chàng thành khẩn nói:

- Bân Bân, tôi rất có lỗi, mang lại cho cô những vấn đề khó giải quyết. Nếu có cơ hội, cô sẽ giải thích theo lời tôi nói cho bà khách đó biết, đồng thời tôi cũng tìm cơ hội để dọn về y viện, bởi giờ học của Tố Tố vào lúc trưa, mỗi ngày tôi chỉ cần đến đúng lúc để chỉ cho nàng cũng được rồi.

Theo lời chàng, khiến cho nàng cảm thấy chàng chìu ý quá mức tưởng tượng của mình. Nàng đáp:

- Anh làm thế bất tiện lắm, anh hãy ở lại như cũ đi, má với em đã hiểu rõ công việc của anh phải thực hành rồi. Nếu em vừa về, mà anh lại dọn về đây, gây cho người ngoài nhiều sự thắc mắc, Tố Tố bị kích thích tinh thần lại càng khó lòng hơn.

Phi xét thấy nàng nói có lý. Điều đó khó mà tránh khỏi Tố Tố sẽ hiểu lầm mà gây ra phiền toái. Bỗng chàng nhớ câu: "Trong thiên hạ thường không có việc gì, chỉ tại lòng người gây náo loạn mà thôi". Lưỡi của phái nữ thường dài, ăn cơm xong không việc gì làm, nên ngày ngày bày ra những chuyện thị phị Nếu lời này mà lọt vào tai Tố Tố, chắc chắn gây ra những chuyện không mấy tốt. Chàng xét thấy, trong năm ba hôm nữa sẽ tạo lý do để dọn về y viện là

xong hơn cả, nếu ở càng lâu thì chuyện thị phi càng nhiều.

Chàng quyết định, và đem việc này nói rõ cho Bân Bân nghe. Sau đó, chàng chuyển sang đề khác để hỏi thăm nàng về sự sinh hoạt tại Đông kinh, thế là áng mây mù nghi ngờ giữa chàng và nàng đã được giải tỏa.

Phi cũng biết Bân Bân rất khó xử, bởi chia cách hai năm, giữa chàng và nàng gần như xa lạ. Nhưng, khi gặp nhau trong chốc lát tình cảm sẽ trở lại như xưa. Có lẽ thái độ của chàng cố chấp, cũng có lẽ giữa đông người, nên họ không dám tỏ thái độ thân mật, nên giữa họ hoặc người ngoài nhìn vào không thấy vẻ gì dồn dập của bạn chung tình xa cách nhau lâu ngày.

Bữa tiệc hôm ấy chỉ có hai bàn, những khách thân, phần nhiều họ bàn bạc những chuyện tại phi trường nhiều hơn, sau khi bữa tiệc chấm dứt, thực khách cùng cáo từ ra về. Còn lại những người thân thích, họ chỉ muốn nói chuyện nhiều với hai mẹ con của Bân Bân.

Bân Bân đã hiểu lời giải bày của Phi, nên nàng cố ý kéo Tố Tố ngồi gần nàng. Hai người cùng nhau thì thầm tỏ ra rất thân mật. Có thể Tố Tố cố tránh Hoàng Thiên Phú, trong khi Phi và Bân Bân chuyện trò thì Tố Tố vẫn lặng thinh, khi Bân Bân gọi nàng đến, cũng là cơ hội để cho Tố Tố tránh Phú.

Tuy ngồi chung trên hai bàn, nhưng họ chia nhau thành nhiều nhóm. Phi và Bân Bân qua một phút chuyện trò, trong lòng Phi cảm thấy khó yên, bởi chàng không có dịp nói chuyện với Tố Tố, tuy nhiên chàng sẽ lén nhìn Tố Tố để lộ vẻ thân thiết.

Riêng Tố Tố hình như nàng không chú ý đến Phi, cũng như không chú ý đến Phú đang ở tại đây. Nàng chỉ nói chuyện với Bân Bân. Phi hơi yên lòng. Chàng cũng không biết tại sao mà mình quá chú ý đến Tố Tố như vậy? Có lẽ tại sự có mặt của Tố Tố mà chàng không chú ý đến Bân Bân chăng? Chính chàng cũng không rõ lòng mình.

Tinh thần chàng rất lo lắng, Phú thấy thế bèn hỏi:

- Tiểu Lê, Bân Bân vừa về đến là nhà ngươi điên đảo tinh thần rồi.

Phi gượng cười phủ nhận:

- Nói xàm!

- Mình không cần chú mày nhận hay không, nếu hiện tại chú mầy không chịu nói rõ ra, thì sau nầy không có dịp để mà nói.

- Anh Phú, đừng nhiều chuyện quá vậy. Anh có cố tật rất lớn, các vấn đề anh đối với phái nữ, luôn luôn anh cho là mình có lý. Anh có biết trước khi dùng cơm tối với Bân Bân bàn luận việc gì không?

- Tôi không hơi nào mà tìm hiểu những chuyện bí mật của đôi vợ chồng trẻ các người.

- Anh dựa vào đâu mà phán đoán thế...

- Tiểu Lê, mình chỉ lo dùm cho chú mầy mà thôi, tất cả đều do thuở ban đầu mà ra cả. Nếu chú mầy muốn ít phiền lòng một chút, điều cần nhất là chú mầy nên tìm cách dọn về ở tại y viện với mình, cả hai chúng ta cùng ở trong "La Hán Đường" là tiện nhất.

Phi cười cười nói:

- Cám ơn hiền huynh chỉ giáo. Tôi phải xét kỹ lời khuyên của hiền huynh, nhưng dầu sao chăng nữa cũng khó mà dọn về y viện cho được.

- Tùy ý chú mầy, nhưng mình chỉ lo nghĩ giúp cho thôi. Bân Bân vừa về đến là một giai đoạn mới, tình hình đã biến chuyển rất quan trọng, vì Thượng đế đã sanh ra phái nữ, Ngài lại sanh luôn cái tánh đa nghi trong lòng họ.

- Lời khuyên đó, mình phải nghe theo hiền huynh rồi, nhưng, hiền huynh nên biết mình không phải là một chuyên gia nghiên cứu tâm lý phái nữ, có những cô mà hiền huynh cũng khó mà đoán hiểu họ cho được.

- Đúng vậy, kẻ này cũng biết mình không hiểu rõ đa số phái nữ, chỉ vì họ bị quỉ ma thống trị, điều bất hạnh nhất, họ lại thống trị nam giới mới là khổ chớ.

Phi cười một tràng dài thật lớn và nói:

- Nào, chúng ta hãy cạn ly, để ca ngợi cái quái luận của hiền huynh.

Trong lúc hai người cất ly lên cao, không lưu ý đến Bân Bân nhìn trộm Phi, nàng lộ vẻ chau mày, Phi đặt ly xuống, chàng cũng lén nhìn Bân Bân, nhưng trong lúc ấy, nàng quay đầu sang má nàng mà nói chuyện. Chàng lại chạm phải đôi mắt của Tố Tố, nàng lập tức hướng sang phía khác, dường như không muốn nhìn chàng.

Phi không tin những lý luận quỉ quái của Phú, chàng chỉ tìm cơ hội trêu chọc. Nhưng, đến bây giờ chàng không thể phủ nhận sự phán đoán của Phú. Thực ra, khi chàng cùng Bân Bân bàn luận chuyện riêng, thì trong lòng chàng không ngớt cảnh giác. Chàng cũng không thấy bao giờ xảy ra vấn đề gì, bây giờ chàng mới thấy kết quả nó đã thành vấn đề rồi. Trong khi chàng thảo luận với Bân Bân thì Phú không hề biết, nhưng không ngờ anh ta nói trúng ngay tim đen mình, chàng không khỏi bội phục Phú.

Tóm lại, vấn đề nầy bỗng nhiên nẩy sinh những lượn sóng ngầm cuồn cuộn ở nội tâm, chàng không thể bình tĩnh như lúc trước được. Điều cần nhất là

phải dọn về y viện thì mới tránh khỏi phiền phức nơi lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Bân Bân về nhà đã hai ngày rồi. Sớm mai này Tố Tố không học bài. A Kim đem thức ăn đến cho Phi dùng điểm tâm, cô ta nói: Cô nhức đầu, chắc trưa nay không học Anh văn được.

Phi nghĩ, nên lợi dụng cơ hội rảnh để đến thăm Bân Bân, chàng thay đổi âu phục chỉnh tề, thắt cà vạt của Bân Bân mua từ Nhật gởi về cho chàng. Phi ghé tạt qua chợ Đạm Thủy mua một bó hoa Mai Quế đem đến nhà Bân Bân.

Người nhà của nàng đối với Phi quá quen thuộc, gian phòng cất theo kiểu Nhật, ngoài sân rộng có cả hòn non bộ và ao cá, có giàn hoa và những ngỏ quanh co khúc chiết. Chàng rất thích cảnh trí này, mỗi khi ra đi, chàng đến nơi đây đứng ngẩn ngơ giây lâu, hoặc chàng nhổ một vài bụi cỏ dại, hoặc dùng bánh mì cho cá ăn. Nhưng hôm nay tâm thần chàng không được vui, nên đi thẳng vào cửa cái đi vào nhà.

Trong khi chàng đang cởi giầy, cô tớ gái tên Mỹ Tử ra tiếp chàng, nói:

- Cô vừa điểm tâm xong.

- Ờ, viện trưởng có ở nhà không vậy em?

Mỹ Tử nhìn trên tay chàng, nói:

- Ông vừa đến y viện. Bó hoa Mai Quế đẹp quá, chắc ông đem tặng cho cô?

Phi chỉ ờ một tiếng rồi bước thẳng vào nhà khách.

Mỹ Tử nhăn mặt làm dáng nói:

- Để tôi đem trà cho ông dùng. Cô đang ở trong phòng.

- Em làm ơn cho cô hay có tôi đến thăm.

Mỹ Tử cười dạn dỉ nói:

- Nầy cậu ơi, chắc cô chưa thay đổi y phục, không thể tiếp khách được, vậy cậu cứ tự tiện vào phòng gặp cô đi.

Phi cười cười nói:

- Liễu đầu! Tôi sẽ nói với cô đánh cho mà biết nhé.

Mỹ Tử le lưỡi, bước nhanh ra đằng sau.

Trong nhà vẫn lặng lẽ, mùi hoa Mai Quế thơm ngát khắp gian nhà. Từ cửa sổ nhà khách nhìn thấy hòn non bộ và ao cá. Phi đứng dậy đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài thưởng cảnh. Chàng đứng ngẩn ngơ nhìn đâu đâu, chưa biết có nên đi thẳng vào phòng Bân Bân hay không? Từ trước, chàng cũng có nhiều lần đến phòng nàng, nhưng thời gian đã lâu, những lần chàng đến khi trước là đến phòng nàng để tìm những vật cần thiết chớ chưa lần nào ở lại đây lâu. Hôm nay, chàng chưa biết phải đi đến phòng nàng hay làm thế nào?

Rốt cuộc, chàng quyết định đi thẳng vào phòng nàng, nếu có ai đến nhà khách, chàng sẽ giả vờ kêu nàng để hỏi một vật gì. Chàng vừa nghĩ vừa bước lần theo hành lang.

Đến cửa phòng nàng, chàng sửa soạn chiếc cà vạt và những nếp áo lại sau đó chàng đưa tay gõ cửa. Bên trong tiếng Bân Bân nhừa nhựa nói:

- Anh Phi hả? vào đi.

Phi ngần ngại giây lát, chưa biết vào phòng nàng để làm gì đây? Nhưng rốt cuộc chàng vẫn lên tiếng và xô cửa bước vào. Bân bân đang mặc chiếc áo kimono của Nhật, nằm tại ghế sofa, trong tay cầm tờ báo. Trên giường nàng còn rối loạn, chưa dọn dẹp chi cả, tỏ ra nàng thức dậy không bao lâu. Nàng cũng chưa trang điểm chi cả, đầu tóc chỉ dùng một miếng lụa mà buộc lại, mái tóc còn lòa xòa đôi bờ vai, dưới chân nàng đi giầy thêu, đôi mắt nhìn chàng chòng chọc.

Phi cảm thấy rụt rè và khó xử, chàng chưa biết phải làm sao đây? Chưa một lần nào một mình chàng và phòng nàng như hiện giờ, nhưng tình cảnh này

không lẽ rút lui, chàng nói lấp vấp:

- Bân Bân, anh không biết em vừa mới dậy.

Nàng không màng đến lời chàng, nàng buông tờ báo xuống, đưa hai tay ra trước mặt chàng nói:

- Anh kéo em ngồi dậy đi

Đôi mắt nàng ẩn hiện vẻ tình tứ, dầu cho ai lâm cảnh nầy cũng khó mà tiến thối lưỡng nan. Chàng vụt buông bó hoa xuống đưa tay kéo nàng ngồi dậy.

Thân hình nàng như mềm nhũn, không còn sức đứng vững. Sau cùng, hai người ngồi kề cận bên nhau.

Nàng khẽ gọi:

- Anh Phi.

Chàng cũng đáp lại:

- Em Bân Bân.

Nàng không nói gì nữa cả, đôi mắt chỉ chăm chú nhìn chàng bằng nét nhìn êm dịu. Sau cùng nàng nhắm nghiền đôi mắt lại. Chàng nhìn đôi mi nàng đen láy. Lòng chàng khiêu động mạnh. Trông nàng ẩn chứa đầy vẻ hạnh phúc và nhu tình. Những êm dịu và mơn trớn đó, đang bao vây chàng vô phương kháng cự. Chàng ôm nàng vào lòng và hôn nàng rất lâu, rồi họ cùng rời nhau. Bân Bân ngã đầu vào lòng chàng:

- Chiếc hôn này, em chờ ở anh đã từ lâu.

Phi hôn nhẹ trên mái tóc nàng:

- Bân Bân, anh yêu em.

Nàng ngửa mặt nhìn chàng trề môi nói:

- Yêu em mà đến thăm em trễ thế này.

Phi cười cười, đồng thời ngồi chung ghế với nàng.

- Nếu anh đến sớm thì chắc em chưa dậy.

Nàng như hờn dỗi nhìn chàng:

- Tại anh muốn nói nhắn gởi chớ, trong lúc anh nói chuyện với Mỹ Tử thì em xem gần xong tờ báo.

- Xin lỗi Bân Bân nhé, chà, em mặc đồ này trông đẹp tuyệt.

Nàng nheo nheo mắt nói:

- Thật vậy hả? Em tưởng mặc đồ này anh không thích chớ, tại Nhật mặc nó đã quen, nên vô ý mặc nó trước mặt anh.

- Đẹp như vầy, tại sao anh lại không thích

- Em biết anh không thích người Nhật.

Phi cười cười nói:

- Đó là hai vấn đề khác biệt. Không phải riêng anh không thích người Nhật. Tại họ đã gây tang tóc sầu khổ cho dân tộc chúng ta một thời, không dễ gì một sớm một chiều mà bôi xóa đi những đau thương thù hận đó được.

- Đồ phục sức Nhật cũng không thích nữa hả?

- Không đâu, người Nhật rất thông minh, trong quá khứ họ chỉ bắt chước theo các nước khác, bây giờ họ đã độc lập và tự chế rất tinh vi.

Nàng nũng nịu dựa đầu vào vai chàng:

- Em mua cho anh rất nhiều quà, hy vọng anh thích những vật đó. Chờ giây lát em sẽ đem ra cho anh, hôm qua mới về còn mệt quá, chưa mở rương hành lý ra được.

Chàng lộ vẻ lo âu:

- Bân Bân, em cho anh chi nhiều quá vậy. Nên để cho người khác với.

Nàng trợn mắt nhìn chàng:

- Tại sao lại phải cho người khác? Anh không thích hả?

- Sao anh lại không thích? Em hãy xem chiếc cà vạt này có phải của em mua gởi về cho anh hồi lễ giáng sinh năm ngoái không?

Bân Bân sờ lên chiếc cà vạt và sửa lại ngay ngắn, hỏi:

- Anh thích màu này lắm phải không?

Phi gật đầu nói:

- Anh chưa dùng đến, bởi khi nhập ngũ chưa tiện xài, hôm nay đặc biệt thắt nó vào để ra mắt em đó.

- Khi em mua nó, có một chuyện đáng tức cười. Má cười em, bà bảo, con sợ nó chạy khỏi hay sao mà mua dây trói cổ nó lại vậy?

- Bân Bân, em khỏi cần dùng nó để trói buộc anh, vì anh đã thuộc về em rồi.

Nàng như vừa giận vừa mừng, nguýt chàng:

- Nếu hôm nay anh không đến thì em giận anh ghê lắm đó. Nhưng em tin rằng, nhất định anh phải đến, do đó em ngồi đọc báo chờ anh. Anh bận dạy Tố Tố nên đến trễ hả?

- Không, hôm nay nàng nhức đầu nên không học bài.

- Chờ giây lát chúng ta sẽ đi thăm Tố Tố.

- Được rồi.

- Nếu anh rảnh thì đi cùng em, đến Đài Bắc thăm vài người bạn, đồng thời du ngoạn luôn thể.

Phi chần chờ giây lát, vì chàng đã hẹn cùng Phú, đến y viện để thăm Trương Lập Dân. Nhưng, đến nước này đành phải sai hẹn.

Nàng tỏ vẻ thất vọng:

- Anh không muốn đi với em hả?

Chàng lập tức an ủi nàng:

- Đâu có anh đang nghĩ, em ra đi phải thay đổi y phục chớ.

Nàng trừng mắt liếc chàng và cười thành tiếng:

- Không hiểu người anh thế nào mà nói chuyện nghe vu vơ quá, anh hổng biết tánh em rất nóng nẩy sao, nếu anh không đi thì em vẫn đi một mình như thường.

- Đương nhiên anh phải đi cùng em rồi, thăm bạn bè thì tốt lắm chớ có sao đâu, viếng Đài Bắc lại càng hay. Anh là một tài xế giỏi, mà làm tên hướng đạo cũng tài nữa mà.

- Chiều nay chúng ta hãy đi, má em có học nấu vài món ăn nhật, bà bảo em phải mời anh dùng để thưởng thức nghệ thuật của má.

- Còn em? Sao không học vài món nấu nướng để mời anh?

Nàng đứng dậy vừa cười vừa nói:

- Em hả? Đương nhiên em cũng muốn biểu diễn lắm chứ. Nhưng khi anh dùng qua thì đừng châu mày nghe không.

- Anh không châu mày đâu, nhưng anh có học những món từ Tây bộ nước Mỹ.

- Món gì?

Chàng cười cười nói:

- Món đánh đòn em!

Nàng trợn mắt nhìn chàng:

- Dám đánh à? Anh hãy ngồi đây, đừng đi, xem em chải đầu, sau đó chúng ta cùng đến thăm má.

Nàng bước đến bàn trang điểm ngồi xuống, vừa chải đầu, miệng nàng vừa ca những bài hát trữ tình nho nhỏ.

Chàng vẫn ngồi y chỗ cũ, cầm tờ báo lên xem. Nhưng không nhìn ra chữ gì, chỉ liếc liếc nhìn nàng trang điểm và nghe nàng hát.

Chàng cảm thấy Bân Bân rất đẹp, nàng vừa đẹp vừa khỏe mạnh, so với Tố Tố thì hai nét đẹp không giống nhau. Dường như hai nét đẹp một Đông một Tây chàng không thể phân tích hai người ai đẹp hơn ai, nhưng trong lòng chàng thích hình dáng của Tố Tố hơn. Sự nhiệt tình của Bân Bân như ánh sáng của vầng thái dương làm lòng chàng nóng bỏng, chàng lại yêu Bân Bân trước.

Nàng hát nho nhỏ, thỉnh thoảng hỏi vài câu có liên quan đến chàng. Giây lát sau nàng chải đầu xong, vừa đi vừa nhún nhẩy nhìn Phi cười cười nói:

- Em còn phải thay y phục, cảm phiền anh đến nhà khách ngồi chờ một chút được không?

- Mặc như thế này không được sao? Em mặc như vậy ra hoa viên đi tới lui thì tuyệt đẹp.

Nàng lộ vẻ khó hiểu, mở to đôi mắt hỏi:

- Vì sao?

Phi vừa cười vừa chỉ bó hoa trên bàn nói:

- Để so sánh với loại hoa Nhật bản này, cam đoan là em sẽ đẹp hơn nhiều.

Nàng nở nụ cười e thẹn nguýt chàng:

- Nhiều chuyện quá đi, anh hư lắm rồi.

Phi nắm lấy bàn tay nàng:

- Anh nói thật, tin hay không tùy em.

- Mồm mép anh khá trơn bén, nhưng em thích nghe.

Phi buông tay nàng ra:

- Thay y phục mau đi, anh chờ em tại nhà khách.

- Có trễ đôi chút cũng đừng nóng nhé.

Chàng ôm nàng vào lòng với chiếc hôn say đắm. Nàng xô chàng ra nói khẽ:

- Mỹ Tử nó vào kìa.

Quả nhiên đôi bạn vừa rời nhau thì Mỹ Tử bưng trà vào. Phi nhìn cô ta mỉm cười nói:

- Em xúi tôi vào đây, bị cô của em đuổi ra nhà khách.

Mỹ Tử như răng cười, cô ta không biết để tách trà nơi đâu. Bân Bân hỏi:

- Má tôi đã thức chưa?

- Bà đã thức rồi, tôi nói, có cậu Lê đến.

- Được rồi, em hãy bưng trà ra nhà khách đi, chị thay y phục xong sẽ ra.

- Vâng.

Mỹ Tử bưng trà đi rồi, Phi hướng vào Bân Bân nhíu mày làm dáng, sau đó chàng đến trước kính sửa lại cà vạt, rồi theo nàng ra nhà khách.

Chàng vừa đi vừa suy nghĩ đến tương lai hạnh phúc giữa chàng và Bân Bân, tâm hồn chàng đang say sưa vô cùng, nếu là nơi vắng vẻ chắc chàng sẽ hát vang lên. Nhưng niềm say sưa của chàng chỉ thâu ngắn đến nhà khách mà thôi. Bỗng nghe tiếng chuông điện thoại reo vang.

Mỹ Tử tiếp điện thoại, bèn hướng sang Phi nói:

- Thưa cậu, có điện thoại cho cậu.

Phi lấy làm lạ, không biết ai gọi điện thoại cho chàng? Nếu là người lạ thì sao biết chàng đến đây, ngoại trừ Tố Tố ra. Nhưng, Tố Tố bao giờ lại gọi điện thoại cho chàng.

Phi đang suy nghĩ hoang mang, bước đến cầm điện thoại.

- Lê Dịch Phi đây, ai gọi đó, xin cho biết quý danh?

Không ai khác hơn là Hoàng Thiên Phú đáp:

- Phi hả? Mình nghi chú mầy đến đây, chú mày hãy đến y viện mau đi, nơi đây vừa xẩy ra việc cần.

Phi nghe giọng nói gấp rút của Phú, nhưng chàng chưa biết là việc gì, bèn hỏi:

- Việc gì mà gấp lắm vậy anh Phú?

- Khó nói lắm, hãy đến đây. Chú mầy sẽ gặp phiền phức.

- Anh không thể nói cho mình biết trước sao? Có phải chuyện xẩy ra do Tố Tố không?

- Yên chí đi, không phải cô ấy, mà lão viện trưởng bảo mình gọi điện thoại cho chú. Nhìn nét mặt ông không mấy vui, nhưng mình không hiểu lão vừa tức giận điều gì.

Phi có cảm tưởng như từ trên trời rơi xuống. Chàng chưa lần nào gặp Khưu viện trưởng bực dọc chuyện gì, vả lại, việc này có liên quan đến chàng thì không phải là chuyện thường. Nhưng tại sao Phú lại cố dấu chàng? Bỗng nghe Phú hối thúc:

- Tiểu Lê, hãy đến gấp, chuyện khó nói trong điện thoại lắm, mình sẽ chờ chú mày tại cửa y viện.

- Được rồi, nhờ anh nói lại với viện trưởng trễ lắm là nửa tiếng đồng hồ tôi sẽ đến ngay, anh nói giùm, vì tôi bận hỏi thăm bác gái trong giây lát.

Chàng vừa buông điện thoại xuống thì Bân Bân cũng vừa đến hỏi:

- Ai gọi điện thoại cho anh vậy?

- Anh Phú cho biết có việc gấp, bác trai cho gọi anh đến y viện lập tức.

Bân Bân lộ vẻ không vui:

- Chuyện gì mà gấp? Em gọi điện thoại hỏi ba xem.

- Đừng hỏi, chắc là việc trị bịnh cho bịnh nhân, anh phải đi mới được.

- Thật chán ghê!

Phi tỏ vẻ cương quyết cười nhẹ:

- Bân bân, đây là một điều tối cần cho giới y sĩ. Chắc em đã xem những loại phim tài liệu về y học? Có vị thầy thuốc đó đang đi đến giáo đường để làm lễ kết hôn, nàng dâu đang chờ. Nhưng dọc đường bị một bịnh nhân cản xe ông lại, xin ông ta đến chữa bịnh. Buộc lòng ông ta phải cởi bộ lễ phục, tay xách cặp...

Bân Bân đã đoán trước chàng nói những gì, nàng bĩu môi:

- Thôi đi, em hổng muốn nghe nữa đâu, anh hãy đi đi, em chờ anh về dùng cơm trưa. Chiều sẽ cùng em đi thăm bạn.

- Được, trước hết anh muốn vấn an bác gái rồi sẽ đi.

- Khỏi, em sẽ nói lại với má em. Có việc cần phải gọi điện thoại về cho biết nghe, đừng để cơm canh nguội lạnh hết, má em sẽ mắng luôn đến ba nữa đa.

- Anh sẽ về dùng cơm trưa, em nên nhớ thưa lại với bác gái lời vấn an của anh nhé!

Phi vội vã mang giầy vào, bước ra ngoài đón xe, trên đường đi đến y viện trong lòng chàng ngờ vực không an.

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Sáng hôm đó sau khi Khưu viện trưởng đến y viện, ông ta bảo Phương Tử gọi điện thoại cho Hùng xưởng trưởng. Ông muốn tìm Hùng xưởng trưởng để nghiên cứu một vấn đề có liên quan đến Phi.

Lão Khưu không hề biết Phi ở nhà Hùng xưởng trưởng có xảy ra vấn đề gì không, nhưng vợ và con lão từ Nhật về, nói với lão là người ta đã nói lời ra tiếng vào, do đó lão phải xét lại.

Tuy nhiên, vấn đề đó không phải đơn giản, trước hết lão phải mời lão Hùng đến để thảo luận, tìm biện pháp khéo léo để Phi dọn về y viện. Nhất định hai lão cũng phải bàn luận với nhau. Lão cũng xét thấy căn bịnh của Tố Tố rất cần có Phi hỗ trợ, khi Phi ra đi mấy ngày, khiến lão Hùng phải tìm Phi nhiều lần rất phiền phức. Hiện giờ muốn cho Phi trở về chốn cũ dĩ nhiên phải có cuộc sắp xếp.

Cuộc nói chuyện trong điện thoại, lão Khưu không hề đề cập đến vấn đề của Phi, lão chỉ nói có việc cần bàn, hy vọng được cùng lão Hùng thương lượng. Nếu lão Hùng bận việc thì ông ta sẽ đến công xưởng của lão Hùng.

Lão Hùng đồng ý, nhưng cho lão Khưu biết rằng xưởng của lão đang sửa chữa, có nhiều tiếng động ồn ào, lão đến y viện ngay. Hai người cùng hẹn sẽ gặp nhau vào lúc mười giờ.

Lão Hùng buông điện thoại xuống, vào trong đốc thúc thợ sửa sang các bộ phận máy móc lại đến 9 giờ 40 phút mới về đến văn phòng, rửa tay thay đổi y phục sau đó gọi lão Vương đem xe ra.

Đến cửa y viện Hùng xưởng trưởng căn dặn lão Vương ngừng lại. Lão đi ngang qua vườn hoa để đến thẳng văn phòng. Thời gian ước hẹn còn sớm hơn mấy phút lão Hùng nán lại hoa viên để thưởng thức mùa Mai Quế đang đua nở. Nào sắc vàng, sắc hồng, sắc trắng, và sắc tía. Có hoa lớn bằng cái chén, có hoa nhỏ cỡ đồng bạc, các màu sắc đua chen nhau, tô thắm cho y viện thêm rực rỡ.

Những giống hoa này, lão Hùng đã mang từ Nam bộ về tặng cho lão Khưu trồng tại y viện, cho nên mỗi khi đến y viện là lão lưu ý đến nó. Lão Khưu cũng rất ưu thích những giống hoa này, hoa cũng là một thứ thuốc nhiệm màu để chữa trị cho bịnh nhân.

Trong lúc đó, có y sĩ hướng dẫn năm, sáu bịnh nhân đến vườn hoa làm cỏ, ngoài ra còn có hai người công nhân. Khi thấy lão Hùng bước vào, viên y sĩ đến chào hỏi. Lão Hùng cũng hỏi thăm vị y sĩ một vài việc thông thường, khi viên y sĩ sắp bước đi, thì trong số bịnh nhân có một người thân thể ốm gầy chạy đến, nhìn thẳng vào Hùng xưởng trưởng nói:

- Đại xưởng trưởng, còn nhận ra tôi không?

Hùng xưởng trưởng trịch đôi kính cận ra nhìn, khi nhận ra được gã bịnh nhân nọ, toàn thân ông ta phát run lên, miệng ông ta ấm ớ nói lấp vấp:

- À, tôi nhận ra rồi, chú là Vương Cách.

Vương Cách tỏ vẻ lễ độ nói:

- Phải rồi, tôi là Vương Cách, chắc ông không ngờ gặp tôi tại đây?

Viên y sĩ vẫn tưởng lão Hùng đã gặp người quen, ông ta bèn gật đầu chào lão Hùng rồi rút lui.

Trong lòng của Hùng xưởng trưởng rất lo ngại, nhưng lão nhận thấy Vương Cách đối với lão không có ác ý, lão cũng hơi yên lòng, nhưng sau khi nghe Vương Cách nói ra câu "chắc ông không ngờ gặp tôi tại đây" lòng ông ta rất lo lắng nói:

- Phải rồi, bịnh của chú trông ra đỡ nhiều rồi.

Bỗng nhiên thái độ của Vương Cách nổi cơn lên vừa lạnh lùng vừa hung bạo, hắn trầm giọng:

- Không giờ phút nào tôi quên ông. Tôi nào có bịnh gì đâu, tại ông đưa tôi vào đây chớ.

Thái độ của Vương Cách bỗng nhiên hung dữ lão Hùng lại càng lo sợ hơn, lão muốn giải thích nhưng mở miệng chẳng ra lời. Lão chỉ hướng vào vị y sĩ và mấy người công nhân mà tỏ vẻ van cầu, nhưng lão cũng không thể tin cậy được. Lão bèn tỏ vẻ hòa dịu nói:

- Vương Cách, hãy nghe tôi nói...

- Nghe ông nói hả? Chỉ có đánh ông là xong, ông biết chưa?

Hùng xưởng trưởng bước sang một bên kêu lên:

- Y sĩ!

Nhưng, Vương Cách đã nhẹ nhàng nhào lại, tay của hắn nắm gọn chiếc cà vạt của lão, một tay nắm thành quyền đánh vào nướu răng, vào hông của lão. Lão Hùng tuy lớn vóc hơn Vương Cách, nhưng trong lúc hoảng sợ, và đôi mắt kính cũng rớt bể nát. Ông ta không biết đỡ gạt thế nào, chỉ còn cách là lui dần và một tay lão đưa lên đỡ mấy quả đấm của Vương Cách.

Vị y sĩ cũng mau mắn bước đến. Một mặt la rầy Vương Cách, một mặt xô hắn ra. Người bịnh thường nghe lời y sĩ, nên Vương Cách bị vị y sĩ cản trở, hắn phải buông lão Hùng ra. Nhưng hắn vẫn mắng chửi liền tiếng và nhìn lão bằng cặp mắt hung hãn.

Vương Cách đã bị kéo ra, lão Khưu đang ngồi tại văn phòng nghe tiếng la lối, vội vàng chạy đến trước lão Hùng mà xin lỗi. Hùng xưởng trưởng vừa định tâm thần, lão cúi xuống lượm những mảnh kính đã bể. Áo sơ mi của lão đã đứt hết nút, cà vạt sai lệch, trông rất thảm não.

Khưu viện trưởng hướng sang vị y sĩ, nghiêm giọng:

- Bịnh nhân này tôi đã để hắn trong phòng đặc biệt để điều trị, ai lại mang hắn ra đây?

Viên y sĩ lắc đầu:

- Tôi không biết, nghe nói dường như Lê y sĩ chủ trương cho dời hắn ra ngoài phòng bịnh thường.

Lão Khưu cố đè nén vẻ giận dữ, nói:

- Anh hãy gọi y sĩ Phú đến cho tôi.

- Vâng.

Khi được mời, Phú vội vã đi ra, lão Khưu đã đỡ lão Hùng vào văn phòng. Đến hành lang, Phú cúi đầu cung kính:

- Viện trưởng gọi tôi có việc chi?

Sắc mặt của lão Khưu cau có hỏi:

- Dịch Phi nó cho Vương Cách ra ngoài phòng bệnh nhân thường hả?

- Dạ không, chính là tôi.

- Là Phú sao?

Phú không đợi lão Khưu hỏi tiếp, bèn cướp lời:

- Dịch Phi xem bịnh cho Vương Cách, nói rằng anh ấy đã đỡ nhiều, có thể đem ra nơi phòng bịnh thường được rồi. Phi cho tôi biết, nên tôi điều động ra đó chớ.

- Phi căn cứ vào đâu mà quyết định khinh suất như vậy?

Phú tỏ vẻ chống lại ý kiến của lão Khưu:

- Thưa viện trưởng, tôi cũng phân tách tỉ mỉ theo lịch biểu của hắn, không phải riêng một mình Phi sai lầm. Tôi cũng chịu trách nhiệm phần lớn việc này.

Ý kiến Khưu viện trưởng bị đánh đổ, lão phải tỏ ra tôn trọng quyết định về y thuật của vị y sĩ trưởng. Bằng không lão sẽ mất mặt với người bạn thân, vấn đề trước ông ta không theo dõi cho lắm, nhưng hiện tại, không cho phép lão rơi đài trước mặt khách. Cũng không thể nổi cơn giận dữ lên được, lão bèn hòa hoãn chuyển lời:

- Phú hãy gọi điện thoại bảo Phi về đây, tôi muốn hiểu rõ tất cả tình hình để trình bày với anh Hùng đây.

Phú vừa vâng dạ vừa bước ra. Lão Khưu bước theo anh ta, dặn thêm:

- Bảo Phi phải về đây gấp.

Phú ứng tiếng vâng lời, chàng bước ra bên ngoài nhìn Phương Tử le lưỡi. Phương Tử khẽ hỏi:

- Em chưa từng gặp viện trưởng nổi giận lần nào như thế.

- Đừng trách ổng, bởi trước mặt lão bạn già nếu để mất mặt thì coi sao được.

- Anh gọi điện thoại cho anh Phi hả?

Phú cười khúc khích:

- Không, anh muốn thêm thắc chút ít cho Phi nó lên ruột chơi, nên gọi điện thoại ở văn phòng.

- Khổ quá há?

- Để coi lão phát cáu trước mặt Tiểu Lê ra sao?

Phú nói xong liền bước đến gọi điện thoại cho Phị Sau khi Phú rời khỏi văn phòng viện trưởng, lão Khưu xin lỗi lão Hùng:

- Kiến Phương, cũng tại tôi sơ ý mà gây ra nông nỗi, xin anh thứ lỗi cho!

Hùng Kiến Phương tỏ vẻ bình thường, lão cười cười, xem như không xẩy ra chuyện gì. Ông ta chỉ sợ lão Khưu sẽ phát giận mà mắng nhiếc người khác, nhất là qui trách nhiệm cho Phi, điều đó khiến cho ông tỏ vẻ không yên lòng:

- Anh Đông Vượng, điều đó xẩy ra ngoài ý muốn của mọi người, hiện giờ đã qua rồi, xin anh đừng trách Phi.

Khưu viện trưởng lắc đầu nói:

- Không, tôi nhất định giải quyết một vấn đề. Có đôi việc phải tính toán kỹ không nên lầm lẫn. Cũng may, nếu là người khác thì tôi mất mặt không ít.

- Thật ra, tôi không ngờ gặp lại Vương Cách nơi đây. Cũng tại vận khí mình không may.

Lão Khưu nhẹ nhõm nơi lòng:

- Có thể tại vận xui của anh, nhưng chuyện xẩy ra không đến nỗi nào cũng nên mừng cho anh và thưởng cho anh một huy chương.

Hùng Kiến Phương cười cười nói:

- Phần thưởng này phải dành cho anh phân nửa, luôn cái việc chịu đòn hôm nay.

Hai lão cùng cười to lên, vì chuyện lớn hóa nhỏ, Lão Khưu hít một hơi ống pip nói:

- Bữa nay mời anh đến dùng cơm với tôi, kính anh ba chén rượu, để đè nén sự lo sợ, cũng như phạt tôi vô ý của tôi.

Hùng Kiến Phương gật đầu:

- Hôm nay không thể được.

- Trưa nay thì bà nhà tôi biểu diễn nghệ thuật nội trợ, bằng mấy món vừa học được tại Nhật, để đãi thằng Phị Chiều lại, anh em trong y viện mời đãi tiệc chào mừng.

- Thế là hôm nay anh không trách Dịch Phi phải không? Nếu anh trách thì lòng tôi chẳng đặng yên. Tôi còn nhớ thiếu anh một món nợ, hôm nay đến khuấy rối anh.

Khưu viện trưởng nhỏ giọng:

- Anh nên đem việc này mà nói rõ cho Mỹ...

Hùng xưởng trưởng ngăn lại:

- Thôi đi! Đừng nói xàm, anh gọi tôi đến để làm gì, sao không nói rõ nghe thử?

Khưu viện trưởng suy nghĩ giây lát, muốn ngưng vấn đề của Phi qua mấy hôm nữa sẽ nói. Bởi hôm nay lão và lão Hùng cả hai đều không được vui vẻ. Hùng xưởng trưởng tuy bị đánh không nặng lắm, nhưng đồn đãi ra, không khỏi làm đề tài cho người chê cười, nếu đem việc dời Phi về đây thì chẳng khác nào lửa chế thêm dầu, một vài hôm nữa nghiên cứu lại sẽ hay. Chuyện xẩy ra hôm nay, nếu ông ta về nhà phải dấu nhẹm trong mấy hôm. Rốt cuộc lão trả lời:

- Có việc cần thực sự, nhưng không phải bàn luận trong giây lát mà xong. Vả lại, hôm nay vừa xẩy ra vấn đề ngoài ý muốn, nên xin để vài hôm nữa cũng chẳng gấp gì.

Lão Hùng gật đầu nói:

- Thực ra, tôi cũng có việc cần bàn với anh, chúng ta sẽ tìm cơ hội rảnh rang để bàn cho hết ý.

Lão Khưu thấy vấn đề này chẳng nên đề cập đến nữa. Cũng may, áo veston của lão Hùng không rách, nên che được chiếc áo sơ mi bị Vương Cách xé rách bên trong, riêng đôi kính cận của lão Hùng bể nát, chưa biết phải tính sao, chỉ còn cách bồi thường. Nhưng lão Hùng không bao giờ chịu cho đền bồi. Số tiền nhỏ mọn, đối với hai lão không thấm vào đâu. Bởi thế, lão Khưu chỉ còn cách là đưa khách ra về:

- Kiến Phương trưa nay anh đến dùng cơm gia đình với chúng tôi được không?

Hùng Kiến Phương lắc đầu nói:

- Không thể được, trong xưởng đang sửa chữa lại còn rối loạn lắm, tôi phải chăm sóc mới được.

Khưu viện trưởng lộ vẻ lo lắng, nhỏ giọng:

- Mình nghe đồn anh đang bận rộn nhiều chuyện khó khăn, đương nhiên anh biết tình hình kinh tế của mình, nếu có chi cần, cứ việc cho hay. Nếu số mục không quá lớn mình có thể lo giúp...

Hùng Kiến Phương gượng cười nói:

- Hôm nay mình cũng tính bàn với huynh về vấn đề đó. Tuy tôi đang lâm cảnh khó khăn thật, nhưng hy vọng tự mình lo liệu nổi. Gần đây cũng có cơ hội tốt. Hảo ý của huynh, tôi vô cùng biết ơn.

- Kiến Phương, xin anh đừng xem tôi như người ngoài.

- Được rồi, đến khi gần sẽ tìm anh nhờ giúp đỡ, nhưng tôi hy vọng chưa đến độ đó. Xin cáo từ, cám ơn các bịnh nhân chào mừng tôi.

Lão Khưu cười cười:

- Lần sau đừng sợ, không xẩy ra tàn tệ nữa đâu.

Lão Hùng vừa đi vừa cười:

- Một lần đã nuốt không tiêu rồi, đừng ước hẹn lần sau nữa?

Lão Khưu đưa lão Hùng ra về chẳng bao lâu Phi cũng về đến văn phòng. Phi đã nghe Phú nói rõ sự kiện vừa xẩy ra, Phú lại thêm mắm dặm muối rằng, Khưu viện trưởng đang nổi cơn giận dữ. Không phải anh ta có ác ý, mà muốn cho Phi phải lo lắng cho vui, đồng thời anh ta cũng xem lão Khưu đối xử với Phi ra sao?

Nhưng, sau khi Phi nghe rõ, tâm thần chàng rất bình tĩnh. Chàng chuẩn bị lời lẽ để nhận tất cả sự lầm lẫn của mình. Nếu viện trưởng nổi cáu lên, chàng sẽ cam chịu tất cả. Chàng không hề nói rõ ý mình cho Phú biết. Nhưng, trong lúc hai người đến văn phòng viện trưởng, trông thấy sắc mặt của ông ta vẫn bình thản như thường.

Khi lão thấy hai người bước vào, lão nhìn Phú nói:

- Phú nên về phòng bịnh mà thăm Vương Cách, coi phải cần để riêng anh ta mà chữa trị hay không, một mình Phú quyết định cũng được rồi.

Phú rất ngạc nhiên, chàng không ngờ lão lại xử sự như thế, nhưng trông gương mặt và lời nói của lão, không phải chính lão đã có ý ấy. Chàng ít hay nói nhiều lời với lão, chỉ gật đầu nói:

- Dạ, tôi sẽ tuân lời chỉ dạy!

- Được rồi, Phú hãy đi đi tôi với Phi bận bàn chút việc.

Phú vừa xoay mình đi, Phi bộc lộ lòng mình, chàng muốn cho Phú nghe:

- Thưa viện trưởng, chuyện vừa qua là do tôi lầm lỗi, riêng anh Phú không can hệ gì.

- Tôi biết, tôi muốn bàn cùng Phi một vấn đề, để giải tỏa một tình thế khó khăn.

Phi tuân theo tay của lão Khưu chỉ ghế cho chàng ngồi xuống. Chàng gật đầu, nhưng chưa tiện mở lời trước. Chàng sẵn sàng chờ nghe lời của lão. Khưu viện trưởng vừa gõ ống bíp vừa nói:

- Phi hãy phân tách bệnh trạng của Vương Cách cho tôi nghe.

Phi đem những sự tình chàng khinh suất, là do nghe Phú nói lại, lão Khưu đã mắng "quyết định khinh suất" chàng không hề dám phiền lời đó. Bởi chàng tiếp xúc Vương Cách chỉ mấy lần thôi, sau đó không có thời gian chăm sóc hắn nữa, chỉ nhờ Phú phân tách cho chàng nghe. Nhưng đề nghị dời phòng là chính nơi chàng, vì thế, chàng không qui trách nhiệm cho Phú, chàng chỉ múôn chính bản thân mình gánh chịu.

Phi bèn đem tất cả những kinh nghiệm của mình đã khám nghiệm, và những gì mà Phú đã thuật lại cho chàng biết, từ đầu chí cuối tường thuật cho lão Khưu nghe.

Viện trưởng thấy yên lòng, nhưng ông hết sức lo cho Phi và Phú là không thể hiểu rõ nguyên nhân căn bệnh của Vương Cách:

- Tôi biết điều đó, các người hành động không sai lầm, chuyện đã qua là sự kiện khó mà liệu trước được.

- Sự khám nghiệm chứng minh rằng, căn bịnh của Vương Cách chưa mạnh hẳn, anh ta đối với người khác còn có thể nguy hiểm. Tuy nhiên rất nghe lời y sĩ, nhưng đối với bác Hùng thì anh ta vẫn căm hờn, trong đầu óc của ông ta chưa hề sửa đổi được.

Khưu viện trưởng lắc đầu nói:

- Không phải dễ đâu, việc đó chưa gấp được.

- Tôi nghĩ nên chờ một thời gian sẽ phân tách tinh thần mới có thể chứng minh được. Viện trưởng nghĩ thế nào?

- Chuyện đó có thể để cho y sĩ khác làm, bởi thời giờ của phi không mấy rảnh. Tôi đã lo liệu rồi.

Lão Khưu không đồng ý cho Phi phải lo lắng việc đó, Phi cũng không thể cãi lại được. Nhưng Phi thì muốn theo dõi tình hình bịnh căn của Vương Cách. Nếu chàng cố ý làm phiền phức lão thì nhất định chàng không thể hợp tác với lão.

Tính tới lui, rồi chàng cũng phải đồng ý với lão Khưu:

- Hôm nay bác Hùng gặp tai nạn vô cớ, tôi muốn đến xin lỗi bác, vì việc nầy do tôi gây ra.

- Không nên đâu, nếu không khéo sẽ trở thành nghiêm trọng, tôi đã xin lỗi rồi. Ông ta còn khuyên tôi không nên trách Phị Như vậy, khi Phi gặp Hùng xưởng trưởng nên nói đến một cách thông thường thì cũng đủ rồi.

Quyết định của Khưu viện trưởng khiến cho Phi khó xử trí. Thà chàng chịu khiển trách chứ không có sơ xài vậy mà thôi, nếu rủi Hùng xưởng trưởng bị thương nặng, hoặc xẩy ra những việc lớn khác thì trách nhiệm của chàng không phải nhỏ.

Khưu viện trưởng không đề cập đến chuyện đó nữa.

- Trưa nay tại nhà có làm bữa cơm gia đình, Bân Bân có gọi điện thoại cho Phi hay chưa?

- Dạ, cháu đã biết, khi anh Phú gọi điện thoại thì cháu đang ở tại nhà của viện trưởng.

Lão Khưu chỉ "à" một tiếng. Phi nói tiếp:

- Viện trưởng còn dạy việc chi không?

- Không, nếu Phi còn có việc gì tại y viện, thì nên đi lo liệu, đến trưa cùng về nhà dùng cơm mười hai giờ rưỡi sẽ ngồi chung xe tôi về.

Chuyện quan trọng đã qua, Phi thở dài nhẹ nhõm. Chàng xem đồng hồ tay đã đúng mười một giờ, chàng quyết định tìm Phú để bàn vấn đề bịnh tình của Trương Lập Dân.

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Từ văn phòng viện trưởng Phi đi tìm Phú. Phú thăm bịnh nhân vừa xong, đang đứng nhìn bịnh lịch biểu.

Phú thấy Phi, lộ vẻ quan trọng hỏi:

- Sao? Lão đầu tử có phát cáu dữ dằn không?

- Viện trưởng nhận rằng chúng ta không có gì sai lầm, mà cho là chuyện xẩy ra ngoài ý muốn.

Phú hơi ngạc nhiên nhìn thái độ của Phi, không một điểm nào bộc lộ là Phi vừa bị khiển trách. Lão Khưu xử sự như thế thật ngoài ý nghĩ của Phú. Phi tiếp:

- Mình đã lầm, vì mình nghĩ chuyện vừa xẩy ra là do mình gây ra. Mình đã đề nghị dời Vương Cách sang phòng bệnh thường để điều trị, nghĩ lại thấy quyết định của mình quá khinh suất.

Phi vừa cười vừa kéo tay Phi đi, nói:

- Phi có biết khi lão đầu tử phát cáu với mình, Phi biết mình trả lời ra sao không?

Phi lắc đầu nói:

- Làm sao biết được, ông ấy có cho mình biết đâu.

- Mình cũng đã phân tách chứng bịnh của Vương Cách cho ông lớn mình biết, nào phải riêng Phi lầm lẫn, mà mình cũng chịu trách nhiệm phần lớn trong

đó.

Phi tỏ vẻ lạ lùng hỏi:

- Phú đã nói với viện trưởng như thế nữa sao?

Phú lộ vẻ không vui nói:

- Chắc Phi không tin mình đã đứng ra chịu trách nhiệm? Trong lúc có lão Hùng tại đó, chớ nào phải tự mình thổi phồng đâu.

- Anh Phú, anh đã lầm ý tôi, đâu phải tôi nói anh không dám đỡ gạt cho bạn bè trước mặt viện trưởng, nhưng anh không nên làm như thế, bởi chuyện Vương Cách là do tôi mà ra. Nếu viện trưởng không chịu tìm tôi hỏi rõ, có phải anh bị trách mắng oan uổng không?

Phú cười cười nói:

- Ông lớn không dám mắng mình đâu.

- Sao vậy? Nghe Phương Tử nói, viện trưởng đã phát cáu rất dữ kia mà?

- Đúng vậy, bởi trước mặt khách quý không lẽ ông chịu lép với đám học trò.

- À, mình hiểu rồi, Phú đứng trước mặt khách, phải giảng giải để đảm đang trách nhiệm cho viện trưởng.

- Đúng ra chú mới là người tốt.

Phi lộ vẻ khó hiểu hỏi:

- Thế nào gọi là người tốt?

Mình đã hiểu rõ vì sao lão đầu tử ưng ý nhà người làm rể.

- Nói xàm, chuyện chọn rể với vấn đề vừa xẩy ra có quan hệ gì?

Phú mỉm cười nói:

- Bởi chú là một người tốt, tốt với tất cả mọi người mà.

Nghe Phú nói, Phi rất nghi ngờ, có lẽ Phú dùng mình để làm đề tài giễu cợt? Hoặc việc vừa xẩy ra, bề trái của nó còn ẩn ý gì khác? Phi hỏi lại:

- Anh Phú, anh càng nói nghe ra có nhiều ẩn ý mơ hồ, nói thật xem trong hồ lô của anh còn món phép lạ nào khác nữa?

Phú cố làm ra vẻ thần bí:

- Chú mầy đừng ngờ vực gì thêm.

- Thôi đi, đừng dấu tôi điều gì nữa.

- Muốn là m tình báo không phải dễ, muốn có tài liệu trước hết phải định giả cả hẳn hòi chứ.

Phi biết tâm tánh của Phú, càng hỏi ngặt chừng nào, anh ta càng tỏ vẻ thần bí chừng nấy. Nếu cố ý làm ra vẻ lạnh nhạt như chẳng cần thiết, trái lại anh ta càng dễ nói thật hơn. Do đó, Phi quyết định không hỏi nữa, cố ý lắc đầu nói:

- Mình không thích tìm hiểu những việc của người khác, trừ phi việc đó có liên quan đến bệnh nhân.

- Đương nhiên là có liên quan, bằng không, mình tìm nguyên nhân làm gì.

Phi lại cố ý xem đồng hồ:

- Ngày giờ của mình chẳng mấy rảnh, chúng ta nên đến thăm Trương Lập Dân. Mình hy vọng bàn vài việc với Phú.

- Gấp gì, có lẽ chú mầy xem căn bịnh của Trương Lập Dân còn quan trọng hơn bịnh của Vương Cách sao?

- Mình không mấy lưu tâm đến bịnh của Vương Cách, chỉ muốn thăm xem kết quả sự điều trị cho Trương Lập Dân.

Phú vừa đứng dậy vừa nói:

- Được rồi, mình sẽ cùng chú mầy đi thăm Trương Lập Dân, căn bịnh của anh này rất giản dị, hôm nay anh ta đã khỏi sắc nhiều, chú mầy với tôi vừa đi vừa nói chuyện luôn thể.

Phi cố ý hỏi:

- Bịnh của Vương Cách bộ có gì lắc léo lắm sao?

- Bịnh của Vương Cách nói ra rất dễ dàng, nhưng đối với căn bịnh của Trương Lập Dân không giống nhau. Muốn trị bịnh cho Trương Lập Dân, phải tìm cho đủ bằng chứng vấn đề tai nạn phi cơ, chàng sẽ bị khích động mà thích sống, chúng ta hợp tác với anh ấy để trị là xong, còn Vương Cách?...

Nói đến đây, Phú liếc nhìn thấy Phi không mấy chú ý, anh ta bèn tiếp tục nói:

- Vương Cách không giống Dân ở chỗ anh rất rõ tình hình thực tại, nhưng người khác thì không tin, do đó anh ta có phản cảm, nếu gặp cơ hội là muốn tiết lộ hết tâm trí mình ra.

Phi vô cùng kinh ngạc, điều đó rất trùng hợp sự nghi ngờ của chàng. Quả nhiên bề trái có đôi phần khác, mới nói lên được tất cả sự thật.

Hồi tưởng lại, lần đầu chàng bàn luận với Vương Cách, Vương Cách rất đồng tình với Phi, và Phi hứa sẽ chữa trị cho hắn. Bây giờ Phi nghe Phú thuật lại, Vương Cách quá hận vị xưởng trưởng là Hùng Kiến Phương, nhưng Phú giải thích điều đó là ảo tưởng, nên chàng bỏ ý định của buổi đầu. Nhưng Phi hy vọng sẽ tiếp tục điều trị cho Vương Cách. Hiện giờ tình hình lại biến chuyển khách hơn dự liệu của Phi đến tám mươi phần trăm.

Phú thay Phi lặng lẽ không đáp, cho rằng Phi chẳng tin mình, Phú hỏi tiếp:

- Sao? Phi không tin lời tôi à?

- Cũng có phần nào, nếu mình tin lời Phú vừa nói, thì tức nhiên mình phủ nhận tất cả những gì Phú nói với mình lúc trước, nếu mình không tin lời Phú hiện giờ thì...

Phú cười cười phê bình:

- Mình đâu ngờ đầu óc của Phi quá giản dị vậy, sau khi Phi không tin lời mình, lại phát hiện sự kiện mới, phủ nhận tất cả các sự kiện lúc đầu thì sao?

- Phú đã phát hiện ra chứng cớ mới hả? Cũng như lời của Vương Cách đã nói chứ gì?

- Hoàn toàn chẳng giống nhau, không phải Vương Cách có ảo tưởng, mà hắn chưa biết rõ một mặt khác của vấn đề.

Phi ngạc nhiên hỏi:

- Phú nói thế, có nghĩa là lão Hùng đã có âm mưu gì hoặc có vợ lẻ bên ngoài?

- Điều này là chuyện tình báo chuyên nghiệp, phải chịu một số tiền mới nói rõ được.

Phi lắc đầu nói:

- Mình không mấy chú ý tới, chắc chắn bà hùng rất muốn biết, Phú nên đem những tin này mà bán cho bà ấy đi.

- Mình không nghĩ đến việc làm giá ăn tiền. Mình chỉ nhắc cho chú mầy nhớ, trong Hồng Lâu Mộng có nói: Trong Ninh quốc phủ và Vinh quốc phủ, chỉ có cặp sư tử đằng trước cửa sạch sẽ mà thôi. Hiện giờ mình sửa lại: giới đàn ông, chỉ có tượng đá của Thạch Ông Trọng trước lăng mộ là sạch sẽ mà thôi.

Dịch Phi khó nín cười nói:

- Lý luận quái của Phú có phần đúng, nhưng hơi thiếu đức.

- Sau nầy Phi sẽ hiểu, mình nghĩ, già là qua một đoạn đường đời mà thôi.

- Có ngày nào Phi rảnh rang, nên tìm Vương Cách mà nói chuyện thêm với hắn, bởi hắn rất thích chú mầy, thường hỏi thăm mình mấy lần, hy vọng được gặp mặt chú mầy. Có lẽ chú mầy nghe từ cửa miệng của hắn mà hiểu thêm nhiều ẩn tình bên trong, chừng ấy chú mầy thấy lão Hùng bị đòn hôm nay chẳng phải oan uổng gì. Đồng thời, chú mầy sẽ biết tại sao mình dám cứng đầu với viện trưởng, mà ông không hề trách phạt mình.

Phi trợn mắt nhìn Phú:

- Có lẽ Phú cố ý dọa nạt tôi?

Phú cười lớn nói:

- Khi mình điện thoại đến nhà họ Hùng, biết rằng Phi chẳng có mặt tại đấy, tiếp theo đó, mình mới gọi điện thoại đến nhà lão Khưu quả nhiên tìm được nhà ngươi. Mình tính dọa nạt Phi để cho Phi tỉnh giấc mộng, đừng bị sắc đẹp của Bân Bân mê hoặc.

Phi tỏ vẻ giận dỗi đánh lên vai Phú:

- Hư quá! Phá mình hoài.

Phú kêu đau một tiếng và lộ vẻ đáng thương:

- Cái đánh của chú mầy, chẳng khác nào chó cắn Lữ Động Tân, bởi nó chẳng biết được lòng người tốt.

- Đúng rồi, Phú có thể chưng con người tốt của mình ra.

- Đương nhiên, mình với Phi không thể giống nhau, hai vị lão đầu tử thường bắt trên đầu mình mà giáng xuống.

Phú nói đến đây, bỗng nhiên có tiếng gọi đằng sau:

- Hoàng y sĩ! Hoàng y sĩ!

Hai người quay đầu lại, thì ra là cô Phùng y tá, vừa thở vừa chạy đến. Phú dừng lại hỏi:

- Có chuyện gì đó cô Phùng?

- Phòng bịnh số 4, có một bịnh nhân dùng miểng ly bể cắt đứt mạch máu ở tay, xin y sĩ đến gấp.

- Tôi đến ngay. Bịnh nhân nào vậy cô?

- Cô họ Vương đó.

Phú tỏ vẻ kinh hãi "à" lên một tiếng. Phi nói nhanh:

- Đi mau đi anh Phú, một mình tôi đến thăm Trương Lập Dân cũng được.

Phú gật đầu, vội vã theo cô Phùng y tá. Phi không lấy làm lạ lắm, ở y viện thường xẩy ra chuyện đó như cơm bữa, chỉ xem tình hình có nghiêm trọng hay không mà thôi. Có lần, một người bịnh ăn cắp dầu xăng xe hơi, nếu không hay kịp bịnh viện sẽ bị thiêu rụi.

Trương Lập Dân hôm nay đã đỡ nhiều, anh ta chẳng còn dùng ngón tay mà vẽ lên tường lên ván nữa, chỉ còn vấn đề ngẫu nhiên cầu khẩn lâm râm. Vì anh ta là một tín đồ hết lòng tin nơi Chúa, lúc mạnh, mỗi khi anh ta lên phi cơ đều cầu Chúa hộ trợ. Trong gian phòng của anh ta có bốn người. Bọn họ ngày chí tối rất thong thả, cư xử với nhau rất tốt. Ba người kia đã mạnh, chỉ chờ người nhà đến rước họ xuất viện. Trương Lập Dân ở đây, bịnh của anh ta cũng gần mạnh

Nhưng anh ta không hề nghĩ đến vấn đề xuất viện, Cao Gia Toàn cũng như các bạn đồng nghiệp cùng sắp đặt tìm cơ hội, cũng như khuyến khích anh tắm rửa. Nếu bình phục như người khác thì anh ta cũng xuất viện được như những người khác tuy nhiên, anh ta bị mọi người kỳ thị, vì pháp luật đang kềm chế, bởi anh ta bị ghép là tội phạm

Từ khi dắt Cao Gia Toàn đến thăm Trương Lập Dân, Phi có đến thăm một vài lần nữa, mỗi lần đến thì thấy tình hình bịnh trạng của Dân khá hơn. Lần này trông anh ta không khác người bình thường bao nhiêu. Khi chàng đến thì thấy một người đàn bà đang thâu thập những đồ đạc của bịnh nhân sắp xuất viện, Phi tin rằng, người đàn bà ấy là vợ của bịnh nhân. Sau khi thâu góp đồ đạc xong, người ấy bèn giã từ các bịnh nhân khác. Phi cảm thấy nhẹ nhàng, cả ba bịnh nhân cùng nói:

- Tôi ước mong quí vị y sĩ đến nhà chúng tôi chơi một chuyến, chớ chúng tôi không còn muốn đến đây thăm mấy ông nữa.

Sau khi họ trông thấy Phi, họ cùng quay sang Phi nắm tay tạ Ơn xong, rồi người bịnh ấy theo vợ Ông ta mà ra về.

Trương Lập Dân nhìn thấy Phi bèn vui vẻ chào hỏi:

- Lê y sĩ, ông mạnh giỏi chớ.

- À, anh Dân, anh cũng mạnh giỏi chứ. mấy hôm nay tính đến thăm anh, nhưng bận rộn quá đến thăm không được.

Trương Lập Dân tỏ vẻ cảm kích:

- Tôi không biết lấy gì mà đền đáp ơn của Lê y sĩ, bởi ông là người đã cứu tôi sống lại.

Phi vỗ vai Dân ngầm bảo anh ta ngồi xuống. Chàng quay sang chào hỏi các bịnh nhân khác, sau đó hướng về Dân nói:

- Khí sắc của anh hôm nay xem rất tươi tắn.

Trương Lập Dân vui vẻ nói:

- Tôi tự thấy trong cơ thể hiện giờ đã mạnh lành hẳn rồi.

Phi cũng nhận thấy Trương Lập Dân đã lành bịnh, điều đó cũng là một kỳ tích khó mà giải thích. Toàn chiếc phi cơ ngộ nạn, người trên ấy đều chết sạch, chỉ còn một mình chàng sống sót, trừ vết thẹo lớn trên mặt, cánh tay gẫy của anh ta cũng đã lành. Thế không phải kỳ tích sao? Phi hỏi:

- Cao Gia Toàn có đến thăm anh không?

- Sáng hôm nay anh ấy có đến thăm, ngồi chơi gần một giờ.

- Chắc có mang tin lành đến cho anh?

- Anh ấy có mang tin từ Mã Công phi trường đến, đó là những tài liệu để rửa tội cho tôi. Anh ấy nói cao lắm chừng một tuần là xong.

Phi tỏ vẻ vui mừng chúc phúc:

- Kính mừng anh chóng lành.

- Tôi cũng kính mừng cho Lê y sĩ, nghe nói vị hôn thê của y sĩ vừa từ Nhật bổn về đến.

Phi lấy làm lạ, chưa biết tin tức này do đâu mà loan truyền rất mau, chàng hỏi:

- Anh làm sao biết được vậy?

- Anh Cao Gia Toàn cho tôi biết, vì hôm qua anh ấy làm việc tại phi trường, nên trông thấy cuộc tiếp rước này. Vì người quá đông nên không tiện chào hỏi.

- Phải rồi, lúc đó tôi thấy một chiếc phi cơ từ Hương cảng cũng vừa đáp xuống, chắc là do anh Cao Gia Toàn lái.

- Lúc trước tôi và Thục Cơ cũng phục vụ trong hãng hàng không đó.

- Mấy anh bay như vậy thường xuyên hả?

- Chúng tôi thường xuyên lái và chăm sóc phi cơ đó, sau này chia tay nhau một thời gian, Cơ Thực tại Hương cảng, còn tôi thì lái phi cơ quân sự. Khi anh ấy về đây, cũng là lúc tôi vừa giải ngủ, Theo qui định của công ty, khi người nào mới làm việc thì phải đảm trách chức vụ phụ tá một thời gian, để cho quen phi cơ, và quen đường bay của công ty. Tôi chọn làm phụ tá cho Cơ Thực, chúng tôi sống gần nhau chưa quá nửa năm, cho đến khi phi cơ gặp nạn.

- Anh Dân, tôi muốn biết, trong lúc bay, trách nhiệm của hai vị trưởng và phó phi công ra sao?

- Thật ra, công tác trong phi cơ đều do vị trưởng phi công đảm trách, viên phó phi công chỉ hổ trợ một bên, để quan sát và học tập, trong lúc cần thiết thì tiếp với viên phi công chánh.

- Xin anh cho biết trong lúc "cần thiết" là như thế nào?

Trương Lập Dân giải thích:

- Khi viên phi công chánh không thể làm việc hoặc giả có biến cố bất thường. Trong lúc bay có nhiều chuyện xẩy ra bình thường không thể kể rõ được.

Căn cứ theo lời Trương Lập Dân, hiển nhiên đầu óc của anh ta không khác gì người thường. Nhân cơ hội này, Phi quyết định khai thác cho tường tận vấn đề tai nạn phi cơ, sau đó sẽ tìm cơ hội cho anh ta biết tình trạng của Tố Tố hiện thời.

Phi lấy gói thuốc thơm ra chia cho mỗi người một điếu, chàng chăm lửa đốt cho họ xong nói:

- Anh Dân, ngày đó trước khi rời phi trường Mã Công, Cơ Thực không chịu lái phi cơ hả?

Vấn đề đó Cao Gia Toàn đã bàn qua với Trương Lập Dân, nên Dân nhớ lại trong trí óc rất rõ, nên không chần chờ trả lời:

- Hôm đó Cơ Thực đập nát ly cà phê, bởi tánh anh ta rất nóng nẩy, anh ta nổi nóng trách giám đốc công ty chỉ biết có tiền, xem mạng người như trò chơi. Sau đó xét lại tại phi trường không có chiếc phi cơ nào, đồng thời hành khách cũng không chịu trả vé. Có người khuyên anh ấy nên bay về Đài Bắc để sửa chữa phi cơ lại.

- Rồi sau đó, Cơ Thực phải đồng ý bay?

- Tánh anh ấy rất háo thắng, mọi người nâng anh lên, nên anh bằng lòng chịu lên phi cơ.

- Thế là bộ máy điều chỉnh phi cơ trục trặc như các anh đã biết nên xẩy ra cớ sự?

- Tôi cũng biết vậy, và cũng nghiên cứu tỉ mỉ với anh ấy, ngày đó khí trời rất tốt, không có gió to mưa lớn, chỉ cần kỹ lưỡng thì không đến nỗi phát sanh ra vấn đề gì.

- Lúc lên phi cơ, anh Cơ Thực giao anh lái trong trường hợp nào?

- Khi qua khỏi Đài Trung, phi cơ đang bay an toàn, khí hậu cũng tốt, Cơ Thực hướng vào tôi cười cười ngầm bảo tôi lái cho anh ấy ngủ giây lát.

- Tình hình lúc đó không có gì đặc biệt?

- Sau khi tôi lái thế, trên đường bay vẫn bình thường. Trông thấy những cánh buồm trên biển, cũng như những đàn xe điện chạy lúc nhúc trên mặt đường. Khi phi cơ vừa đến khu vực Đào Viên, đồng hồ khí áp biến đổi dữ dội. Một mặt tôi kềm vững tay lái, một mặt kêu Cơ Thực dậy.

- Để giao lại cho anh ấy lái phi cơ?

- Đúng rồi, tôi muốn cho anh ấy biết tình thế để ảnh quyết định lấy. Sau đó mấy phút đồng hồ, phi cơ bỗng nhiên chúi mũi xuống. Trong lúc phi cơ lại vụt xuống dữ dằn, cũng là lúc tôi kêu anh Cơ Thực dậy, thì tôi đang cố gắng lái phi cơ trở lên, nhưng máy điều chỉnh như không còn hiệu quả, không thể lái trở lên được nữa.

Nói đến đây, Phi trông thấy gương mặt của Dân vô cùng trầm trọng, nên không dám hỏi nữa. Nhưng Lập Dân tiếp tục nói:

- Tôi lái phi cơ không trở lên được, dĩ nhiên Cơ Thực cũng không biết làm sao hơn. Trong nháy mắt, phi cơ từ trên rơi xuống, nhưng ở cao độ rất thấp, tôi chỉ còn thấy bốn phía núi sát một bên, tai tôi chỉ nghe một tiếng ầm, sau đó, không còn biết chi cả, khi tỉnh dậy thấy mình nằm tại bịnh viện.

Nói đến đây, đôi dòng lệ của Trương Lập Dân chảy dài theo khóe mắt, Phi cũng muốn khóc theo. Phi không hỏi thêm nữa, vì chàng đã đọc qua báo chí, nên biết rõ kết quả sự tai nạn này. Phi cơ đụng vào một cành đại thọ, cánh phi cơ gẫy, thân phi cơ đụng vào vách núi.

Khi phi cơ đụng vào cành đại thọ, hất văng Trương Lập Dân tung ra, nằm cách phi cơ phát hỏa chừng ba mươi thước.

Phi tìm nhiều lời lẽ để an ủi Dân, hai người bịnh đồng ở chung phòng cũng hết lời khuyên giải, anh ta mới nín khóc.

Phi nhìn đồng hồ tay đã đúng giờ làm việc, nhưng chàng không nỡ ra đi, trái lại, Trương Lập Dân vừa lau nước mắt vừa nói:

- Lê y sĩ, ông đối xử với chúng tôi rất đẹp, chắc chắn ông còn bận nhiều việc, không vì chúng tôi mà phải phí nhiều ngày giờ quý báu. Ông bận việc khác thì nên đi giải quyết, ngày khác chúng tôi sẽ gặp lại ông, và ông muốn biết thêm điều gì, chúng tôi sẵn sàng trả lời.

Phi cầm tay Dân vẻ khẩn thiết.

- Anh Dân, thấy anh được mạnh lành, tôi rất vui mừng, chẳng những anh phục hồi danh dự cho bản thân mình, mà danh dự của anh Cơ Thực cũng được sạch sẽ nữa. Hôm nay tôi có hẹn, ngày khác sẽ gặp lại anh, cũng là ngày đưa anh xuất viện.

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Phi từ trong phòng bệnh bước ra sân, cũng may xe của Khưu viện trưởng còn đậu tại đó. Chàng hỏi lão tài xế Trương:

- Viện trưởng còn thăm bịnh nhân phải không?

Lão Trương chưa kịp đáp lời thì, lão Khưu từ trong phòng bịnh đi ra, trên mặt ông hiện vẻ nghiêm trọng, dường như vừa xảy ra việc gì.

Lão vừa bước vào văn phòng vừa hỏi:

- Phi, hãy gọi điện thoại, nói rằng chúng ta sẽ về dùng cơm.

Ông ta vừa nói vừa cởi lớp áo mủ y sĩ ra và rửa tay. Phi vâng lời đến gọi điện thoại. Người tiếp điện thoại là Bân Bân:

- Má đang chờ gấp ghê lắm. Má nói ba và anh mà không về thí nhất định bà sẽ không cho hai người ăn.

- Ở phòng bịnh dường như xảy ra việc gì, nên bác trai từ phòng bịnh vừa mới đến.

- Bộ có người chết hả?

- Bân Bân em không nên nói như thế.

Nàng vừa cười vừa nói:

- Anh nên hối ba mau về, ở nhà đang có khách, cả nhà đang chờ về dùng cơm ghê lắm.

- Khách nào vậy?

- Anh về đến sẽ biết.

Bân Bân nói xong cúp điện thoại. Khưu viện trưởng đã rửa tay xong vừa mặc áo vào. Ông ta hướng vào Phi gật đầu, hai người cùng bước lên xe. Phi và lão cùng ngồi phía sau, đợi xe mở máy chạy đi, chàng nói:

- Bân Bân nói với cháu tại nhà có khách, chờ bác về nhà dùng cơm.

- Khách nào vậy?

- Bân Bân không nói rõ.

Khưu viện trưởng không nói thêm điều gì. Phi trông gương mặt lão không yên, cả cố tật khi lên xe là hút ống bíp liên hồi cũng không thấy, nhất định có chuyện gì vừa xẩy ra và rất nghiêm trọng. Chàng động tánh tò mò, bèn hỏi thử:

- Vừa rồi cháu đến phòng bịnh, nghe nói có một bịnh nhân tự sát, anh Phú lập tức đến lo liệu, không biết chuyện ấy xẩy ra thế nào?

Lão thở ra, vừa lắc đầu nói:

- Tôi đến phòng bịnh để lo liệu việc đó. Tình hình rất nghiêm trọng, Phú còn ở lại đó lo điều trị, bịnh tình rất trầm trọng e khó sống được.

- Dạ, có phải một bịnh nhân thuộc phái nữ không?

- Ờ, cô ấy họ Vương, là một sinh viên du học Mỹ quốc.

- Cháu nghe anh Phú đề cập đến cô ấy, trước ở Mỹ quốc thất bại về đường tình ái, nên tâm tánh xẩy ra bất thường, bị họ đưa về nước, có phải chính cô ấy không?

Lão gật đầu nói:

- Ba của nó là bạn thân với tôi, sau khi nó về nước, ba nó giao cho tôi điều trị hơn mấy tháng nay. Tại y viện, cơ thể nó vẫn như người thường không bịnh hoạn gì.

- Thưa, có phải cô ấy chỉ mang bịnh là tối ngày không chịu rời quyển sách trên tay không bác?

- Điều đó cũng do sự nhàn rỗi vắng lặng buồn bực, nên nó thường nhớ đến việc du học.

- Anh Phú có nói với cháu, bịnh tình cô ấy đã sắp lành, tại sao bỗng nhiên lại tự sát?

- Nguyên nhân cũng vì một chuyện ngẫu nhiên, nó đọc một tin trên báo rồi buông tờ báo ra mà khóc ngất.

- Chắc cô ấy được tin bất hạnh chớ gì?

- Nó đọc tin người bạn của nó tại Mỹ quốc đã đăng tin kết hôn. Trong lúc bịnh nhân đều ra ngoài tản bộ, chỉ còn mình nó trong phòng nó đập vỡ chiếc ly thủy tinh, dùng miểng ly mà cắt tĩnh mạch. Khi y tá phát giác thì, máu ra quá nhiều, nên nó hôn mê luôn.

Phi thở dài nói:

- Thật đáng thương!

- Cũng tại gia đình không đề phòng vấn đề báo chí, phải chi họ biết trước tin tức đó, đừng để cho nó xem.

Phi lấy làm lạ, chàng tự nghĩ, bình thường Khưu viện trưởng ít khi nói chuyện với chàng nhiều như hôm nay. Chưa biết duyên cớ gì mà lão nói nhiều như thế? Có lẽ vì vấn đề của Vương Cách mà lão đối với chàng có điểm khác hơn trước?

Phi nhân cơ hội đó mà báo cáo cho lão biết bịnh tình của Trương Lập Dân, nhưng chàng không hề tiết lộ những việc chàng mưu tính có liên quan đến căn bịnh của Tố Tố.

Khưu viện trưởng gật đầu khen ngợi:

- Hay lắm, khi anh ta xuất viện, mình cũng nên tổ chức tiễn đưa anh ta, mời một số ký giả đến cho biết Dân được trở lại bình thường cũng nhờ Phi điều trị.

- Cháu không tài cán gì, chỉ hy vọng thay bác mà điều trị cho bịnh nhân thôi.

- Vấn đề trị bằng tâm lý đối với y viện rất quan trọng. Từ nay, Phi có rảnh rang nên phụ trách những vấn đề tâm lý đó, có việc gì khó khăn nên cho tôi biết ngay.

Phi tỏ vẻ vâng lời, nhưng chàng không hề đề cập đến bịnh trạng của Vương Cách. Vì sau khi chàng bàn luận với Phú, chàng đã nghĩ ra một biện pháp khác. Chàng không muốn cầu xin viện trưởng cho biết sự thật, cũng không muốn điều tra tường tận mọi việc đã qua Lòng chàng rất e ngại và thông cảm những sự tình cũng như hành động của Vương Cách. Nếu chàng là Vương Cách khi gặp lão Hùng, tuy không đánh đập thô bạo, nhưng chàng cũng khinh rẻ lão Hùng ra mặt.

Phi có cảm giác vừa thích thú vừa lạ lùng. Bịnh của Trương Lập Dân sau khi tìm ra sự thật thì thấy bịnh tình của anh ta rất chóng khỏi. Còn Vương Cách thì sao? Dầu chàng có muốn tìm ra sự thật cũng đành thúc thủ. Như căn bịnh của cô họ Vương, không phải đã tìm ra sự thật là gì? Tại sao cô ấy lại đi tìm cái chết để giải thoát?

Không thể nói hữu hạnh hay bất hạnh, tình cảnh mỗi người mỗi khác. Có người chỉ nhờ Thượng Đế giúp đỡ, nhưng Thượng đế chắc chắn không chịu bận tâm đến chuyện của người đời.

Xe về đến nhà, chàng bước xuống xe sau Khưu viện trưởng. Khi Phi vừa vào đến nhà khách, chàng rất kinh ngạc, nhìn thấy Tố Tố và bà Hùng còn bân Bân đang ngồi tiếp đãi hai mẹ con Tố Tố.

Bân Bân thấy lão Khưu bèn chạy ra nắm tay:

- Ba, con thay ba mà mời hai vị quí khách.

- A, hoan nghênh chị và cháu.

- Bác gái với Tố Tố đến thăm má, con khó khăn lắm mới thỉnh ở lại dùng cơm đó chớ.

Bà Hùng nói chuyện với lão Khưu, như trả lời Bân Bân:

- Không muốn làm rộn chị và cháu, bởi hôm qua ngồi phi cơ suốt nửa ngày, hôm nay phải nghỉ ngơi một ngày còn chưa hết mệt.

Phi chào hỏi mẹ con Tố Tố, lời lẽ của chàng hơi mất tự nhiên. Chàng không biết công việc vừa xẩy ra thế nào, Phi rất sợ chạm phải đôi mắt của Tố Tố.

Khưu viện trưởng là bác sĩ đã từng du học tại Nhật bản, nên ông ta biết rất rành phong tục và cảnh trí tại Nhật. Bà Hùng trước đây cũng có theo chồng đi công du tại Nhật một thời gian, nên trong bữa cơm họ đàm luận toàn là những kỳ quan, phong tục và tập quán của nước Nhật. Duy một mình Phi không mấy hứng thú trong bữa cơm này, chàng cũng không ưa bàn đến chuyện nước ngoài. Món gỏi cá sống nổi tiếng của Nhật, chàng nuốt khó trôi. Nhưng, chàng cũng gắng gượng tỏ ra rất thích khẩu, một mặt tìm những lời khéo để khen thưởng bà Khưu đã khéo tay.

Chàng nhìn thấy Tố Tố cũng gắng gượng nuốt cái món ăn ngoại lai ấy. Sau bữa cơm, nàng tìm một nơi khoảng khoát mà ngồi, khi Bân Bân đi ra phía sau. Nàng hỏi khẽ Phi:

- Chiều nay anh với Bân Bân đi du ngoạn hả?

Phi dụ dự giây lát nói:

- Hồi sớm mai này Bân Bân có nói, nàng hy vọng được tôi cùng đi để thăm vài người bạn.

Tố Tố gật đầu, nàng không nói chi cả. Phi lộ vẻ không an lòng, hỏi:

- Cô có việc gì cần không?

- Không, chỉ hỏi vậy thôi. Trước khi dùng cơm em nghe anh gọi điện thoại với Bân Bân, anh đang bận rộn tại y viện lắm hả?

- Bác Khưu rất bận nhiều việc, tôi phải chờ bác cùng về.

- Dường như Bân Bân hỏi anh có người bịnh đã chết?

Phi giải thích:

- Cô ấy chỉ nói choi trong điện thoại, bởi vì có một bịnh nhân vừa tự sát.

Tố Tố động tánh hiếu kỳ hỏi:

- Thế à? Người bịnh ấy thuộc giới nào?

Phi đã nói lỡ lời, không thể rút lời lại, chàng nghĩ rất ăn năn, hoàn cảnh của bịnh nhân vừa tự sát rất dễ làm kích thích Tố Tố. Đồng thời, công việc của bịnh viện cũng không nên cho người ngoài biết. Nhưng lúc ấy lão Khưu tiếp lời:

- Tố Tố, nói đến bịnh nhân đó, chắc cháu đã nghe qua, cô ấy họ Vương, ba của cô ta có quan hệ với bác. Khi cô ấy du học tại Mỹ quốc gặp chuyện rối

loạn thần kinh rồi trở về nước. Bình thường tại y viện cô rất đàng hoàng, hôm nay không biết do nguyên nhân nào mà bịnh nhân dùng miểng ly cắt đứt tĩnh mạch để tự sát.

Tố Tố lộ vẻ kinh dị nói:

- Trước đây cháu đến thăm bịnh viện, cô ấy vẫn khỏe mạnh như thường. Sau hôm nay bỗng nhiên tự sát?

Bân Bân vừa ra đến, nàng hỏi nhanh:

- Ba nói ai tự sát? Tại sao vậy?

Phi có cảm giác, Khưu viện trưởng không nên nói rõ nguyên nhân cô họ Vương tự sát, đối với căn bịnh của Tố Tố có ảnh hưởng vô cùng. Nhưng, chàng không thể đoán trước câu trả lời của lão. Nhưng, Khưu viện trưởng như đã chú ý điều đó, lão trả lời:

- Ba rất hối tiếc cho cô họ Vương, tuổi còn trẻ, vừa tốt nghiệp đại học, lại xuất ngoại tiếp tục sự học, điều đó thật khó mong được. Kết quả lại bi thảm, và uổng công phu học tập gần hai mươi năm trời.

Tố Tố như lưu tâm đến vấn đề, hỏi:

- Thưa bác, có thể cứu cô Vương thoát khỏi tử thần không?

- Đó là trách nhiệm của toàn y viện, Y sĩ Phú đang lưu lại đó để tìm cách chữa trị.

- Chúng tôi muốn gọi điện thoại để hỏi thăm được không bác?

- Khỏi cần, bác đã dặn họ, nếu có việc cần nên gọi điện thoại cho biết. Đã lâu rồi không có tin tức gì, chắc đã qua khỏi nguy hiểm.

Tố Tố thở phào nhẹ nhõm:

- À, được vậy thì hay quá.

Bân Bân chu mỏ tỏ vẻ không hài lòng:

- Ba nói đến chuyện chết chóc làm gì nghe sợ quá.

- Thôi, ba không nói đến nữa đâu, con sao gan như con tép.

Đến đây Phi mới an lòng. Sự tình đã qua giai đoạn lo âu, nhưng Bân Bân vẫn quấn quít theo lão Khưu nói:

- Con nào phải nhát gan, con chỉ sợ cho Tố Tố cô ta ăn uống quá ít, lại thêm những chuyện sợ hãi nữa...

Nhưng Tố Tố lại có ý nghĩ ngược lại:

- Không đâu, bác đừng lo điều đó, cháu tuy ăn uống ít oi, nhưng cháu thích nghe những chuyện lạ, bởi cháu có biết cô họ Vương đó. Nên cháu rất lo cho cô ấy.

Khưu viện trưởng cười ha hả nói:

- Được rồi, thôi không nên bàn đến vấn đề cô họ Vương nữa. Chiều nay chúng con đến đó thăm chơi.

Tố Tố cướp lời nói:

- Thưa bác, cháu không muốn đi, cháu muốn về nhà nghỉ ngơi cho khỏe, hôm nay cháu thấy đầu cổ hơi nặng, nên cháu không học bài.

Bân Bân nói:

- Còn mình với Phi thì đi thăm bạn bè.

Bà Khưu xen vào:

- Cũng được, con hãy thay má đem một vài món đồ tặng cho người quen nhé.

- Phiền lắm má à!

Bà Hùng nắm tay con gái đứng dậy nói:

- Thôi mình cáo từ ra về, khuấy rối mấy tiếng đồng hồ cũng đủ rồi, lại còn tặng cho đồ đạc nữa.

Lão Khưu bảo tài xế Trương lái xe đưa khách, Phi và Bân Bân cũng đứng lên tiễn khách ra cửa. Phi thấy không khí chẳng mấy gì vui vẻ, nên chàng không nói điều gì khác.

Chàng thường nói, mỗi người có mỗi cá tính khác nhau, chàng đem so sánh giữa Bân Bân và Tố Tố, chàng chú ý phân tách cá tính của hai người. Tánh tình của Bân Bân vui vẻ trẻ trung, dễ yêu cũng hay giận. Nếu dùng nước để thí dụ với phái nữ thì tánh của Bân Bân bình thản như dòng nước trôi xuôi. Khi thuyền thả trôi trên giòng nước đó thì không thấy lo ngại gì chuyện viễn dụ Nhưng khi giông tố nổi lên, thì con sông bình thản ấy rất dễ nổi lên những cơn sóng bạo mà nhận chìm thuyền. Nếu thuận theo ý nàng thì rất dễ trở thành bạn thiết, ngược lại thì khó lường hậu quả.

Tố Tố thì luôn luôn sử dụng tình cảm nặng hơn lý trí, đầu óc chứa nhiều ảo tưởng hơn là hiện thực. Nàng giống như một con suối nhỏ, hai bên bờ suối ấy đủ cả rặng liễu, luống hoa, non xanh và mây trời bao bọc. Phong cảnh thật đẹp mắt. Suối nhỏ ấy không thể chứa những con thuyền cũng như không nổi cơn sóng bạo để nhận chìm thuyền. Tâm trí nàng là những thi sĩ, họa sĩ. Nét đẹp trong lòng và bên ngoài ăn khớp nhau, nhưng tình cảm của nàng rất yếu đuối, dễ bị ngoại vật khuấy động. Như nước trong khe suối nhỏ, nước rất trong sạch, nhưng cũng mau cạn.

Thượng đế đã sanh ra cá tánh của hai nàng không giống nhau, nếu xẩy ra một ngoại cảnh gì thì hai cá tánh rất dễ xung đột. Hôm đó hai người tuy không nói điều gì trái ý để gây xung đột nhau, nhưng ý kiến không hề đi đôi nhau.

Sau khi mẹ con Tố Tố đã lên xe, Bân Bân và Phi trở vào nhà, nàng quay sang hỏi Phi:

- Anh Phi, anh có biết cô họ Vương vì sao mà tự sát không?

Phi sững sờ giây lát, chàng không muốn bàn đến vấn đề này nữa, nên trả lời đẩy đưa:

- Trên đường về, tôi chỉ nghe bác nói lại, chớ không hiểu rằng cho lắm, em muốn biết rõ thì nên hỏi bác.

- Anh không vì cô ấy mà lo lắng cho bịnh của cô ta sao?

- Không, anh đang lo cho một bịnh nhân khác, trên đường về mới nghe bác nói lại thôi.

Nàng tỏ vẻ giận dỗi nguýt chàng:

- Báo hại người ta chờ gần chết vậy đó. Tôi lấy đồ mua tặng cho anh đây, nào, anh xem thử. Hy vọng anh thích những món em đã chọn.

Phi liếc sang tay nàng, vừa cười nói:

- Bân Bân, em mua món gì cho anh, nhất định anh thích món đó.

Nàng trợn mắt nhìn chàng:

- Già hàm, chưa xem thấy gì hết, sao biết em mua vật gì?

- Món gì anh cũng cần thiết hết, em từ xa mua về cho anh đủ làm anh vui thích lắm rồi.

Bân Bân nhéo tay chàng, làm cho Phi đau đớn kêu lên. Bà Khưu quay lại nhìn nàng hỏi:

- Bân Bân, con làm gì vậy?

Phi chỉ giàn hoa bên cạnh nói:

- Dạ, không có chi, cháu chỉ đụng giàn hoa nên sắp ngã.

- Giàn hoa này nên kêu thợ sửa lại mới được.

Bà Khưu vừa nói vừa nhìn lão. Khưu viện trưởng vừa cười vừa bông đùa:

- Phần tôi chăm sóc bịnh viện, phần bà thì chăm sóc gia đình chớ.

Phi nhìn Bân Bân nói:

- Ít hôm nữa tôi sẽ về sửa lại giàn hoa này.

Bân Bân giận cũng không được, mà cười cũng chẳng ra lời, nàng chỉ "hứ" một tiếng. Tiếp theo lại đến nói nhỏ bên tai chàng:

- Anh dám!

- Dữ vậy, em không sợ anh sẽ méc với bác gái à?

Sắc mặt nàng vẫn hầm hầm, gằng giọng:

- Đố anh dám!

- Thôi, anh không dám, em làm dữ nên anh sợ quá rồi.

Bân Bân vừa bước vào cửa ngõ:

- Đừng nói xàm, hãy mau vào xem đồ của em mua, rồi chúng ta sẽ đi Đài Bắc.

Vợ chồng lão Khưu cũng vừa bước vào cửa, Phi đứng lại tại cửa ngõ nói:

- Những vật đó bất tất em phải mang theo, vì anh không còn ở nhà Tố Tố nữa, vài hôm nữa anh sẽ dọn về đây.

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Bân Bân từ trong phòng xách ra một xách tay, trong đó toàn là vật dụng nàng mua cho Phị Nào là đồ Âu Phục, áo lót, cà vạt, vớ, nút tay áo, viết máy và đồng hồ tay... Ngoài ra còn có máy chụp ảnh và máy thâu âm.

Trong lòng Phi cảm thấy không yên, chàng nghĩ, nếu nhận nhiều lễ vật thì phải gánh nặng trách nhiệm. Chàng nhìn trân Bân Bân, trong lúc Bân Bân chờ tiếp nhận lời chàng khen ngợi:

- Bân Bân, em mua chi nhiều quá vậy?

- Riêng em chỉ nhớ hai thứ mà anh ước ao, đó là máy chụp hình và máy thâu âm mà thôi.

- Còn các vật khác mua chi mà nhiều dữ vậy?

- Đó là của má mua cho anh.

Phi tỏ vẻ chống lại:

- Ngày lễ Noel năm qua, anh chỉ mua hai vật rất đơn giản đến tặng cho bác và em thôi.

Bân Bân cười ngất, hôn vào má chàng nói:

- Ngốc ơi, anh hoi đâu mà tính toán kỹ lưỡng quá vậy? Nếu anh thấy quá nhiều, anh muốn trả ơn thì ngày nào đó anh mời má với em đi Đài Bắc du ngoạn là xong chuyện. Cuộc du ngoạn nầy chính anh mời được hôn?

Nàng đã nói thẳng như thế, chàng không biết trả lời thế nào, nên phải nói theo:

- Vậy thì mời ngày mai được không? Anh mời bác gái với em dùng cơm chiều, địa điểm do em chọn.

Nàng lắc đầu trả lời:

- Ngày mai thì hổng được rồi. Chiều mai má không rảnh, bận tiếp hai bà dì của em sang thăm, trong cuộc gặp gỡ này nhất định phải đánh bài, ít nhất là mười sáu chén. Điều tối cần là ngày mai anh có rảnh thì dắt em đi lánh nạn, em rất ngán cuộc tiếp xúc chuyện vãn của các bà ấy quá.

- Hôm nay chừng nào chúng ta đi?

- Đi bây giờ.

- Bác gái cần chúng ta mang lễ vật đến tặng khách nào?

- Đừng nghĩ đến điều đó, chúng ta cứ đi du ngoạn, đừng nghĩ đến việc làm tội vào nhà người khác.

Phi cười cười hỏi:

- Được rồi, em không thay y phục sao?

Bân Bân đứng trước tủ kính soi mình, hướng vào Phi nói:

- Mặc bộ y phục này không đẹp mắt anh sao?

Phi cũng cười theo nàng nói:

- Đẹp, khiến người ta phải say mê.

Nàng nhăn mặt làm dáng:

- Bộ đồ này em may nó trước khi rời Đông kinh, nghe nói khí hậu Đài Loan độ rày nóng bức, nên mặc nó cho mát.

Phi đặt tất cả lễ vật vào xách tay. Trong lúc Bân Bân ngồi xuống ghế trang điểm, trên cổ nàng đeo một xâu chuỗi hạt trai lớn, khiến cho nàng càng cao quý hơn. Nàng trang điểm xong, nói:

- Anh mang những tặng vật đó theo không?

- Anh cất lại đâu vào đấy. Anh nghĩ nên để lại nhà em...

- Nên mang máy chụp ảnh và máy thâu âm theo, anh không tính trên đường đi du ngoạn có chỗ dùng nó sao?

Đôi má Phi ửng đỏ vừa cười vừa nói:

- Kỹ thuật chụp hình của anh tệ lắm. Có lần anh đến nhà một người bạn hải quân, mượn một máy chụp hình, chụp hết một cuộn phim, em biết kết quả ra sao không?

- Nhất định là không mấy đẹp hả?

- Ảnh xấu thì còn khá hơn, đằng này khi rửa hình thì trên phim trắng xóa, không có hình ảnh gì cả.

Bân Bân cười nói:

- Đừng lo, chiếc máy ảnh này là máy tối tân hiện thời trên thị trường Nhật, khi thấy hình ảnh rõ thì chụp nó sẽ rõ.

- Thế thì chúng ta nên mang máy ảnh theo, bằng không, người khác sẽ chê mình là bọn nhà quê.

- Được rồi, còn máy thâu âm thì để trong xách tay của em.

Đôi bạn cùng ra đi, Mỹ Tử dọn dẹp xong từ nhà bếp lên, Bân Bân nghe tiếng nàng đi hỏi:

- Má tôi đâu?

- Bà ở trong phòng, không biết bà đang ngủ hay thức.

- Chờ giây lát em hãy nói lại với bà chúng tôi đã đi, ở y viện có mời đãi cơm chiều chúng tôi đã biết. Em tìm giùm lão Trương đem chìa khóa xe giao đây.

Mỹ Tử ứng tiếng và đi thẳng ra sau. Bân Bân kéo Phi đến ngoài cổng chánh, chân nàng mang đôi giày cao gót màu trắng, Phi nhỏ giọng hỏi:

- Có thể chiều nay bác trai dùng xe.

- Nếu ba cần xe thì gọi y viện họ mang xe đến cho ba.

Lão Trương lái xe từ trong nhà xe ra giao cho Phi, nói:

- SỚm mai nầy tôi chưa có đổ xăng thêm, nếu cậu đi xa thì phải đổ xăng thêm mới được.

Phi trông vào đồng hồ xăng, gật đầu nói:

- Chúng tôi, không đi xa, bận đi bận về đến Đài Bắc đủ mà. Nếu có thiếu tôi sẽ đổ thêm.

Lão Trương mở cửa xe cho nàng lên. Phi cũng lên xe, mở máy cho xe từ từ ra cửa. Bân Bân lấy ra một chiếc khăn lụa bao lên đầu tóc nói:

- Em phục lòng nhẫn nại của anh quá, hơi đâu mà nói chuyện lăng xăng với họ.

- Ông ấy có lòng tốt với mình, mình phải đối xử đẹp lại chớ.

Bân Bân trề môi cãi lại:

- Lão già là đồ quỉ, lão sợ mình đi xa, nên không đổ xăng nhớt trước. Vậy mà anh còn nói lão ta là tốt bụng được à?

- Dầu cho ý ông ấy có vậy chăng nữa, cũng là lẽ phải của lão, bởi xe do lão giữ gìn, nếu rủi có hư hại thì lão phải khổ cực chớ.

- Xe rủi có hư lại càng hay, xe đem vô ga ra sửa thì lão được nghỉ, lão nghỉ mấy ngày thì cũng lãnh lương sòng phẳng.

Phi vẫn cười cười không hề nói thêm gì nữa. Chàng có cảm giác Bân Bân là con nhà triệu phú, nên tâm tánh rất khinh thường kẻ dưới, nhất là Mỹ Tử rất sợ nàng, lão Trương cũng thế, nàng xem là một hạng người dưới, bảo vâng gọi dạ. Thực ra, chàng biết lão Trương rất trung thành với Khưu viện trưởng, mọi việc gì cũng lo giữ gìn cho chủ nhân

Nhưng, chàng biết rằng không thể nào sửa tâm tánh nàng cho được. Nàng tự tin ý nàng là đúng. Không ai nói cho nàng nghe. Do đó, chàng không muốn gây cho nàng cái phản cảm, từ từ sửa đổi nàng sẽ có ấn tượng tốt với mọi người.

Bân Bân ngáp dài một tiếng, bền ngồi xích lại chàng, nghiêng đầu qua dựa vào vai chàng. Phi hỏi:

- Mỏi mệt hả?

Nàng cười cười nói:

- Không, ngồi như vậy khỏe khoắn chút thôi.

Phi không dám tiến xa hơn nữa, đôi tay chàng vẫn giữ tay lái, cho xe chạy khoảng 40 cây số giờ. Nàng liếc sang chàng:

- Anh lái xe như thế thật ổn.

- Dám nào khinh suất, vạn nhất gây cho vị thiên kim tiểu thư nhà họ Khưu điều gì thì trách nhiệm đâu phải nhẹ nhàng.

Bân Bân thuận tay thọt nhột chàng, Phi phát cười lên. Nàng nói:

- Anh nên cho xe chạy nhanh một chút nữa đi.

- Anh không muốn cho cảnh sát họ làm phiền.

Bân Bân bỗng nhiên cười ngất lên:

- Ờ, em nghe một viên cảnh sát lưu thông nói chuyện rất đáng buồn cười.

- Sao? Nói nghe đi.

- Có một đôi bạn cùng du ngoạn, họ chạy xe cũng như mình hiện giờ, nhưng có khác hơn là, chàng ta một tay cầm tay lái, một tay ôm lấy cô gái.

- Đúng vậy, nghe nói bên Mỹ đôi bạn đi du ngoạn, họ lái xe kiểu đó là thường.

- Nhưng, cảnh sát giao thông phát hiện ra bèn chận họ lại. Viên cảnh sát chỉ vào tay lái hỏi: Tại sao không dùng hai tay?

- Thế rồi, chàng ta trả lời thế nào? Như vậy là đã vi phạm luật lệ lưu thông mà.

Bân Bân vẫn cười nói:

- Ờ, người đó nói: đa tạ lòng tốt của lão huynh, nhưng tôi không thể dùng hai tay để ôm nàng, buộc lòng phải dùng một tay mà lái xe.

Phi cười ngất, chàng chắc đã nghe qua chuyện này, chàng hôn lên mái tóc nàng nói:

- Nếu chúng ta học theo chuyện đó, chắc chắn hồi sau sẽ lặng lẽ êm đềm lắm.

- Có lúc gây khó khăn cho người khác, cũng có lúc thích cho mình. Có một lần tại Nhật em lái xe chạy thật mau, cảnh sát huýt còi ngừng lại. Em lấy ra một ngàn đồng yen dúi vào tay anh ta, gây cho anh ta rối loạn khó xử trí.

- Rồi hắn nhận hối lộ cho em chạy luôn hả?

- Thừa lúc anh ta chưa biết xử trí ra sao, em vọt luôn.

- Chắc hắn mắng sau lưng em.

- Mặc hắn, miễn là em không nghe thì thôi.

Khi xe chạy ngang nhà Tố Tố, Phi bèn nhìn vào ngõ rẽ đó. Bân Bân lại tìm chuyện khác để nói:

- Có nên tìm rủ bạn gái của anh đi chơi không?

Phi cố làm bộ không biết hỏi:

- Rủ ai?

Nàng dùng ngón tay chỉ phía sau chàng:

- Tố Tố chớ còn ai, anh đừng làm bộ không biết.

Phi không muốn phân bua gì với nàng, chàng cười nói:

- Thôi, một bạn gái cũng đủ rồi.

- À, nghe nói bạn gái của anh nhiều lắm mà.

- Em yên chí đi, anh chưa bao giờ dám nghĩ đến, anh sợ gặp những vụ như tại giàn hoa ở nhà em quá đi.

Bân Bân trừng mắt nhìn chàng:

- Thôi đi, ai cần anh.

- Đương nhiên, em không màng đến anh rồi, nhưng giàn hoa nó thương hại cho anh chớ.

Bân Bân vừa cao hứng vừa đắc ý cười lớn, tiếng cười của nàng trong vút vang lại phía sau xe. Nàng nói:

- Đàn ông các anh rất đa tình, khi thấy là yêu ngay.

Phi nghĩ đến Phú, câu nói của anh ấy rất thích hợp cho việc vừa rồi. Chàng mỉm cười:

- Anh tin rằng, lời của em vừa rồi có điểm rất chính xác, phái nam là vậy đó, nhưng trừ anh ra.

- Anh muốn chỉ người bạn quí của anh là Hoàng Thiên Phú chứ gì?

Phi lập tức phủ nhận, chàng không muốn cho Bân Bân có ấn tượng xấu với Phú, chàng nói:

- Anh ám chỉ số đông phái nam chớ không phải chỉ riêng người nào. Anh thấy phần lớn đàn ông đều đa tình, khi thấy gái là yêu ngay, nhưng trong đó cũng có người chỉ yêu một người mà thôi.

- Những người ấy không đáng sợ, chỉ đáng chán mà thôi.

- Người như thế nào gọi là đáng sợ?

Nàng dùng ngón tay xỉ lên vai chàng nói:

- Anh!

- Anh có gì gọi là đáng sợ?

Nàng lắc đầu nguầy nguậy nói:

- Hổng nói đâu.

Phi dùng má chàng kề sát lên mái tóc nàng. Cử động của chàng có dụng ý hẳn, lộ vẻ cho nàng biết rằng, chàng chỉ yêu duy nhất có nàng, chàng không có gì đáng sợ.

Câu nói của Bân Bân vừa rồi, khiến cho chàng nhớ lại Phú. Chàng không nghĩ đến cá nhân của Phú mà nghĩ đến lời Phú đã phê bình chàng.

Về hôn nhân chàng đang suy tính, chọn đối tượng kết hôn, chàng thấy mình chưa bao giờ có mối tình trọn vẹn, chàng có thể sẽ là một người chồng tốt trong sự sinh hoạt, nhưng về phương diện tinh thần, chàng khó có thể là một người chồng chung tình.

Phi cười Phú là gã si tình trong mộng tưởng. Chàng không bao giờ ghi những lời phê bình của Phú vào lòng. Lúc đầu chàng không tin lòng mình như vậy, nhưng đến bây giờ chàng cảm thấy lời của Phú có phần đúng.

Từ ngày Bân Bân về nước đến nay, chàng đối với nàng và ngược lại, nó đã quá sự dự tưởng của chàng, nhưng sao lúc nào cũng nhớ đến Tố Tố. Khi vắng Tố Tố thì trong đầu óc chàng hiện lên hình ảnh của nàng. Chàng thường đặt hai nàng lên trên cân lý trí mà đo lường.

Chiều hôm đó, họ đi du ngoạn chợ Đài Bắc rất vui vẻ. Chàng chụp một vài tấm hình cho nàng. Chàng thấy mọi người chú ý đến nàng, chàng cũng có đôi chút hãnh diện. Bữa tối đó, họ cùng ăn tại quán Tứ Xuyên, do nhân viên trong y viện đãi. Trong số chỉ có hai bàn, đông đủ y sĩ và y tá, nhưng Thiên Phú vắng mặt hôm ấy, vì Phú bận chăm sóc cô họ Vương. Sau khi tiệc tan, Phi cùng Bân Bân đi xem xi nê, sau đó còn đến một vũ trường cùng khiêu vũ.

Khi xe chàng chạy ngang Trung Sơn Bắc Lộ, chàng nhìn thấy chiếc xe du lịch mà xanh đậm của Hùng xưởng trưởng đang chạy vào Trùnh Khánh Bắc Lộ, chàng thấy rõ, chính Hùng xưởng trưởng cầm tay lái, ngồi bên ông ta là một phụ nữ trẻ tuổi. Người thiếu phụ ấy dùng chiếc khăn lụa choàng trên đầu, nên chàng nhìn không được rõ.

Cuộc đi âm thầm như vậy, khiến cho Phi tin lời nói của Phú là thật về vấn đề lão Hùng có mối tình nào đó. Chàng không thể đem chuyện này mà nói lại cho Bân Bân biết. Chàng cho rằng điều này không lấy gì làm quan trọng, chỉ trừ khi trong gia đình của lão Hùng có chuyện rầy rà xáo trộn, ngoài ra không có gì đáng kể. Nếu rủi chàng nhìn lầm, mà nói ra, nó sẽ biến thành chuyện không tốt đối với chàng.

Nhưng chàng thấy bức rức không yên. Nếu Khưu viện trưởng vì việc Vương Cách đánh lão Hùng mà trách chàng, thì chàng phải tìm ra sự thật. Hiện giờ thì chuyện ấy đã qua rồi, chàng cũng không mấy thắc mắc. Tuy nhiên lấy lòng công bình mà nói. Nếu làm ồn lên thì nhất định có lợi cho Vương Cách. Nhưng, không vì vấn đề này mà làm mất sự hứng thú về chuyện đi khiêu vũ của Bân Bân, bởi nàng rất thích tổng hội ca vũ, và say mê giọng hát của một nữ ca sĩ ở đó. Đối với khiêu vũ, Phi nhẩy rất có nét. Không phải là loại nhẩy tân kỳ mà là một loại vũ dân tộc ở biên cương, trong những động tác thô bạo, nó còn bộc lộ ra nhiều nét tình cảm. Thêm vào đó, loại trống nhạc, tiếng cồng đinh tai, bên ánh lửa bập bùng, dìu dắt khán giả đi vào một địa phương xa xăm và mờ ảo.

Từ dạ vũ tổng hội, chàng và nàng về đến nhà đã một giờ khuya. Mỹ Tử ra mở cửa, cô ta cho biết, sòng bài của bà Khưu cũng vừa kết thúc, nên bà đã ngủ rồi. Sợ Phi về trễ không thể đi đâu được, nên cô ta đã sửa soạn giường ngủ chu đáo.

Sau khi Bân Bân nghe xong, bèn hướng sang Phi nói:

- Khuya rồi, anh không thể về nhà Tố Tố mà làm rộn người ta, nên ở đây nghỉ luôn đến sáng sẽ hay.

Phi suy nghĩ giây lát, chàng biết rằng về trễ không mấy hay cho lắm, chàng tính về y viện để nghỉ. Hiện giờ đã chuẩn bị chỗ nghỉ rồi, nếu chàng về y viện thì sẽ làm phật lòng cho người nhà. Bất cứ ở đâu, cũng phải về sớm, vì sáng mai Khưu viện trưởng sẽ dùng xe sớm.

Sau cùng, chàng gật đầu đồng ý. Bân Bân dắt chàng đến giường ngủ tại thư phòng, đầy đủ gối mềm nệm, Phi khẽ nói:

- Đừng nghĩ gì đến anh nữa, ở đây khí trời rất mát, ngủ thế này rất êm.

Nàng nũng nịu bên chàng nói:

- Em chưa hề săn sóc ai, nhưng ở đây em hy vọng anh sớm quên hình bóng của tố Tố.

Phi trợn mắt nhìn nàng. Nhưng chạm phải đôi mắt tình tứ dịu hiền của nàng, quả tim của chàng đập lên rộn rã, chàng dùng một bàn tay ôm ngang lưng nàng khẽ nói:

- Nếu em ân cần đến anh, nên nhường phòng em cho anh nghỉ một đêm thì hay quá.

Nàng nhìn chàng nhăn mặt làm dáng, đưa ngón tay vẽ lên mặt chàng một chữ xấu. Nhân cơ hội, chàng ôm nàng vào lòng hôn một cái thật nồng thắm.

Mỹ Tử bưng trà đến gõ cửa, khiến cho hai người phải rời nhau. Cô ta cũng mang áo ngủ của lão Khưu cho chàng mặc, đồng thời mời chàng đi tắm. Bân Bân đưa tay giã biệt, cũng theo Mỹ Tử đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Từ ngày Bân Bân về nước, luôn ba hôm nàng và Phi cùng gần gũi liên tiếp. Phi tuy phải đáp ứng lời yêu cầu của hai mẹ con bà Khưu, nhưng trong lòng chàng không mấy yên.

Qua ngày thứ ba, tình cảm của Tố Tố rất xáo trộn, cả ngày nàng đóng chặt cửa lại chẳng tiếp xúc với ai bên ngoài. Không ai biết nàng viết thư hay là đọc sách?

Nàng không hề hỏi thăm Phi trong hai ngày qua đi đâu, cũng không hỏi thăm chàng mỗi đêm ngủ tại nhà Bân Bân hay ở đâu. Nhưng Phi trông thấy lúc nàng học bài, dáng điệu rất lạc lỏng không tập trung vào bài vở.

Phi không biết tính sao, cũng không biết dựa vào đâu mà giải thích, sự thật cũng không thấy nàng phản ứng gì, nàng vẫn biết mấy hôm nay, Phi cùng Bân Bân như gắn liền nhau. Phi cũng không hiểu vì sao mà lòng chàng đối với nàng cảm thấy không yên? Vì sao trước mặt nàng chàng không muốn đề cập đến Bân Bân?

Vấn đề đó là do căn bệnh thần kinh của nàng hay là nguyên nhân nào khác?

Chàng giấu kín sự bất an trong lòng, không muốn nói ra cho ai biết. Chàng hy vọng Cao Gia Toàn sớm thu xếp công việc Trương Lập Dân cho ổn thỏa, nói rõ sự tình cho Tố Tố biết. Thế là, chàng yên lòng trở về y viện để làm việc như thường lệ.

Nhưng điều đó chỉ riêng chàng tính vậy thôi.

Chiều hôm đó, chiếc xe của Khưu viện trưởng đến đậu trước cửa một quán rượu tại Diên Bình Bắc Lộ. Người hầu bàn mặc áo trắng bước ra mở cửa xe cho viện trưởng. Lão Khưu miệng ngậm ống bíp, dặn lão Trương:

- Chú Trương, chú hãy tìm một nơi yên ổn mà đậu xe, đi xem xi-nê chơi đi, đến mười một giờ trở lại đây rước tôi.

Lão Trương không quay đầu lại đáp:

- Vâng lời viện trưởng.

Khưu viện trưởng xuống xe, người hầu bàn vừa dẫn đường vừa nói:

- Thưa viện trưởng, Hùng xưởng trưởng ở phòng số 205 chờ ông.

Lão Khưu cười cười nói:

- Được rồi!

Tiếng cụng ly, tiếng ca hát, những tiếng nhỏ to hòa lẫn với sự náo nhiệt dưới ánh đèn hồng chớp nhoáng mờ ảo, từ trên lầu vang xuống. Lão Khưu dò từng bước theo nấc thang lầu lót thảm đỏ để đi lên.

Cạnh thang lầu là hồ phun nước, đèn đủ màu từ dưới hồ rọi lên vườn hoa, biến thành muôn màu muôn sắc, những giọt nước chói rọi như những hạt ngọc, trông rất đẹp mắt.

Người hầu bàn dắt Khưu viện trưởng đến phòng số 205 rồi trịnh trọng nói lớn:

- Có Khưu viện trưởng đến!

Trong phòng tiếng vỗ tay vang dậy hòa lẫn với tiếng hoan nghinh. Có người nói lớn:

- Lão Vượng làm gì đến trễ vậy, phải phạt ba ly!

Khưu Đông Vượng chào hỏi những người chung quanh bàn. Trong bàn có tất cả năm người khách, Hùng xưởng trưởng làm chủ tọa, viên quản lý của Kiến thành Hóa công ty ngồi cạnh bên. Trên bàn trừ một vị khách từ Hương Cảng mới về, ngoài ra đều là người quen của Khưu viện trưởng, có bảy, tám cô chiêu đãi viên hướng vào lão Khưu mà chào hỏi. Khưu viện trưởng vừa ngồi vào bàn tiệc, vừa cười nói:

- Đáng phạt, đáng phạt tội tôi đến trễ.

Ông ta nói rồi, bèn nâng ly uống cạn. Họ mỗi người đều rót mỗi ly để tỏ tình với viện trưởng. Sau khi lão Khưu cạn ly bèn châu mày nói:

- Whuýt ky dữ quá.

Lão Hùng cũng uống cạn ly và để xuống nói:

- Mình đãi khách từ xa mới về, phải dùng thứ dữ coi mới được chớ. Anh Đông Vượng, phải ăn gì, rồi sẽ uống.

Ngồi cạnh bên lão Khưu một cô chiêu đãi, đầu chải tóc cao, đưa đũa gắp một miếng thịt gà miệng mỉm cười mời Khưu viện trưởng. Lão Khưu nhai miếng thịt và sờ mặt cô ta:

- Diễm hồng, mấy hôm rồi không gặp, hôm nay trông đẹp ghê.

Cô chiêu đãi nhìn lão nở nụ cười say đắm, dựa vào người lão nũng nịu:

- Khưu viện trưởng hôm nay trẻ quá.

Lão Khưu cười ha hả nói:

- Mình trẻ? Con của mình còn lớn hơn Diễm Hồng.

Lão Hùng ngồi cạnh một chiêu đãi viên, cô ta đánh lửa châm thuốc cho lão. Sau đó Lão Hùng hướng sang lão Khưu nói:

- Anh Đông Vượng, anh còn quên nói lý do nào đến trễ?

Lão Khưu mỉm cười nói:

- Anh Kiến Phương, lý do của tôi với lý do của quý vị hiện diện nơi đây không khác nhau mấy. Tất cả chúng ta đều mất tự do phần nào.

Hùng Kiến Phương cười cười nói:

- Phải rồi, viện trưởng phu nhân vừa về đến.

- Điều đó chẳng quan trọng gì, bởi hôm nay tại nhà của đệ có khách, sau khi làm việc về nhà còn phải tiếp khách, chờ khách tan tiệc, nên đến đây hơi trễ.

Hùng Kiến Phương nhìn vào thức ăn trên đã đầy đủ, lão cất cao ly rượu lên, hướng vào mọi người nói:

- Thôi, chúng ta quên tất cả. Nào, hãy cạn ly.

Mỗi người đều nâng ly cạn, cạnh bên mỗi vị khách đều có một cô nữ chiêu đãi châm rượu và gắp thức ăn.

Khưu Đông Vượng nhìn Hùng Kiến Phương nói:

- Kiến Phương, tôi có ý định mời anh trước, kết quả lại được anh mời.

- Đừng lo, mình còn nhiều cơ hội, hôm nay có dịp may được Đổng sự trưởng từ Hương Cảng đến đây, nên mình mới hân hạnh được làm chủ đãi khách đấy chớ.

Người khách từ Hương Cảng mới đến, ông ta không mấy rành tiếng Quảng Đông:

- Thật ra, anh em chúng ta hôm nay được gặp nhau nơi đây, đệ lấy làm vinh hạnh!

Khưu Đông Vượng đã được nghe Hùng Kiến Phương giới thiệu người khách trong điện thoại Tạ Đổng sự trưởng là vị khai thác một xưởng hóa học lớn tại Hương Cảng, ông ta có ý về nước để xem những xưởng hóa học có triển vọng để bỏ vốn vào đầu tự Hùng Kiến Phương đã biết văn phòng đại diện của ông ta tại Đài Bắc, nên chiều nay dắt ông ta đi xem xét toàn bộ cơ xưởng của lão tối lại mời lão dùng cơm tại nhà hàng.

Khưu Đông Vượng biết vậy bèn khơi chuyện:

- Nhân dịp, chiều mai kính thỉnh quý vị có mặt nơi đây, đến chung vui với tôi một tiệc mọn do tôi được hân hạnh làm chủ.

Tạ Đổng sự trưởng khách sáo tạ Ơn vài câu, sau cùng vẫn đáp ứng lời mời của lão Khưu. Đồng thời lão gọi hầu bàn đến sắp đặt phòng khách cho ngày mai và cùng viết thiệp mời trao luôn cho mọi người.

Xong đâu đấy, Hùng Kiến Phương nâng ly hướng vào Khưu Đông Vượng nhỏ giọng:

- Cám ơn hiền huynh!

Lão Khưu cũng nâng ly lên cao hỏi:

- Cám ơn chuyện gì? Chính tôi còn thiếu anh một chầu mà.

- Đó là việc ngoài vấn đề, anh thiếu nàng một chầu thì phải hơn.

Lão Hùng vừa nói vừa xô nhẹ người hầu rượu cạnh bên lão Khưu. Lão Khưu phải bận rộn một lúc sau, lão chưa hay bên cạnh lão Hùng đã thay đổi cô chiêu đãi khác. Cô chiêu đãi này rất xinh đẹp, tóc uốn ngắn, trên gương mặt chỉ trang điểm phớt qua một làn phấn mỏng, trông rất dễ cảm. Nàng hướng mắt nhìn lão Khưu, vừa mỉm cười vừa chào hỏi:

- Kính chào Khưu viện trưởng.

Lão Khưu ngẩn ngơ giây lát bèn gọi:

- Kìa, Mỹ Mỹ, cô đến đây hồi nào vậy?

- Dạ tôi vừa đến trong lúc ông bận rộn, nên không dám quấy rầy.

- Mỹ Mỹ, cũng vì cô mà anh Kiến Phương phải chịu đôi phần khó khăn, cô nên thường gần gũi anh ấy để an ủi phần nào.

Mỹ Mỹ nở nụ cười lạnh lùng:

- Tôi đã nghe ảnh nói lại hồi chiều.

Lão Khưu mở to đôi mắt nhìn lão Hùng:

- Hôm qua dường như anh bận việc lắm mà? Anh cho cô Mỹ Mỹ hay chuyện xẩy ra hồi nào vậy?

Lão Hùng choàng tay vào cổ Mỹ Mỹ cười cười đáp:

- Anh không nghe Mỹ Mỹ nói, chúng tôi gặp nhau hồi tối qua đó sao? Bởi ban đêm tôi không thể ở lại xưởng.

Lão Khưu cười lớn:

- Hèn chi có vị tướng nào đó đã nói: " Bình sanh đệ nhất quan tâm sự, bán thị giang san bán mỹ nhân" (Đời người có chuyện quan tâm vào bậc nhất trong điều độc nhất đó phân nửa là giang san, còn phân nửa là người đẹp). Có lẽ hai câu này dành tặng cho anh.

- Hay quá, hai câu thi ý đã hay, mà lời cũng đúng.

- Anh hại tôi quá, tôi phải làm sao xử sự với hắn đây?

Lão Hùng nghe nói đương nhiên lão biết Khưu viện trưởng dùng chữ hắn đó là ám chỉ Vương Cách. Lão rất lo lắng:

- Hiện giờ anh tính thế nào đây?

- Tôi đã giao hắn cho Hoàng Thiên Phú, vì mình phải tôn trọng ý kiến của các y sĩ cộng sự. Nhưng tôi đã chỉ thị: phải trị bịnh cho hắn bằng cách để hắn vào những căn phòng có vách tường chắc chắn bốn phía.

Hùng xưởng trưởng hỏi lại:

- Anh biết chắc họ làm theo ý anh không?

Lão Khưu lắc đầu nói:

- Điều đó không mấy quan trọng, điều cần thiết là chúng ta phải giải quyết một vấn đề quan trọng không nên kéo dài thời gian.

Mỹ Mỹ vừa nghe hai bên đối thoại, vừa lộ vẻ sợ hãi:

- Tôi sợ quá đi!

Lão Hùng vừa cười vừa tìm lời an ủi:

- Cô sợ gì? Có lẽ cô sợ hắn trốn ra mà hại cô sao? Cô yên lòng đi, không hề xẩy ra việc đó đâu.

Lão Khưu cảnh tỉnh lão Hùng:

- Chúng ta để khi tiệc tan rồi sẽ bàn tiếp vấn đề này, đừng để khách có cảm tưởng mình lạnh nhạt với họ.

Lão Hùng nghe nói như nhớ lại, bèn nâng ly lên mời khách, trong khi đó có hai cô gái từ ngoài đi vào. Tuổi cả hai chưa quá hai mươi, ăn mặc sạch sẽ dễ coi. Một cô với chiếc đàn phong cầm, cô kia với chiếc đàn tỳ bà họ cùng hướng vào khách mà chào.

Lão Hùng gọi hai nàng:

- Hãy hát lên vài khúc đi. Tạ Đổng sự trưởng là một thượng khách lưu từ Hương Cảng mới đến, hai cô biểu diễn những khúc hát yêu đời trong hoan lạc để đặc biệt kính tặng vị khách phương xa đi.

Hai cô vừa ngồi xuống vừa mỉm cười, hát lên một điệu hát "hoàng mai khúc". Hát xong, thực khách đồng hoan nghinh nhiệt liệt. Tiếp theo đó, nàng lại hát lên ca khúc lưu hành. Trong số thực khách có người hát nho nhỏ theo miệng của hai nàng.

Tiệc mãn, người tan, Khưu Đông Vượng còn lưu lại tại phòng của Hùng Kiến Phương và Mỹ Mỹ để cùng nghiên cứu cách đối phó với Vương Cách. Riêng Mỹ Mỹ vô cùng lo sợ, nàng sợ Vương Cách sẩy ra sẽ đánh đập và giết nàng.

Hùng Kiến Phương cũng rất lo lắng, lão sợ Vương Cách thoát khỏi bệnh viện, bất cứ lúc nào hắn sẽ đánh ông ta, nếu chuyện xẩy ra thì thân thế và gia đình của ông sẽ bị ảnh hưởng rất lớn. Điều cần yếu là ông ta và Mỹ Mỹ khó mà tiếp tục ăn ở công khai như hiện giờ nữa.

Riêng ý lão Khưu thì khác, lão biết quá rõ một đoạn công án, tuy lão phải đứng về phía lão Hùng và Mỹ Mỹ, nhưng trong lòng không nghĩ giản dị như thế, vì lão là y sĩ, phần lớn trách nhiệm phải gánh nặng nề hơn.

Lão Khưu biết Vương Cách cũng có bịnh mất bình thường, hắn đã liệng đá vào xe hơi, đánh người, chỉ vì hắn không có cơ hội để giải tỏa nỗi lòng cho mình được, nên trút tất cả sự phẫn uất lên đầu những người vô tội. Nhưng, nhìn vào sự phản ứng gần nhất của hắn, những điều giận hờn vô lý không còn nữa, mà hắn chỉ tập trung sự giận dữ vào Hùng Kiến Phương mà thôi. Dùng ân oán của cá nhân mà giam người vào bịnh viện thì trách nhiệm do nơi viện trưởng phải gánh chịu không nhỏ.

Hùng Kiến Phương biết Mỹ Mỹ hồi ba năm về trước, lúc đó, nàng đang là một cô gái hầu rượu trong một quán nhỏ, tên nghệ thuật là Tiểu Mỹ. Hoàn cảnh của Tiểu Mỹ vô cùng khổ sở, nàng có bà mẹ đôi mắt mù, một cô em gái đang học cấp sơ trung, một đứa em trai út mang bịnh bại xụi. Cha nàng là một gã lưu manh, can án giết người nên đã bị ngồi tù. Tất cả sự sống của gia đình đều qui vào cho cô gái mười tám tuổi phải gánh chịu.

Từ khi lão Hùng biết được cô ta, cái điều rất tức cười là lão nhận cô ta làm con nuôi, sau đó lão biết được hoàn cảnh bi đát của Tiểu Mỹ bèn động tánh anh hùng hết lòng giúp đỡ, không đồng ý cho Tiểu Mỹ làm chiêu đãi viên nữa. Lão cho Tiểu Mỹ một số tiền và đem nàng vào làm việc trong xưởng của ông. Tuy trình độ học vấn của nàng vừa qua lớp sơ trung, nhưng nàng rất thông minh, nàng cố gắng học hỏi để cầu tiến. Trong xưởng ai nấy đều thương mến nàng.

Không bao lâu sau Vương Cách được biết nàng, trong khi hắn chưa biết lão Hùng đã lưu ý nàng trước. Từ đó Vương Cách tha thiết yêu nàng, nhưng nàng không hề yêu Vương Cách, tuy vậy, nàng cũng tùy thời mà xử thế, không muốn làm mất lòng Vương Cách, có lúc cũng nhận lời đi xem xi nê, hoặc dùng cơm với Vương Cách. Do đó, Vương Cách tin tưởng rằng, nàng đã yêu mình.

Có một lần, đứa em nhỏ của Tiểu Mỹ té gẫy một chân, phải vào bịnh viện điều trị. Nhằm lúc nàng không có tiền để lo thang thuốc cho em, nên ngồi tại nhà mà than khóc một mình. Vương Cách tìm gặp nàng, bèn hỏi rõ nguyên nhân. Nàng không chịu nói cho hắn biết, bởi nàng tin rằng nói cho hắn biết thì hắn cũng không giúp đỡ được gì, nếu hắn nghe được chắc chắn sẽ vay hỏi mà giúp nàng, chừng đó sẽ gây cho nàng khó xử thêm, vì nàng chẳng yêu hắn.

Vương Cách quá thất vọng, bèn tìm một quán nhỏ để dùng rượu giải sầu, gặp phải một người công nhân bị Hùng Kiến Phương sa thải, người này tìm cách chọc giận Vương Cách để trả thù cho hắn, hắn cố ý thêm mắm dặm muối: Con nhỏ Tiểu Mỹ nó bị lão Hùng xưởng trưởng dụ dỗ, nên đã mang thai với lão, nó bực tức mà không biết làm sao nên không dám nói rõ với anh, nó chỉ than khóc một mình. Nghe qua, Vương Cách nổi xung thiên lên, thêm men rượu thấm vào cơ thể, anh ta như lửa chế thêm dầu, bèn tìm Hùng xưởng trưởng mà gây chuyện.

Thực ra ai cũng biết, lúc đầu lão Hùng đối với Tiểu Mỹ là một người lớn đối với lớp trẻ, nàng không hề thọ thai, đến bác sĩ khám nghiệm nàng vẫn là một cô gái nguyên trinh, do đó rất bất lợi cho sự náo loạn của Vương Cách. Lúc đầu, lão Hùng không hề biết vấn đề khốn khó của gia đình nàng, Tiểu Mỹ cũng chẳng muốn nhờ ơn lão quá nhiều, nên nàng không chịu hỏi lão, đến khi thấy rõ chân tướng, Vương Cách bị Ở tù, nàng không còn muốn làm việc trong xưởng nầy nữa. Lúc đó, lão phái người mang tiền đến bịnh viện để cho em của Tiểu Mỹ điều trị, đồng thời cũng cho nàng một món tiền để tìm nơi khác mà làm việc. Từ đó, lão với Tiểu Mỹ đã mất hẳn liên lạc với nhau.

Ít lâu sau, có một lần lão Khưu và lão Hùng đến uống rượu trong một nhà hàng, bỗng nhiên gặp lại người hầu rượu chính là Tiểu Mỹ, nàng rất nên xấu hổ. Lão Hùng hỏi rõ đầu đuôi, mới biết em của nàng còn đang trị bịnh tại y viện, mẹ nàng đã qua đời, em gái nàng đã thi đậu vào cao trung, tất cả đều cần tiền, nàng không có biện pháp nào hơn, lại được người giới thiệu vào làm chiêu đãi cho nhà hàng, tạm thời nàng nhận để giải quyết những vấn đề thắt ngặt.

Tại nhà hàng này vóc dáng nàng rất nổi, lấy danh hiệu là Mỹ Mỹ, lão Hùng trông thấy nàng bây giờ thật xinh đẹp, từ đó lão thường đến đây uống rượu, nàng đã đến tuổi trưởng thành, những nét nẩy nở của người con gái căng đầy nhựa sống, nên lòng lão đã nuôi ý nghĩ khác, nàng cũng nhớ ơn lão, nên đối xử với lão rất đặc biệt. Từ khi gặp lại nhau, Mỹ Mỹ đã chìu ý lão hiến thân nàng mà báo đáp ơn tri ngộ của lão Hùng. Lão Hùng sắm nhà cho nàng ở, thường đến nơi nàng làm việc mà uống rượu, có tiệc tùng bạn bè cũng rủ đến đây để đãi đằng, nên mọi người đều biết Mỹ Mỹ là phòng lẻ của lão.

Lão Khưu cũng hết lòng giúp đỡ và che chở cho bạn, nhưng hôm nay tình trạng có phần thay đổi, không thể nhốt Vương Cách vào phòng riêng mà trị bịnh, cũng không thể dùng bàn tay của lão mà che tất cả tai mắt thiên hạ để giúp bạn hơn nữa, nhất là đạo đức của một vị y sĩ, không được phép làm những chuyện mờ ám, nhóm y sĩ dưới tay phản đối lão.

Do đó, họ tính toán rất lâu, nhưng không tìm ra biện pháp nào cho ổn thỏa. Lão Hùng không thể xa Mỹ Mỹ bởi lão đã yêu nàng. Mỹ Mỹ cũng khó mà xa lão Hùng, nhất là vấn đề sinh kế mà lão đã giúp cho gia đình nàng. Nàng chỉ còn hy vọng lão Hùng nên rời nàng trong một thời gian để tránh tai họa do Vương Cách gây ra.

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Đó là việc riêng của hai lão, lúc ấy Phi và Bân Bân cùng Phú hẹn ước với một bạn gái họ Lại, bốn người đến Trung Ương tửu quán dùng cơm tối, tiệc tan họ cùng khiêu vũ, nghe nhạc, xem biểu diễn nghệ thuật.

Thiên Phú luôn luôn vui tính, chàng nói chuyện và cử chỉ rất hoạt bát, có lúc chàng trào lộng, châm biếm gây cho bè bạn đều cười rộ lên, Phú có cá tính riêng biệt, bất cứ những cô gái phong trần, như vũ nữ, gái chiêu đãi, Phú đối xử với họ vô cùng lễ độ, trái lại, đối với những tiểu thơ sang trọng hay hàng quí phái chàng đối xử rất hời hợt.

Theo lý luận của Phú: các cô gái phong trần đã sẵn tánh tự ti, vì bị người khinh rẻ, bỗng nhiên được sự tôn trọng thì tinh thần họ vô cùng vui thích và cảm mến. Riêng bọn tiểu thơ đài các, hằng ngày được thiên hạ tôn trọng, nếu họ gặp người tỏ thái độ khinh thường, chẳng những họ không phiền hà, mà còn chú ý và cảm thấy thú vị nữa là khác.

Bốn người ngồi ở chiếc bàn nơi góc sàn nhảy, nhìn những bước dồn dập và họ tranh nhau biểu diễn nghệ thuật trên sân khấu rất rõ. Họ cùng xem nhiều

tiết mục rất hứng thú. Đến mười giờ, bắt đầu đến tiết mục của vũ nữ người Mỹ biểu diễn một màn thoát y vũ, bỗng nhiên trên màn nhung phía trái có nổi lên dòng chữ: "Lê tiên sinh ở Đạm Thủy có điện thoại".

Người phát hiện ra dòng chữ này trước tiên là Bân Bân, nàng kéo tay Phi nói:

- Anh Phi, có lẽ điện thoại của anh cũng không chừng?

Phi hơi ngạc nhiên, giờ này còn ai gọi điện thoại cho mình? Ai lại biết nơi mình du ngoạn? Chàng lắc đầu nói:

- Không biết phải điện thoại của anh hay không?

Phú trấn tĩnh Phi:

- Đâu Phi đến đó thử xem, có lẽ y viện có chuyện cần gọi mình chưa biết chừng?

Phi gật đầu tỏ vẻ đồng ý:

- Tôi nghĩ không ai biết giờ này mình đi du ngoạn tại đây, nhưng cũng nghe thử xem, nếu không phải cũng chẳng tốn công gì.

Chàng nói xong, bèn hỏi người hầu bàn để biết điện thoại nơi nào, sau đó chàng đi thẳng đến nơi có điện thoại. Quả nhiên cô y tá trực tại y viện điện thoại cho chàng:

- Tôi Lê Dịch Phi đây, tìm tôi có việc gì quan trọng không?

Giọng cô y tá trực rất khẩn cấp:

- Thưa Lê y sĩ, tại nhà của Hùng xưởng trưởng có chuyện cấp bách cần gặp ông, tôi gọi điện thoại đến nhà Khưu viện trưởng mới biết ông đi chơi tại Đài Bắc, tìm nhiều phòng ca vũ nhạc rồi mới gặp ông...

Phi có cảm giác, Tố Tố đã phát sanh ra chuyện gì rồi, chàng rất lo lắng. Chàng lại nhớ đến vấn đề cô họ Vương tự sát tại bịnh viện. Chàng hỏi nhanh:

- Cô có hỏi tìm tôi có chuyện gì không?

- Họ chỉ nói, khi tìm gặp ông sẽ điện thoại cho họ biết. Theo ý trong điện thoại, dường như cô Tố Tố đã xẩy ra việc gì đó.

- Được rồi, phiền cô gọi điện thoại cho nhà Tố Tố biết.

- Xin ông gọi thì tiện hơn tôi.

Phi quay số điện thoại viễn tín để gọi nhà Tố Tố. Người tiếp chuyện là bà Hùng, khi bà nghe đến tiếng Phi, bà tỏ vẻ khẩn cấp:

- Dịch Phi đó hả? Không biết Tố Tố đi đâu mà tìm không ra, chúng tôi gọi điện thoại hỏi thăm cậu đây...

Nghe đến đây, Phi hết lo Tố Tố tự sát, chàng hỏi:

- Thưa bác, đừng lo lắm, tôi sẽ đi tìm Tố Tố, xin bác cho biết cô Tố Tố ra đi từ lúc nào?

- Vào khoảng hơn sáu giờ, tôi sai A Kim gọi nó xuống lầu dùng cơm, A Kim nói, nó đi ra ngoài ngoạn cảnh. Đi tìm những nơi gần đây mà không gặp. Lão Vương cũng đi tìm, nhưng sau cùng hỏi một tiệm nước gần bên đường, họ nói thấy Tố Tố lên một chiếc xe taxi, chạy về hướng Đài Bắc.

- Rồi lão Vương có đi tìm tiếp không?

- Tôi có sai lão Vương chạy xe đi tìm, nhưng đến giờ chưa thấy về. Trước đây một tiếng đồng hồ, lão Vương có gọi điện thoại về, ông ta nói đã tìm các nơi quen thuộc cũng không gặp được Tố Tố. Ngặt một nỗi ba của nó cũng không có tại nhà...

- Xin bác chớ lo, cháu sẽ đi tìm ngay bây giờ, cháu tin rằng sẽ tìm được.

- Tôi cũng nghĩ như vậy, chỉ có cậu mới biết những nơi Tố Tố nó thích đến, xin phiền cậu lo giúp.

- Xin bác đừng lo lắm, nhất định cháu sẽ dắt Tố Tố về.

- Cám ơn cậu.

Phi buông điện thoại xuống, chàng cảm thấy lo lắng. Nếu Tố Tố một mình lái xe đi thì có mục phiêu của chiếc xe nên dễ nhìn. Đằng này nàng chỉ ra đi một mình lẫn trong hằng vạn người, biết nàng đi đâu? Muốn tìm ra nàng chẳng khác nào xuống biển mò kim?

Nhưng chàng không thể thối thoát được, bởi đã hứa đi tìm nàng, hơn nữa gia đình nàng chỉ hy vọng vào chàng.

Chàng trở lại bàn, ba người kia đều chú ý trông chàng.

Bân Bân nhìn chàng hỏi:

- Ai gọi điện thoại mà anh nói chuyện lâu dữ vậy?

Nghe nàng hỏi, Phi quyết định không nên nói thật cho mọi người biết, bởi bọn họ không thể giúp đỡ gì được chàng. Nếu chàng cùng bọn họ đi tìm, nếu gặp được Tố Tố chắc chắn nàng không vui lòng. Nhưng không nói rõ thì họ chẳng yên lòng, nghĩ thế nên chàng tìm cách nói dối cho họ yên tâm ở lại đây du ngoạn, sau đó chàng nhờ Phú đưa họ về, được như thế chàng mới yên lòng mà đi tìm Tố Tố, chàng nói:

- Tại y viện gọi đến, có việc cần tôi gấp.

- Việc gì mà gấp lắm vậy? Bây giờ chúng ta phải ra về sao?

Phú tiếp lời giải thích:

- Tại y viện thường xẩy ra chuyện này lắm.

- Thời gian gấp lắm, tôi phải đi liền, mấy người vẫn ở lại đây xem tiếp những tiết mục hay. Nếu tôi không trở lại kịp, phiền anh Phú đưa hai cô ra về.

- Được rồi.

Phú gật đầu đồng ý. Chẳng những chàng rất thích phục vụ hai nàng, mà cũng tuân theo lời Phi ngầm nhờ chàng.

Nhưng đột nhiên Bân Bân nói:

- Nếu vậy chúng ta cùng nhau về nè.

Phi không ngờ lại có biến chuyển như thế, chàng rất ăn năn việc nói dối của mình. Sự thực, nếu Phi đi rồi thì họ không còn thích thú gì mà ngồi lại đây để thưởng thức nữa.

Nhưng chàng nhờ Phú giải vây:

- Cô Bân Bân, còn sớm mà, những tiết mục hấp dẫn đến mười một giờ mới khởi diễn. Không mấy khi hai cô cùng xem, nên ngồi nán lại giây lát nữa đi.

Rốt cuộc Bân Bân phải đồng ý, Phi lại nói nhỏ vào tai nàng:

- Bân Bân, ngày mai anh sẽ nói rõ cho em nghe, bây giờ thì gấp lắm rồi, anh phải đi.

Chàng vội vã ra cửa nhà hàng, gió đêm nhẹ thổi, chàng cảm thấy lạnh. Phi gọi một chiếc taxi lại, tuy bước lên xe nhưng chưa quyết định phải đi đâu. Chàng đóng mạnh cửa xe, người tài xế hỏi chàng đi đâu, chàng như suy nghĩ, nhưng chưa suy nghĩ phải đi đâu, chỉ thuận miệng nói:

- Đi Bích Đàm!

Người tài xế nhìn vào kính chiếu hậu, đoạn nhấn ga cho xe chạy. Khi ngồi tề tĩnh, chàng nghĩ ra tại sao mình lại bảo xe chạy đi Bích Đàm? Giờ này Tố Tố đi Bích Đàm làm gì? Chàng nghĩ đến vấn đề cô họ Vương tự sát, nên không lạnh mà thấy run. Nếu Tố Tố đến Bích Đàm mà tự vận, bây giờ chàng đi đến đó cũng không còn kịp.

Khi Phi nói chuyện trong điện thoại với bà Hùng chàng quên hỏi bà, Tố Tố ra đi có viết thư để lại hay có vật gì khác lạ không? Nhưng, chàng nghĩ không nên hỏi điều đó, cũng như không nên gây cho bà Hùng lo sợ. Nếu gây cho bịnh tình của bà trở lại thì vô cùng nguy hiểm. Đã đi Bích Đàm thì cứ việc đến đó xem, ngoài nơi này ra chàng chưa biết phải tìm địa điểm thứ hai nào khác nữa.

Xe đến Tân Điếm, Phi bảo tài xế lái xe ra bờ sông, chàng xuống xe trả tiền cho tài xế. Không biết ông ta vì việc làm ăn hay là thấy đêm khuya có người đến Bích Đàm là nghi mưu toan tìm cái chết? Lão tài xế đếm tiền xong bèn hỏi:

- Tôi có thể neo xe đây chờ ông hay không?

- Cám ơn ông, không cần thiết lắm, sợ Ông chờ lâu.

Lão tài xế nói lại:

- Không sao đâu, tôi có thể chờ giây lát.

Phi trông vào sắc diện của ông ta thoáng thấy vẻ nghi ngờ, chàng cười cười nói:

- Tôi đến đây tìm một người bạn, phải đi đến Lạc Viên phía bên kia, nếu không gặp người bạn ấy thì lập tức trở về, nếu gặp thì chưa biết chừng nào mới về. Ông nên đi trước là tốt hơn.

Lão tài xế nhìn thần sắc của Phi đoán là không phải người định đi tìm cõi chết, ông ta tỏ vẻ yên tâm nói:

- Tôi chờ ông nửa giờ, nếu hơn nửa giờ ông chưa về, tôi sẽ đi.

- Được rồi, chúng ta tạm hẹn nhau như vậy.

Phi đi lần theo bờ đê đến Điếu Kiều. Nơi đây chàng có thể nhìn toàn cảnh trí của Bích Đàm. Cảnh về đêm, Bích Đàm mang một vẻ đẹp thần bí, trên sông mờ nhạt khói sương ẩn hiện dường như có một nàng tiên bay bay với chiếc áo trắng mỏng. Trên không những ánh sao thưa thớt. Trước các ánh sáng của đèn màu nên các ánh sao trở thành ánh sáng ảm đạm. Trên mặt nước lặng trang. Điếu Kiều chỉ còn vài người đi đi lại lại.

Phi đi một mình trong cô tịch, sự cô tịch của một tâm trạng bồi hồi khó yên. Nếu Tố Tố có đến thì nàng vẫn ngồi tại đây. Tìm không gặp nàng, không lẽ lại trở về, chàng phải đến Lạc Viên của Bích Đàm, và nơi phòng trà trên Đại Thạch Đỉnh thượng mà tìm nữa. Sau cùng, có thể hỏi thăm xem người vóc dáng như nàng có đến đây không? Chàng đi lên Điếu Kiều nhìn từng người qua lại. Trong lúc này hơn phân nửa du khách đều là người có đôi, họ cùng dắt tay nhau mà chuyện trò thân mật, dĩ nhiên trong số đó không có Tố Tố.

Qua khỏi Điếu Kiều, trước nhất, chàng đến phòng trà nằm trên một khối đá to mà xem thử. Nhưng, trong phòng trà thấy đều có đôi có bạn cả. Chỉ có bàn ngồi lẻ một người, nhưng người ấy lại là một gã đàn ông. Chàng thất vọng vừa muốn bỏ đi, nhưng sau cùng Phi nhìn vào một bàn trong góc, chàng bỗng nhiên muốn kêu lên. Bởi chàng nhìn thấy lưng của một thiếu nữ. Nàng ngồi quay lưng về phía chàng, mái tóc xõa dài theo đôi bờ vai, nàng mặc chiếc áo màu đỏ sậm. Chiếc lưng đã giống nàng, mà dáng điệu ngồi trầm tư cũng giống nàng.

Chàng không dám mạo muội, nếu đi vòng ra phía sau lưng nàng, đến kề bên, chàng mới xác định rõ chính là nàng. Nhưng Phi không muốn gây cho nàng giật mình, chàng nhè nhẹ ho lên một tiếng, sau đó bèn gọi khẽ:

- Tố Tố!

Nàng như giật mình quay đầu lại. Nhìn phớt qua thấy sắc thái của nàng rất lo âu, da mặt xanh mét đáng sợ. Nàng chẳng khác nào một con nai đang đứng trước đàn hổ đói, khi thấy Phi, nàng bèn đứng lên gọi lớn:

- Anh Phi!

Phi cười cười tỏ vẻ dịu dàng, không bộc lộ vẻ gì lo ngại. Chàng nắm đôi tay nàng, cảm thấy tay nàng lạnh như giá băng. Toàn thân nàng như phát run, chàng nhỏ giọng:

- Tố Tố, cô đến đây lâu lắm rồi hả?

- Lâu lắm rồi, em sợ quá rồi, sợ người đó...

Nàng dùng miệng hướng sang người đàn ông ngồi một mình mà Phi đã thấy trước kia. Nhưng, giữa lúc đó, chàng quay sang thấy người đàn ông ấy đứng dậy tính tiền vội vã bước ra. Dĩ nhiên, anh ta tưởng rằng Phi là bạn trai của nàng, nên không thể làm phiền nàng được nữa, bèn vội vã ra đi.

Phi ngồi xuống chiếc ghế mây cạnh nàng, hỏi:

- Anh ta đối xử không đẹp với cô hả?

- Chán chết đi anh ơi, anh ta đến tìm lời trêu ghẹo em mấy lần, em không dám ra đi, càng nhìn lên núi lại càng sợ hãi.

Phi vỗ vỗ trên lưng bàn tay nàng:

- Đừng lo nữa, bây giờ mọi chuyện đều qua rồi.

Trong lúc đó, người hầu bàn đến hỏi chàng dùng gì? Phi nhìn Tố Tố tỏ vẻ khuyên bảo:

- Khuya lắm rồi, chúng ta nên về là vừa.

Đôi mắt nàng lộ vẻ khẩn cầu, nàng nhỏ giọng:

- Em buồn quá đi, chúng ta nên ngồi lại đây giây lát?

Chàng gật đầu, hướng vào người hầu bàn gọi ly trà nóng, tiếp theo đó Phi cởi áo ngoài ra, choàng lên mình cho Tố Tố. Phi rất chú ý đến nét mặt xanh mét của nàng, ngoài vấn đề kinh hãi ra, nàng ngồi nơi đây quá lâu, khí trời lạnh lẽo, nàng mặc chiếc áo rất mỏng, nên dễ cảm nhiễm thương hàn.

Tố Tố đã yên tâm, tay nàng lần lần ấm cũng như da mặt nàng từ từ đỏ thắm lại. Tìm được nàng, Phi cũng yên tâm không còn lo lắng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Đêm càng về khuya Tố Tố chẳng khác nào một đứa trẻ, nàng dựa đầu vào vai Phi, nàng cảm thấy được an toàn. Giọng nàng u buồn:

- Em không thể ngờ được anh đến tìm em.

- Vì sao mà cô lại không thể ngờ được? Tôi không lưu tâm đến cô hả?

- Em không phải nói anh chẳng lưu tâm đến, nhưng em cũng khó hiểu mình tại sao đến đây một mình lúc ban đêm.

- Thật ra, tôi cũng không thể ngờ được cô đến đây một mình.

- Rồi làm sao anh biết mà tìm?

Phi cười cười, dùng ngón tay chỉ lên đầu mình:

- Nhờ giác quan thứ sau.

- Chắc anh đã tìm nhiều nơi?

Phi lắc đầu:

- Không, trực giác cho biết cô đến đây.

- Chắc anh nghi em tự sát?

- Tố Tố, cô có điều gì khốn khổ mà phải nghĩ đến việc tự sát.

- Anh đâu biết, bỗng nhiên em nghĩ đến cô họ Vương tự sát tại y viện, em rất phục cô ấy có can đảm.

- Cô ấy đã mạnh rồi. Tình cảnh của cô với cô họ Vương hoàn toàn không giống nhau.

- Em biết, cô ấy chỉ vì thất tình. Em ngồi đây suy nghĩ rất lâu, nếu em như trường hợp cô ấy thì chắc chắn cũng sẽ nhẩy xuống hồ Bích Đàm.

- Nếu là tôi thì, nhất định không. Thất tình là một vấn đề bi thảm, nhưng nó nào phải là giai đoạn chót của đời mình.

Tố Tố nguýt chàng:

- Anh không tự tử thì phải, vì anh đâu phải là phái nữ? Bởi đời người con gái chỉ yêu một lần thôi.

Phi lặng lẽ không chống chế lại lý luận của nàng, vì lời nàng vừa nói là sự thật. Chàng không biết nhiều về việc đã qua của cô gái họ Vương, nhưng nàng biết quá rõ về chuyện nàng và Cơ Thực.

Nàng nói với giọng u buồn:

- Em đến đây rất lâu, em đã định nhẩy xuống hồ sâu này, nhưng em không nghĩ đến trên mặt hồ thuyền qua lại quá nhiều, nếu họ biết có người gieo mình tự tử thì đương nhiên họ sẽ cứu sống em. Thà là chết, chớ em không muốn thân thể mình ướt đẫm nằm sóng sượt trên ghế sofa để cho người ta chạy tới lui lo cứu tỉnh. Sau cùng có gã đàn ông bất lương khi nãy đến khuấy rầy, hắn hỏi bạn trai của em là ai mà còn chờ đợi tại đây?

Phi xoa tay vừa cười vừa nói:

- Tôi rất mang ơn người ấy, hắn lưu cô lại đây để tôi còn thì giờ tìm ra cô.

Nàng nguýt chàng và trề môi nói:

- Anh hư lắm!

- Đúng vậy, nếu cô rời nơi đây sớm hơn thì tôi đến đây chỉ hoài công mà thôi.

- Ai nhờ anh đi tìm em đây?

- Điều đó không quan trọng cho lắm...

Nàng lắc lư thân mình nói:

- Hổng chịu đâu, em muốn biết mà!

Phi tính tường thuật mọi việc xẩy ra một cách nhẹ nhàng hơn, chàng không muốn cho nàng biết, bà Hùng quá nóng lòng vì nàng:

- Hai ba hôm nay tôi không ở nhà cô, cũng như không được gần gũi cô, tôi tính đến mời cô cùng đi tìm nơi ngồi đàm đạo, nhưng khi đến nơi thì bác gái nói cô đã đi chơi rồi.

- Thế là anh đến tìm em hả?

- Không, trước nhất tôi đến Đài Bắc, sau đó mới điện thoại cùng bác gái, mới biết cô đi chưa về. Bà cũng sai lão Vương đi tìm cộ Bỗng nhiên linh cảm tôi cho biết chắc cô sẽ đến đây, quả nhiên tìm được cô ngay.

Tố Tố thở dài, nàng nhắm nghiền đôi mắt lại không muốn để cho đôi giòng lệ chảy ra. Nàng cúi đầu xuống không nói thêm điều gì.

Phi thử hỏi:

- Tố Tố, vì sao bỗng nhiên cô lại đến đây?

Nàng nhìn chàng trân trối lặng yên. Chàng dặn dò thêm một lần nữa:

- Có phải cô được tin Lục Cơ Thực à?

Câu hỏi của chàng cũng có lý dọ Từ trước chàng đã từng nghe nàng nói, lúc trước nàng và Cơ Thực thường hay hò hẹn tại đây. Cũng như nàng rất thích ngồi tại nơi này, nàng thích nhìn nước, ngồi nơi đây nàng cảm thấy tâm mình được bình tĩnh hơn.

Bỗng nhiên nàng thở dài nói:

- Em vẫn biết anh rất lo cho em, anh lại còn ghi nhớ em thường nói từ trước em thường ở đây chờ Cơ Thực.

- Tôi nhớ rất rõ, cũng nhờ ấn tượng đó mà tôi đến đây tìm cô.

- Anh cũng biết rõ em đến đây chờ Cơ Thực không được, nên anh đến tìm em về phải không?

- Nếu Cơ Thực không đến, một mình cô đêm khuya khoắc đi về rất bất tiện. Tự nhiên tôi không yên lòng phải đến tìm cô.

Nàng nhìn Phi một cách sắc bén nói:

- Anh cũng biết rõ Cơ Thực không bao giờ đến chớ gì?

Chàng rất lo ngại, nhìn đôi mắt nàng đêm nay có điểm bất thường, chàng chỉ tìm cách dắt nàng về nhà. Nhưng không thể trả lời gượng gạo cho qua lời nàng hỏi, nên phải trả lời xuôi theo nàng:

- Cô cũng tin rằng anh ấy không bao giờ đến hả?

Tố Tố cúi đầu xuống, đôi dòng lệ từ từ chảy dài theo má. Nước mắt của nàng rơi trên bàn tay Phi, chàng rất lo âu. Nhưng, không biết phải làm sao, bởi nàng không phải là một đứa trẻ, chàng không thể ôm nàng vào lòng mà an ủi vỗ về. Đồng thời cũng chưa biết làm sao hơn, chỉ còn cách để cho nàng tự do thương tâm.

Trong khi chàng chưa biết phải làm sao, bỗng nhiên nàng gục đầu xuống gối chàng mà khóc nức nở. Nàng khóc càng lớn tiếng lên, tâm hồn chàng càng bấn loạn hơn. Chàng không biết làm thế nào mà khuyên giải, cũng không thể để nàng khóc mãi. Trong phòng trà tuy chỉ còn một vài đôi bạn khách, nếu để nàng khóc lớn lên, e cho người ta chú ý đến thì không mấy tốt.

Nàng vừa khóc vừa nghẹn ngào:

- Anh gạt em tất cả đều gạt em, em đã biết rõ, chàng không bao giờ đến với em, cũng như vĩnh viễn không đến với em.

Phi dùng một tay đỡ thân hình nàng, một tay vuốt lên đầu tóc nàng:

- Tố Tố, cô đừng thương tâm quá vậy.

Nàng vẫn tiếp tục nói trong nghẹn ngào:

- Các người đã gạt em, chính em cũng tự gạt mình, Cơ Thực đã chết thật rồi. Em đã biết. Cơ Thực đã chết thật rồi. Tại sao em chưa dám chết theo chàng, tại sao em còn sống làm gì đây?

Phi như bị ai đánh vào cơ thể chàng một quyền thật mạnh, chàng rung chuyển toàn thân. Tố Tố biết Cơ Thực đã chết, nàng sớm biết chàng đã chết, mà phần đông người nhà đã dối gạt nàng, cho rằng nàng đã mất trí nhớ nên chưa biết chàng đã chết thật.

Sự đột biến này làm cho tâm tư của Phi rối loạn. Chàng không thể ngờ trước sự biến chuyển này, bởi thường ngày nàng vẫn viết thư gởi khắp các nơi, điều đó chứng tỏ rằng nàng chưa biết chàng đã chết thật. Vì lẽ gì hôm nay nàng lại biết chàng đã chết?

Phi không thể có biện pháp gì, chỉ còn cách để cho nàng thốt ra nỗi lòng thống khổ, họa chăng lòng nàng được nhẹ nhàng hơn. Tố Tố khóc một lúc lâu, tâm thần nàng dần dần an tĩnh lại, chỉ còn cúi đầu vào gối chàng mà nức nở. Phi đợi cho nàng bớt sầu khổ, chàng lấy chiếc khăn tay mới đưa vào tay nàng, đồng thời chàng đỡ nàng ngồi dậy.

Nàng vừa lau nước mắt vừa nhìn chàng. Phi bắt gặp trong tia mắt nàng chứa đầy sự thầm biết ơn. Nàng nhỏ giọng:

- Em rất cảm động, anh đã quan tâm đến em. Anh không chán ghét em đã đem đến cho anh những điều phiền lụy sao?

- Tố Tố, tôi muốn cô nên tin ở tôi, tôi lưu tâm đến cô cũng như lưu tâm chính bản thân mình. Có ai lại phiền phức việc làm của chính bản thân mình đâu?

- Nếu anh Cơ Thực biết được, chắc anh ấy rất cảm ơn anh.

Phi thấy Tố Tố đột nhiên tâm tình lại chuyển biến, chàng có hơi lo lắng. Chàng chưa dám định trước đây là một hiện tượng tốt hay xấu? Nếu bỗng nhiên nàng biết tin Cơ Thực đã chết thật, điều đó có nghiêm trọng hay không? Hiện giờ xem phản ứng của nàng rất tốt. Nhưng từ trước nàng chưa hề đối với chàng như hôm nay, chàng khó mà định được bịnh trạng của nàng. Trừ khi nàng không viết thư cũng như không chờ Cơ Thực về nữa.

Chàng đã nói, đối với cơ thể của nàng cũng như bản thân mình. Vì Tố Tố mà chàng làm bất cứ việc gì. Từ ngày Bân Bân về nước đến nay, vì một sức hút nào đó chàng đã rời xa Tố Tố, nếu nàng không đến Bích Đàm như hôm nay thì chàng hiện giờ còn ngồi với Bân Bân để xem trình diễn ca vũ nhạc.

Khách đã lần lần về hết, chỉ còn chàng và nàng ngồi tại chiếc bàn trong góc dựa lan can. Phi nhỏ giọng:

- Chúng ta nên về là vừa.

Tố Tố vẻ biến nhát đứng dậy, hiển nhiên tâm lý nàng chưa muốn ra về. Nàng cúi đầu nhìn dưới hồ sâu, thỉnh thoảng lại trông lên Điếu Kiều, nhìn lên nền trời trông những ánh sao khuya lấp lánh, rặng núi xa một màu đen thẳm.

Phi chú ý đến mỗi cử động của nàng, nhưng khó hiểu tâm tình nàn lúc ấy đang nghĩ gì? Nàng muốn cáo biệt nơi này, hay nàng nghĩ gì khác? Dường như nàng đang tìm những gì đã mất.

Nàng không nói lời nào, hình dáng nàng bất động như tượng của nữ thần Hy Lạp thời cổ. Sau cùng nàng thở dài một tiếng rất nhỏ, nàng đứng sát bên Phi, nhưng chàng vẫn chẳng nghe gì, rồi nàng khẽ nói:

- Chúng ta về là vừa.

Đường núi về khuya càng vắng lặng lạnh lùng, không còn một bóng người. Phi dìu Tố Tố qua đường núi âm u, tâm tình chàng cũng chẳng đặng an, nếu chàng không đến đây rước nàng thì chưa biết nàng có dám về hay không?

Trong thời gian ngắn này, chàng cảm thấy rất êm đềm say sưa. Khi đi lên cầu, chàng ước vọng sao chiếc cầu treo này càng dài thêm càng tốt, chàng dìu nàng đi đến sáng càng hay. Chàng không nói lời nào, quyết không làm kinh động giấc mộng ngắn ngủi của nàng.

Một lúc sau, họ vẫn đến bên kia cầu, họ trở về thực tế, từ trong cơn mộng ảo, tâm thần họ trở về chốn nhân gian ô trọc.

Một chiếc taxi đậu tại bên cầu chờ khách, Phi đỡ nàng lên xe. Chàng cảm thấy cơ thể nàng nóng rang, Phi cho rằng nàng đi qua cầu ngoài sương gió nên phát cảm lạnh, chàng không mấy lưu tâm.

Sau khi xe mở máy chạy một đoạn đường, dường như Tố Tố rất mỏi mệt, nàng nhắm nghiền đôi mắt lại, ngả đầu dựa vào vai Phị Chàng cảm nhận mặt nàng rất nóng, như chất than hồng hực lên bên vai. Đến giờ chàng hơi lo lắng, biết rằng nàng đã mang bệnh. Chàng không nói lời nào, chỉ vòng tay qua để cho nàng gối đầu, hơi thở của nàng nghe rất nặng nề, toàn thân đều phát nóng rực. Phi bảo tài xế chạy nhanh lên, chẳng bao lâu nàng đã ngủ vùi.

Phi rất ăn năn việc lưu lại phòng trà, khiến cho nàng phải bị chứng cảm mạo. Khi đó, tuy chàng hối thúc nàng về, nhưng thâm tâm chàng muốn lưu nàng ngồi lại chuyện trò. Sau cùng, xe cũng vừa về đến nhà, khi đến nhà thì đêm đã quá khuya.

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Đêm tuy đã khuya, nhưng nhà họ Hùng vẫn còn mở toang cửa cái, đèn lửa sáng rực, khi xe Phi rẽ vào cửa thì bóng người tới lui tấp nập. Phi không lấy làm lạ, biết rằng cả nhà đang chờ đợi tin Tố Tố. Cũng có người tìm nàng nhưng tìm không được vừa về đến.

Chàng nghĩ đến sự chứng thực thân phận của mình, bởi khi vào cửa, chàng thấy hai viên cảnh sát đang đi tới đi lui. Lão Vương đã về trước khi xe chàng vào cửa, Lão Vương lẹ làng đến mở cửa xe. Lão vừa mừng vừa kêu lên:

- Cô đã về rồi!

Phi ra dấu không cho lão kêu lớn lên, dụng ý để cho nàng ngủ, nhưng rốt cuộc nàng cũng tỉnh giấc, nhưng đôi mắt nàng vẫn còn nhắm nghiền. Trong nhà đều kinh động, có ba bốn người ra đón tận cửa, người đi đến bên chiếc xe trước nhất là bà Hùng, tiếp theo đó là lão Hùng và lão Khưu, theo sau chót là A Kim.

Lão Vương trông thấy Tố Tố dựa vào lòng của Phi, lão biết rằng sự tình rất nghiêm trọng. Lão giật mình không dám lên tiếng nữa, tay lão vịn cửa xe, nhường chỗ cho Phi bồng nàng ra khỏi xe. Bà Hùng vừa đi vừa chạy đến bên xe sờ lên trán nàng, bà kêu nho nhỏ:

- Tố Tố! Tố Tố!

Phi cúi nhìn xuống thấy nàng mở to mắt ra, miệng nàng mấp máy như gọi tiếng má má, sau đó nàng lập tức nhắm mắt lại. Chàng sợ mọi người lo âu, bởi chàng thấy có mặt cả hai lão Hùng và Khưu.

Phi nhỏ giọng nói nhanh:

- Không có chi đáng ngại, cô Tố Tố chỉ cảm mạo, nên cơ thể phát nóng dữ thế thôi.

Khưu viện trưởng đưa tay lên sờ trán nàng, ông ta có cảm giác nhiệt độ khá cao, trong lòng ông rất lo ngại, nhưng làm ra vẻ bình tĩnh nói:

- Không sao đâu, Phi hãy bồng nó đến giường để tôi xem mạch mới biết.

Phi rất do dự, vì từ trước chàng chưa vào phòng nàng lần nào. Nhưng tình trạng cấp bách này chàng không câu nệ chi cả. Chàng lập tức bồng nàng vào nhà, bà Hùng đi trước hướng dẫn chàng lên lầu. Chàng theo sau đặt Tố Tố xuống giường, bà Hùng lấy mền trùm lại cho con gái.

Khưu viện trưởng cũng vừa đến nơi, lão lập tức chẩn mạch cho nàng, đồng thời dùng nhiệt kế để xem sức nóng, giây lát sau lão châu mày, hiển nhiên nhiệt độ của nàng đã trên 38 độ.

Lão Khưu bèn biên toa cho Tố Tố, giao cho lão Hùng:

- Nên phái lão Vương chạy xe đi lấy thuốc, để Tố Tố nó ngủ giây lát, chúng ta xuống nhà khách ngồi bàn vài việc.

Đến nhà khách ngồi xong, Phi đem tất cả câu chuyện tường thuật lại cho mọi người nghe. Chàng cũng nói rõ, khi ở tại trà thất thì Tố Tố rất khỏe, chỉ thấy sắc mặt nàng xanh xao thôi. Lúc qua cầu chàng xem thấy nàng không được khỏe cho lắm, lúc lên xe thì nhiệt độ của nàng càng cao, chàng nói rõ cho mọi người khỏi phải lo sợ.

Bởi khi xe vừa vào cửa, mọi người thấy nàng mê man, tưởng nàng tự tử hay ngộ độc, sau khi nghe chàng tường thuật mọi người mới thở phào nhẹ nhõm. Vợ chồng lão Hùng hướng vào Phi mà tạ Ơn rối rít. Sau khi bà Hùng nghe rõ đầu đuôi, bà lập tức lên lầu để săn sóc con. Khưu viện trưởng nghe Phi báo cáo, ông hơi nhẹ lo nói:

- Theo tôi xem nó bị chứng cảm mạo không mấy nghiêm trọng chỉ nghỉ ngơi vài hôm thì khỏi. Điều cần thiết là nó biết Cơ Thực đã chết, điều đó rất quan trọng.

Hùng Kiến Phương vẻ nóng nẩy hỏi:

- Điều đó quan trọng lắm sao?

Khưu Đông Vượng châu mày nói:

- Điều đó khó mà thấy, hoặc một vài câu mà phân tách cho đầy đủ ý nghĩa. Nếu cháu nó chưa biết tin Cơ Thực đã chết thật, thì tâm tánh nó trở nên bất thường, lắm khi nó có cảm giác thương tâm. Sự thực nó biết tin Cơ Thực chết rất lâu, sau đó qua một cơn bịnh nặng, cháu nó lại nhận rằng Cơ Thực chưa chết, chứng đó gọi là tinh thần phân tán khi đó luôn luôn phủ nhận sự thật, không hề tiếp nhận những tin chẳng lành. Nhưng đương lúc tinh thần của cháu đã chán chường, biết rõ Cơ Thực đã chết. Tình hình hiện giờ rất thường, có thể tiếp nhận những sự thực trước mắt rồi vậy.

Nghe lão Khưu nói thế, lão Hùng rất hy vọng:

- Nếu thế thì bịnh trạng của nó có phần khả quan.

Lão Khưu tiếp ly nước ngọt uống một hớp, nói:

- Chiếu theo sự thật thì vậy. Nhưng phải ngừa sự phản ứng sau này, nếu cháu nó không nhắc đến tên Cơ Thực, không trông chờ tin Cơ Thực, không viết thư gởi cho Cơ Thực, như thế quả cháu nó đã tiếp nhận sự thực không còn bị tiềm thức che mờ.

Hùng Kiến Phương đang cao hứng lại bị lời giải thích của lão Khưu mà tiêu tan phần nào niềm hy vọng, lão Khưu lại tiếp:

- Hiện giờ chứng minh Tố Tố nó đã tiếp nhận sự thật thế là, chúng ta không nên có ý nghĩ tạo những sự giả trá như hồi trước nữa, nhưng phải chú ý đến sự phản ứng. Qua cơn bịnh này, có thể giúp cho Tố Tố nó có quan niệm nhận xét, nếu cháu nó nằm luôn tai giường mấy hôm, thần trí của nó có thể hoàn toàn khôi phục.

Lão Hùng nghe nói, ông ta rất hy vọng, bèn hướng sang Phi với vẻ van cầu:

- Tôi xin van cầu cháu Phi, hãy ở lại đây liên tiếp vài hôm.

Phi nghe lão Hùng nói, chàng rất ngạc nhiên, vì chàng định vài hôm nữa sẽ dọn về y viện, nhưng chàng chưa hề nói ra cho người nào trong nhà họ Hùng biết. Có lẽ Khưu viện trưởng đã nói với lão Hùng? Lão Khưu thấy chàng hoang mang bèn giải thích:

- Đêm qua tôi gặp anh Kiến Phương tại một tiệc đãi khách, tôi có lời yêu cầu, vì gần đây trông thấy Tố Tố có mòi khởi sắc, hy vọng Phi về y viện để giúp việc với tôi. Anh Kiến Phương đã đồng ý cho Phi dọn về y viện nội ngày mai, hiện giờ bịnh trạng của Tố Tố lại thay đổi, Phi cũng nên lưu lại đây ít hôm nữa để trông nom giúp.

Hùng Kiến Phương lại nói tiếp:

- Cháu Phi, nếu hôm nay không nhờ cháu tìm ra Tố Tố, chưa biết kết quả nó sẽ bi thảm đến chừng nào. Tôi chưa biết lấy chi mà đền đáp cho vừa. Tố Tố nó rất tín nhiệm cháu. Do đó, vợ chồng tôi yêu cầu cháu lưu lại ít hôm nữa...

Phi đứng trước hai vị lão nhân yêu cầu, chàng chỉ biết gật đầu nói:

- Thưa bác, bác đã quá lời, cháu nào dám từ nan. Hai vị muốn cho cháu ở lại đây thì cháu phải tuân mạng.

Lão Vương đem thuốc và dụng cụ y sĩ đến cho Khưu viện trưởng, lão Hùng hướng dẫn lão Khưu đi lên lầu để chích thuốc cho Tố Tố, chỉ còn lão Vương ở lại dưới nhà khách. Phi trông thấy một cảnh sát viên đi tới đi lui đằng trước, chàng lấy làm lạ hỏi:

- Chắc chiều này bác Hùng mời cảnh sát đi tìm Tố Tố hả?

Lão Vương lắc đầu nói:

- Không, bọn họ đâu phải vì chuyện của tiểu thơ, mà họ vì việc khác mới đến đây chớ.

Nghe lão Vương đáp, ngoài sự tưởng tượng của Phi, chàng hỏi tiếp:

- Vậy họ đến đây với chuyện gì?

- Ờ, khi cậu đi tìm tiểu thơ, trong khi đó có một biến cố ngoài sức tưởng tượng, Vương Cách đã trốn ra khỏi y viện...

Phi thất sắc hỏi:

- Vương Cách đã trốn ra rồi sao? Hắn trốn ra tự lúc nào? Hắn đến đây làm phiền hà?

Lão Vương lắc đầu nói:

- Tôi biết không mấy rõ, tôi từ Đài Bắc về hồi mười một giờ, dường như nghe y viện gọi điện thoại thông tri cho biết, Vương Cách trốn thoát khỏi y viện vào khoảng mười giờ, hắn lén cắp bộ đồ thường phục tại ký túc xá, đánh một y sĩ bị thương, hắn ra phía sau ký túc xá trèo tường mà ra. Bà nghe tin này, lập tức gọi điện thoại cho ông hay, một mặt xin cảnh sát đến bảo vệ, chẳng bao lâu ông về, cảnh sát cũng vừa đến nơi.

Phi nghe rõ, lòng chàng mới nhẹ nhàng phần nào. Nhưng thâm tâm chàng lúc nào cũng ân hận. Bởi Vương Cách là người do chàng đề nghị với Thiên Phú cho ra phòng ngoài. Tại đây được thong thả hơn, trừ vấn đề không tự do ra đằng trước thôi, nhưng đằng phía sau thì đi tới lui được thong thả. Nào ngờ Vương Cách lợi dụng cơ hội đó, lại phía sau đả thương y sĩ mà trốn ra ngoài.

Phi nhẹ lo việc Vương Cách đến đây gây sự, nhưng đó chỉ là vấn đề thời gian, hắn sẽ đến đây bất cứ lúc nào.

Phi tin rằng, chàng còn ở đây ngày nào thì nhất định sẽ chế phục được Vương Cách. Nhưng chàng cũng tin rằng, y viện đã thông tri cho cảnh sát cuộc, có thể Vương Cách không bao lâu sẽ bị bắt trở lại. Đứng về phương diện chàng mà giải thích, nếu Vương Cách đến gây sự thì chàng phải ăn nói làm sao với hai vị lão giả Nếu chàng không ở tại nhà Hùng xưởng trưởng, nếu Hùng xưởng trưởng không phải là cha Tố Tố, thì chàng mặc kệ ai làm gì thì làm. Nhưng hiện tại mọi sự kiện nó đã liên quan với nhau, Phi không thể đứng riêng hoặc làm ngơ cho được.

Lão Vương lui ra ngoài, Hùng xưởng trưởng và Khưu viện trưởng cũng từ trên lầu đi xuống. Lão Khưu vừa rửa tay, vừa thâu thập những dụng cụ trên bàn, nói:

- Để Tố Tố nó ngủ yên một giấc, nhất định sáng mai nhiệt độ sẽ giảm, chừng đó cho nó uống thuốc thêm thì sẽ lành bịnh.

Hùng xưởng trưởng lộ vẻ lo lắng:

- Nhiệt độ chắc chắn sẽ lui phải không anh?

- Nếu sáng mai nhiệt độ vẫn còn, hoặc chỉ giảm đôi chút thì lập tức gọi điện thoại cho tôi hay Phi ở đây thường tuần mạch và nhiệt độ cho Tố Tố.

Phi chỉ còn biết lên tiếng vâng dạ, Khưu viện trưởng xách xách tay, nói:

- Thôi tôi về.

Phi rất cần đem sự tình của Vương Cách mà giải thích khi có mặt hai lão ở đây, chàng mạnh dạn nói:

- Vừa rồi tôi nghe lão Vương nói Vương Cách đã trốn ra khỏi y viện, vấn đề này cũng do tôi sai lầm, do đó, cháu muốn lợi dụng ít phút đồng hồ để giải thích cùng bác Hùng.

Hai lão cùng nhìn nhau, dường như sự kiện của Phi vừa đề cập đến là ngoài ý liệu của hai lão. Hùng xưởng trưởng dùng tay vỗ lên vai Phi, vẻ khẩn thiết:

- Cháu Phi, đừng nên vì việc này mà phải lo lắng, tôi không bao giờ cho việc đó lầm lỗi tại Phị Vấn đề xử sự của Phi rất đúng, anh Đông Vượng đã nói rất nhiều với tôi rồi. Chẳng qua vấn đề này ngoài việc đồn đãi và sự thật thì nó cách nhau rất xạ Sau này có cơ hội, chúng ta sẽ cùng nhau thảo luận cũng chẳng muộn.

Khưu viện trưởng cũng hướng vào chàng mà gật đầu:

- Sau này chúng ta sẽ thảo luận. Vấn đề này Phi không lầm lỗi gì đâu.

Phi gật đầu tỏ vẻ ưng thuận, chàng bước lại xách chiếc xách tay cho viện trưởng để đưa ông ra xe. Hai vị lão nhân gia vừa đi vừa nói chuyện nho nhỏ, sau đó viện trưởng lên xe, lão Vương mở máy cho xe chạy ra ngoài cửa cái.

Hùng xưởng trưởng đưa viện trưởng ra về, bèn quay trở vào cám ơn hai viên cảnh sát một vài câu, vì vừa rồi lão và lão Khưu bàn luận nhau, không nên để cảnh sát ở lại đây.

Sau khi đưa Khưu viện trưởng về xong, Phi trở về phòng, chàng mới nghĩ đến Bân Bân. Chàng xem đồng hồ tay đã đúng hai giờ sáng. Chàng không biết Bân Bân và Phú rời Trung ương tửu quán tự lúc nào? Dầu họ chưa muốn về cũng phải về, vì tiệm quán đã đóng cửa nên chắc họ đã về từ sớm rồi.

Phi cảm thấy có lỗi với Bân Bân, bởi từ khi chàng rời tửu quán đến giờ chưa có dịp giải thích cho nàng rõ, đến điện thoại cũng không gọi cho nàng biết.

Chàng bước đến nơi có điện thoại để gọi cho nàng, nhưng khi đến nơi chàng phải do dự. Vì trong lúc đó mọi người đều ngủ, các phòng đều tắt đèn lửa. Chàng không thể làm ồn phá giấc ngủ của người khác. Nghĩ thế, Phi bèn bỏ điện thoại xuống

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Sáng hôm sau, nhiệt độ trong người Tố Tố giảm rất nhiều, thần trí của nàng đã khôi phục, nhưng cơ thể rất suy nhược, nàng nằm vùi trên giường. Phi vừa thức dậy, bỗng A Kim đến nói, bà Hùng mời chàng đến xem mạch cho nàng. Chàng rửa mặt xong thì bà Hùng đến hướng dẫn chàng vào xem mạch cho Tố Tố.

Nàng nằm ngay trên giường bất động, khi nhìn thấy chàng thì nàng nở nụ cười. Nhưng trong nụ cười hiện lên đôi phần hổ thẹn vì vấn đề trong đêm qua.

Phi chào hỏi nàng:

- Cô Tố Tố đã khỏe rồi chớ?

- Còn chóng mặt và trong mình thấy ê ẩm đau nhức.

Bà Hùng tiếp lời:

- Chờ giây lát bác Khưu của con sẽ đến. Vừa rồi bác có gọi điện thoại hỏi thăm con.

Phi muốn sờ trán nàng, nhưng chàng vội rút tay lại, bởi trước mặt bà Hùng chàng ngại làm như thế.

Chàng nói:

- Xin cô cho tôi đặt nhiệt kế.

Tố Tố chưa phản ứng gì, Phi bèn lấy ống nhiệt kế đặt vào miệng nàng, sau đó chàng bắt mạch nơi cườm tay nàng, mạch rất yếu, nhưng độ nóng đã xuống dưới 38 độ.

Phi yên lòng, chàng và nàng trao đổi một vài câu có liên quan tới bịnh trạng nàng, sau đó, chàng tính rút lui. Nhưng, Tố Tố bỗng nhiên nhìn bà Hùng nói:

- Má à, con muốn nói vài việc với anh Phi, con ngủ đã quá giấc rồi.

Bà Hùng gật đầu nói:

- Được rồi, con cần uống gì, má sẽ đi làm cho?

Nàng lắc đầu nói:

- Con thì khỏi uống gì, má lo cho anh Phi đi.

- Xin bác đừng quá lo âu, cháu đã uống rồi.

Bà Hùng tỏ vẻ không yên lòng, bà căn dặn:

- Con với cháu Phi, nói chuyện đi, nhưng đừng nói nhiều lắm.

Nàng mỉm cười nói:

- Má khỏi phải lo, bởi vì anh Phi là y sĩ mà.

Bà Hùng bước ra cửa phòng, Phi mỉm cười nhỏ giọng:

- Tôi còn nhớ, cô chán y sĩ lắm mà.

Nàng cũng nở nụ cười tươi trả lời:

- Đúng vậy, em từ nhỏ hay bịnh hoạn, mỗi lần rước thầy thuốc đến, họ không cho uống thuốc mà chỉ chích thuốc, em sợ chích thuốc lắm, nên rất chán y sĩ.

Phi cười thành tiếng:

- Trong đó có cả tôi nữa?

Nàng chăm chú nhìn chàng, lắc đầu nói:

- Anh không có trong đó, anh không hề cho em uống thuốc, cũng không chích thuốc cho em mà.

- Giây lát đây bác Khưu sẽ đến chích thuốc cho cô.

Nàng lộ vẻ đáng thương hại:

- Đừng dọa em, em đã khó chịu lắm rồi, đầu nhức, cổ khô, chóng mặt, miệng lại đắng muốn chết đi được.

Phi an ủi nàng:

- Đừng lo lắm, nên yên nghỉ trong đôi ba hôm sẽ khỏi.

- Em muốn ngồi dậy, anh đỡ giùm em được không?

Phi đợi nàng ngồi dậy, dựa lưng vào gối, như nửa nằm nửa ngồi. Nàng tỏ ra rất mệt nhọc. Giây lát sau, nàng cúi đầu nhỏ giọng:

- Cho em biết, đêm qua em làm sao về đây được? Em nhớ dường như anh đỡ em lên một chiếc xe hơi thì phải?

- Phải rồi, qua khỏi cầu treo thì có chiếc xe taxi đậu chờ khách sẵn.

- Em cũng không nhớ mình đi qua cầu hồi nào. Chỉ còn nhớ mơ màng dưới ánh đèn đường có hai chiếc bóng.

- Lúc đó thì cô đã phát nóng dữ dội rồi, nhưng tôi không ngờ bịnh cô nặng như thế này.

- Em còn nhớ khi xe mở máy chạy, dọc đường bóng đèn sáng choang tiếng kèn xe inh ỏi, rồi sau nữa em không còn biết chi cả.

- Khi về đến cửa thì cả nhà đều đứng sẵn tại cửa mà đón cộ Bác Khưu cũng có mặt, chích thuốc cho cô đỡ nhiều rồi bác mới ra về.

Nàng nhìn Phi, chờ chàng nói xong. Sau đó, nàng cúi đầu xuống, đôi mi của nàng chớp lia, tỏ ra bình tĩnh, nàng nói:

- Dường như em đã qua một cơn mộng ảo, em mơ hồ không biết mộng hay là thật? Sáng nay khi tỉnh lại mới nhớ ra từng chi tiết, nhưng không nhớ được tất cả.

Phi kể lại từ khi gặp nàng tại Bích Đàm đến khi về nhà. Nàng chỉ cúi đầu để nghe. Sau cùng, nàng thở dài nói:

- Nếu anh không tìm gặp em, thì chắc chắn bây giờ em không còn trên thế gian này.

Phi không muốn nàng tỏ ra bi quan như thế nữa.

- Tố Tố! Không nên nói thế.

- Thật vậy, khi một mình em ngồi ở phòng trà, em bỗng nhớ đến cô họ Vương tự sát tại y viện, em thấy nàng rất can đảm, nhưng lúc bấy giờ em rất ăn năn tại sao mình đã lại đến đây? Gặp một ông tinh quái chọc ghẹo, sau khi hắn đi rồi, em lại nhìn lên cầu mà lo sợ, không thấy bóng dáng một người quen, không có ánh đèn, em không thấy gì cả. Sau cùng không ngờ em lại thấy được anh.

Phi ngăn nàng, giọng êm dịu:

- Tố Tố, đừng nói nhiều lắm không nên, tôi là y sĩ cô nên nghe lời tôi.

Nàng mở to đôi mắt chú ý vào chàng, đôi môi nàng run động như muốn nói gì, nhưng chẳng ra lời. Phi trông vào đôi mắt thấy tâm trạng của nàng rất phức tạp, nhưng không biết lòng nàng đang chất chứa những gì? Chàng cũng không hỏi nàng. Một sự yên lặng chừng đôi phút, rồi Khưu viện trưởng đến.

Khưu viện trưởng chích thuốc và cho uống thuốc, ông ta bảo đảm với gia đình, trong năm ba hôm nữa nàng sẽ khỏi ngay. Phi ra về y viện với viện trưởng, để thăm Bân Bân, giải thích những việc trong đêm qua, nhưng nghe lão Trương nói, Bân Bân đã đi Đài Bắc từ sáng sớm rồi.

Chàng cảm thấy buồn, không biết lý do nào nàng lại đi Đài Bắc sớm vậy? Theo mấy hôm nay, trước khi nàng muốn đi đâu đều cho chàng biết trước, hoặc ước hẹn đi cùng chàng.

Phi không dám hỏi viện trưởng, chàng nghĩ rằng viện trưởng cũng đã biết Bân Bân đi đâu. Chàng nghĩ nên đến y viện để giải quyết chuyện của Vương Cách, rồi sau sẽ hay. Sau khi đến y viện, chàng tìm đến Phú. Khi gặp Phi, Phú tỏ vẻ lo lắng kéo Phi vào phòng thì thầm:

- Tiểu Lê, chú mầy có biết không, chú mầy đã mang họa rồi.

Phi gật đầu nói:

- Em đã biết rồi.

Phú tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Chú mầy biết? Biết gì?

Phi nhất định cho rằng Phú nói đến chuyện Vương Cách vì chàng đã nghe, và hai vị lão nhân đã tha thứ lỗi lầm cho chàng rồi.

Phú nhìn Phi cười cười tiếp:

- Vấn đề này có người khó mà tha thứ cho chú mầy.

- Anh nói ai không tha thứ?

Phú nhìn Phi vẻ bí hiểm hỏi:

- Đêm qua chú mầy đi đâu?

Phi bỗng nhiên chợt tỉnh, Phú nói cái người không tha thứ chính là Bân Bân, nàng nhất định đã biết Phi đi tìm Tố Tố, nhưng không cho nàng biết trước, do đó nàng tức giận, sáng nay nàng bỏ đi Đài Bắc.

- Anh Phú đêm qua mấy giờ mới về Đạm Thủy?

- Mình đã hỏi chú mầy đi đâu?

- Phú đâu phải là sư tổ tôi, anh không biết tôi đi tìm Tố Tố sao?

- Bây giờ mình đã biết, nhưng đêm qua nhà ngươi đi tìm Tố tố sao không cho anh biết trước?

Phi cố ý cho là Phú ghen tương:

- Do đó mà anh tức phải không?

- Mình không hề ghen hờn gì nhà ngươi, nhưng Khưu tiểu thơ của nhà ngươi ghen mới hay cho chớ!

- Anh Phú, mình tin rằng Phú rất hiểu rõ chuyện đó, không phải bỗng nhiên mình đi tìm Tố Tố mà bỏ dở cuộc khiêu vũ vui vẻ của bạn bè, vì mình không muốn cả đám đi tìm Tố Tố, khi nàng thấy đông người sẽ không vui.

Phú cười nhạt nói:

- Chắc chắn cô Bân Bân sẽ không đồng ý nghe nhà ngươi giải thích kiểu đó.

Phi rất lo ngại, chàng muốn biết tình hình sau khi chàng ra đi:

- Anh Phú, mình muốn biết rõ điều gì đã xẩy ra, sau khi mình rời khỏi Trung Ương tửu quán?

Phú biết Phi rất lo lắng, Phú không nỡ để cho Phi phải lo lắng thêm, chàng đem tất cả sự tình từ lúc Phi đi đến khi họ ra về mà nói rõ cho Phi biết. Sau khi Phi ra đi rồi, chờ lâu không có tin tức gì, Bân Bân rất lo ngại. Nàng bèn kéo Phú đến gọi điện thoại về y viện, các y tá cho biết, Phi đã đi tìm Tố Tố, chưa có về y viện.

Trong khi đó, Phú cũng được tin Vương Cách đã trốn ra khỏi y viện. Phú có phần lo lắng, nên hối thúc Bân Bân về sớm một chút. Bân Bân không nói gì nhưng sau khi gọi điện thoại nàng tỏ ra không mấy hài lòng, nàng chỉ ngồi thừ ra, không khiêu vũ, cũng chẳng thèm xem các cuộc biểu diễn.

Nàng ngồi lại giây lát rồi tỏ ý muốn về. Phú tính tiền xong gọi xe đưa cô họ Lại về trước, sau đó mới đưa Bân Bân về nhà sau. Nghe đến đây, Phi hiểu Bân Bân đã trách chàng. Nhưng chàng không lo lắm, chàng tin rằng Khưu viện trưởng cũng về để giải thích cho nàng hiểu rõ thêm. Nếu nàng còn giận chàng, thì sẽ nhờ Khưu viện trưởng giải thích mọi việc sau.

Chàng gác lại việc đó và hỏi Phú tiếp:

- Phú à, mình nghe viện trưởng nói là Vương Cách đã đánh y sĩ Tống rồi trốn đi, bịnh tình anh ấy có nặng không vậy anh?

Phú lắc đầu nói:

- Không nặng lắm, mình cũng bị đánh một gậy vào đầu rất oan.

Nghe Phú nói, Phi khó hiểu hỏi:

- Lúc đó anh không có tại Trung Ương tửu quán sao mà bị hắn đánh vào đầu?

- Theo sự thuật lại tình hình lúc đó, Vương Cách đi tìm mình, vì hắn nhớ nơi mình ở, hắn đã nhớ ký túc xá của mình. Khi hắn biết mình không có tại đấy, hắn lấy một chiếc áo sơ mi và một quần dài. Tống y sĩ đang ở khít vách mình, nghe trong phòng mình có tiếng động, anh ta vừa bước qua xem, Vương Cách tưởng là mình về đánh một cây rồi chạy mất.

Phi tỏ vẻ không an lòng:

- Nếu vậy, mình phải đi thăm y sĩ Tống, Vương Cách gây tai họa cũng do mình mà ra.

- Anh ấy đã đỡ nhiều, cũng may, anh ta tránh khỏi nên chẳng trúng ngay đỉnh đầu, chỉ trúng trên vai sưng húp, hiện giờ đang nằm tại ký túc xá. Phi chờ giây lát sẽ đi thăm, mình còn có chuyện cần nói với Phi.

- Việc gì vậy?

Phú lấy thuốc hút ra đưa cho Phi và châm lửa đốt, chàng nói:

- Chuyện liên quan đến Vương Cách, mình có một tin mới.

- Dường như lần trước anh đã nói cho tôi nghe rồi mà?

- Đúng vậy, chúng ta nên theo dõi tình hình hiện thời, chỉ vì thấy hắn đồng ý với chúng mình nên chúng mình mới dời hắn đến phòng bịnh thường. Điều đó chúng mình đã lầm lớn.

Phi lấy làm kinh dị nói:

- Lại lầm lẫn à? Có lẽ lời hắn nói về Hùng Kiến Phương là không đúng sự thật?

- Bề ngoài là sự thật, nhưng Hùng Kiến Phương đã biết Lâm Tiểu Mỹ từ trước, nàng là một cô gái hầu rượu tại một quán nhỏ trước đó ba năm. Hùng Kiến Phương cảm thông hoàn cảnh của cô ta, nên cứu cô ta thoát khỏi vòng khốn khổ, đem về xưởng ông ta cho làm việc. Sau đó Vương Cách biết được cô ta, thường bám sát để tình tự. Sự thực, cô ấy chẳng yêu hắn, nhưng không hề làm phiền lòng hắn. Sau đó, một gã công nhân bị sa thải, nên tìm

cách thêm thắt câu chuyện Hùng Kiến Phương cưỡng bức Tiểu Mỹ, khi đó Vương Cách động máu anh hùng tìm đánh Hùng Kiến Phương, sự việc là như vậy.

- Nếu đúng như vậy thì Hùng Kiến Phương đâu có làm hại Tiểu Mỹ?

- Đúng rồi, giữa lão và nàng, vẫn đối xử đẹp với nhau.

- Tại sao anh biết rõ như vậy?

- Chuyện đó đã xảy ra hai lần. Lúc đầu nghe Vương Cách nói, mình cũng không thể tin lời hắn, vì hắn đã liệng đá vào xe, đánh người vô cớ, điều đó đủ chứng minh là hắn mang chứng tinh thần phân tán rồi. Nhưng sau đó, mình nghe Tiểu Mỹ rời khỏi cơ xưởng chẳng bao lâu, lại trở vào làm chiêu đãi trong một nhà hàng, Hùng Kiến Phương thường đến đấy uống rượu, hai người thường ngồi chung xe đi du ngoạn, do đó, mình không thể tin theo lời Vương Cách nữa.

Khi nhớ ra, một hôm chàng cùng Bân Bân đi du ngoạn, bỗng nhiên gặp lão Hùng đi chung với một cô gái trẻ, nhưng chàng không rõ, Phi chỉ hỏi:

- Như vậy là Vương Cách vu khống sao?

- Gần đây mình còn được một chứng cớ mới, trưa hôm qua, mình cùng Phương Tử đang ăn cơm. Nàng cho mình biết nàng có người chị em bạn mở một y viện sản khoa, khi Vương Cách tố cáo Hùng Kiến Phương hiếp dâm Tiểu Mỹ, vì cần chứng cớ, nên buộc lòng cảnh sát phải đưa nàng vào đây để khám nghiệm, được chứng minh Tiểu Mỹ không sao cả.

Sự việc này Phi không hề ngờ đến, chàng cảm thấy chính mình có lắm lần nghĩ quấy về Hùng Kiến Phương. Vương Cách bị đưa vào bịnh viện để điều trị là do hắn gây ra, mình hơi đâu lại lo đến việc của anh ta?

Chàng lại được học thêm một điều mới, những việc gì muốn phán đoán, trước hết phải nghe người thứ ba kể. Chàng thở dài nói:

- Theo việc này, tỏ ra chúng ta chưa hiểu rõ lòng người, cũng như lối xử thế có nhiều sai lầm, đôi khi còn gây cho mình lắm chuyện phiền phức. Lần trước Hùng Kiến Phương bị đánh, lần này Tống y sĩ cũng bị đánh, chưa chắc gì việc đó đến đây là dứt?

Phú lắc đầu gượng cười nói:

- Mình cũng không hơn gì Phi, lần đầu tiên mình được biết Hùng Kiến Phương mình đã có ý nghĩ không tốt đối với ông tạ Khi chứng minh rõ ra, mình mới thấy rằng, hai lão đầu tử tốt hơn chúng ta nhiều.

Phi lo lắng nói:

- Anh Phú, chúng ta chờ khi nào bắt được Vương Cách về, sau đó chúng ta sẽ đến trước hai lão nhân gia mà xin lỗi, anh nghĩ sao?

- Mình tin rằng Vương Cách sẽ bị bắt, nhưng không tin là hắn được đưa trở vào đây. Hắn đã mang tội đánh người và trộm cướp, cảnh sát cuộc có thể đưa hắn ra tòa, hoặc giam cầm cũng chưa biết chừng.

- Ờ, nếu đưa hắn vào bịnh viện, Khưu viện trưởng cũng chẳng dám nhận.

Phú cười cười nói:

- Vận khí của mình không mấy tốt, mất một bộ quần áo, còn hơn là bị đánh một gậy lên đầu.

- Chúng ta hãy đi thăm Tống y sĩ nè.

- Phi hãy đi đi, mình còn bận lo cho nhiều bịnh nhân, vả lại, chiều qua mình đã thăm Tống rồi.

Phi và Phú chia tay nhau, Phi phải đến thăm y sĩ Tống, anh này cơ thể rất ốm yếu, mắt mang kiếng cận. Y sĩ Tống tường thuật như lời Phú đã nói quạ Anh ta bảo, đến bây giờ nghĩ lại còn phát giật mình. Anh cũng không trách gì Phú và Phi, Tống bảo vì mình là những y sĩ của bịnh viện thần kinh nên những chuyện như thế xẩy ra rất thường. Phi ân cần ngỏ lời xin lỗi Tống.

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Trưa hôm đó, Phi theo Khưu viện trưởng về nhà dùng cơm, nhưng Bân Bân vẫn chưa về. Trong bữa cơm, bà Khưu hỏi thăm chàng về việc trong đêm quạ Phi nhân cơ hội đem mọi việc xẩy ra thuật kỹ lưỡng cho bà nghe, dụng ý của chàng muốn chuyển đạt lời này đến Bân Bân. Dĩ nhiên viện trưởng phải

giải thích hộ cho Phi Ông ta cũng biết con gái mình không được vui vì chuyện này. Khưu và Hùng hai lão đều tỏ ra có lỗi với gia đình, bởi Tố Tố mất tích, bởi Vương Cách trốn ra khỏi y viện, mà hai người đang ở tại quán rượu vui say lu bù, không hay biết chi cả. Nếu Phi không tìm ra Tố Tố, thì việc sẽ xẩy ra to tác hơn. Tại sao lại hờn giận Phi?

Lòng Phi không yên, chàng biết tánh của Bân Bân rất bướng, nàng thường sử dụng trực giác của mình, ít hay nghe ai giải thích, lắm khi không nghe theo ý kiến của cha mẹ nữa. Chỉ còn cách chờ nàng về sẽ hay. Nhưng, liên tiếp hai ngày không gặp Bân Bân.

Theo lời bà Hùng yêu cầu, chiều hôm đó chàng ngủ lại nhà Tố Tố để tiện việc chăm sóc bịnh nàng. Còn nguyên nhân khác, là từ ngày Vương Cách trốn khỏi y viện đến nay chưa có tin tức gì về hắn, bà Hùng rất lo sợ ban đêm hắn sẽ đến mà báo cừu, có Phi tại đây, bà vững lòng hơn.

Vì vấn đề ở nhà bà Hùng như vậy, mà chàng không có cơ hội gặp gỡ Bân Bân, đến sáng chàng về thăm thì nàng đã ra đi, đi cả ngày nàng cũng chưa về nhà. Chiều lại, gọi điện thoại nàng cũng không tiếp. Vì vậy chẳng những không gặp nàng, cũng không gặp nhau trong điện thoại lần nào.

Phi cũng không thể dùng thư để giải thích cho nàng hiểu, vì nàng không hề nói vì Tố Tố mà nàng giận không muốn gặp chàng. Phi cũng không biết bà Khưu có giải thích cho nàng nghe hay không? Hơn nữa bà Khưu rất lười, giấc ngủ trưa của bà thường thì đến chiều mới dậy, sau khi dùng cơm chiều xong, bà cùng các bà bạn đậu chến cho đến khuya, có lúc thì đánh bài tại nhà, có lúc thì đến nhà của các bà bạn. Ngày chí tối hai mẹ con gặp nhau rất ít. Có lẽ tại Nhật không có dịp đánh bài, nên khi về nhà bà đánh để trừ hao?

Cho đến trưa ngày thứ ba, Phi cũng không gặp Bân Bân, khi chàng sắp sửa về nhà lão Khưu thì nghe tiếng Phú gọi:

- Tiểu Lê, hai ngày qua, chú mầy có gặp Bân Bân không?

Phi xoa xoa hai bàn tay để biểu lộ cho sự trả lời.

Phú cười cười nói tiếp:

- Lần nầy chắc cô ấy giận luôn nhà ngươi rồi. Tiểu Lê, nhà ngươi quả thật không hiểu tâm tánh đàn bà, trừ tình yêu ra, mọi việc trên đời chẳng có gì là quan trọng đối với họ.

- Nhưng nào phải mình chẳng yêu nàng...

- Tiểu Lê, ái tình với hờn ghen khó mà phân biệt, yêu và giận chỉ cách nhau trong đường tơ kẽ tóc, chú mầy nên hiểu điều đó.

- Anh Phú, xin anh đừng dạy gì nữa, trong lúc này tâm hồn tôi rất rối loạn, không muốn nghe gì cả.

Phú vẫn cười cười hỏi:

- Nhà ngươi sắp đi đâu đó? Bộ muốn nhẩy xuống sông Đạm Thủy tự tử hả?

- Không có gì nghiêm trọng, tính đến nhà nàng dùng cơm.

Phú với vẻ bình thường:

- Không hay lắm, mình muốn mời Phi đi dùng cơm đây.

Phi trợn mắt nhìn Phú nói:

- Xem dáng điệu anh, thấy anh luôn yêu đời.

- Mình thì ăn no ngủ kỹ, làm gì mà chẳng yêu đời?

- Được, anh cứ đứng đó tự mãn tôi đi đây.

Thấy Phi tức giận, Phú càng thêm tức cười, giọng nghiêm chỉnh Phú gọi:

- Tiểu Lê, đừng tức giận làm gì, tôi hỏi chú mầy, nếu Bân Bân không có ở nhà, trưa nay chú mầy sẽ dùng cơm tại đâu?

Phi dừng bước, xét thấy lời Phú rất có lý, chàng hỏi:

- Anh biết là nàng đã đi vắng?

Phú hỏi lại:

- Tại sao Phi biết nàng có ở nhà?

- Tôi có gọi điện thoại hỏi Mỹ Tử, cô ấy nói Bân Bân có ở nhà vào khoảng mười một giờ.

- Tiểu Lê, nàng đã đi rồi, nàng có gọi điện thoại cho mình, nàng đang ở nhà một người bạn học tại Đài Bắc.

Phi lấy làm lạ hỏi:

- Nàng đã nói những gì với anh?

- Nàng ước hẹn với mình chiều nay dùng cơm tối, mình thấy nàng không có chuyện gì cần nói với mình. Mình tin rằng, nàng sẽ nói với mình về chuyện Tố Tố.

Lòng Phi cảm thấy xốn xang, ngao ngán. Chàng khó hiểu Bân Bân ước hẹn với Phú để làm gì? Có lẽ nàng sẽ hỏi về chàng.

Phú thấy Phi không được vui, nói:

- Tiểu Lê, mình sẽ hẹn với Phi cùng đi dùng cơm, mình cũng muốn nói về chuyện giữa Phi và nàng. Trong hai ngày "chiến tranh lạnh" dĩ nhiên tâm sự trùng trùng, mình dám đánh cá với Phi, hiện giờ tinh thần của Bân Bân đang nao nao trông đợi phi.

Phi gật đầu nói:

- Được rồi, chúng ta cùng đi dùng cơm trưa.

- Ai làm chủ cũng được, đợi mình đi lấy xe mô tô lại đã.

Mười phút sau, hai người đến một quán cơm nhỏ tại Đạm Thủy, đây cũng là nơi hai người thường đến dùng cơm. Trên đường đi, Phi nhớ Phú đã dùng chữ "chiến tranh lạnh" đó là sự hiểu lầm trong ba ngày qua, tất cả đều do Bân Bân khai chiến với chàng. Chàng biết Bân Bân hẹn dùng cơm chiều với Phú, nhất định sẽ bàn đến vấn đề của chàng. Nếu Phú thay cho chàng giải thích giùm thì hay hơn.

Nhưng, phương pháp của Phú lại khác hẳn. Khi hai người cùng uống rượu, Phú bỗng nhiên nói:

- Tiểu Lê, mình muốn chiều nay Phi nên đi để gặp nàng.

Phi ngạc nhiên:

- Tôi đi Nàng hẹn với Phú mà?

- Đúng vậy. Nàng hẹn với mình. Nhưng mình cân nhắc mọi vấn đề trong đầu, xét thấy có thể nàng tìm cơ hội để "ngưng chiến". Mình rất rành việc của hai người nên sau khi tiếp được lời mời mình nghĩ có chín phần mười tốt.

- Sao gọi là chín phần mười tốt?

- Mình sẽ thay cho Phi mà thuyết phục và giải thích những sự việc trong đêm đó để xin lỗi với nàng.

- Đúng vậy, theo mình nghĩ, Phú là người thứ ba rất dễ giải thích những chuyện hiểu lầm.

- Nhưng điều đó cũng không mấy hay.

- Tại sao vậy?

Phú lắc đầu nói:

- Phi không hiểu tâm lý của các cô gái cho lắm, nàng ước hẹn với mình là có ý cho Phi biết, hy vọng Phi tìm gặp nàng. Nếu Phi kkhông đi chắc còn sanh chuyện lớn hơn nữa.

Phi ngẩn ngơ giây lát, chàng không nghĩ đến việc đi gặp nàng. Nhưng sau khi phân tách tỉ mỉ, xét thấy lời của Phú rất có lý. Nếu Phi không đi tìm nàng, chắc chắn nàng sẽ giận hờn nhiều hơn nữa, Phi hỏi:

- Anh tính cho tôi phải làm sao đây?

- Thì phải đi chớ sao?

- Tôi đi Còn anh?

- Mình không đi.

- Nhưng nàng đã hẹn với anh mà.

Phú có cảm giác Phi rất khờ khạo về đàn bà, không hiểu biết một điểm tâm lý nào cả, chàng nói:

- Tiểu Lê, Bân Bân hẹn với mình có nghĩa gì? Ngoài vấn đề mình làm gạch nối ra, Phi nghĩ xem có tác dụng gì khác nữa? Mình không đi thì nàng giận mình, không kể chi điều đó, nhưng hai người hòa thuận nhau nàng sẽ cám ơn mình khéo sắp xếp. Nếu chúng ta cùng đi thì trong hai người sẽ ngỡ ngàng,

tâm sự với nhau sao tiện. Hay nói cách khác, mình đến ngồi giữa làm cục nhân tất cả đều trơ trẻn chớ ích gì.

Tuy Phú dùng lời pha trò để kết thúc câu chuyện, nhưng Phi thầm cám ơn chàng, vì Phú đã có để tâm tính toán cho chàng và nàng. Phi rất bội phục tài "sành tâm lý phái nữ" của Phú.

Phi rót đầy ly rượu trao cho Phú nói:

- Kính anh một ly, thật mình quá ngốc, nếu không có "quân sư" thì làm sao thấu triệt được. Nào, hãy cạn ly.

Phú vừa cười vừa uống cạn ly, chàng cảnh cáo:

- Chúng ta uống đến đây là vừa, sau này có dịp sẽ uống nữa. Nếu uống quá say "đi phó hội" sẽ ngốc nghếch thêm chớ chẳng ăn nói được gì.

Phi cũng tán đồng nên kết thúc tiệc rượu, chàng hỏi:

- Còn quên, Phú chưa cho mình biết nàng hẹn tại đâu?

- Sáu giờ rưỡi tại lầu mười hai Quốc Tân Phạn điếm.

Phi gật đầu nói:

- Nhớ rồi.

- Có thể mình cũng sẽ đến sau khi các người đã hòa giải nhau.

- Cần nhất là Phú phải đến, vạn nhất chúng tôi giải quyết không ổn thỏa, có Phú làm ủy ban hòa giải.

Phú lại cảnh cáo:

- Tiểu Lê, nhà ngươi nên chìu chuộng là hay hơn, không nên cãi vã nhau. Bất cứ yêu sách nào của phái nữ cũng có thể nhượng bộ, trên phương diện ái tình, họ không bao giờ chịu nhường ai. Vấn đề này tự Phi xử trí, mình không thể tiếp tay được.

Phi gật đầu vừa cười vừa nói:

- Hay! Hay!

Sau khi có sự thông cảm sẽ được giải quyết, lòng Phi thấy rất thong thả, được Phú tặng cho mấy tiếng "chiến tranh lạnh", Phi cảm thấy mọi việc sẽ được giải quyết ngay. Chàng hy vọng ba má của Bân Bân sẽ giải thích giúp, nhưng trong mấy hôm tình trạng càng căng thẳng hơn. Chàng nghĩ, nên tìm Phú tôn lên làm sư phụ ái tình, theo thuyết của Phú: không tiến được thì thoái, bất cứ hoàn cảnh nào cũng nắm chắc thành công trong tay. Nếu ngồi tại gốc cây mà chờ thỏ, chờ quá lâu nhưng chỉ được thỏ chết.

Phi nghĩ đến đây càng tức cười. Chàng chưa biết cái thuyết đó có đúng hay sai? Nhưng chàng không phản đối.

Chiều hôm đó chàng đến Đài Bắc tìm một vài quyển sách để tham khảo, sáu giờ chàng đến Quốc Tân Phạn điếm lầu mười hai tìm nơi ngồi sẵn để chờ nàng. Máy lạnh trong phòng ăn làm cho tinh thần Phi tỉnh táo khi chờ đợi. Trong nhà hàng khách không đông lắm nhưng nhờ không khí náo nhiệt mà chàng tạm quên nhưng giây phút chờ đợi.

Ly nước ngọt trước mặt chàng, nước đá đã tan dần, mà bóng nàng chưa thấy tâm dạng. Phi có lòng lọ Chàng không nghi Phú gạt chàng để đùa cợt. Nhưng, có thể Bân Bân sẽ không đến, vì nàng đã quên giờ hẹn với Phú?

Đã sáu giờ ba mươi, nàng chưa tới. Đúng bẩy giờ thì chàng thấy dáng nàng từ cửa bước vào. Khi nàng rảo mắt chung quanh tìm Phú, Phi lẹ làng đứng dậy bước đến tiếp rước nàng. Lòng chàng lo lắng vô cùng, nhưng trên nét mặt tỏ ra bình tĩnh. Chưa biết nàng gặp chàng hôm nay thì nàng suy nghĩ thế nào? Nàng không bộc lộ gì trên nét mặt. Nhưng, nhìn thấy Phi nàng lộ vẻ ngạc nhiên. Bước theo Phi đến bàn nhìn một hồi lâu bèn ngồi xuống, hỏi:

- Anh Phú đâu?

Giọng nàng không chút khích động, tuy nhiên lại có phần bình tĩnh hơn gần như lạnh nhạt. Phi tìm lý do trả lời rất dễ dàng:

- Y viện có việc cần thiết, anh ấy có đến cũng phải trễ một tiếng đồng hồ.

- Anh Phú nhờ anh đến thay à?

Nàng tỏ vẻ phớt tỉnh khiến cho Phi không yên lòng, thà sau khi nàng thấy chàng rồi quay mình bỏ đi còn hơn là gặp nhau trong lời lẻ lạnh nhạt. Phi gật đầu đáp:

- Chúng ta ngồi xuống sẽ nói chuyện, em đã thấy đói rồi.

Nàng không ngại ngùng, bước qua ghế đối diện với chàng. Thông thường thì nàng ngồi cạnh chàng, hôm nay lại ngồi đối diện. Hầu bàn thấy hai người

cùng ngồi, bèn đem thực đơn lại. Phi yêu cầu nàng chọn thức ăn:

- Em uống gì?

Bân Bân không hề nhìn vào thực đơn, nàng nói:

- Tùy tiện vài món cũng được.

Sau khi Phi gọi món ăn xong, người hầu bàn đi rồi. Bân Bân không nói lời nào cả, buộc lòng Phi phải phá tan bầu không khí yên lặng ngột ngạt. Tay chàng vịn lên bàn, cúi đầu xuống nhìn nàng.

- Bân Bân, trong hai ba ngày qua không gặp mặt em, anh biết em giận, nhưng anh hy vọng bữa nay anh sẽ giải thích cho em rõ đầu đuôi câu chuyện.

Nàng không trả lời, đôi mắt liếc nhanh qua nét mặt chàng, dường như tìm xem chàng nói có thành thật hay không. Nàng chỉ hừ nhỏ một tiếng tỏ ý không phản đối lời chàng giải thích.

Phi mạnh dạn hơn:

- Bân Bân, vì vấn đề hôm ấy mà anh đến chịu lỗi với em, vì hôm đó quá gấp rút, anh không có thì giờ nói rõ...

Nàng tiếp tục hừ một tiếng, và hỏi:

- Đêm hôm đó anh đi đâu?

Phi có phần rối loạn, bởi thái độ lạnh nhạt của nàng khiến cho chàng mất tinh thần. Nhưng chàng đã chuẩn bị phần tâm lý để đánh tan sự nghi ngờ, biết rằng nàng đang quá giận.

Chàng không cần giấu điều gì nữa, tự thấy mình chưa có điểm nào hổ với lương tâm, chàng đáp:

- Hôm đó tại y viện gọi điện thoại cho biết Tố Tố mất tích, bác Hùng rất nóng nẩy, bà có thể phát sanh chứng đau tim trở lại, bà khẩn thiết nhờ anh đi tìm Tố Tố gấp.

- Trừ anh ra, không ai tìm Tố Tố được sao?

- Bác Hùng cũng nói với anh, đã cho người đi tìm rồi, nhưng không biết nàng đi đâu. Sau cùng bác đặt tin tưởng vào anh, vì trong mấy tháng qua anh và Tố Tố có nhiều dịp gần gũi nhau, nên anh có thể biết được những nơi Tố Tố thường đến.

- Chuyện giản dị như thế, tại sao anh lại giấu em?

Chàng cố gắng giải thích:

- Bân Bân, anh không hề giấu em, nhưng lúc đó anh thấy em đang vui vẻ theo những tiết mục hấp dẫn cùng anh Phú và cô bạn họ Lại.

Bân Bân bĩu môi tỏ vẻ không tin:

- Lý do đó, chính anh Hoàng Thiên Phú cũng chẳng đồng ý.

- Nhưng lúc đó anh nghĩ như vậy.

- Có lẽ anh Phú không phải là bạn học của Tố Tố? Em cũng không phải là bạn của Tố Tố nữa? Chúng ta cũng không thể đi tìm nàng? Chỉ riêng anh mới là bạn, riêng anh mới đủ tư cách tìm nàng?

Tuy nàng chất vấn một chuỗi dài, nhưng trái lại làm cho chàng bình tĩnh hơn:

- Sự thật là vậy, từ khi Tố Tố mang bệnh, tâm tánh của nàng rất lạnh lùng và tinh thần bất ổn. Trước khi anh đi tìm, anh đã yêu cầu bác Hùng đừng nhờ cảnh sát tìm nàng, để khỏi tổn thương tánh tự tôn của nàng, nếu nhiều người tìm kiếm sẽ gây cho nàng không vui vẻ. Nếu nàng có bề nào anh biết nói sao với bác Hùng?

- Chuyện như thế, lúc ấy anh không thể cho em biết à?

Phi tỏ vẻ khẩn thiết:

- Bân Bân, lúc đó ngoài em và anh Phú ra còn có Lại tiểu thơ, vả lại thì giờ rất gấp rút, anh cũng chưa biết đến đâu để tìm nàng. Anh cũng tính đêm đó sẽ điện thoại, hơn nữa cô ta mang bịnh nóng mê man. Khi về đến nhà nàng thì đã khuya lắm rồi. Qua ngày thứ hai tìm em để giải thích, nhưng em đã đi quá sớm, em buồn giận anh luôn ba hôm, thật lòng anh không yên chút nào.

Trên nét mặt Bân Bân đã thay đổi nhiều, nhưng chưa dễ gì tiếp nhận những lời chàng giải thích:

- Anh ra đi đâu có nghĩ em ở lại chịu mất mặt với bạn bè?

Phi chỉ còn cách nhận lỗi với nàng. Phú nói rất có lý: có lúc không nên giảng đạo lý với phái nữ, dầu có giảng giải thế nào họ cũng không chịu nghe. Chàng chỉ còn cách gật đầu nhận lỗi:

- Anh vì quá gấp rút, hy vọng tìm gặp nàng anh sẽ trở về gấp, nên không kịp nghĩ về điều đó.

Bân Bân vẫn gay gắt:

- Anh mà nghĩ đến điều đó làm gì? Anh chỉ biết có Tố Tố, anh chỉ nghĩ đến nó thôi, còn thì giờ đâu mà nghĩ đến người khác.

Phi tức cười, thật ra, tình yêu với ghen hờn khó mà phân tách cho được. Nàng giận hờn trong mấy hôm, vì chàng lo lắng cho Tố Tố, nếu nàng nghĩ chàng lo lắng cho một bịnh nhân thì không xẩy ra việc gì. Chàng cười cười thong thả đáp:

- Bân Bân, lời của em vừa nói thật không công bằng. Anh đương nhiên phải lo cho Tố Tố, bởi vì trách nhiệm này do bác Khưu và bác Hùng đã giao phó cho anh, làm sao bỏ cho được? Sau khi mùa nghỉ hè chấm dứt, bác gái sẽ đưa nàng xuất ngoại, chừng ấy anh không còn trách nhiệm nữa.

Phi nhận thấy mình nói những lời rất có lý, chàng đổ thừa cho hai lão nhân gia. Trước khi Tố Tố chưa xuất ngoại thì chàng vẫn còn trách nhiệm. Chỉ trừ hai lão nhân gia hủy bỏ công việc của chàng, bằng không, chàng vẫn còn trách nhiệm với Tố Tố.

Nàng không biết nói thế nào bèn trợn mắt nhìn chàng hỏi:

- Tố Tố có bịnh? Xem nó khỏe mạnh như thường mà bịnh nỗi gì?

- Phải rồi, bên ngoài trông vào thì không thấy cô ta có bịnh gì, nhưng có lúc Tố Tố không thể chế ngự được mình, ví như: trước đây nhằm ngày lễ sinh nhật của cô ta, khách đang uống rượu ăn mừng, bỗng nhiên nàng khóc ngất chạy bay lên lầu. Cũng có lần đang đi tản bộ ngoài hoa viên bỗng nhiên gọi xe taxi rồi ra đi.

- Tố Tố cho là em không biết, thật ra nó chỉ lợi dụng căn bịnh mà nhắn gởi, tìm cơ hội để gần gũi anh. Em không thể tin anh không thấy ra điều đó.

Phi cười nhạt nói:

- Anh xem không ra điều đó, quả anh là một thằng ngốc rồi!

- Riêng em thì không khờ khạo vậy được, em không thích ai tìm cách đùa cợt trước mặt em và khinh rẻ em.

Phi thấy trong lời nói của Bân Bân mỗi câu đều gay gắt, khiến cho chàng không được vui thích. Chàng nhủ thầm: tình người đối với nhau cần tha thứ, cần thương yêu tín nhiệm nhau. Nếu một điểm nhỏ nào cũng qui tội là tư tình, thì những ngày dài sau này chàng sẽ bị lắm cảnh xót xạ Chàng nghiêm giọng:

- Bân Bân, lời em vừa nói, không biết em ám chỉ anh hay Tố Tố, nếu em chỉ vào anh thì anh sẽ lấy tư cách làm người để minh chứng, không phải với em, mà đối với ai anh cũng không thích làm trò múa rối để giễu cợt.

Chàng nói thế, khiến cho Bân Bân lặng thinh. Nàng nguýt chàng, không nói lời nào thêm, nhưng thái độ không tha thiết gì. Phi thoáng chút hối hận, lẽ ra, chàng không nên nói những lời trịnh trọng như thế, như giáo huấn, như thanh minh, khiến nàng cảm thấy khó chịu.

Nhưng lời đã lỡ nói ra. Chàng tỏ vẻ uyển chuyển dịu ngọt lại với nàng:

- Bân Bân, anh xin lỗi đã nói quá thẳng với em, nhưng đó cũng là lòng anh, bởi đối với em anh không muốn nói úp mở. Hôm nay anh xin nói thật với em: anh giải thích cặn kẽ những điều nghi kỵ trong đêm qua, hy vọng em thứ lỗi cho anh, và anh nói thẳng với em rằng ngoài em ra anh không hề biết yêu người thứ hai nào khác.

Lời của Phi rất thành khẩn, nàng vẫn lặng thinh. Nhưng lòng nàng đã bớt cơn sóng gió, đôi mắt nàng lấp loáng hai giòng lệ. Nàng lặng lẽ giây lát, bỗng thở dài rất thảm não.

Phi mong lúc này có mặt Phú tại đây, để Phú gây cho bầu không khí bớt phần ngột ngạt. Thức ăn đã mang ra, Bân Bân không lòng nào cầm đũa, giây lát sau nàng nói:

- Em tin lòng chân thành của anh. Em cần nói cho anh biết thêm. Chiều nay em có hẹn, sáng mai em cũng có việc cần, anh đừng nhọc công đến nhà tìm em. Chiều ngày mốt sẽ gặp nhau tại đây được không?

- Anh không thể gặp em tại nhà sao?

- Anh cũng biết mấy hôm qua em ít hay ở nhà. Ngày mốt không được sao? Trong hai ngày anh đừng tìm em, bởi Tố Tố đang trong cơn bịnh, đang cần anh chăm sóc.

Nghe nàng nói với giọng bình tĩnh, chàng không nghi kỵ gì, bèn gật đầu nói:

- Được rồi, bấy giờ chiều ngày mốt anh chờ em tại đây.

Bân Bân cũng gật đầu, nhưng mây mù trong ánh mắt nàng vẫn chưa tan, dường như nàng còn nhiều chuyện để nói, nhưng thức ăn đã đầy bàn nàng phải dùng cơm, nàng đành nuốt những uẩn ức vào lòng. Nàng ăn rất ít, chỉ ăn cho có chừng với chàng.

Dùng cơm xong, nàng cho Phi biết, nàng có hẹn với bạn nên phải đi, nàng không ngờ Phi đến, nên đã đáp ứng lời mời của bạn. Phi chỉ khuyên nàng đừng nên lưu ý gì cả, chỉ cần nàng vui vẻ thì chàng cũng đủ vui rồi.

Sau khi nàng ra đi, Phi ngồi lại giây lát, mới về Đạm Thủy. Chàng không hề hỏi nàng hẹn với ai, cũng không hỏi hẹn với Phú đến để giải quyết chuyện hiểu lầm hay làm gì? Chàng chỉ mong gặp nhau lần này để giải tỏa những chuyện nàng hiểu lầm giữa chàng và Tố Tố mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Bịnh của Tố Tố không đến nỗi nghiêm trọng. Luôn mấy ngày Khưu viện trưởng đều có đến thăm nàng và chích thuốc. Đến sáng thứ tư, nàng đã dậy và đi lên xuống lầu. Bà Hùng rất hài lòng, bà không nghe nàng đề cập đến Cơ Thực nữa, nên bà rất yên tâm.

Sau khi Khưu viện trưởng chích thuốc cho nàng xong, lão đi xuống lầu, Hùng xưởng trưởng mời lão dùng điểm tâm, lão lắc đầu nói:

- Tôi đã ăn sáng tại nhà rồi, chỉ muốn bàn một vài câu chuyện với anh thôi.

- Được rồi, chúng ta ngồi lại bàn này vừa uống vừa bàn công việc luôn thể. Trưa nay tôi có việc cần phải đi Đài Bắc.

Khưu Đông Vượng ngồi xuống trong khi Hùng Kiến Phương dùng điểm tâm. Lão tỏ vẻ lo ngại nói:

- Chắc đi Đài Bắc để ra mắt Tạ Đổng sự trưởng hả?

Lão Hùng gật đầu nói:

- Hai hôm nay đối với tôi rất quan trọng, chỉ cần ông ấy bỏ vốn đầu tư, chẳng những qua cơn ngặt của tôi hiện giờ, mà tương lai sẽ phát triển mạnh nữa.

- Mấy hôm nay chúng ta đều bận rộn, không rảnh được để bàn vài chuyện cần thiết...

- Tôi với Tạ Đổng sự trưởng bàn luận rất tốt, tôi có đề cập với ông ta một dự án khuếch trương ông ta tỏ nhiệt tâm và tán đồng kế hoạch của mình. Dường như ông ta đã đánh điện hai lần về Hương Cảng để tính toán với người phụ trách. Tạm xem như trên nguyên tắc đã đồng ý, chỉ chờ bên Hương Cảng trả lời thì ký giao kèo.

- Kính mừng anh, đó là một tin tức tốt.

- Nhưng trước khi chính thức ký giao kèo, mong sao tình hình đừng đột biến thình lình. Cũng ước mong sao đừng có bàn tay phá hoại nhúng vào. Khi nắm được giao kèo chính thức mới thấy khỏe được.

- Kiến Phương, tài ngoại giao của anh rất giỏi, mình tin rằng không thể xảy ra vấn đề gì đâu.

Lão Hùng thở ra lắc đầu nói:

- Anh Đông Vượng, chúng ta cùn già người nhà anh hiểu rõ tôi hơn ai hết, sự thực việc khó khăn chỉ có mình biết. Hồ Kinh Lý rất tháo vác, ông ấy thay tôi mà giải quyết nhiều vấn đề quan trọng, riêng anh giải quyết cho tôi cũng không ít, thật tôi vô cùng cảm tạ.

- Giữa chúng ta là một, hà tất phải nói những lời cảm tạ. Khi y viện của mình có việc khó khăn thì anh cũng sẵn sàng giúp đỡ chớ khác gì nhau?

Trong lúc hai lão đang chuyện trò, Tố Tố từ trên đi xuống, dáng điệu của nàng thấy bịnh đã giảm rất nhiều, cơ thể có vẻ hồi phục. Nhưng gương mặt nàng vẫn xanh xao, tinh thần có vẻ uể oải.

Khưu viện trưởng nhìn thấy nàng, nói:

- Tố Tố, sao cháu không nằm nghỉ xuống đây sớm làm gì?

Tố Tố vẻ nũng nịu nói:

- Cháu thấy hơi đói, chưa biết mình ăn gì được không?

- Cháu cần ăn gì cũng được cần nhất là ăn những món dễ tiêu hóa, ngủ và uống nước nhiều càng hay.

Đôi mắt nàng hiện rõ niềm hy vọng:

- Ngày mai cháu khỏi chích thuốc hả bác?

- Theo tình hình hôm nay thì ngày mai cháu khỏi cần chích nữa.

- Cám ơn bác.

Tố Tố vừa xuống đến, nàng được sự bàn tán của hai lão nhân, nhưng hai lão đã bàn luận rất nhiều rồi. Hùng xưởng trưởng sắp đi Đài Bắc, Khưu viện trưởng cũng sắp đi y viện để giải quyết các công việc thường xuyên.

Phi cùng đi đến bịnh viện với lão Khưu, trên đường đi bỗng nhiên lão hỏi:

- Mấy hôm nay Phi không gặp Bân Bân hả?

Phi rất ngạc nhiên, chàng chưa biết viện trưởng hỏi điều này với ý nghĩa gì? Chàng không biết né tránh thế nào, chỉ trình bày sự thật cho lão nghe:

- Mấy hôm nay cháu không gặp Bân Bân, nhưng chiều hôm qua cháu cùng đi ăn cơm với Bân Bân.

Khưu viện trưởng lộ vẻ chú ý hỏi:

- A, Phi với Bân Bân chia tay nhau tự lúc nào?

- Gần tám giờ, sau khi dùng cơm xong, Bân Bân cho cháu biết, cô có hẹn với bạn, chỉ mình cháu về nhà bác Hùng.

Khưu viện trưởng trầm ngâm suy nghĩ, dường như có điều gì khó chịu cho ông. Giây lát sau lão hỏi:

- Trong mấy ngày qua dường như Phi thường gọi điện thoại về nhà tìm Bân Bân, mấy hôm nay cháu với nó không gặp mặt nhau, có phải do đêm cháu đi tìm Tố Tố mà xẩy ra hiểu lầm nhau không?

Phi nhận:

- Dạ phải, cũng vì đêm đó cháu đi tìm Tố Tố mà Bân Bân không vừa ý, hiện giờ sự tình đã qua rồi.

Khưu viện trưởng chú ý hỏi:

- Nó không nói lại với bác, cũng không nói với má nó. Nhưng bác vừa nhìn qua đã hiểu ngay, bởi mấy hôm nay bận nhiều việc nên không có dịp nói chuyện với Bân Bân. Cháu nói với nó là việc đã qua, nó có nghe theo lời cháu giải thích không?

Phi gật đầu:

- Cháu tin như vậy.

- Được vậy thì rất tốt, chẳng qua vì sự thật tình của cháu mà phải chịu điều phiền phức. Bác sẽ trách nó điều này.

Phi tỏ vẻ thành khẩn:

- Thưa bác, xin bác đừng trách Bân Bân, vấn đề này tại cháu lầm lỗi trước, nếu trước khi đi tìm Tố Tố cháu nói rõ thì đâu xẩy ra việc gì.

- Được rồi, cháu không biết má của Bân Bân đang lo lắng vì nó, đêm qua Bân Bân không về nhà. Khi cháu chia tay với nó, cháu có hỏi nó hẹn với ai tại đâu không?

Phi bỗng nhiên kinh ngạc, tại sao Bân Bân lại không về nhà? Cô ta đi đâu? Chàng lắc đầu nói:

- Bân Bân không có nói đi đâu, theo cháu nghĩ có thể cô bị bạn học cầm lại nhà chơi.

Khưu viện trưởng không nói gì, chàng cũng chưa biết lão có tiếp nhận lời chàng giải thích không. Chàng xét thấy sự quan tâm của vợ chồng lão Hùng đối với Tố Tố, cũng như vợ chồng lão Khưu đối với Bân Bân, phận làm cha mẹ ai cũng vậy. Nhưng Bân Bân không về nhà có khác hơn Tố Tố, có lẽ ở nhà bạn học chơi hơi trễ, nên nàng không dám về một mình, nhà bạn học cũng không có điện thoại, nên không thể gọi về cho gia đình biết.

Sau khi đến y viện, Phi và Khưu viện trưởng không nói gì thêm, nhưng chàng thường khó yên trong lòng, chàng nhớ ra khi chàng và Bân Bân chia tay, nàng dường như có điểm kích động, cũng như có việc gì muốn nói thêm với chàng. Phi rất ăn năn mình không hỏi nàng hẹn với ai và nơi nào? Tối thiểu chàng cũng biết nàng đi đâu để nói rõ cho gia đình yên lòng.

Tuy nhiên, Phi phải gác qua chuyện đó, bởi có một chuyện khác cần lưu ý gấp. Tại y viện, chàng là một người rảnh nhất, chàng không có một công tác nào đặc biệt, khi đến y viện là chàng lật báo ra xem, báo chí hôm nay có một tin đặc biệt đối với chàng.

Về tin xã hội nơi trang ba với đề tựa rất lớn, đó là tin Trương Lập Dân tiếp đãi các ký giả. Dân trả lời rất dài về tin tức chiếc phi cơ ngộ nạn tại Đào Viên hồi năm qua, Trương Lập Dân đã trưng bày ra chứng cớ: khi đó sở khí tượng tại Đào Viên chứng minh ngày đó khí tượng rất xấu và người phụ trách phi cơ tại phi trường Mã Công báo cáo bộ máy của chiếc phi cơ đã bị hư hỏng. Hai sự kiện này đủ chứng minh Lục Cơ Thực và chàng không chịu trách nhiệm.

Trong phần cám ơn, Trương Lập Dân vô cùng cảm tạ các y sĩ trong y viện hết lòng giúp đỡ chàng, chẳng những trị bịnh mà còn giúp cho chàng trở về với sự thật, khiến cho anh được mạnh lành mà đồng nghiệp của anh là Cơ Thực cũng được vui cười nơi chín suối, đặc biệt là hai y sĩ tên là Lê Dịch Phi và Hoàng Thiên Phú, nhất là y sĩ Lê Dịch Phi giúp đỡ cho tinh thần chàng hồi phục rất nhiều.

Có ký giả phóng vấn đầu đuôi sự kiện phi cơ ngộ nạn, chàng giải thích khi được cứu sống, đương nhiên chàng đã biết hệ thống điều chỉnh cao độ đã hư hỏng đến mức độ nào. Chàng chỉ tự nhận kỹ thuật mình non kém nên hại Cơ Thực và nhiều người khác. Do đó, chàng quyết tự mình gánh chịu, để cho Cơ Thực và công ty nhẹ phần trách nhiệm với hành khách. Nhưng từ khi chàng ra khỏi y viện, biết hệ thống của phi cơ hư như thế đó, chàng bèn nhờ một người bạn già về kỹ thuật, kinh nghiệm nhiều giờ bay để hỏi thử, thì anh ấy cũng nói, nếu gặp trường hợp như vậy thì cũng đành bó tay vô phương cứu vãn.

Có ký giả nói: đã biết phi cơ hư một hệ thống tại sao Cơ Thực lại còn gắng gượng bay để gây ra tai họa?

Trương Lập Dân giải thích: Cơ Thực đúng là một phi hành viên có trách nhiệm, chàng đã biết tình trạng khốn khó đó, nhưng hiện tại chẳng có chiếc phi cơ nào tại phi trường, hành khách cũng không đồng ý trả vé. Trong lúc đó, khí hậu có phần tốt, nên cố gắng bay về đến Đài Bắc sẽ sửa chữa. Khi đến Đài Bắc được sở khí tượng tại đây cho biết trên đường bay không có triệu chứng xấu nào xẩy ra. Nào ngờ sau đó hai mươi phút, khí hậu đột nhiên biến đổi, đến gây thành tai nạn thương tâm cho chuyến bay. Điều đó, chàng nhận chính mình đã phải chịu tất cả trách nhiệm.

Theo ý kiến tối hậu của Trương Lập Dân, chàng không có dụng ý gặp gỡ ký giả để loan báo những sự kiện trên, bởi nó sẽ có ảnh hưởng đến nghiệp vụ và công ty hàng không. Nhưng, gần đây chàng đã báo cáo sự thật đến công ty hai lần, chẳng những người có trách nhiệm của công ty không kể đến, trái lại còn đổ lỗi cho nhân viên phi trường Mã Công. Do đó, chàng buộc lòng phải trình bày sự thật trên mặt báo. Chàng không hề cố ý gây khó dễ cho công ty để xin phục chức lại, cũng như không đòi một điều kiện gì. Ước vọng của chàng là làm sao cho những người trong công ty biết rằng chàng và bạn chàng hết lòng hết sức nhưng không thể thoát khỏi tử thần, chàng hy vọng từ nay các đồng nghiệp đừng khinh khi chàng cũng như những người đã chết. Đó là nguyên nhân chánh mà chàng phải gặp gỡ các ký giả báo chí hôm nay.

Sau khi xem xong bài báo, Phi có cảm giác cuộc họp báo này sẽ gây dư luận rất lớn với đại đa số quần chúng. Chàng thầm nghĩ, chắc chắn lão Khương Lao khi xem xong bài báo, lão khó ngồi chễm chệ trên ghế mà tự đắc nhưng chàng có điểm không được vui trước khi Cao Gia Toàn và Trương Lập Dân họp báo không cho chàng hay, đương nhiên chàng đồng ý cuộc họp báo đó nhưng phải cho biết trước để báo cáo với Khưu viện trưởng.

Nghĩ đến đây, chàng vào bịnh viện tìm Trương Lập Dân. Nhưng cô y tá trực đã nói: Trương Lập Dân được xuất viện hôm qua.

Nghe vậy, Phi không mấy vui lòng, chàng đi tìm Phú đưa tờ báo bào tay cho Phú, hỏi:

- Anh Phú, anh biết việc này không?

Phú xem sơ qua, rồi xô tờ báo ra nói:

- Biết rồi, việc nầy xẩy ra hồi chiều hôm qua.

Phi tỏ vẻ không vui nói:

- Thế mà đến khi xem báo mình mới rõ việc xẩy ra chớ.

Phú vừa cười vừa kéo Phi ra khỏi phòng bịnh nói:

- Tiểu Lê, mấy hôm nay nhà ngươi bận vấn đề của Bân Bân, chắc chắn nhà người nhức đầu chóng mặt chịu không nổi, làm sao mà biết được.

- Trương Lập Dân xuất viện hồi nào mình cũng không biết.

- Nhà ngươi đừng lo, điều này không phải chúng ta lầm lỗi đâu, chiều hôm qua Cao Gia Toàn và Trương Lập Dân có đến tìm mình, họ cũng tìm nhà ngươi, đến mình gọi điện thoại tìm khắp nơi, không biết nhà ngươi đi đâu. Nhưng anh ta lại cần gấp xuất viện mới khổ cho mình.

- Điều đó nếu mình đáp ứng theo lời viện trưởng cho Trương Lập Dân xuất viện, nên báo cáo cho ông hay trước chớ.

- Xin lỗi, nhà ngươi không có nói lại cho mình nghe. Bởi tình hình ngày hôm qua rất đặc biệt, Cao Gia Toàn vội vã đến tìm Trương Lập Dân, vì lão Khương Lao đã hay biết mọi việc, nên lão lập tức uy hiếp một số người trong hãng phải ký tên đứng về phe lão, bằng không sẽ bị khai trừ. Thời giờ rất cấp bách, do đó, bọn họ quyết định phải xuất viện gấp ngay chiều qua, đồng thời gọi điện thoại mời một số đông ký giả đến họp báo. Mình nghĩ, nếu nhà ngươi có mặt tại y viện chắc nhà ngươi cũng tán thành việc làm của họ. Vì thế mình phải báo cáo cho y sĩ trưởng nhiệm, y sĩ cho phép họ xuất viện. Sau khi họ xuất viện rồi thì mọi hành động của họ đâu cần phải qua y viện nữa.

Sau khi nghe xong, Phi thấy mình sơ xuất, chàng nói:

- Được vậy càng hay, Phú đâu biết, sau khi mình xem báo xong, trái tim muốn nhẩy ra ngoài lồng ngực.

- Hôm nay họ lại đến tìm Phi, bọn họ muốn mời tất cả y sĩ để tỏ lòng biết ơn.

- Họ mời đãi tiệc thì không cần thiết, nhưng bọn họ nhóm họp tại đây thì hay lắm.

Phú cười cười nói:

- Việc đó thì khỏi nói.

- Bọn họ định chừng nào đến đây?

- Hôm qua Cao Gia Toàn nói, chiều nay sẽ dắt Trương Lập Dân đến.

- Thế là mình chờ họ đến. Chiều nay tôi cũng rảnh.

Phú cười cười hỏi:

- Tiểu Lê, chiều hôm qua công việc thế nào?

Phi cười theo:

- Cũng tốt, lúc đầu nàng giận dữ, sau đó cũng tiếp nhận lời của mình giải thích.

- Chắc nàng chịu nhiều điều huấn thị của nhà ngươi hả?

- Phú lầm rồi, anh không hiểu nổi Bân Bân đâu, tánh tình nàng rất thẳng, dễ hiểu lầm, tự ái cao, hay giận, gàn bướng, nhưng rất phục thiện, khi nghe giải thích rõ thì biết nhận sự thật.

Phú cười cười nói:

- Được vậy thì hay biết mấy.

Phi muốn đem sự hoài nghi của mình mà nói cho Phú nghe. Chàng nhận thấy nàng còn có chuyện muốn nói với chàng, thêm vào đó, đêm qua nàng không về nhà, tuy chàng cho rằng nàng ở tại nhà bạn học nhưng chàng không yên lòng. Những sự kiện này khiến cho lòng chàng xốn xang, nên muốn hỏi ý kiến Phú. Nhưng chàng nghĩ tời nghĩ lui mãi mà nói chẳng ra lời. Hơn nữa, điều này chỉ là việc riêng giữa chàng và nàng, không thể có người thứ ba biết.

Phi vừa rời Phú thì một cô nữ công nhân tại văn phòng đến nói:

- Thưa Lê y sĩ, có điện thoại cho ông.

Phi hỏi nhanh:

- Cô biết từ đâu gọi đến không?

- Nơi nhà của Hùng xưởng trưởng, xin ông đến tiếp sẽ rõ.

Phi chỉ ờ một tiếng, sau khi cô công nhân đi rồi, bỗng nhiên Phú nói:

- Tiểu Lê, mi hãy mau đi, chắc đã có gì xẩy ra cho Tố Tố.

Phi hoài nghi hỏi:

- Tố Tố lại xẩy ra chuyện gì nữa? Trong khi mình rời khỏi nhà thì cô ta vẫn mạnh khỏe mà.

Phú đưa cao tờ báo nói:

- Mi hãy đi mau nhất định nàng đã xem thấy bài báo rồi, tình hình có thể xẩy ra nghiêm trọng.

Phi như đã tỉnh ngộ, chàng gật đầu, tính đến văn phòng xem xe của viện trưởng nếu còn thì mượn đi cho mau. Nhưng chàng chưa đến văn phòng thì tâm thần đã thấy đôi phần an ủi vì chàng nhớ ra Tố Tố đã nói với chàng tại Bích Đàm, biểu lộ tâm trạng cho chàng biết rõ là Cơ Thực đã chết thật, nếu thế, bây giờ nàng có xem thấy báo chí chăng nữa thì cũng chẳng đáng lo, tuy việc đó đối với nàng là một điều xúc động mạnh, nhưng chưa đến nỗi là nghiêm trọng.

Chàng nhất định gọi điện thoại để biết tình hình. Người từ đầu dây bên kia là bà Hùng. Khi nghe tiếng chàng, giọng bà gấp rút:

- Cháu Phi đó à, xin cháu đến mau chút,

- Có phải hôm nay Tố Tố xem thấy bài báo hả bác?

- Phải rồi, nó khóc dữ lắm, cứ gọi tên cháu mãi?

- Được rồi, cháu sẽ đến bâygiờ.

- Cháu hãy mau đến giúp, ba nó cũng không có ở nhà, mình tôi chưa biết phải làm sao.

- Xin bác đừng lo, chuyện này đối với Tố Tố không hại gì xin bác chớ để cho Tố Tố ra đi, giây lát cháu sẽ đến.

- Bác mong sao cháu đến càng sớm càng tốt.

Sau khi Phi buông điện thoại xuống, Phương Tử đến tìm chàng cho biết, Khưu viện trưởng cho mời chàng. Chàng biết là không ngoài việc vừa quạ Vấn đề này là ngoài ý muốn của chàng, nếu Khưu viện trưởng trách chàng thật rất oan.

Sau khi chàng đến, quả nhiên thấy Khưu viện trưởng để tờ báo trên bàn. Lão chỉ tờ báo hỏi:

- Dịch Phi, có biết vấn đề này không?

- Nhờ anh Phú nói thì cháu mới biết, chiều hôm qua cháu bận đi trường học.

Khưu viện trưởng nhíu đôi mày nói:

- Hoàng Thiên Phú đã cho Trương Lập Dân xuất viện hả?

Phi gật đầu, và đem chuyện từ đầu đến lúc gặp Phú rồi tường thuật lại. Lão nghe rõ bèn gật đầu:

- Các cậu xử sự không lầm lỗi, tôi không phải gạn hỏi về trách nhiệm do ai, tôi chỉ biết các cậu làm việc rất chu đáo. Hơn nữa, chiều hôm qua tôi và Phi không có mặt tại đây, nhưng muốn hành động điều gì cũng phải thông tri cho tôi biết.

Phi xét thấy lão viện trưởng nói rất phải, nếu chàng biết trước sự kiện này sẽ báo cáo viện trưởng biết. Phú làm việc rất chu đáo, tại sao việc này anh ta rất lơ mở Lão gác lại chuyện này nói:

- Tố Tố vừa tìm Phi cháu nên đi mau.

- Vâng, bác Hùng cũng vừa gọi điện thoại cho cháu, cháu cũng hứa sẽ đi ngay.

- Phi bảo lão Trương lái xe đưa đi, nếu cháu thấy cần xe thì cứ để đó mà dùng.

- Cháu không cần xe, chỉ cho cháu đến nơi là xong.

- Nếu Tố Tố có xảy ra chuyện gì, hãy gọi điện thoại cho tôi biết. Trước mười hai giờ tôi chưa rời y viện.

Phi vâng lời ra khỏi cửa văn phòng. Lão Khưu bảo Phương Tử nhận chuông gọi Phú đến. Phi biết lão bọi Phú đến để nghiên cứu tình hình của Trương Lập Dân. Dân tuy đã xuất viện nhưng còn nhiều việc liên quan đến chàng, chắc còn lắm phiền phức nữa. Trừ khi công ty hàng không công khai nhìn nhận trách nhiệm về tai nạn phi cơ, bằng không đôi bên khó tránh khỏi lôi nhau ra pháp đình. Đến lúc đó, y viện cũng phải lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Phi đến nhà Tố Tố, rồi bảo lão Trương quay xe về, chàng vội vã đi vào nhà. Bà Hùng đang đứng tại cửa chờ chàng. Phi xem thấy thần sắc của bà Hùng rất lo lắng. Chàng hỏi: - Thưa bác, Tố Tố có sao đó? - Nó đã ngủ rồi, bác đang ngồi đây chờ đợi cháu. - Tố Tố không sao hả bác? - Không ai ngờ trước được hôm nay báo chí lại đăng tải những sự kiện này, lúc đầu không ai chú ý, khi nó xem thấy báo khóc gần ngất xỉu. - Thưa bác, cháu có lỗi với bác, vì chiều hôm qua có việc cần phải đi Đài Bắc, nên không hay biết gì, nếu cháu biết trước sẽ đề phòng mọi việc xảy ra. - Khưu viện trưởng cũng nói, ông ta không hề hay biết cuộc họp báo này, nếu Phi biết trước thì thế nào cũng cho ông ta hay. - Trước khi đến đây, cháu đã cho Khưu viện trưởng biết rồi. - Bác vừa gọi điện thoại, viện trưởng nói cháu đã đi rồi bác mới yên lòng đôi chút, vì Tố Tố nó muốn tìm cho được cháu, đại khái nó có chuyện gì muốn nói cùng cháu đó. - Để cháu chờ Tố Tố thức dậy hỏi xem có chuyện gì. - Bác tin rằng cháu sẽ có cách gây cho Tố Tố yên lòng, việc gì nó cũng nghe lời cháu. - Thưa bác, bây giờ cháu xin lên lầu thăm Tố Tố. Bà Hùng gật đầu đứng dậy đi trước, Phi bước theo sau. Tố Tố nằm ngay trên giường, đôi mắt nàng tuy nhắm, nhưng thật ra nàng không hề ngủ, nhìn đôi mi của nàng vẫn còn lay động. Chắc nàng khóc rất lâu, nên trên giường có chiếc khăn tay đẫm nước mắt và một bên tờ báo ước nhòe nhầu nát. Đầu tóc nàng rối bời. Da mặt xanh xao còn lem luốc dấu nước mắt. Phi bước đến đứng một bên nàng, không dám thở mạnh. Bà Hùng bước đến gọi nhỏ: - Tố Tố! Tố Tố mở to đôi mắt, thân thể nàng yếu ớt như người đã kiệt lực, khi nàng thấy Phi, cố gắng gọi lên: - Anh Phi! Phi bước đến bên nàng khẽ gọi: - Tố Tố, cơ thể cô không đặng khỏe à? Nàng không đáp lời chàng, hướng vào bà Hùng

nói: - Má à, con muốn nói với anh Phi một vài chuyện cần thiết. Bà Hùng gật đầu, nhưng trông vào nét mặt con bà không được yên lòng. Phi hiểu tâm trạng của bà Hùng, chàng dùng tay sờ lên trán nàng để thăm dò nhiệt độ, sau đó, chàng thử chẩn mạch nàng. Phi hướng nhìn bà Hùng như ngầm cho bà biết nàng vẫn được khỏe. Bà Hùng đáp: - Cháu Phi hãy ở lại đây dùng cơm trưa, bác đi chợ mua thức ăn để về làm cơm. Phi cũng tỏ thái độ khiêm nhường vài lời. Bà Hùng như yên tâm đi xuống lầu. Trong phòng chỉ còn lại hai người nên rất yên tĩnh. Tim Phi đập mạnh, bởi Tố Tố nhìn thẳng vào chàng nói: - Chắc má em đã gọi điện thoại cho anh hả? Phi gật đầu, và đang tìm lời giải đáp, nhưng nàng nói tiếp: - Hôm nay em đã đọc qua báo chí. Phi hơi rối loạn: - Tôi không biết trước vấn đề này xẩy ra, hồi chiều hôm qua anh Phú chủ trương cho Trương Lập Dân xuất viện, tôi cũng đọc được bài báo hồi chiều hôm qua thôi. - Theo ý bài báo có nói, Trương Lập Dân nhờ anh trị lành bịnh. Tại sao trong những ngày trước đây anh chẳng cho em biết tin này? - Tôi không hề dối cô làm gì, chỉ tìm cơ hội để cho cô biết. - Anh cũng như các người khác, cho rằng em không nhận ra được sự thật, em không hiểu sự thật. - Lúc đầu thì tôi nghĩ thế, vì tôi chưa hiểu rõ cộ Đến sau tôi phản đối biện pháp trị bịnh cho cô, nhưng phải tôn trọng ý kiến phần đông thân nhân của cô. - Anh nói phần đông là ám chỉ vào ba má và bác Khưu của em? - Đúng rồi, nếu là tôi mạo hiểm, thì phải suy xét kỹ và khó lường được hậu quả. Tôi biết hai bác rất yêu thương cô, nếu cô chịu không nổi sự thật thì hai bác sẽ ân hận suốt đời. - Em biết má em mắc bịnh tim, khó mà chịu nổi sự kích động mạnh. - Cô được khỏe mạnh thì tôi mới yên tâm. Tôi tin rằng cô đã thông cảm điều đó, tôi lưu tâm đến cô còn hơn bản thân tôi. - Em cũng hiểu như vậy. Rồi nàng cúi đầu như suy nghĩ. Phi cảm thấy không an, tiếp theo là một sự yên lặng gần như không còn nghe tiếng hơi thở, chàng không biết nói thêm điều gì. Phi nhớ đây là lần thứ hai chàng nói: "lo liệu cho nàng như lo cho bản thân mình". Chàng cũng thấy có một điều gì nhung nhớ khó yên khi vắng Tố Tố. Chưa một người nào chàng đối xử đặc biệt như nàng, chính chàng cũng tự dối mình. Kể từ hôm chàng gặp Tố Tố tại Bích Đàm, chàng không muốn rời xa Tố Tố một giây phút nào, chàng yêu nàng hay vì lương tâm nghề nghiệp? Chàng có ý định mang nỗi nhớ nhung ấy mà chôn chặt tận đáy lòng. Trước khi Bân Bân về nước, chàng đối với Bân Bân là chỉ làm tròn tình nghĩa thầy trò đối với Khưu viện trưởng, Bân Bân không có chỗ ngồi trong quả tim chàng. Ngày Bân Bân về nước, chàng mới có dịp trao đổi trò chuyện và cảm tình từ đó nẩy nở. Và cùng lúc đó tình cảm trong lòng chàng đối với Tố Tố càng ngày càng lớn dần. Nhưng chàng vẫn biết tình cảm đó nó không ở trong chàng lâu dài. Sau khi Tố Tố lành bịnh chàng sẽ xa nàng, sau nầy có gặp nhau thì cũng như trăm ngàn người khác, hoặc gặp nhau ở nhà khách, hoặc những nơi đông người, trao nhau những lời khách sáo. Với chàng, Tố Tố cũng như một chiếc móng xuất hiện sau cơn mưa giữa mùa hè, đến cũng mau mà tan cũng nhanh. Chỉ còn lưu lại những màu sắc tươi đẹp trong tâm khảm. Bỗng nhiên Tố Tố phá tan bầu không khí yên lặng: - Anh Phi! Chàng chỉ lên tiếng và chú ý nhìn trân vào nàng. Nàng không hề lưu ý đến điều khó khăn của chàng, nàng nhè nhẹ vén mái tóc phất phơ trước trán, nói: - Em hy vọng được biết một ít vấn đề có liên quan đến Trương Lập Dân, ngoài nội dung bài báo đã đăng tải hôm nay. - Tôi sẵn sàng trả lời tất cả những gì tôi biết, nhưng tôi tin rằng những điều tôi biết không được bao nhiêu, bởi vì sau khi Trương Lập Dân đến y viện tôi mới biết anh ta. - Anh cho em biết những chuyện về việc điều trị cho anh ấy. Chàng gật đầu, lần lượt nói qua cho nàng nghe những gì chàng đã biết. Có điều chàng không tự đề cao, mà qui tất cả những công lao đã làm cho bọn Cao Gia Toàn. Sau khi Tố Tố nghe qua, nàng gật đầu nói: - Có lẽ Trương tiên sinh đã thấy rõ công lao của anh nên đề cao trước mặt ký giả. Tuy bạn của anh ấy giúp sức, nhưng phần anh là chánh. - Tố Tố, tôi nghĩ mọi người nên cám ơn cô là phải hơn, bởi lúc đầu tôi vì cô mà trị bịnh cho anh Dân. Đến sau tôi biết anh ấy là bạn với anh Lục Cơ Thực, và tôi được biết vấn đề này làm oan uổng cho người chết. Tôi hy vọng trị lành cho anh ấy để anh ta minh oan cho anh Lục Cơ Thực mà thôi. - Tôi xin cảm tạ anh. Nếu nơi chín suối anh Cơ Thực biết được, chắc chắn sẽ còn cảm tạ Ơn anh nhiều lắm! Phi cười cười với cái cười lạnh lùng, trong lòng chàng thấy có phần kém may mắn hơn Cơ Thực. Tuy Cơ Thực đã chết, nhưng Tố Tố vẫn còn yêu chàng. Dầu Phi biết sự ghen hờn của mình rất vô lý, mình sao lại hờn ghen với người đã chết? Nghĩ thế, chàng trả lời: - Tố Tố, nếu anh Cơ Thực có linh thiêng, chắc anh ấy rất vui lòng thấy cô được khỏe mạnh, cũng như hy vọng cô tự bảo trọng bản thân cộ Có lẽ hôm ấy nơi cõi u minh, linh hồn của Cơ Thực hướng dẫn tôi đến Bích Đàm để tìm cô. Nàng cúi đầu xuống, đôi mắt chớp lia và đôi dòng lệ ướt theo khóe mắt. Phi rất ăn năn lời của mình vừa nói, nhưng lúc này chàng khó mà tự chế lấy mình, nếu nàng mãi nhớ đến cái tên Cơ Thực, chắc chàng sẽ nói thẳng là mình đã yêu nàng. Tố Tố phá tan cơn mộng ảo của Phi, nàng nói: - Anh Phi, em muốn gặp anh Trương Lập Dân. Anh nhận thấy có tiện không? - Không. - Có lẽ anh ngại ba má em không đồng ý? E rằng em sẽ bị kích thích mạnh chớ gì? Phi lắc đầu nói: - Không phải thế. Tôi chỉ lo cô sẽ sợ hãi, vì một nửa mặt của anh ấy bị cháy đen rất đáng sợ. Nghe chàng nói, ngoài dự liệu của nàng: - Theo em nghĩ, trên báo chí đã giới thiệu về anh ta, anh ấy rất cần tình bạn an ủi. Em thấy thì anh ấy không có gì đáng sợ cả. Phi gật đầu tỏ vẻ cảm động, nhìn nàng nói: - Tôi vẫn biết trước, cô sẽ trả lời như vậy. - Thế là anh hứa sắp xếp cho cuộc gặp gỡ này hả? - Đương nhiên, tôi sẽ đứng ra lo liệu việc này, hôm nay đã trễ rồi, sáng mai tôi sẽ dắt anh ấy đến thăm cô. - Em rất cám ơn anh, đó là nguyên nhân chánh của sự gặp gỡ anh hôm nay, em muốn trực tiếp bàn thẳng với những bạn của anh Cơ Thực. Từ trước xuyên qua báo chí em đã biết anh Dân là bạn thân của Cơ Thực, chắc biết về Cơ Thực rất nhiều. - Phải rồi, Trương Lập Dân có cho tôi biết, anh Cơ Thực còn lại một chiếc rương tại đó, cũng là di vật cuối cùng của anh ấy. Tôi nghĩ cũng nên mang về đây cho cô, để cô giữ gìn làm kỷ vật. Tố Tố thở ra nói: - Em không muốn giữ nó, cũng như không muốn nhìn thấy nó. - Nếu thế thì tôi không bảo họ mang lại cho cô. Tô Tố dường như suy nghĩ lung lắm, rồi nàng quyết định: - Không, đến bây giờ tôi đã nhìn nhận sự thật rồi. Xin anh nói với anh Lập Dân, nhờ anh ấy mang lại cho tôi đi. Tôi chờ anh ấy. Phi gật đầu đồng ý, chàng thấy việc đến đây không còn gì phải nói nữa, chàng ngỏ ý cáo từ: - Tố Tố, cô hãy nghỉ đi, tôi xuống nhà khách tiếp chuyện với bác gái. Hy vọng giây lát đây cô sẽ xuống dùng cơm với tôi, để cho bác gái được yên lòng. Tố Tố gắng gượng nở nụ cười gật đầu. Sau đó nàng nhắm nghiền đôi mắt lại. Phi đứng dậy, đôi mắt chàng nhìn sững nàng với vẻ yêu thương vô hạn. Chàng nhẹ gót bước ra khỏi phòng và đóng cửa lại. Chàng thở dài một tiếng, tự hỏi không biết tại sao mình lại thở dài? Bà Hùng chờ Phi dưới lầu. Khi bà phát giác ra nét mặt của Phi rất buồn, lần từng bước một từ trên thang lầu đi xuống, bà tỏ vẻ lo lắng hỏi nhanh: - Tố Tố sao đó cháu? - Thưa bác, đâu có chuyện chi, cháu chỉ để cho cô ngủ giây lát thôi, bịnh của cô Tố Tố cần nghỉ ngơi nhiều càng tốt. - Nó nói chuyện gì với cháu vậy? Phi kể sơ qua những việc nàng đã nói với chàng. Nhưng có điểm đặc biệt là Tố Tố muốn gặp Trương Lập Dân điều này Phi thuật lại rất kỹ. - Cháu cũng đồng ý cho cậu Dân đến gặp nó hả? - Theo cháu nghĩ, điều đó xét thấy không hại gì. - Bác sợ nó sẽ bị xúc động mạnh, theo ý cháu thấy có sao không? - Thưa bác, cháu thấy Tố Tố đã thấy dễ chịu trước sự thật, đó là hiện tượng tốt. Cháu chỉ rất lo cho gương mặt cháy nám phân nửa của Trương Lập Dân làm cho cô Tố Tố kinh sợ, nhưng cô đã hứa không sợ điều này. - Bác hết lòng tin cháu cũng như Tố Tố đã tin cháu, bởi những sự phán đoán của cháu ít khi sai lầm, hơn nữa cháu là y sĩ đang chữa trị cho Tố Tố. - Cháu thấy tình hình của Tố Tố cũng sắp bình phục rồi. - Cậu Trương Lập Dân chừng nào đến? - Hôm nay cháu đi tìm Dân. Trễ lắm là sáng mai anh ta sẽ đến. Bà Hùng tỏ vẻ yên lòng, thấy vấn đề lo lắng buổi sớm mai đã tiêu tan. Bà để Phi ngồi một mình, tự bà đi xuống bếp làm cơm đãi khách. Phi gọi điện thoại về nhà Bân Bân, người tiếp chuyện là Mỹ Tử, cô ta nói: cô Bân Bân vẫn chưa về nhà, cũng không hề gọi điện thoại. Phi cho biết, mình sẽ dùng cơm tại nhà Tố Tố, khuyên ở nhà đừng chờ.

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Sau buổi trưa hôm ấy, Vương Cách đến cảnh sát cuộc. Không phải hắn bị cảnh sát bắt, mà một người bạn của hắn dắt đến trình cảnh sát. Người bạn của Vương Cách họ Phương, cũng là người đã nói thêm thắt cho Vương Cách đánh Hùng xưởng trưởng để trả thù giùm anh ta vì bị lão khai trừ. Hai người ung dung ngồi trên xe taxi đến cuộc cảnh sát Đài Bắc trình cho viên cảnh sát trực. Viên cảnh sát trợn mắt nhìn Vương Cách nói: - Có điện thoại từ Đạm Thủy gọi xin cho anh về y viện. - Tôi không phải về y viện, mà đến đây tố cáo ông Khưu viện trưởng y viện thần kinh là một hung thủ, là kẻ điếm đàng, bọn họ cho người mạnh thành người bịnh, tôi có sẵn giấy chứng vẫn mạnh lành như thường do y sĩ chánh thức ký tên đây. Viên cảnh sát sững sờ tưởng mình nghe lầm, nên hỏi kỹ lại: - Anh đến đây với dụng ý gì? Vương Cách với lời lẽ rất mạch lạc: - Tôi đúng là người đã trốn ra khỏi y viện, lúc trốn ra có một y sĩ cản trở, bất đắc dĩ phải đả thương anh tạ Tôi đồng ý đến nạp mình, mặc tình pháp luật xét sử. Người họ Phương bạn của Vương Cách nói tiếp: - Vương Cách quả là người vô cớ lại bị đưa vào bịnh viện thần kinh, cũng vì anh này biết được việc tư tình của lão xưởng trưởng Kiến Thành hóa công xưởng, lão này lại thông đồng với bịnh viện thần kinh, nên bắt Vương Cách để đưa vào nhốt mà điều tri... - Anh là gì với ông này? - Tôi họ Phương, là bạn của Vương Cách. Vương Cách nhìn viên cảnh sát, nói tiếp: - Anh nầy chỉ giúp đưa tôi đến cảnh sát để tự thú, riêng anh Phương đây thì không dính dánh gì đến việc của tôi. Ước mong sau khi quí ông chấp nhận những vấn đề tôi tự thú, xin cho tôi một cơ hội, để tôi trình bày với các ký giả báo chí những vấn đề bỉ ổi của lão chủ xưởng Kiến Thành và của giám đốc bịnh viện thần kinh, tôi có đầy đủ tài liệu, hình ảnh để làm chứng cớ. Qua ngày hôm sau, trên mặt báo chí xuất hiện hình ảnh của Vương Cách trước cảnh sát cuộc. Chắc chắn có cuộc sắp đặt trước, cũng có lẽ một vài tờ báo đã có thành kiến với Hùng Kiến Phương. Trên những tờ báo ấy có mấy hàng tiêu đề rất nổi, trong đó còn có hình của Hùng Kiến Phương uống rượu với Mỹ Mỹ, và địa chỉ của nàng. Sau khi Khưu viện trưởng đọc xong tin đó trên báo, ông gọi điện thoại cho Hùng xưởng trưởng: - Anh Kiến Phương, có đọc báo chí hôm nay không? - Xem rồi, tôi đã biết việc này hồi chiều qua. - Sao anh không cho tôi hay, và tìm cách ngăn trở? - Vấn đề này không phải giản dị, anh chỉ là phụ thuộc, mục đích chánh mà họ nhắm là tôi. - Thật tôi có lỗi với anh, bởi vì không thận trọng trong vấn đề Vương Cách mà xẩy ra việc to lớn này. Hùng xưởng trưởng gượng cười nói: - Đông Vượng, anh đừng qui trách nhiệm cho anh, đối với vấn đề này tôi đã có cách giải quyết, tất cả đều do họ chủ mưu có kế hoạch. Vương Cách chỉ là một hình nộm, hắn ra mặt la hét lớn lối, chớ mọi việc đều do người giựt dây đằng sau lưng mới là quan trọng. Lão Khưu rất ngạc nhiên sau khi nghe lão Hùng trình bày, bỗng nhiên lão tỉnh ngộ. Sau khi Vương Cách trốn khỏi hai hôm, nếu một mình hắn thì đã bị bắt trở lại rồi. Bởi vì hắn không tiền, không nhà, không nơi nương tựa, làm thế nào bỗng dưng anh ta họp báo một cách đàng hoàng? Chẳng những bài báo tường thuật rất rành rẽ lại có hình ảnh đầy đủ, hắn đâu có đủ sức làm việc đó. Nghĩ thế, lão rất lo lắng hỏi: - Nói thế có nghĩa là anh đã biết rõ kẻ nào ở sau lưng giựt dây Vương Cách? - Tôi không dám quả quyết trăm phần trăm, nhưng tôi biết kẻ đang đối đầu với tôi. - Phải rồi, trên mặt báo còn có người họ Phương đi theo Vương Cách, là một công nhân đã bị anh khai trừ từ trước. - Hắn cũng chỉ là một hình nộm, bất quá hơn Vương Cách một ít thôi, tôi ngờ phía sau lưng hai hình nộm này là một đồng nghiệp. Đã một lần tranh giành vấn đề đầu tư với Tạ Đổng sự trưởng từ Hương Cảng qua, anh ta bị tôi đánh bại, nên dùng đến thủ đoạn bỉ ổi để đối phó tôi. Vì làm ăn mình phải chấp nhận, vấn đề này là một đòn tấn công tôi rất nặng. - Anh Kiến Phương, anh phải họp báo để nói rõ sự thật, chúng ta có nắm đủ tài liệu trong tay để minh chứng. - Đương nhiên rồi, nhưng tôi còn đang hoài nghi chưa biết họ thật tâm giúp đỡ mình không? - Theo lời anh là vấn đề đầu tư hả? - Đó là điều tôi đang lo ngại nhất. Tôi phải đến cơ xưởng lập tức, tìm Hồ xưởng trưởng để nghiên cứu kế hoạch đối phó, đồng thời trấn an người trong xưởng, mặt khác nói rõ người phía sau vụ âm mưu này cho Tạ Đổng sự trưởng biết. Sau đó mới mở cuộc họp báo. - Theo ý tôi, tốt nhất cuộc họp báo này do tôi và anh đứng ra mời ký giả, anh nên chuẩn bị tài liệu đi, tôi sẽ đến cùng anh, tiện không? Hùng xưởng trưởng chần chờ giây lát nói: - Được rồi, điều đó rất thích hợp. - Tạm quyết định như vậy đi, ba giờ chiều nay mình cử hành, cuộc họp báo do tôi và anh đứng ra, họ đứng sau bức màn mà giựt dây, mình cũng nói rõ những việc sau bức màn cho các ký giả biết. - Quyết định như vậy, trưa nay tôi sẽ gọi điện thoại để cùng anh chọn địa điểm, và bàn chi tiết, những vấn đề khó khăn cần phải đối phó. Phú và Phi sau khi đọc báo xong, họ lấy làm khó chịu, vì họ không biết bề trái của việc khó khăn mà Hùng xưởng trưởng phải đối phó, nhưng bề mặt của sự việc cũng đủ thấy vô cùng quan trọng, tinh thần Phú và Phi rất lo âu, họ tin rằng cái họa Vương Cách là do chính họ gây ra, nếu Vương Cách còn ở lại y viện mà điều trị thì đâu ra nông nỗi? Đồng thời, trên mặt báo cũng đề cập đến tên của hai chàng, có lẽ đối phương cố ý bới móc để gây chia rẽ, cũng có lẽ Vương Cách nói thật. Bởi Vương Cách tuyên bố trước mặt ký giả: hắn vô cùng biết ơn hai chàng, may có hai chàng trọng nghĩa mà hành sự, đem hắn rời khỏi phòng cách vách trong bịnh viện, bằng không thì hắn không biết bao giờ thấy lại mặt trời. Những lời này cố ý đề cao hai chàng, nhưng sau khi đọc xong bài báo, hai chàng không thấy ảnh hưởng tốt đẹp nào cho mình. Hai chàng sau khi bàn định xong, quyết đến ra mắt Khưu viện trưởng để thỉnh thị ý kiến, đồng thời cũng nhận tội trước viện trưởng. Khi hai chàng đến ra mắt Khưu viện trưởng, ông không một lời nào trách cứ, ông ta chỉ nói: - Tôi với Hùng xưởng trưởng đã nói chuyện qua rồi, việc nầy hai người không có lỗi chi, không trách nhiệm gì cả. Phú trả lời: - Lẽ ra chúng tôi phải chịu trách nhiệm phần lớn trong sự việc này, nhưng được viện trưởng và xưởng trưởng tha thứ, khiến cho lòng chúng tôi cảm thấy không yên. Vả lại, việc nầy đến đây chưa phải chấm dứt, Phi vừa tính với tôi đến nhờ viện trưởng dạy cho biết ý kiến phải đối phó thế nào? Khưu viện trưởng gật đầu, lão lấy thuốc nhét vào ống bíp nói: - Vấn đề nầy, tôi tính tìm Phú với Phi để cho biết. Bởi vì tôi với Hùng xưởng trưởng đã tính ba giờ chiều nay sẽ cử hành một cuộc họp báo để thanh minh những lời vu khống trong bài báo hôm nay, đồng thời cũng cho mọi giới trong nước biết đường lối của y viện chúng tạ Lúc đó cũng rất cần có mặt hai người, nếu ký giả có phỏng vấn, cũng nên nói rõ các sự kiện của Vương Cách cho họ biết. Cả hai cùng vâng lời, Phi lại tiếp: - Theo ý chúng tôi, Vương Cách đề cập đến tên của chúng tôi là cố ý bới móc để gây chia rẽ nội bộ, chớ không có dụng ý tốt. - Vương Cách bị người lợi dụng, mượn y viện để công kích, nhưng mục tiêu chánh của họ là Hùng xưởng trưởng. Phi có phần lo lắng nói: - Thế là vấn đề này có ảnh hưởng tới bác Hùng rất lớn. - Hiện giờ khó mà giải quyết, có lúc thấy việc nhỏ không đáng kể, nhưng tầm quan trọng của nó rất lớn. Hùng xưởng trưởng đã cùng tôi dự định việc đối phó rồi. Phi và Phú nhìn nhau không nói gì, nhất là Phi khó mà yên lòng cho được. Chàng đã từng ở tại nhà Hùng xưởng trưởng, nên chàng biết rõ hoạt động của Kiến Thành hóa cơ xưởng, nhất là lão Hùng đã lao phí không biết bao nhiêu tâm huyết, lắm khi cả gia sản của lão hầu như đầu tư tất cả vào cơ xưởng này. Gần đây có nhiều mối cạnh tranh, khiến cho tình trạng của cơ xưởng sa sút. Chàng có nghe các xưởng từ Hương Cảng bỏ vốn đầu tư, nhưng chàng không được hiểu rành vấn đề này lắm. Nếu rủi thất bại thì, Hùng xưởng trưởng phải mất cả danh dự lẫn tài sản. Biết rằng đối phương bố trí để hạ Hùng xưởng trưởng, nhưng sức chàng không thể giúp được gì. Trong lúc Phi chưa biết tìm cách nào để giúp vào việc này, bỗng nhiên có điện thoại của Hùng xưởng trưởng gọi đến. Khưu viện trưởng sau khi nghe rõ tiếng của Hùng xưởng trưởng, bèn bịt ống điện thoại lại, hướng vào Phú và Phi nói: - Phú và Phi đừng lo lắm, hãy đi ra ngoài giây lát, việc giữa tôi và hai cậu đã xong. Phú và Phi không biết làm sao hơn, phải lẳng lặng đi ra ngoài. Căn cứ theo lời đối thoại giữa hai lão, thì sự tình không mấy gì thuận lợi. Vì thế, nên lão bảo hai người ra ngoài để tiện việc bàn luận: - Anh Kiến Phương đó à? Chuyện đã đến đâu rồi? - Rối rắm ghê lắm! Nghe đến đây, lão Khưu cảm thấy có gì rất quan trọng, nên lão không muốn cho ai nghe biết: - Chúng ta nên tìm một nơi nào để thảo luận thì tốt hơn. Lão Hùng chần chờ giây lát nói: - Được rồi, hiện giờ tôi đang ở tại Đài Bắc, anh muốn gặp nhau tại đâu đây? - Anh không về dùng cơm trưa hay sao? - Sợ về chẳng kịp, hiện giờ còn hai người đang chờ. Nếu anh có thể đến... - Được, tôi sẽ đến. - Tôi đợi anh tại văn phòng cơ xưởng. Buông điện thoại xuống, Khưu viện trưởng gọi mấy người rồi ông dặn họ tìm những tài liệu đầy đủ cho cuộc họp báo, sau đó lão giải quyết và sắp xếp những chuyện cần thiết, đồng thời chỉ thị cho nhân viên chiều nay nghỉ sớm lúc hai giờ rưỡi. Căn dặn xong, lão vội vã đi Đài Bắc. Lão cũng biết rõ tâm tính của lão Hùng, nếu công việc chưa đến nỗi nào thì lão không hề van cầu người khác giúp đỡ. Cũng như lão biết tình hình kinh tế cơ xưởng của bạn, nếu lo không xong cuộc đầu tư này có thể cơ xưởng sẽ bị phá sản. Lão Khưu quyết hết lòng lo giúp cho người bạn già, nhưng sức của lão có hạn, không thể đỡ nâng nổi đại cuộc cho lão Hùng, nên được tin này lão lập tức đi ngay. Khi đến văn phòng cơ xưởng, nhìn thấy Hùng xưởng trưởng và Hồ Kinh Lý đang lặng lẽ nhìn nhau. Lão Khưu biết tình hình không mấy ổn, nên lão lập tức mở lời: - Tôi tin rằng anh muốn nói những chuyện anh không thích nói, cũng như có nói ra tôi cũng chẳng mấy thích nghe. Nhưng cho tôi nghe thử nào, nếu có quá khó khăn thì cho tôi chia sự khó khăn ấy với. Hùng xưởng trưởng và Kinh Lý ý sắc mặt cả hai lộ vẻ vô cùng lo âu, khi nghe ông bạn già nói rõ, lão Hùng gật đầu nói: - Không dối gì anh, tôi

cần anh giúp chống đỡ cho một việc rất khó xử, bằng không thì... - Anh hãy cho biết tình hình giữa Tạ Đổng sự trưởng với anh cho tôi nghe thử đi. Lão Hùng gượng cười nói: - Theo tôi thấy hy vọng quá mỏng manh. - Ông ấy không chịu bỏ vốn đầu tư à? - Ngày hôm qua chúng tôi thảo luận đã xong, ông ấy hẹn hôm nay sẽ ký giao kèo, nhưng hôm nay ông ta lại thoái thoát, cho rằng bên Hương Cảng chưa điện thoại qua, để chờ vài ngày nữa sẽ hay. Lão Khưu tìm lời an ủi: - Có lẽ lời ông là thật tình chớ. Lão Hùng lắc đầu nói: - Trong đó có lão cáo già đối thủ của tôi rất độc, đêm qua tôi có đến văn phòng đại lý, được biết bên Hương Cảng đã đồng ý về vấn đề lão bỏ vốn đầu tư vào cơ xưởng của mình rồi. Hồ Kinh Lý tiếp lời: - Nhưng chưa đến nỗi tuyệt vọng. Với đối phương cung cấp tài liệu tình báo cho Tạ Đổng sự trưởng, cho rằng chúng ta duy trì không qua một tuần nữa thì sụp đổ, nên ông ta chờ xem. - Điều đó rất tai hại, họ biết rõ chúng ta duy trì không qua một tuần lễ nữa, nhiều lắm là bốn ngày, họ sẽ đem tàu đến mà thu dọn chiến trường. Lão Khưu nhìn sang Hồ Kinh Lý hỏi: - Tình trạng tài chánh trong xưởng hiện giờ ra sao? Tôi có thể giúp cho phần nào, anh Kiến Phương mà lâm vào cảnh khốn khó thì cũng như tôi khốn khó, bất cứ giá nào, chúng ta cũng phải duy trì cơ xưởng lại. Hồ Kinh Lý nhìn lão Khưu vô cùng cảm kích: - Tình trạng của xưởng mấy tháng nay không khá, sản phẩm tiêu thụ thất thường, kinh tế bị bế tắt. Do đó mới tranh thủ vấn đề nhờ vốn đầu tư để khuếch trương thêm. Hiện giờ chỉ trông cậy vào số vốn đầu tư từ Hương Cảng đến, để trang trải nợ nần và mở mang thị trường nơi hải ngoại... Khưu viện trưởng ngắt lời: - Xin lỗi, cho tôi ngăn lại đây, nếu Tạ Đổng sự trưởng ký giao kèo thì số tiền đó chừng bao lâu có thể đến. - Điều quan trọng đó chưa rõ, nên chúng tôi đã tính với một ngân hàng tư xong xuôi, nếu ký giao kèo này, chúng tôi sẽ đem cầm thế đỡ ở ngân hàng thì mọi công việc khó khăn sẽ giải quyết xong. - Trong tuần lễ này đại khái nhu cầu chừng bao nhiêu? Hồ Kinh Lý nhìn Hùng xưởng trưởng, nhưng lão Hùng không chịu nói, buộc lòng ông ta phải nói rõ. - Ngày nay có hai ngân phiếu đã đến kỳ hạn, ngày mai phải phát lương nửa tháng cho nhân viên, chúng tôi cố gắng chống đỡ nổi, nhưng liền theo đó các món tiền lặt vặt vẫn đến liền liền. Khổ nhất là hai ngày sau có mấy chi phiếu đến kỳ hạn, tính đại khái, trong tuần này phải có năm trăm vạn đồng mới xoay trở nổi. Những việc đã qua thì không lo cho lắm, khó nhất là những chi phiếu sắp đến đều bị đối phương thâu hồi không cho ra nữa, xưởng trưởng không thể cúi đầu mà năn nỉ họ. Khưu viện trưởng nghe qua, ông đã hiểu rõ đại khái, ông vẫn biết đây là vấn đề sinh tử cho Hùng xưởng trưởng, đối phương đã lập tâm gây cho sự nghiệp của ông ta phải sụp đổ. Trừ ông ta ra, không còn ai có thể giúp cho Hùng xưởng trưởng. Do đó, ông không do dự nói: - Năm trăm vạn là một số mục quá lớn, tôi không thể có tiền mặt. Nhưng trong thời gian ba ngày tôi có thể xoay sở được. Hiện giờ tôi trao trước cho một chi phiếu một trăm vạn, sau đó chúng ta sẽ đến vay trong một ngân hàng, tôi có thể đem tài sản y viện của tôi mà thế đỡ, chắc không thua gì vấn đề giao kèo đầu tư của họ đâu. Nói xong, Khưu viện trưởng lấy ra một tập ngân phiếu, lấy viết ký vào, lão Hùng bèn cản lại: - Anh Đông Vượng, tôi rất cảm kích lòng tốt của anh, nếu trong thời gian đã định mà tôi không có số tiền đó, thà là để cho họ đến tịch biên cơ xưởng của tôi. Nhưng tôi không thể kéo anh vào dầu sôi lửa bỏng mà liên lụy giữa nhau. Khưu viện trưởng cười hì hì nói: - Kiến Phương, anh nói thế nghĩa là sao? Căn cứ theo sự thân tình của chúng ta tôi có thể lặng nhìn anh vấp ngã mà không đỡ được hay sao? Anh đã từng nói nhờ tôi giúp cho một vấn đề khó xử kia mà? Hồ Kinh Lý đáp: - Đúng thế, điều này thật là khó xử, nếu chúng ta yên ổn mà vượt qua, chờ cho sản phẩm mới ra đời, chừng đó đối phương sẽ biết mặt. Khưu viện trưởng đưa ngân phiếu cho Hồ Kinh Lý nói: - Dĩ nhiên chúng ta vẫn hy vọng vào Tạ Đổng sự trưởng, chúng ta cũng không đối đãi lạnh nhạt với ông tạ Nhưng tạm thời không đeo đuổi theo ông ta mà bàn luận điều gì khác nữa. Đồng thời chúng ta nên bàn đến vấn đề họp báo ngày mai, hiện giờ trên mặt báo chí đã nổi sóng gió rất nhiều, chúng ta nên lột trần chân tướng của nó ra đi. Tiếp chi phiếu, Hồ Kinh Lý có cảm giác nhẹ nhàng. Bởi tình hình kinh tế trong xưởng ông ta biết còn rõ hơn Hùng xưởng trưởng nữa. Có được số tiền này, sẽ giải quyết được những vấn đề cần thiết. Ông ta đứng dậy nói: - Tôi sẽ đến ngân hàng mà giải quyết số tiền này, tạm thời xoay sở những món tiền ngặt, ngày mai sẽ phát lương sớm. Khưu viện trưởng nói: - Hay lắm. Nhưng sau khi ông giải quyết xong, mau trở về đây, chúng ta sẽ cùng nhau đến ngân hàng để thảo luận việc vay mượn. Hồ Kinh Lý gật đầu và ra đi. Hùng xưởng trưởng thở dài, ông ta cảm thấy đến đây đã xác nhận ông là "anh hùng khí đoản" rồi. Ông ta là một nhà hóa học, mở mang ra một cơ xưởng, lúc đầu chỉ riêng ông gánh trách nhiệm, không ngờ trên thương trường đã xảy ra rất nhiều cơn bão tố. Trong mấy năm qua, ông ta lăn lóc quá nhiều, nhưng sóng gió càng ngày càng tọ Nếu Khưu viện trưởng không gánh vác tiếp với người bạn già thì chưa biết cơ xưởng của ông sẽ ra sao? Khưu viện trưởng cũng hiểu rõ tâm trạng của bạn, nên ông bước đến vỗ nhẹ vào vai lão Hùng nói: - Chúng ta hãy bàn đến cuộc họp báo ngày mai đi. Lão Khưu cũng biết lão Hùng đang gom hết tim óc vào cơ xưởng, không hề nghĩ đến cuộc họp báo, nên ông phát họa những nét chánh và bàn qua một vài chi tiết cho lão Hùng biết. Tạm thời lão Hùng cũng yên lòng, nhưng ông biết rõ hơn ai hết, vấn đề cơ xưởng của ông không thể nào giải quyết được. Hiện giờ tuy lão Khưu đã tạm thời giải quyết những vấn đề khó khăn của ngày nay, nếu ngày mai có xảy ra nữa thì lão Khưu cũng phải bó tay Do đó, lão biết, không để cho lão Khưu giải quyết thì không thể được, nhưng trong lòng của ông rất do dự. Lão biết rằng từ nay trên vai của lão càng ngày càng gánh nặng thêm lên, chẳng những điều sinh tử cho cơ xưởng của lão mà thôi, có thể liên lụy đến y viện của lão Khưu nữa, nếu trong một thời gian ngắn thì chẳng thành vấn đề gì. Lão không thể lãng phí thời gian quý báu, lão đã quá mệt mỏi nên rất cần sự yên tĩnh để nghĩ cách cải tiến phẩm chất. Điều đó chẳng những đứng vững mà thôi, nó lại còn phát triển mạnh trên thị trường nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Lúc Khưu Đông Vượng đi Đài Bắc thì bọn Trương Lập Dân và Cao Gia Toàn đến y viện, Phi mời họ vào nhà khách tiếp đãi. Trương Lập Dân đã hớt lại tóc tai, mặc đồ âu phục mới rất sạch sẽ và trang nhã. Tinh thần anh ta tỉnh táo, với đôi mắt đầy cảm tình nhìn vào Phi nói:

- Lê y sĩ, lúc tôi xuất viện thì ông không có mặt ở đây, qua hai ngày bận rộn lo âu, hôm nay mới được rảnh, tôi đến đây trước là tỏ lòng biết ơn y sĩ, sau nữa xin tặng ông món quà kỷ niệm...

Phi nghe đến câu sau cùng, bèn cự tuyệt:

- Không, đây là thiên chức của chúng tôi, khi nhìn thấy anh được mạnh lành là chúng tôi đủ vui rồi. Hôm đó trên mặt báo anh dùng hết lời đề cao chúng tôi, thật chúng tôi cảm thấy xấu hổ vô cùng.

- Đó là y sĩ quá khiêm nhượng, riêng tôi biết rất rõ, nếu không có y sĩ thì tôi đâu được như ngày nay, chẳng những tôi đã chết đi, được cứu sống lại, mà còn được rửa sạch nỗi oan cho mình. Đây chỉ là một tặng phẩm nhỏ nhoi, một cái thuẫn bài bằng vàng, xin tặng y sĩ để tỏ lòng cảm kích của tôi thôi.

Cao Gia Toàn mở chiếc hộp vuông ra, lấy một mặt thuẩn nhỏ bằng vàng đựng trong chiếc hộp bằng pha lê, trên mặt chiếc thuẩn có khắc tên người tặng và người được tặng.

Phi thấy tặng vật, lập tức từ chối:

- Tặng vật sang quá, tôi không dám nhận đâu.

Trương Lập Dân mỉm cười lấy gói thuốc trao cho mỗi người một điếu, nói:

- Lê y sĩ, xin ông nghe tôi nói đây, trước khi xuất viện, tôi đã nhờ anh Toàn báo cho lão Khương Lao biết rằng, bịnh tôi đã lành, nhờ công ty đưa người đến tiếp tôi xuất viện, để trở về công ty mà làm việc, ông biết lão Khương Lao nói sao không?

- Lão không đồng ý cho anh trở về công ty chớ gì?

- Nào phải lão không cho tôi về công ty làm việc mà thôi. Lão còn trợn to đôi mắt trâu nói: Tốt nhất là để Trương Lập Dân ở lại y viện, nếu anh ta ra đây sẽ bị pháp đình bắt giam vào ngục. Lê y sĩ, ông nghĩ xem, trong thiên hạ còn có người thứ hai nào nữa không?

- Có lẽ lúc đó anh Toàn chưa đưa bằng chứng cho lão thấy?

- Lão nói, chúng tôi thông đồng nhau để lừa gạt lão.

- Lại có việc đó à? Tôi đọc trọn bài báo, tin rằng mọi từng lớp dân chúng đều có phản ứng.

- Nhà đương cuộc có phái người đến điều tra, và lấy tất cả tài liệu chứng cớ, vì vậy phản ứng của công ty rất tốt, cho anh Dân phục chức, ngày mai trên mặt báo sẽ có lời xác nhận của công ty Hàng không.

Phi rất thích thú, vòng tay hướng vào Lập Dân nói:

- Hay lắm. Tôi có lời chúc mừng anh Dân được thắng lợi.

- Nói thế có nghĩa là ông không chấp nhận món quà cảm tạ của tôi sao? Được phục chức tôi mới có được món tiền truy lãnh mà mua quà nhỏ mọn nầy tặng cho y sĩ để tỏ lòng tri ơn đấy chứ.

- Được rồi, tôi sẽ thâu nhận quà tặng của anh, nhưng lễ vật này phải thuộc về y viện, vì tôi chỉ là một phần tử của y viện mà thôi. Nếu hai anh cương quyết tặng một mình tôi thì tôi cũng cương quyết không nhận.

Dân và Toàn nhìn nhau, giây lát sau họ cùng đồng ý.

Phi nhận quà tặng và mỉm cười nói:

- Tôi vừa nghĩ ra một vấn đề, chắc chắn lão Khương Lao bực tức ghê lắm, tôi muốn đến để nhìn bộ mặt hằn học của lão.

Cao Gia Toàn cũng cười phụ họa:

- Nếu ông muốn thì nên đến sớm một chút, vì lão bực tức nên xin từ chức, nghe nói công ty đã chấp nhận rồi.

- Theo ý tôi lão nên từ chức là vừa.

Phi không bàn đến chuyện này nữa, chàng hướng sang vấn đề khác:

- Hôm qua tôi có gọi điện thoại đến anh Toàn, nhưng anh đã đi vắng. Hôm nay có mặt hai anh, tôi muốn bàn một vấn đề.

Cao Gia Toàn cướp lời hỏi:

- Lê y sĩ có điều chi muốn dạy bảo chúng tôi?

- Anh dạy quá lời, cô Tố Tố muốn gặp anh Dân, bởi vì cô ấy đã đọc báo nên tinh thần rất kích động. Căn bịnh của cô ấy cũng có phần đỡ nhiều. Cô ấy hy vọng gặp anh Dân để nghe chính miệng anh kể lại sự thực hoàn cảnh của Cơ Thực.

- Được rồi, y sĩ muốn lúc nào thì chúng tôi đến lúc đó.

- Tôi đã đáp lời mời ngày nay anh sẽ đến.

Trương Lập Dân hơi do dự:

- Chẳng qua...

Phi thấy Dân do dự, biết rằng anh ta sợ gương mặt xấu xí của mình, Phi giải thích:

- Cô Tố Tố chấp nhận tất cả sự thật, xin anh đừng ngại, lần trước anh Toàn và tôi có dùng cơm cũng cô ấy.

- Được rồi, chiều nay tôi sẽ đến thăm cô ấy. Cơ Thực còn một chiếc rương tôi đang giữ, anh ấy không có thân nhân, tôi sẽ mang đến giao cho cô Tố Tố những vật kỷ niệm đựng trong ấy.

- Hay lắm, nhưng chiều nay tôi không được rảnh, vì tại y viện có cuộc họp báo, tôi phải có mặt, để tôi gọi điện thoại cho Tố tố, như vậy có tiện không?

Hai người đồng ý, Phi gọi điện thoại nói rõ mọi vấn đề, Tố Tố thuận theo lời chàng trình bày. Tố Tố cũng hỏi thăm vấn đề của Vương Cách, Phi nói vì lý do đó mà chiều nay chàng vắng mặt. Có điều chàng lo ngại, theo lời của Tố Tố: sau khi bà Hùng đọc hết bài báo, bà Hùng thấy người ta công kích lão, bà tức giận nằm trong buồng đến giờ cũng chưa dậy.

Phi nghe bà Hùng tức giận, sợ cho bịnh tim của bà sẽ tái phát, nếu việc này xẩy ra thì chính chàng phải chịu trách nhiệm rất nhiều, nếu vấn đề của Trương Lập Dân mà gây cho Tố Tố phải xúc động mạnh, lại càng gây cho Hùng xưởng trưởng phải khó khăn thêm, chàng chưa biết phải lo sao cho tròn việc gia đình của lão Hùng.

Phi vào đến nhà hội thì gặp Hoàng Thiên Phú, chàng nói:

- Mình vừa gọi điện thoại cho Tố Tố, nàng rất nôn nóng muốn được gặp mặt anh Dân.

- À, ông hứa bao giờ tôi sẽ đến thăm nàng đó?

- Tôi thay cho hai anh mà hẹn bốn giờ chiều nay, nhưng Tố Tố chưa biết mặt anh Dân nhờ anh hướng dẫn và giới thiệu.

Cao Gia Toàn gật đầu nói:

- Đương nhiên rồi, ông không nói thì tôi vẫn phải đi.

Đến lúc đó Phú mới tiếp lời:

- Tiểu Lê, lúc nhà ngươi đi gọi điện thoại, tôi ở đây được hai anh mời đi dùng cơm trong ngày nay.

Phi tỏ vẻ do dự nói:

- Hôm nay chúng tôi quá bận rộn, ngày khác nếu được rảnh sẽ làm phiền hai anh.

Phú ám chỉ vào việc Phi có hẹn với Bân Bân:

- Mình biết chiều nay Phi có hẹn...

Phi tỏ vẻ nóng nẩy:

- Anh Phú, chắc anh biết chiều nay tại y viện có cuộc họp báo, chúng ta phải có mặt...

- Mình biết rồi, nhưng đó là việc của buổi chiều. Hiện giờ chúng ta nên đi dùng cơm với hai anh, mình sẽ có chuyện cho Phi biết.

Phi thấy dáng điệu của Phú, đoán sẽ có việc gì hệ trọng. Nhưng Phú đáp lời mời, Phi cũng tuân theo.

Khi về đến văn phòng, Phú cười tươi nói:

- Mình muốn đến gặp Phi nào ngờ gặp bọn họ.

- Phú tìm mình có việc gì?

- Phương Tử vừa tiếp điện thoại nhạc mẫu của Phi, bà ta đang đánh bài bỗng nhớ đến con gái mình hai ngày chẳng về nhà. Bà ta lập tức gọi điện thoại tìm "lão Hổ" với nhà ngươi nhưng cả hai đều không có mặt nên bà nhờ Phương Tử chuyển lời cho hai đứa mình phải đi tìm nàng.

Phi giựt mình chỉ "ờ" một tiếng, Phú cố trêu chọc:

- Chuyện này là chuyện của chú mày, thì chú mày hãy đi đi.

- Mình biết đâu mà tìm, mình không hề biết một người bạn học của nàng, thì biết nàng đi đường nào?

- Cứ việc đi, dầu tìm được hay không cũng đi, chiều nay nàng có hẹn với chàng thì dắt nàng về giao lại là xong chứ gì.

Cao Gia Toàn tự lái xe chở Trương Lập Dân đi rước Phú và Phi đến Đài Bắc dùng cơm trưa.

Đầu óc Phi quá bận rộn, vì căn bịnh của Tố Tố, lại thêm Vương Cách khuấy rối, chàng không rảnh mà nghĩ đến Bân Bân. Giờ nhớ lại thấy sao thật lạ

lùng, Bân Bân đi đâu mà hai ngày chẳng về nhà?

Vấn đề này khó hiểu quá, nếu nàng có đến nhà bạn học thì cũng gọi điện thoại về cho người nhà yên lòng. Phi nhớ khi nàng vội vã chia tay, nàng chỉ nói có hẹn, chàng không tiện hỏi nàng đi đâu, nhưng trông vào gương mặt nàng thì thấy hình như có điều gì lo âu. Lúc đó, chàng chỉ nghĩ giản dị là tại lời chàng nói mà nàng quá xúc động. Nếu không thì tâm sự gì? Lão Khưu rất cưng nàng, nên nàng tự do buông lung, bà Khưu thì ngoài mười ba con bài ra, không việc gì bà ấy thích, cũng như không hề xung đột ý kiến với con.

Chàng lại nghĩ, không chừng bà Khưu trách chàng làm phật lòng nàng, nên bắt chàng phải đi tìm, nếu có thì điều ấy thật rất oan. Nếu chàng phải đi tìm, ngoài những nơi quen biết, chàng không hề biết một bạn học nào của Bân Bân, chàng cũng không nghe nàng có một bạn gái thân mật nào. Phải đi đâu tìm nàng đây? Nhưng nếu chiều nay chàng gặp nàng, lúc đó, bất cứ nàng nói gì, chàng cũng dắt nàng về cho được. Phi có cảm giác không được vui, vì Bân Bân mà gây cho Phi rất khó chịu. Dầu sao, người ta cũng nói nàng là vị hôn thê của chàng.

Về đến văn phòng y viện, Phi đem tặng phẩm của Trương Lập Dân giao lại cho Phương Tử, chàng dặn, nếu Khưu viện trưởng muốn tìm chàng thì nhờ nói là Phi bận lo giải quyết một vấn đề cho bà Khưu. Chàng sẽ về y viện trước ba giờ chiều. Phi không đề cập đến vấn đề Bân Bân.

Căn dặn xong, Phi mới an lòng cùng bọn Cao Gia Toàn bốn người đồng đi Đài Bắc. Tâm sự ngổn ngang, nên trên đường đi Phi ít nói cười, chỉ có Phú cảm thấy hứng thú, nên nói cười liền miệng. Phú tự cho mình thuộc phái lạc thiên, dầu cho việc đến như lửa cháy mày, chàng cũng không hề nóng nẩy. Phú vẫn thản nhiên trước cuộc họp báo này, chàng cho rằng đến đó thì mọi việc sẽ êm đẹp. Nhưng, họ không thể ngờ vấn đề này ảnh hưởng đến sự nghiệp của lão Hùng rất lớn, nếu xê chạy một chút là lão Hùng sẽ sạt nghiệp.

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 36

Lão Khưu và Lão Hùng đến thương lượng với ngân hàng để vay bạc, trên nguyên tắc thì êm đẹp, nhưng trên phương diện thủ tục thì còn chờ họ điều tra sản nghiệp mới quyết định được. Sự chờ đợi này, khiến cho Hùng xưởng trưởng vừa nóng lòng vừa hy vọng.

Hai lão lo công việc đâu đó xong xuôi, cùng đến nhà hàng dùng cơm, luôn tiện họ gọi điện thoại đến mời ký giả.

Hai giờ chiều, Khưu viện trưởng về đến y viện, sắp xếp mọi việc cần thiết. Lão Hùng cũng về thăm nhà. Giờ đó, thường thì bà Hùng và Tố Tố còn ngủ. Lão Hùng định về lần này sẽ giải thích với vợ, về vụ bài báo, nhất là vụ Mỹ Mỹ đối với bà Hùng thì lại quan trọng hơn.

Lão về đến nhà, trông thấy trước sau vắng vẻ, A Kim như thường lệ, tiếp lấy nón và áo ngoài của lão mà máng lên móc, lão hỏi:

- Bà đâu vắng?

A Kim cung kính đáp:

- Thưa ông, bà đã đi Đài Bắc rồi.

Lão tỏ ra lo lắng hỏi:

- Bà đi tự lúc nào?

- Sau khi dùng cơm trưa xong. Sớm mai thức dậy, bà nói nhức đầu, bà chỉ nằm vùi, đến bữa cơm mới gắng gượng ngồi dậy, nhưng bà không ăn gì cả, chỉ uống một ít nước ngọt. Bà có gọi điện thoại cho Khưu viện trưởng, nhưng người tại đây nói ông Khưu đi Đài Bắc. Bà căn dặn con một vài việc rồi cũng gọi xe đi Đài Bắc.

- Bà có nói đi Đài Bắc làm gì không?

- Dường như đi trị bịnh. Hôm nay sắc mặt bà xanh xao lắm.

Lão Hùng rất lo lắng, đương nhiên lão biết vợ bị xúc động vì bài báo nên bịnh phát lại. Thường thì bà đi đến bịnh viện của lão Khưu, khi bịnh nặng thì bà đến Trung Tâm Chấn Sở, nơi đây có một bác sĩ chuyên trị về nội khoa rất nổi tiếng.

Lão ngồi xuống châu mày không nói gì. A Kim đi rót cho lão một ly nước mát. Ngưng giây lát lão hỏi:

- Còn cô đâu?

- Đang viết thư tại phòng của cô.

- Viết thư?

Lão Hùng nghe nói Tố Tố lại viết thư, lão càng lo lắng hơn, trực giác của lão cho rằng Tố Tố viết thư cho Cơ Thực thì căn bịnh của nàng vẫn còn như cũ. A Kim thấy thế bèn nói cho lão an lòng:

- Cô viết thư cho bạn học, cô nói với tôi, có người bạn học rủ cô ngày chủ nhật mời đến Đài Bắc chơi, ý cô kkhông muốn đi. Cô còn căn dặn tôi phải quét dọn nhà cho sạch sẽ, chiều nay có khách đến thăm cô.

Lão chú ý hỏi:

- Khách nào vậy?

A Kim lắc đầu nói:

- Cô không cho tôi biết là ai. Nhưng dường như cô đặc biệt trông đợi người khách đó.

- Nó có nói chừng nào khách đến không?

- Có, vào khoảng bốn giờ chiều.

Lão Hùng nghĩ không ra, lão tin rằng chiều nay có cuộc họp báo nên không phải là Phi hoặc bạn bè của Phị Đến lúc đó, lão bắt đầu bất mãn Phị Chỉ vì căn bịnh của Tố Tố mà lão rất cảm ơn Phi, nhưng lão rất phiền Phi hay can vào những việc của người khác, vấn đề Trương Lập Dân cũng có tên Phị Nhưng việc Vương Cách hành động không phải Phi chủ mưu, nhưng sự vô tình của Phi mà gây ra nhiều tai hại cho lão. Nếu không có Phi thì Vương Cách vẫn còn ở trong phòng bịnh cách vách, làm gì đối phương lợi dụng được để đả kích lão.

Lão muốn lên lầu hỏi Tố Tố cho biết khách nào, nhưng lão nghĩ sao đó lại không lên. Lão cũng tính chiều nay trả lời rõ ràng cho báo chí thì khỏi cần phải giải thích với người nhà những việc riêng của lão. Đồng thời lão có cảm giác xấu hổ, do nơi báo chí đăng hình ảnh giữa lão và Mỹ Mỹ, nên lão không muốn nhìn thấy con.

Lão gọi điện thoại đến Trung Tâm Chấn Sở, nhưng vị y sĩ thường trị bịnh tim cho vợ lão không có mặt, khó mà biết vợ lão đi đâu. Lão xem đồng hồ thấy đã đến giờ hẹn của báo chí, nên lão dặn A Kim:

- Nếu bà có gọi điện thoại về, nói tôi đến Khưu y viện hội họp, chắc cũng vào khoảng bốn năm giờ chiều mới xong. Nếu có chuyện gì cần thiết thì gọi điện thoại tới y viện.

Dặn xong, lão Hùng mới an lòng lên xe đi Đạm Thủy. Cuộc họp báo này có những liên hệ với các lần trước, nên các chủ báo đều phái ký giả đến họp. Được những tin hấp dẫn này các giới có liên hệ đều đến dự đông nghẹt và cũng do ngày trước có mặt Vương Cách xuất hiện, gây dư luận sôi nổi, nên họ động tánh hiếu kỳ đến xem phản ứng của hai lão.

Hùng xưởng trưởng là đích nhắm của các ký giả, khi ông ta trình bày vừa xong thì các ký giả đua nhau phỏng vấn.

- Xin hỏi xưởng trưởng, có phải ông đã hoàn toàn phủ nhận lời công kích của Vương Cách? Phải chăng ông không có liên hệ gì với cô Tiểu Mỹ?

- Tôi đã trình bày rõ trong bản tường trình cho quý vị biết rồi. Chứng minh thư của Sản kkhoa y viện là bằng chứng xác thực nhất.

- Tại sao chứng minh thư đó không trình bày ra lúc Vương Cách cùng xưởng trưởng xung đột nhau?

- Tôi đã có trình bày chứ, lúc bấy giờ cuộc cảnh sát và tòa án đã có ghi vào hồ sơ tài liệu, tại cơ xưởng cũng có một số người biết rõ. Nhưng, chỉ vì Vương Cách mới ra khỏi xưởng, tôi không muốn cho quý anh em ký giả biết, sợ gây hiểu lầm.

Một ký giả bước ra hỏi lớn:

- Xin lỗi, tôi có hai câu muốn hỏi, xin xưởng trưởng cho biết.

- Được rồi, tôi sẽ tận dụng hết sự hiểu biết của mình để làm vừa lòng quí bạn.

- Xin hỏi, trên mặt báo chí đã đăng hình xưởng trưởng cùng uống rượu với Tiểu Mỹ, xin ông cho biết vấn đề liên hệ đó?

- À, chúng ta cùng nhìn nhận rằng, tửu quán là nơi xã giao công khai, những cô gái hầu bàn chẳng những là tôi mời được, mà tất cả chúng ta ai cũng có thể mời đến hầu bàn được. Tấm ảnh đó bị người khác chụp lén, chắc chắn không phải do Vương Cách chụp. Theo tôi nghĩ, quí vị có mặt nơi đây chắc ai cũng có đến quán rượu, quí vị nhìn vào tấm ảnh đó có điểm nào gọi là thân mật đặc biệt.

Câu nói sau cùng khiến mọi người cùng cười ầm lên, vị ký giả khi nãy lại hỏi tiếp:

- Theo ý của xưởng trưởng thì ông và Tiểu Mỹ không có liên hệ đặc biệt nhau?

Câu nói này khiến cho lão Hùng khó trả lời, lão chỉ trả lời xuôi theo:

- Đương nhiên, sự liên hệ đó chỉ là khách với gái hầu bàn mà thôi.

- Ông cũng phủ nhận sự cùng ở chung nhà luôn nữa à?

- Chắc quí vị đã biết rất rõ, hiện giờ tôi đang giao cho luật sư truy tố những người vu khống đó.

- Thưa xưởng trưởng, nghe nói trong quá khứ ông giúp đỡ cho Tiểu Mỹ rất nhiều, tại sao hiện giờ nàng lại cam tâm làm gái chiêu đãi vậy?

- Tôi với tư cách là chủ giúp đỡ hoàn cảnh ngặt nghèo của cô ấy, có mẹ già đau yếu, em trai bịnh hoạn, em gái vừa vào trung học, thật đáng thương hại cho cô phải cái gánh nặng đó. Chẳng những cô ấy, mà tất cả người trong xưởng khi lâm cảnh khốn khổ thì tôi sẵn sàng giúp đỡ. Qúi vị có thể bỏ chút thì giờ đến tệ xưởng, bất cứ muốn phỏng vấn một công nhân nào cũng được, xem có đúng theo lời tôi không. Như việc Mỹ Mỹ đi làm gái chiêu đãi, theo tôi biết thì chẳng qua tình hình sinh kế quá ngặt thúc bách cô tạ Qúi vị muốn biết thêm xin hỏi cô ấy thì rõ hơn.

Ký giả đó tỏ ra không hài lòng, hỏi:

- Nếu thế, Vương Cách và người họ Phương không phải là công nhân của xưởng ông sao?

- Điều đó tôi xin nói rõ, chắc quí vị có nghe cảnh sát cuộc tại Đạm Thủy đã điều tra về một gã say sưa, gây sự, đánh người, trộm cắp, anh ta can án như vậy, có thể nào tôi còn dám chứa anh ta.

Ký giả đó nghẹn lời. Một anh khác hỏi:

- Thưa xưởng trưởng, ông đã nói tấm ảnh đăng trên báo không phải của Vương Cách chụp, theo ý tôi có lẽ ông ám chỉ một bàn tay thứ bạ Nghe người ta nói, trên thương trường ông và một xưởng khác có việc xích mích nhau, lời ấy có đúng không?

Lão Hùng suy nghĩ giây lát trả lời:

- Theo tôi nghĩ, trên thương trường không thể nào tránh khỏi sự phạm lỗi với người khác. Tôi không hề chủ trương bất lương đối với người, nhưng đôi khi mình làm mất lòng người mà mình không hề biết. Tôi hy vọng lời ông vừa hỏi không đúng như vậy, bởi tôi cũng chẳng bao giờ chủ trương cạnh tranh bằng thủ đoạn xảo quyệt với ai. Như tấm ảnh trên báo là bữa tiệc tôi đãi người bạn từ hải ngoại vừa về đến, đêm đó, Vương Cách còn ở tại y viện, vì thế tôi cho rằng không phải anh ta chụp. Qúi vị muốn biết người nào trao cho Vương Cách thì xin hỏi anh ấy hiểu rành hơn tôi.

Tiếp theo đó, lão Hùng còn phải đối phó một vài vấn đề, nhưng tất cả đều tầm thường không có ác ý. Khi họ phỏng vấn đến tình hình trong xưởng thì ông ta lựa lời mà trả lời rất tế nhị. Ví như có ký giả hỏi: Nghe nói cơ xưởng của ông đang lâm vào cảnh nguy cở Lão vui vẻ trả lời:

- Trái lại, chúng tôi đang chuẩn bị khuếch trương thêm, và chỉnh đốn nội bộ, giây lát nữa mời quý ông đến tệ xưởng xem qua thì biết.

Vấn đề của Hùng xưởng trưởng đã tạm xong, các ký giả lại hướng sang Khưu viện trưởng. Một ký giả hỏi:

- Thưa Khưu viện trưởng, Vương Cách nói ông là điếm đàng, một hung thủ, theo cảm tưởng của ông thế nào?

Lão Khưu lắc đầu đáp:

- Bởi vì tôi không phải thuộc loại người do anh Vương Cách chỉ trích, mà chỉ là một y sĩ trị bịnh cho bịnh nhân.

- Vương Cách nói, y viện bắt anh ta để nhốt lại, bởi vì viện trưởng và Hùng xưởng trưởng liên hệ, xin ông cho chúng tôi biết rõ điều đó?

- Lúc đầu cảnh sát đưa Vương Cách đến y viện, có kèm theo giấy chứng của y sĩ xác nhận anh ấy bị chứng tinh thần phân tán. Bởi trong quốc gia thì chúng tôi phải có liên hệ với chánh phủ, chúng tôi đương nhiên phải tiếp nhận bịnh nhân do chính quyền giao.

- Nhưng Vương Cách có trong tay một chứng minh thư của người đã lành bịnh.

- Thưa ông, nếu như tình trạng hôm nay, có lẽ nào tôi cấp cho anh ấy chứng minh thư cho được.

Lời ông vừa dứt, gây cho hội trường cười rộ. Nhưng tiếp theo đó, một ký giả khác hỏi:

- Theo lời Vương Cách nếu không có hai vị y sĩ trẻ tuổi giúp đỡ thì chưa biết bao giờ anh ấy nhìn thấy mặt trời. Theo chúng tôi biết, nhờ hai vị y sĩ trẻ dời ra ngoài, nên anh ấy mới thoát khỏi được, ông xác nhận điều đó đúng hay sai?

- Đó là sự thật, hai vị y sĩ đó đề nghị, tôi cho phép dời Vương Cách ra ngoài mà điều trị. Trong bịnh viện hơn hai trăm người, mỗi trại đều có y sĩ đặc biệt điều trị. Tôi phải tôn trọng ý kiến của họ, chớ không thể nào chú ý từng bịnh nhân một được. Tại y viện, việc thay đổi phòng bịnh rất thông thường, mỗi y sĩ đều có quyền đề nghị thay đổi. Mỗi bịnh nhân đều do y sĩ báo cáo thường xuyên với y sĩ trưởng, tuyệt đối không có việc đối xử tệ bạc với bịnh nhân nào.

- Thưa viện trưởng, nếu cảnh sát bắt đưa Vương Cách trở vào y viện, viện trưởng phải nghĩ sao?

- À, căn cứ theo bịnh lịch biểu, nếu Vương Cách không trốn thì tôi cũng chuẩn bị thông tri cho cảnh sát cuộc để cho anh ấy xuất viện. Có điểm này cũng đủ chứng minh tôi đối xử đẹp với bịnh nhân Vương Cách, trước đây không lâu, Vương Cách đánh Hùng xưởng trưởng tại y viện, nhưng tôi cũng không ra lệnh đem anh ấy trở vào phòng cách vách trị bịnh, thì làm sao Vương Cách trốn ra khỏi được.

Các ký giả nghe Khưu viện trưởng trả lời rất mãn ý, nên không hỏi thêm điều gì khác nữa.

Sau đó, Khưu viện trưởng hướng dẫn các ký giả đi thăm bịnh viện, họ xem đại khác phòng bịnh và bịnh nhân, họ rất có cảm tình với y viện.

Sau khi xem xét y viện xong, tiếp theo đó họ cùng đến xem Kiến Thành hóa công xưởng. Khưu viện trưởng cùng đi theo với các ký giả, Phú và Phi không đi theo trong đoàn này.

Sau khi đưa các ký giả rời y viện, Phi cảm thấy an lòng. Chàng có cảm giác cuộc họp báo này tạm thành công. Chẳng những rửa oan cho hai lão, từ này chàng có thể tin tưởng đại đa số không còn hoài nghi vấn đề Vương Cách và Hùng xưởng trưởng nữa, bởi sự thật đã phơi bầy rất rõ ràng.

Phi không hiểu Bân Bân đi đâu. Sau khi dùng cơm trưa xong, Phi và Phú chia tay Dân và Toàn, chàng có đi tìm mấy nơi, nhưng không nghe tin Bân Bân ở nơi nào, vì đến giờ cho cuộc họp báo nên chàng phải ra về.

Sau cuộc họp báo xong, Phi tính đến khi gặp Bân Bân, chàng sẽ nói gì và hỏi nàng mấy hôm nay nàng đi đâu?

Phú đoán biết tâm sự của Phi nên hỏi:

- Phi, nhà ngươi muốn đi đến nhà Tố Tố không?

Phi nghĩ lại, có lẽ bây giờ bọn Trương Lập Dân đã đến nhà Tố Tố, chàng xem đồng hồ đã gần năm giờ, không biết bọn họ còn ở đấy hay không? Phi chần chờ giây lát nói:

- Có lẽ bọn Trương Lập Dân đã đi rồi.

- Phi nên gọi điện thoại hỏi thăm thử, đừng để gây ra phiền phức.

Phi lắc đầu nói:

- Mình nghĩ không có gì mà phiền, bởi Tố Tố đã mạnh rồi.

- Nhưng nhiệm vụ của nhà ngươi đã hoàn thành chưa?

- Từ ngày về đó đến nay có dạy gì nàng đâu. Tôi chỉ chờ cho Tố Tố lành bịnh thì kể như tạm xong nhiệm vụ, mình được an lòng mà dọn về lo công tác tại bịnh viện, không can vào việc ân oán giang hồ nữa.

- Tiểu Lê, nhà ngươi thấy không, vừa rồi hai lão biểu diễn trong cuộc họp báo khá quá chớ?

- Có chỗ hay có chỗ không hay, nhưng nhờ đó mà mình học được khá nhiều.

Phú cười cười hỏi:

- Quả tim nhà ngươi chạm phải vật cứng nên bị đau nhói phải không?

- Không phải thế, theo ý mình, từ nay nên lạnh nhạt lại đôi chút có lẽ hay hơn.

Phú bỗng nhiên thay đổi trạng thái:

- Ý nghĩ của Phi rất hay, nhưng mình muốn cho Phi vẫn giữ gìn tánh cũ, đừng thay đổi làm gì, Phi với mình tánh ý khác nhau, trong tương lai Phi sẽ là chủ nhân của bịnh viện này, cá tánh của Phi có thể điều khiển nhiều người trong y viện được.

Phi không hiểu tại sao bỗng nhiên Phú nói những lời thế đó? Chàng sững sờ giây lát thở dài nói:

- Anh Phú, nói thật với anh, tôi đang nghĩ một việc rất tầm thường, làm một y sĩ tầm thường, một mặt học hỏi thêm, một mặt trị bịnh cho bịnh nhân, không màng nghĩ gì khác hơn nữa.

- Tiểu Lê, đừng thấy sự kiện hôm nay mà sanh lòng lạnh nhạt, mi không thấy mấy lão già ứng phó mọi việc rất đẹp mắt sao? Đương nhiên vấn đề Vương Cách chúng ta không thể trốn tránh trách nhiệm. Biết rằng, viện này sớm muộn gì nó cũng xẩy ra, nhưng hôm nay đã xẩy ra không đến nỗi hư hại.

- Tôi có ý nghĩ khác, tâm trạng của hai lão hôm nay vô cùng mệt mỏi, nhất là bác Hùng như có một vấn đề gì to lớn phải giải quyết, tôi có cảm giác lo âu, nhưng không thể nào giúp được.

- Mình không biết sự nhận xét của Phi có đúng hay sai, nhưng Phi quá lo xa "người nước Kỷ lo sợ trời sập". Còn mình thì mặc kệ, hơi đâu mà lo lắng cho tổn thương tim óc. Mi còn một vấn đề hao mòn cân não là mau thay y phục để đến ước hội với Bân Bân, điều đó mới là vấn đề trọng yếu.

- Vâng, mình có cảm giác vấn đề nầy rất quan trọng, tâm thần mình như rối loạn, không chừng sẽ phát sanh những việc ngoài dự liệu của mình, Phú có thể cùng đi với mình không?

- Nói xàm, mình đi để làm cái bọt thủy tinh trong bóng đèn điện à?

Phi rất rối loạn, đứng sững sờ không biết phải làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Phi cũng không thay y phục, chàng và Phú đi tản bộ ngoài sân bịnh viện, chờ đúng sáu giờ quá giang xe đi Đài Bắc. Gần đến sáu giờ, bỗng nhiên Phương Tử hơ hãi bước ra cho biết có điện thoại của chàng. Phi giật mình chưa biết chừng này mà ai lại gọi điện thoại cho chàng. Phi bèn lật đật vào, cầm điện thoại, chàng vừa lên tiếng thì đầu dây bên kia nghe tiếng A Kim: - Cậu Lê đó hả? Nhờ cậu đến gấp, cô tôi trở bịnh rồi. Tim chàng đập mạnh, hỏi nhanh: - Em nói sao? Cô em sao đó? - Cô em đang xỉu tại phòng, nhờ cậu đến giúp gấp! - Còn bà đâu? - Bà đi Đài Bắc chưa về, chỉ có mình em tại nhà... Tôi sẽ đến ngay. Em mau gọi điện thoại đến cho xưởng trưởng hay, nếu ông không có tại đó, nhờ người trong xưởng tìm dùm. Phi gác điện thoại, vội vã bước ra cửa, kéo tay Phú: - Tố Tố lại ngất xỉu nữa, anh đưa giùm tôi đi! Phú kinh ngạc hỏi: - Tại sao xẩy ra vậy? - Mình cũng không biết, nhà chỉ có một mình A Kim thôi. Chúng ta đèo mô tô đi nè. - Được, chờ chút đi. Mình đem xe ra, Phi sắm sửa dụng cụ thuốc men mang theo. Phi đèo phía sau, Phú lái mô tô chạy nổ vang trên công lộ. Lòng Phi nóng nẩy như lửa đốt, chắc chắn sau khi bọn Trương Lập Dân về rồi, nàng ngất xỉu chớ không gì khác. Chàng rất ăn năn, phải chi chàng hẹn giờ khác để cùng đi với bọn Trương Lập Dân thì đâu có sanh ra phiền lụy thế này. Phi không biết Trương Lập Dân đã nói gì? Nếu có chàng đi thì xem phản ứng của nàng mà kịp thời chận lời họ lại. Sự thật, Trương Lập Dân không nói gì có thể làm nàng đến phải kích thích, vì Cao Gia Toàn đã dặn trước phải chú ý phản ứng của Tố Tố, nên Dân không hề nói ra những điểm gì có vẻ bi thương. Dân chỉ nói phót qua sự sinh hoạt của Lục Cơ Thực lúc còn sống và những sự kiện hiện tại. Tố Tố cũng theo dõi từng lời nói của Trương Lập Dân, nàng tùy lúc chen vào một ít lời thôi. Đồng thời nàng châm cà phê mà đãi khách, sau cùng Trương Lập Dân nói: - Cô Tố Tố, tôi rất vui vẻ được thăm cô, hy vọng được phục vụ cô, nếu sau này có chuyện chi cần, xin cô cho hay, chúng tôi sẽ đến giúp cô ngay. Tôi có mang theo chiếc va ly của Cơ Thực, đó là di vật duy nhất của anh ấy. Chiếc va ly này tôi xét thấy chỉ có cô là người xứng đáng giữ nó làm kỷ niệm, nên tôi giao nó lại cho cô. Tố Tố nhìn chiếc va ly ứa nước mắt nói: - Anh Dân, tôi vô cùng cảm ơn anh, giữa tình bạn chẳng những anh đối với Cơ Thực rất tốt, mà anh đối xử với tôi cũng đẹp. Anh có xem trong va li nầy đựng những vật gì không? - Chẳng những tôi không biết, mà chắc rằng không ai biết trong ấy đựng những gì. Bởi vì chiếc va ly này để trong chiếc rương lớn của tôi, người ngoài cho nó là của tôi. Do đó, khi Cơ Thực chết rồi, không ai mở nó ra. Lúc tôi xuất viện, công ty có đem những gì còn lại trao cho tôi, trong ấy có mấy chiếc chìa khóa của Cơ Thực. Tôi muốn mở ra xem trong chiếc va ly đựng những gì, nhưng xét thấy, người duy nhất có quyền mở nó ra là cô. Tố Tố tiếp lấy xâu chìa khóa, tâm trạng nàng xem ra rất nghiêm trọng: - Cám ơn anh, theo ý tôi, nếu trong chiếc va ly nầy có vật gì quí báu đều thuộc về bạn bè của anh Cơ Thực... Dân lắc đầu nói: - Tôi nghĩ, trong ấy chắc không có gì quý báu, nếu có, là của anh ấy mua tặng cho cô. - Hiện giờ chúng ta có đủ mặt tại đây, nên mở nó ra cho ba người cùng xem trong ấy đựng những gì? - Không nên, anh Cao Gia Toàn phải đến gấp tại phi trường. Tôi vô cùng biết ơn cô, bây giờ chúng tôi phải đi, xin hẹn gặp lại. Tố Tố biết công tác của họ cần đi, khó mà cầm giữ lại. Nàng đưa khác ra cửa, hai người lên xe xong, nàng trở vào trong bảo A Kim mang chiếc va ly lên phòng. Nhìn chiếc va ly và tra chìa khóa vào, nhưng nàng không đủ can đảm mà mở nó ra. Nàng không biết trong ấy đựng những gì, nhưng bất cứ vật gì đi nữa, nàng nhìn thấy nó cũng vẫn xúc động thương tâm. Do đó, nàng không có can đảm mở nó ra. Nhưng, nàng không muốn để cho ai mở nó, bởi Trương Lập Dân đã nói, nàng mới là người xứng đáng mở nó ra, cũng như đáng giữ chiếc va ly này. Nàng ngồi suy nghĩ rất lâu, hình ảnh của Cơ Thực hiện lên trong đầu óc rất rõ. Sau cùng nàng cố gắng tra chìa khóa vào mở chiếc va ly ra. Trong chiếc va ly đồ đạc rất rối loạn, không có vật gì quý báu. Chỉ có vài cái huy chương không quân, bằng danh dự, một vài tấm ảnh, hình dáng hiên ngang trong bộ quân phục. Có những tấm ảnh mặc áo phi hành sắp lên phi cơ. Xem qua mấy tấm ảnh, khiến cho nàng cảm nhớ lại hình ảnh thật của chàng. Sau cùng, nàng lục lạo vào một góc chiếc va li thấy một xấp bao thợ Nhưng không phải là thơ của nàng gởi cho chàng. Nàng lấy ra một bao thư xem thử, thư ấy từ Hương Cảng gởi sang, chữ viết rất mềm mại, xinh xắn. Mới trông vào thì biết là tuồng chữ của phái nữ. Nàng chần chờ không dám xem thư, chỉ đếm thử tất cả trên ba mươi phong, tất cả đều do tuồng chữ một người viết, cũng từ một địa chỉ gởi đi. Lòng nàng tỏ ra ngờ vực. Ai lại gởi thư cho chàng quá nhiều vậy? Từ trước nàng chưa nghe chàng nói có thân nhân ở Hương Cảng, tại sao lại có nhiều thư gởi cho chàng? Nàng quyết định mở một lá ra xem. Xem xong lá thư, thân hình nàng run run muốn xỉu, sắc mặt xanh xao, nàng lại xé ra một phong thư nữa, trong bì thư này có một tấm ảnh khi nhìn kỹ bức ảnh, nàng không thể chịu đựng hơn nưa, bèn té xỉu xuống sàn ván. A Kim vừa đến bên ngoài, nghe Tố Tố kêu lên một tiếng, sau đó nghe tiếng thân người ngã xuống ván, cô ta lập tức xô cửa chạy vào, nhìn thấy Tố Tố nằm bất tỉnh trên sàn. Cô ta lập tức bồng lên giường, và sau đó gọi điện thoại đến cho Phi... Phú chở Phi đến nơi, cả hai cùng chạy vào nhà, sau khi nghe A Kim tường thuật, Phú có nhiều kinh nghiệm, chàng lập tức thăm mạch cho nàng và chích một mũi thuốc cấp cứu. Sau khi Phi nghe A Kim tường thuật đại khái, chàng không xem chiếc va ly gây ra đại họa này, mà chỉ xem lá thơ của nàng đang xem dang dở. Phi nhìn thấy tấm ảnh đúng là Lục Cơ Thực chụp chung với một thiếu phụ, cô ấy giống người Quảng Đông, hay hình dáng như những cô gái ở vùng Đông Nam Á nầy. Một tay cô ta ôm vào lưng Cơ Thực, trên tay Cơ Thực bồng một bé gái trạc hai tuổi, trên tay của người thiếu phụ ấy bồng một bé trai chừng bốn năm tháng. Bé trai giống Cơ Thực như đúc. Tấm ảnh này đủ chứng minh người thiếu phụ ấy là vợ hoặc là bạn gái cùng sống chung với Cơ Thực tại Hương Cảng. Tố Tố bị anh ta che mờ mắt, chẳng những không biết anh ta đã có gia đình, mà thậm chí có đến cả bè con cái. Nàng hết lòng yêu chàng, vì chàng mà sanh bịnh, đến gần biến thành loạn trí. Nàng vẫn một lòng yêu mê mệt Cơ Thực, không hề nghi ngờ chàng là một tên gạt gẫm ái tình. Nàng xem bức ảnh này, nên thương tâm mà ngất xỉu. Tâm thần Phi dao động, bực tức và khó chịu. Chàng hận vì không thể xé nát tấm ảnh của tên lừa dối tình yêu. Tinh thần Tố Tố vô cùng suy yếu, đôi mắt như thất thần nhìn chòng chọc vào Phi. Phú còn ngồi cạnh bên, nàng thoáng nhìn Phú, môi nàng run lên như muốn nói điều gì. Phi đậy chiếc va ly lại, bước đến bên giường khẽ gọi: - Tố Tố! Môi nàng lại rung động, lần này nàng nói rất nhỏ: - Bỏ nó đi! - Cái gì mà bỏ đi? Phú như hiểu ý, chỉ vào chiếc va ly, nàng gật đầu nói: - Em không muốn thấy nó nữa. Tuy nàng nói rất nhỏ, nhưng dường như dùng hết sức mình. Nói xong, nàng thở hổn hển tỏ ra rất mệt nhọc. Phi bước đến xách chiếc va ly vụt ra ngoài cửa. Phú nhè nhẹ bắt mạch tay nàng, giọng êm dịu: - Tố Tố, cô đừng quá xúc động, nên nghỉ ngơi thì tốt hơn. Nàng không trả lời, từ từ khép đôi mắt lại. Phi bước đến bên giường đứng lặng lẽ nhìn nàng. Phú chỉ vào chiếc đồng hồ trên tay nói. - Giờ khắc của nhà ngươi đã đến rồi. Phi rất khó xử, trước bịnh trạng Tố Tố thế này, chàng không thể bỏ ra đi, rời khỏi nàng thì chàng không được yên lòng. Nhưng không thể lưu lại đây được, chàng cũng không thể thất hứa với Bân Bân. Phi nghĩ nên giải thích việc mình sắp ra đi. Nhưng chàng mở miệng chẳng ra lời, vấn đề rất giản dị, chàng chỉ nói là có hẹn cùng Bân Bân nên phải ra đi tuy nhiên không biết lý do nào, trước mặt Tố Tố chàng khó nói ra tên Bân Bân? Sau cùng, nàng kêu lên: - Anh Phi! - Cô muốn nói gì? Nàng đưa hai tay ra, Phi bước nhanh đến, nhè nhẹ nắm lấy đôi bàn tay lạnh của nàng. Nàng nói khẽ: - Tôi sợ quá, anh đừng đi. Sau cùng chàng gật đầu, đôi bàn tay

nàng vẫn nắm chặt tay Phi, và nhắm nghiền đôi mắt lại. Tinh thần Phi rất rối loạn, Phú dùng đôi mắt thúc giục Phị Chàng vẫn biết, nếu mình không đi thì Bân Bân sẽ giận, nhưng đến chừng đó chàng sẽ có lời giải thích, nếu chàng rời nơi đây, rủi Tố Tố có bề nào thì lương tâm cắn rứt, sau cùng chàng nhìn Phú khẽ đáp: - Anh đi giúp tôi được không? Phú sững sờ giây lát, sau đó vẫn tiếp tục nói: - Nhà người nên xét kỹ, tại đây không thể nói lớn... - Tôi không thể rời nàng được, anh nên thay tôi và tìm lời uyển chuyển nói giúp. Nếu có gì... Phi nói đến đây rồi ngừng lại, dùng miệng ra dấu cho Phú biết nàng đang cần Phi, nếu Phi ra đi chưa biết tình thế ra sao? Bởi tim nàng đã quá đau khổ, có thể đi đến tự sát. Phi lưu lại đây, Phú được yên lòng hơn. Nghĩ vậy, Phú quyết định ra đi. Chàng gật đầu khẽ đáp: - Mình đi trước, chừng nào thấy êm mi sẽ ra đi sau... Phi hiểu lời Phú đã dặn. Phú không giã biệt Tố Tố, chỉ nói xong bèn ra đi êm. Trong phòng lặng lẽ không một tiếng động. Giây lát sau, nghe tiếng mô tô nổ vang rồi xa dần. Trong phòng trở lại yên lặng nặng nề, nàng vẫn nhắm nghiền đôi mắt, sắc mặt xanh xao, Phi vẫn ngồi yên như canh chừng, hơi thở nàng rất nhỏ, Phi và Phú nói chuyện với nhau mà nàng vẫn lặng yên như không nghe chi cả. Nàng vẫn nằm ngay bất động... Thời khắc qua mau, ngoài cửa sổ bóng tối bao trùm lên vạn vật. Chàng xem đồng hồ tay đã bẩy giờ mười phút. Phi thầm nghĩ, có lẽ bây giờ Phú đang tiếp chuyện với Bân Bân. Tố Tố như đã ngủ. Đôi bàn tay chàng nắm tay nàng vẫn tê buốt, nhưng không dám rụt tay lại, chỉ sợ nàng giật mình. Bây giờ chàng cảm thấy tay nàng đã ấm dần. Giây lát sau, chàng nghe bên ngoài có tiếng xe hơi rồ gạ Chàng cho rằng không phải Hùng xưởng trưởng, thì cũng là bà Hùng đã về. Chàng hơi yên lòng. Trời đã tối không thể một mình ngồi cạnh bên nàng. Nghĩ đến đây chàng nhè nhẹ buông tay Tố Tố ra, nàng vẫn nằm yên, chàng đứng dậy, nhẹ gót bước ra cửa phòng. Nhìn thấy chiếc va ly khi nãy hãy còn nằm đây, thuận tay chàng xách nó đem xuống lầu. Nghe tiếng xe hơi ngừng ngay trước cửa, sau đó có tiếng chân bước gấp rút vào nhà, nghe bước chân nặng nề, chắc chắn là Hùng xưởng trưởng.

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Đúng là Hùng xưởng trưởng đã về đến, bởi khi dùng cơm tối tại nhà hàng, ông tiếp được điện thoại của cơ xưởng. Sau khi lão hướng dẫn ký giả đến xem qua cơ xưởng, bèn hợp với Khưu viện trưởng rước các ký giả đi Đài Bắc dùng cơm chiều. Khi ông ta vừa ngồi xuống thì có điện thoại cho lão hay, tại nhà lão có chuyện gấp. Lão vẫn tưởng là bà vợ, nhưng khi nghe kỹ thì lại là Tố Tố. Trong điện thoại còn nói rõ, đã có nhờ Phi đến lo giúp. Nghe xong, lão Hùng bèn trao đổi với lão Khưu một vài lời, bèn từ giã các ký giả, giao bữa tiệc lại cho lão Khưu làm chủ, về nhà có tin gì cấp bách lão sẽ điện thoại cho lão Khưu hay. A Kim đón chủ tại cửa, khi thấy lão Hùng bước vào cô ta vừa đón những áo mũ của chủ vừa nói: - Thưa ông, Trung tâm chẩn sở vừa điện thoại tại đây, họ cho hay bà hiện giờ đang nằm điều trị tại đó. Hùng xưởng trưởng vẻ lo lắng hỏi: - Họ nói bịnh bà ra sao? - Thầy thuốc không nói gì, chỉ cho biết khi xưởng trưởng về, phải điện thoại cho họ hay. - Còn cô đâu? - Cậu Lê y sĩ với cậu Hoàng y sĩ vừa mới chích thuốc cho cô. - Hai người còn ở đây hả? - Cậu Lê còn ở đây chăm sóc cộ Hoàng y sĩ đã về rồi. Hùng xưởng trưởng nhíu mày không nói gì thêm, nhưng dáng điệu ông ta không mấy vui, khi lão bước vào nhà khách hỏi: - Cô đã khỏe rồi hả? Không ngờ Phi đã đứng sẵn gần một bên trả lời: - Dạ, Tố Tố đã ngủ rồi. Hùng xưởng trưởng nhìn sang Phi, rồi lặng lẽ ngồi xuống. Ông ta lấy bao thuốc ra nhưng không rút điếu nào. Ông ta ngồi đối diện với Phi, nhưng nội tâm lão lúc ấy có vẻ phức tạp, bởi liên tiếp mấy vấn đề đã làm lão điên đầu. Do nơi Vương Cách gây ra mà sự nghiệp lão sắp phá sản, vợ lão mang bịnh đến y viện. Lão chưa biết bịnh trạng của Tố Tố ra sao? Phải chăng tất cả đều do Phi là đầu mối. Nhưng, lão không thể nói ra lời được, muôn việc bực tức đều đổ trút lên đầu Phi, nhưng tất cả đều do Phi vô tình mà ra. Phi nhìn thấy lão Hùng trầm lặng, tinh thần chàng rất rối loạn, chàng cũng biết, phần lớn đều do Vương Cách mà gây cho lão nhiều phiền phức. Chàng muôn nói rõ lòng mình, nhưng nói chẳng ra lời. Hai người cùng lặng lẽ nhìn nhau, nhưng tâm trạng cả hai đều khác nhau. Phi cương quyết phá sự lặng lẽ rợn người bằng cách chàng chỉ nói về chứng bịnh của Tố Tố: - Thưa bác, quan hệ đến căn bịnh của Tố Tố... Lão Hùng bỗng nhiên ngăn lời chàng lại, và lão tỏ vẻ vô cùng xúc động nói: - Cậu khỏi nhọc công lo lắng, tôi sẽ tự chăm sóc cho con tôi. Phi vô cùng kinh ngạc ấp úng nói: - Cháu... cháu chỉ nghĩ... - Cậu khỏi cần giải thích, tôi không bao giờ dám trách cậu. Anh Khưu viện trưởng đã nói với tôi, cậu muốn về lo công tác tại y viện. Cậu đến đây giúp chúng tôi mấy tháng cũng quá cực nhọc rồi, tôi vô cùng biết ơn cậu. Phi biết lão Hùng đã giận mình. Nhưng, chàng càng lo lắng lại càng nói chẳng ra lời. Mặt chàng đỏ bừng. Nhưng, rốt cuộc cũng cố can đảm nói: - Thưa bác, cháu biết gần đây bác lâm nhiều cảnh khó khăn cháu cảm thấy có lỗi với bác, chỉ mong bác tha thứ cho, bởi mọi việc xẩy ra không phải cháu cố ý. - Được rồi, tôi đã hiểu tất cả, cậu hãy về đi, nghe anh Khưu nói cậu có hẹn với Bân Bân. Phi muốn nhân cơ hội này để giải thích thêm, nhưng chàng chưa biết phải nói gì đây. Vả lại, Hùng xưởng trưởng như không muốn nghe chàng giải thích, chàng đứng dậy nói: - Thế là cháu tuân lệnh bác, nếu Tố Tố không được khỏe xin bác đem đến y viện. - Đó là công việc của tôi, cậu khỏi lo mà nhọc sức. Nói xong, lão gọi lão Vương ra nhà khách, lão chỉ vào chiếc va ly đang nằm đó nói tiếp: - Đem chiếc va ly của cậu Lê ra xe, và đưa cậu về y viện. Lão Vương vâng lời sửa soạn xách chiếc va ly Phi rất xúc động, chàng biết lão Hùng đã thẳng tay đuổi khách. Chàng biết sau khi chàng ra đi lão sẽ phát hỏa lên về vụ chiếc va li này, nhưng chàng không tiện giải thích, cũng như không thể nhận nó là của mình, chàng vừa cản lão Vương vừa hướng vào lão Hùng nói: - Chiếc va ly này không phải của tôi, cũng do nó mà gây cho Tố Tố sanh bịnh, nếu bác có rảnh, xin xem kỹ những gì trong va ly này. Xin cáo từ và cám ơn bác, khỏi cần lão Vương phải đưa đón, có thể để xe khi có việc cần dùng cho Tố Tố. Chàng bước nhanh đi, tâm thần vô cùng xúc động, vấn đề xáo trộn này, chàng chưa hề nghĩ đến. Phi không muốn lưu lại đây một phút nào nữa, nếu lưu lại thì chắc chắn chàng sẽ phải khóc. - Xin hẹn gặp lại. Hy vọng bác sẽ thứ lỗi cho cháu. Chàng bước nhanh ra cửa, Hùng xưởng trưởng đưa tay khoác lão Vương: - Hãy đưa cậu Lê mau. Nhưng, Phi vẫn cản lão Vương, một mình lủi thủi bước đi. Hùng xưởng trưởng ngồi một mình tại nhà khách, lão nhớ lại lời nói chót của phị Cái va ly không phải của Phi, nhưng nó là nguyên nhân mang bịnh đến cho Tố Tố. Nếu thế nó là của ai? Trong đó đựng những gì? Lão bước đến mở nó ra, trước nhất lão lưu ý đến xấp thư, trong ấy có những tấm ảnh. Lão lập tức xem ảnh và xem đại khái những thư tín, tinh thần lão vô cùng hoang mang, lập tức đậy chiếc va ly lại. Đồng thời gọi A Kim và chỉ chiếc va ly hỏi: - A Kim, chiếc va ly này từ đâu đem đến đây? A Kim, liếc nhìn Hùng xưởng trưởng, cô ta thấy thái độ lão vô cùng khẩn trương, nhưng không nghiêm khắc, cô ta yên lòng đáp: - Nó là của hai người khách hồi chiều mang đến. - Tố Tố đã xem qua những vật này hả? A Kim gật đầu, đồng thời đem tất cả những việc đã xẩy ra từ hồi chiều thuật lại một lượt, cho đến cô ta gọi Phi đến cứu cấp, kế ông về đến. Lão nghe xong bèn đưa tay ra hiệu cho A Kim lui ra. Còn lại lão Hùng ngồi một mình đốt thuốc hút lão có cảm giác vấn đề vừa rồi lão đối xử rất tệ với Phi, tuy nhiên trong hay việc đều do Phi vô tâm gây ra làm cho lão vô cùng khốn đốn. Nhưng chiều nay nhờ Phi hết lòng hết sức cứu Tố Tố, trái lại lão đối xử vô cùng tệ bạc. Những di vật của Lục Cơ Thực, điều ngoài sở liệu của lão, đồng thời lão nghĩ đến vấn đề gây cho Phi khó chịu, nếu không nóng giận mà đuổi Phi đi thì Phi sẽ còn tại đây mà săn sóc Tố Tố, lão sẽ yên tâm mà lo mọi việc, bây giờ Phi đã đi rồi, vợ lão hiện đang nằm bịnh viện Trung tâm chẩn sở, vấn đề săn sóc cho Tố Tố mình lão phải lọ trong hai ngày qua, lão chạy sắp chạy ngửa, bởi sự nghiệp của lão đang dựa bên bờ vực thẳm, lão phải dành nhiều thời gian và toàn lực để ứng phó vấn đề sắp tới. Đâu có phút nào rảnh mà nuôi bệnh nhân? Lão muốn tìm Phi trở lại, nhưng Phi đã muốn rời nơi đây từ trước, nếu không vì lẽ Tố tố còn bệnh thì Phi đã muốn rồi. Nghĩ đến

đó lão phải cắn răng mà chịu. Lão để điếu xì gà xuống, bước đến gọi điện thoại đến trung tâm chẩn sở, được vị y sĩ quen cho biết, vợ lão cần phải nằm điều trị tại y viện ba bốn hôm, nữa bịnh tình của bà không đáng lo ngại cho lắm, lão nhẹ lo vụ này, riêng Tố Tố thì lão cũng quyết định đưa nàng vào y viện ở chung với mẹ nàng, tự mình được rảnh rang mà lo đối phó trước sự nghiệp sắp đổ vỡ. Lão Hùng cho viên y sĩ biết tối nay lão sẽ đưa Tố Tố vào y viện, nhờ y sĩ sắp cho một phòng bịnh. Sau đó, lão khóa chiếc va ly đem dấu vào phòng, xong đâu đấy lão bèn đến thăm con gái. Tố Tố đã tỉnh, khi thấy cha, nàng lấy làm hổ thẹn khẽ gọi: - Ba! Lão Hùng bước đến bên giường nắm tay con gái nói: - Tố Tố, con đã thấy đỡ chưa? tố Tố gật đầu. Nàng nhắm nghiền mắt lại, trên khóe mắt lấp lánh nước mắt chảy dài. Nàng dùng tay lau nước mắt: - Má con cũng chưa về hả ba? - Má con hiện ở trung tâm chẩn sở, y sĩ nói, binh của má con cần phải tĩnh dưỡng vài hôm mới khỏi. Nàng lộ vẻ kinh ngạc hỏi: - Có phải bịnh tim của má con phát lại không vậy ba. Lão Hùng lắc đầu nói: - Không, y sĩ cho biết áp huyết cao đôi chút, chỉ cần điều trị vài hôm thì không việc gì đáng lo ngại. - Còn anh Phi đâu rồi ba? - Phi đi rồi, Phi có nói trước với ba, khi ba về thì Phi đi. Tố tố không nói gì, dường như nàng tiếp nhận lời giải thích của lão Hùng. Hùng xưởng trưởng ho lên một tiếng nói: - Tố Tố, ba muốn bàn với con một việc. Chắc con đã đọc báo chí hôm nay thấy có bài nói về Vương Cách nói xấu ba, khiến cho má con phải xúc động mà sanh bịnh. Sự thật đó là do chủ xưởng Á Phi Hóa cơ xưởng gây ra. Chiều nay ba với bác Khưu con đã họp báo, ngày mai này sự thật sẽ được phơi bày và vạch trần những âm mưu bỉ ổi của họ ra. Tố Tố như đoán trước việc ba nàng sắp nói tiếp: - Ba đâu biết, chuyện này con chỉ hỏi sơ qua cho biết thôi. - Có lẽ má con lại cho là thật. Trong hai ngày qua, vì vận mạng của cơ xưởng mà ba phải bôn ba lo lắng, má con cũng biết, do đó ba không thể đến y viện mà lo lắng cho má con. Ba muốn tính với con, có thể con đến y viện để bầu bạn với má con được không? Lão biết tánh ý của Tố Tố rất cứng đầu, nếu bảo nàng đi đến y viện, thì nàng không chịu đi, rủi ở nhà bịnh trạng có phát tác thì không ai chăm sóc, nên lão dùng tình cảm gọi nàng đến y viện mà bầu bạn với mẹ. Quả nhiên Tố Tố đồng ý. Nhưng nàng lại hỏi: - Ba à, trước kia ba nói bịnh con lành, ba sẽ cho con với má xuất ngoại, ba cho con đi không vậy ba? - Đương nhiên, ba đã chuẩn bị một số tiền, chờ má con và con sau khi rời y viện, ba sẽ lo thủ tục xuất ngoại. Tố Tố như vừa lòng, nàng gật đầu nói: - Chừng nào con đến y viện với má? Lão xem đồng hồ rồi nói: - Ba đã cho A Kim nó sắp xếp y phục cho con rồi, con muốn mang gì thêm thì bảo A Kim. Ba đi gọi điện thoại cho bác Khưu con dặn ông ấy ở lại Đài Bắc chờ ba, sau đó bác Khưu con đến xem mạch cho má con, được như thế ba mới yên lòng. Tố Tố cũng gật đầu đồng ý theo ba nàng. Lão Hùng rất hài lòng bước ra khỏi phòng để gọi điện thoại, nhưng đúng là lúc Khưu viện trưởng gọi lại cho lão. Đôi bên đối đáp nhau, lão Khưu cũng đồng ý theo dự tính của lão Hùng. Lão Khưu bảo lão Hùng nên chở Tố Tố gấp đến, vì hiện giờ lão còn ở tại Đài Bắc. Lão Hùng cũng hy vọng lão Khưu đến trung tâm chẩn sở để một mặt xem bệnh cho vợ, một mặt giải thích những chuyện vừa qua cho bà Hùng khỏi thắc mắc lo âu. Như thế, vấn đề lão đang lo, một nửa đã giải quyết xong. Hùng xưởng trưởng tạm yên lòng, chỉ chờ A Kim sắp xếp hành trang xong thì đến Đài Bắc. Nếu đúng theo dự liệu, hai mẹ con Tố Tố ở lại y viện ít hôm thì lão rảnh rang để lo công việc của xưởng. Từ nhà Hùng xưởng trưởng ra, trên đường về tâm tình của Phi vô cùng xáo trộn. Chàng tạt vào một quán nước nhỏ một mình ngồi giải khát. Lão chủ quán nước này là một quân nhân giải ngũ. Nơi đây cũng là trạm bán vé xe đi Đài Bắc, có lúc chàng mua vé tại đây nên lão chủ biết mặt. Lão chủ nhắc ghế cho chàng ngồi và lấy một tờ báo chiều cho chàng xem. Phi cám ơn và cầm tờ báo đưa dưới ánh đèn điện mờ mà xem. Từ trạm này đi Đài Bắc chừng hai mươi phút. Nhưng chàng chưa biết nên đi Đài Bắc hay đi đâu? Tinh thần Phi rất lạnh lùng, không thấy giận hờn, cũng chẳng thấy mãn nguyện. Phi khó hiểu mình đang có cảm giác gì? Chàng không ngờ bỗng nhiên mình trở thành kẻ thứ ba trong cuộc. Chàng có cảm giác như đã mất mát điều gì? Có thể Phi không mất gì cả, cũng có thể chàng đã mất tất cả. Tâm trạng chàng đang nghĩ đến vấn đề gặp Bân Bân. Nếu Bân Bân chất vấn chàng thì đó là một điều khó khăn. Phi không định trở về y viện một mình. Phú không có tại đây thì ký túc xá sẽ trống không. Hành lý của Phi còn tại nhà Tố Tố, nhưng chàng không nghĩ trở về đó để lấy lại. Nếu chiều nay đúng hẹn với Bân Bân, sau khi chuyện trò xong, sẽ đưa nàng về, chàng sẽ ngủ luôn tại nhà nàng. Nhưng mình đã thất hứa với nàng rồi mặt mũi nào trở về đây một mình cho tiện, Phi tự nghĩ không ngờ tình hình biến đổi bất thường, thành thử hiện tại chàng trở thành một kẻ lạc lỏng không nơi nương tựa. Trên tay tuy cầm tờ báo, nhưng không biết báo có tin thời sự hay xã hội gì mới không? Vì chàng không hề nhìn thấy chữ nào cả. Nào tin tức quốc nội, xã hội, chính trị, văn hóa đối với chàng hiện giờ nó rất xa lạ. Sau cùng chàng quyết định đi Đài Bắc. Chàng định gặp Bân Bân. Có thể nàng sẽ nói cho chàng biết nhiều việc, bởi có nhiều vấn đề nàng không thể nói cho Phú nghe được. Đồng thời dắt nàng về nhà cho vợ chồng Khưu viện trưởng yên tâm. Bỗng nghe lão chủ tiệm nói: - Cậu Lê, xe đến rồi kìa. Chàng như giật mình buông tờ báo xuống nói: - Ờ, thiếu chút nữa tôi quên mất.

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Từ nhà Tố Tố, Hoàng Thiên Phú biểu diễn một pha xe mô tô liều lĩnh nhiều lúc đến nguy hiểm, suýt đụng người đi đường, nhưng cũng thoát nạn mà đến nơi hẹn an toàn. Chàng tìm lên lầu mười hai của Quốc Tân phạn điếm, nhìn thoáng qua một lượt, chưa thấy mặt Bân Bân. Chàng tìm bàn thích hợp để ngồi, rút thuốc ra hút để chờ nàng.

Trời tối dần, từ trên lầu cao theo cửa sổ nhìn xuống toàn cảnh chợ Đài Bắc đèn màu sáng choang. Nếu người có tâm sự, cảnh vật đó sẽ làm họ suy nghĩ mông lung. Nhưng, chàng chỉ là người đi thế cho Phi để gặp Bân Bân, nên không có tâm sự gì để suy nghĩ.

Chàng chỉ chờ gặp Bân Bân để cho nàng biết, vì bịnh trạng của Tố Tố mà Phi không thể đi được, nàng có gì nói lại, chàng sẽ chuyển lời cho Phi, không chừng ông bà Hùng về sớm, Phi sẽ giao gánh nặng lại mà kịp thời đến đây. Bởi Phú là người ngoại cuộc, là kẻ thứ ba vô trách nhiệm. Tuy gần đây Phú không có dịp bàn luận với Phi nhiều, nhưng chàng có cảm giác Phi rất ưu phiền. Có lẽ vì hai nàng con gái của hai lão bá hộ.

Phú là người từng trải trên đường tình nên có nhận xét khá vững, chàng thấy rằng, Tố Tố không yêu mình, nên tự chàng phải rút lui. Phi thường đùa cợt cho rằng Phú có nhiều lý luận cổ quái. Có lẽ người ta cũng cho chàng vào hạng cổ quái thật, dầu ai gọi là gì, chàng cũng tự cho mình là đúng. Phú tự xét trên đường tình chẳng khác nào một sòng bạc, mà Phú là tay cờ bạc lận. Chàng dùng đủ mánh khóe gian ngoan, nếu nhẫn thì cứ nhẫn, nếu thấy đối phương yếu thế thì tấn công tới tấp. Nếu nhận thấy sòng nào khó ăn, chàng lập tức rút lui, không thèm phí thời gian thương mây khóc gió.

Chàng nhận thấy Phi bị cuốn vào cơn lốc ái tình. Đối với Bân Bân Phi có trách nhiệm ơn nghĩa, cũng có đôi chút cảm tình. Nhưng, Phi lại thầm yêu Tố Tố, thật lòng lo cho nàng. Tố Tố cũng thấy yêu Phị Đối với kinh nghiệm của Phú, khi trông thoáng qua là biết ngay. Tình yêu không thể giữ bí mật được. Nhìn kỹ trong đáy mắt của đôi bạn, cũng đủ biết họ yêu nhau đến mức độ nào. Phú không bao giờ hỏi Phi, chỉ dùng kinh nghiệm mà nhìn vào cặp mắt

của đôi bạn, cũng đủ hiểu điều đó.

Như hôm nay tại phòng Tố Tố, chàng thấy đôi mắt nàng nhìn Phi với vẻ nương nhờ. Điều đó khiến cho chàng vô cùng cảm khái. Từ sự cảm khái đó, nó đưa đến sự lo lắng cho Phị Căn cứ vào cái chất hiền hòa đối với tình yêu của Phi, đâu đủ sức đứng giữa cơn mưa gió bão bùng đó. Tình hình này có một ngày nào đó, Phi sẽ bị thất vọng trầm trọng.

Phú cũng biết, trước tình cảnh này chàng không cách nào khuyên giải hay cản trở. Người thứ ba đứng ngoài trông vào càng rối loạn, không khéo sẽ bị kéo vào vòng chiến thêm phiền.

Chàng hút liên tiếp ba điếu thuốc, trong giờ khắc chờ đời phiền phức, Bân Bân mới bước chậm rãi từ hành lang vào.

Bân Bân rất thích mọi người tập trung đôi mắt vào thân hình mình. Tâm trạng nàng rất vui vẻ, miệng luôn nở nụ cười trước đông người, khiến cho Phú có cảm giác nàng đang xuất hiện trước công chúng để thi sắc đẹp.

Nàng lướt mắt một lượt khắp phòng ăn, bỗng phát hiện ra Phú đứng lên chào nàng, nàng liền đi thẳng về hướng Phú. Chàng đứng dậy kéo ghế cho nàng ngồi, rồi chàng mới ngồi xuống.

Sau khi nàng tiếp điếu thuốc trong tay Phú, hỏi:

- Các anh dở trò quỉ quái gì vậy?

Phú sững sờ giây lát hỏi:

- Các anh? Có lẽ cô hỏi tại sao Phi không đến hả?

- Đúng rồi, lần trước tôi hẹn với anh thì Phi đến, lần này hẹn với Phi thì anh đến!

Phú vừa mỉm cười, vừa bật lửa đốt thuốc cho nàng. Sau đó chàng gọi người hầu bàn đem thực đơn đến, Phú và nàng chọn thức ăn xong. Người hầu bàn đi rồi, Phú cười cười nói:

- Nói thế có nghĩa là cô không thích tôi đến à?

Nàng trợn mắt hỏi lại:

- Ai nói không thích anh đến hồi nào? Còn Phi đâu?

Phú cố ý chưa chịu tường thuật những chuyện vừa xẩy ra, chàng tìm cách trào lộng:

- Lần trước tôi bị Phi nó dành đi trước thành ra sai hẹn, tôi cự nự quá, nên lần này anh ta mời tôi đi bù lại đó chớ.

Nàng trề môi nói:

- Nói xàm. Nói thật cho tôi biết đi, có phải Phi và anh đã nghe tin tức gì rồi?

Nghe nàng nói, lòng Phú hơi nghi ngờ, đối với chuyện này chàng có phản ứng rất nhanh. Bân Bân không về nhà hai ngày điều đó chàng đã biết, chàng không nghe Phi hoặc người nào khác nói tin tức gì về Bân Bân. Có lẽ nàng và Phi đã có điều gì thay đổi?

Nhưng chàng không hỏi thẳng, chỉ cười cười lắc đầu nói:

- Tôi chỉ nghe nói cô và Phi hai người sắp kết hôn nhau.

- Đừng nói xàm hoài vậy, có phải Phi nhường cho anh đi thế cho anh ấy không?

Phú thấy không thể giễu cợt lâu hơn nữa, bèn gật đầu:

- Phải rồi, nhưng là sự bất đắc dĩ, Phi không thể bỏ bịnh nhân mà đi đúng hẹn được.

Nàng nhíu mày hỏi:

- Bịnh nhân nào vậy?

- Tố Tố. Chiều nay bỗng nhiên nàng xúc động một chuyện gì đó mà ngất xỉu. Phần thì ông bà xưởng trưởng đều không có ở nhà. A Kim mới gọi Phi đến cứu cấp...

Nàng chần chờ giây lát nói:

- Tố Tố, cũng lại là Tố Tố.

Phú không biết nàng có phản ứng thế nào, chưa biết sẽ nổi sóng to gió lớn ra sao, hoặc không xẩy ra gì cả. Phú nói tiếp:

- Phi chích cho nàng một mũi thuốc khỏe, sau khi nàng tỉnh lại, Phi sợ còn xẩy ra vấn đề nào khác, nên chẳng dám rời gấp, Phi đã gọi Hùng xưởng trưởng, chắc thế nào ông cũng sẽ về gấp.

- Vì sao mà Tố Tố ngất xỉu vậy?

Phú quyết định không nói thật sự tình của Tố Tố. Chàng luôn tôn trọng nàng, nên tìm cách nói tránh:

- Cô ấy bịnh về máu huyết, nếu gặp chuyện gì xúc động mạnh thì ngất xỉu. Cô gái ở nói lại không được rõ ràng lắm.

- Chắc anh Phi ảnh nói rõ nguyên nhân chớ?

- Tôi không hỏi, lúc bấy giờ cũng không có thời giờ mà hỏi, sợ e cô đến không có ai sẽ mất niềm vui, nên lập tức đến đây.

- Chắc anh hiểu rõ anh Phi biết Tố Tố vì sao mà ngất xỉu chớ?

Phú cười cười châm chọc:

- Cần nhất cô hỏi Phi sẽ biết, bởi Khưu viện trưởng là một y sĩ giàu kinh nghiệm, chắc chắn cô hỏi viện trưởng sẽ giải thích rõ bịnh trạng này. Là y sĩ phải lo bịnh nhân, ngoài bịnh nhân ra, không lưu tâm đến việc gì nữa cả.

Bân Bân khẽ rùng vai, nàng bĩu môi tỏ vẻ khinh bỉ, nói:

- Theo lời anh Phi có thể đến không?

Phú lắc đầu nói:

- Tôi không thể xác định được, nếu Hùng xưởng trưởng về sớm, nhất định Phi sẽ đến. Nếu ông bà Hùng về trễ thì Phi khó mà đến được.

Bân Bân không hỏi thêm nữa. Hầu bàn đã bưng thức ăn đến. Tạm thời hai người phải chấm dứt câu chuyện. Phú bận rộn một buổi chiều, lại cỡi xe xuống Đài Bắc nên chàng cảm thấy đói, chỉ cần ăn là hơn.

Bân Bân dường như có tâm sự gì, nên nàng ăn rất ít. Trong lúc ăn, nàng như muốn nói gì lại chẳng nói ra. Phú nghi nàng có điều gì muốn nói với Phi, nhưng chàng không tiện hỏi nàng.

Bân Bân chỉ ăn chút ít rồi buông đũa xuống. Phú thì ăn rất nhiều, nhưng thấy nàng buông đũa, khiến cho Phú không thể tiếp tục dùng thêm. Chàng định Bân Bân chắc có điều gì muốn nói. Nhưng vắng Phi nên nàng không thể nói với chàng được.

Trong lúc ấy, Phú ước sao Phi đến gấp để giải quyết cuộc diện khó khăn này. Bân Bân chưa muốn đi, cũng chẳng nói gì thêm. Phú dĩ nhiên cũng không thể đi được, cũng chẳng tiện nói gì. Trong tình thế đó, Phú phải tìm những chuyện ngoài đề để cùng nàng nói chuyện cho vui. Nhưng chàng cảm thấy Bân Bân chẳng thích nghe, do đó cả hai đều cảm thấy khó xử. Sau cùng Bân Bân quyết định phá tan không khí ngột ngạt khó thở này:

- Lần trước tôi có chuyện cần gặp anh nên gọi điện thoại mời anh đến, sẽ cùng bàn luận, kết quả Phi lại đến thay anh. Trong khi tôi không muốn thảo luận với Phị Nhưng, sau này tôi hiểu Phi là người tốt, tôi không muốn cho anh ấy nghe những điều khó chịu, do đó, hôm nay tôi hẹn Phi đến để nói rõ cho anh ấy biết. Điều này tôi cảm thấy yên lòng đôi chút.

- Thật không hay chút nào cả, nếu ngày nay không xẩy ra vấn đề ngoài ý muốn, Phi nhất định đến đúng hẹn.

- Theo ý tôi, bây giờ anh đến đây cũng được, bởi anh là người thứ ba, cũng có thể nói cho anh nghe. Tôi hy vọng anh về chuyển đạt lời tôi lại cho Phi, thực ra tôi không nỡ hại anh ấy...

Phú nghe nàng nói đến đây, chàng vô cùng kinh ngạc, chàng ngưng thần nhìn thẳng vào Bân Bân, nhất định sẽ sanh ra sự việc gì to lớn. Sự việc này chắc có quan hệ đến Phị Tuy chưa biết nó là việc gì nhưng linh cảm cho biết, không phải ngoài việc hôn nhân của hai người, đã nổi cơn sóng gió. Phi đương nhiên là kẻ bị động.

Phú không trả lời, chỉ lặng lẽ gật đầu. Nàng nói tiếp:

- Vấn đề này đã xẩy ra trước đây hai ngày. Nhưng nó đã phát sanh ra từ lâu, tôi sẽ kể từ đầu đến cuối cho anh nghe...

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Lúc Phi đến, Phú chỉ còn ngồi lại một mình, dĩ nhiên Phú đã uống rất nhiều rượu. Trên bàn còn lại nửa bình, chén dĩa ngổn ngang không thứ lớp.

Phi chú ý đến hai đôi đũa trên bàn, nhưng chỉ có một mình Phú còn ngồi đây, chàng bước đến gần Phú ngồi xuống hỏi:

- Bân Bân đâu rồi?

Phú liếc nhìn Phi với đôi mắt cảm tình, đáp:

- Đi rồi.

- Đi lâu hay mau vậy?

- Chừng hai mươi phút. Thực ra, nhà người đừng đến thì càng tốt.

- Bân Bân đã nổi cơn giận dữ với Phú à?

- Ta có chi mà nàng phát giận?

Bất cứ Phú nói sao, Phi vẫn biết đã xẩy ra việc gì rồi, bởi bản tính tự nhiên của Phú, dầu vấn đề có phát sanh trầm trọng thế mấy, chàng vẫn tỉnh bợ Phi hỏi nhanh:

- Phú nên cho mình biết, nàng đã nói gì?

Phú vẫn lắc đầu chẳng chịu nói ra:

- Tiểu Lê, hôm nay chúng ta không nên đề cập đến vấn đề này, ngày mai sẽ nói cũng không muộn. Hiện giờ chúng ta nên quên tất cả hãy uống cho thật say, rồi chúng ta còn khiêu vũ.

Phi thấy Phú đã say nhừ, chàng không muốn cho Phú uống thêm. Nhưng, Phú đã rót đầy ắp ly rượu trước mặt chàng. Phi cản lại không cho Phú uống nữa:

- Anh Phú, thôi đi anh, vừa rồi.

- Sao? Lại đây, cùng uống cạn ly đi. "Hôm nay rượu đã đầy bầu phải uống cho say" câu đó không phải là danh cú của một thi nhân sao?

- Nhưng anh đã say rồi.

Phú bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn nói:

- Đáng tức cười, mới uống bấy nhiêu mà mi nói ta say hả? Nhà ngươi không biết tửu lượng của huynh đài mà gọi là bạn thiết với ta sao cho được?

- Nhưng anh còn phải lái xe về nữa kìa.

- Đừng lo, ta không khi nào để cho thất bại đâu, nếu mi không uống cho say thì mỗ nhất định không thuật lại cho mi biết.

- Cho mình biết việc gì?

- Bân bân muốn cho ở nhà đây chuyển lời cho mi.

- Còn nàng đâu?

- Hư quá, ở nhà chẳng đã nói với mi, nàng đã đi rồi sao? Lại đây, uống cạn ly sẽ hay.

Phi rất nghi hoặc, nhưng phải uống cạn ly với Phú. Vả lại, chàng cảm thấy bụng đói như cào. Phú gọi thêm thức ăn và rượu.

Ba hầu rượu tuy đã cạn, nhưng Phú vẫn bình tĩnh:

- Tố Tố đã đỡ chưa?

- Khi mình đi thì nàng ngủ.

- Mi bỏ nàng nằm một mình tại phòng hả?

Phi lắc đầu nói:

- Không, bác Hùng đã về rồi.

- Mi có đề nghị lão đưa nàng đến y viện không?

Phi gượng cười đáp:

- Phú còn nhớ ý kiến mình, từ nay đừng nên bao biện việc thiên hạ, ít nói. Bằng không thì...

- Chắc lão Hùng đã cho nhà ngươi một bài học khó chịu?

Rượu vào bụng khá nhiều khiến Phi ụa lên:

- Từ nay yêu cầu Phú đừng hỏi thăm việc của Tố Tố nữa.

Phú không cho là phải, chàng lắc đầu nói:

- Mỗ hy vọng nhà ngươi đừng cương quyết như vậy, dầu cho lão Hùng có xử tệ với mi, mi cũng nên thông cảm nỗi khổ mấy ngày nay của lão, còn Tố Tố xử đẹp với mi, mi đừng để cho nàng thất vọng.

Lời của Phú không phải của người say. Nhưng Phi vẫn lạnh lùng đáp:

- Tại mình không quen bị người khác đuổi.

Phú chú ý nhìn Phi hỏi:

- Tiểu Lê, cho biết sau khi mình đi rồi, nơi đó lại xẩy ra chuyện gì?

Tâm tình của Phi rất xúc động, tuy chàng không phiền trách cách đối xử của lão Hùng, nhưng lòng chàng cảm thấy khó chịu. Chàng đem tất cả từ đầu chí cuối thuật lại cho Phú nghe.

Tuy Phú đồng ý với Phị Lẽ ra lão Hùng không nên đối xử như vậy, sau cùng Phú khuyên:

- Tiểu Lê, khuyên nhà ngươi đừng thèm thắc mắc nữa. Mình dám bảo đảm sau khi nhà ngươi đi rồi lão Hùng sẽ ăn năn. Khi lão nhìn thấy di vật của Lục Cơ Thực, lão sẽ tiếc rẻ sự đối xử tệ với nhà ngươi. Có lẽ, nội ngày mai Tố Tố sẽ gọi điện thoại để tìm nhà ngươi cho mà coi.

Phi thở ra tỏ vẻ cảm xúc nói:

- Thế cũng được. Mình tính gặp Bân Bân lần này là dọn đồ từ nhà Tố Tố về, không ngờ chỉ còn một ít ngày giờ cuối nữa mà sanh ra rối rắm thế này.

- Không định trước được, nếu chẳng xẩy ra trước, sau khi mi dọn đi rồi, nó cùng đổ trút lên đầu mi chớ gì.

- Hai cảnh ngộ không giống nhau, riêng Bân Bân chỉ lầm mình đôi chút thôi.

- Nhà ngươi tin rằng, Bân Bân hiểu lầm nhà ngươi hả?

Phi không đáp thẳng vào vấn đề, chàng rút thuốc ra bật lửa đốt vừa nói:

- Anh Phú, mình đang nghĩ một phương pháp, bởi những ngày qua thường can dự vào thiên hạ sự, kết quả đem đến nhiều chuyện phiền phức cho mình. Cũng may mọi việc đều trôi qua Nào vấn đề Vương Cách, vấn đề Trương Lập Dân, đến vấn đề Tố Tố thảy đều đã qua Từ nay mình quyết tính lo cho mình thôi.

- Vấn đề cho mình nghĩa là sao?

- Anh Phú, anh thuộc về người nhà, mình muốn thương lượng với anh. Hiện giờ trước mắt mình có hai con đường, một đường nên chính thức kết hôn với Bân Bân, một đường nên xuất ngoại du học ít năm. Trong hai đường này, tôi tin rằng bác Khưu không có ý kiến, bởi vì bác thường tôn trọng ý kiến của mình và Bân Bân.

Phú nhìn Phi trân trối, tỏ vẻ thương hại cho Phi, Phú suy nghĩ giây lát nói:

- Tiểu Lê, nhà ngươi định xuất ngoại, nên chọn ngay con đường đó, còn vấn đề hôn nhân nên gác lại sau sẽ hay. Cơ hội khó tìm ra lắm, nếu gặp thì nên nắm chắc lấy nó là hơn.

- Lúc trước dường như anh chủ trương cho tôi nên xuất ngoại sau khi kết hôn mà.

Phú thở ra, đưa cao ly rượu lên nói:

- Đó là ý kiến của mình thôi, nó thuộc vào việc lớn của tương lai, thỉnh thoảng sẽ tính kỹ. Bây giờ nên cạn ly đi.

Phi lấy làm lạ, chàng nhận thấy thái độ của Phú hôm nay rất kỳ quái. Có lẽ Bân Bân đã sanh ra chuyện gì rồi? Càng nghĩ đến chừng nào chàng càng lo lắng.

- Anh Phú hiện giờ mình muốn nghe anh chuyển đạt lời của Bân Bân?

Phú liếc nhìn Phi, nói:

- Chiều nay chúng ta không nên bàn những chuyện xui xẻo, nên gác ngoài tất cả, uống xong khiêu vũ là hơn.

Phi lắc đầu nói:

- Không được, anh biết tính tình mình rất nóng nẩy, muốn nghe Bân Bân đã nói với Phú những gì. Vả lại, mình còn trả lời đã hứa đem nàng về giao lại cho bác gái nữa.

- Nếu kẻ này cho mi biết, Bân Bân không có đến thì sao?

- Nhưng sự thật mình biết nàng có đến kia mà.

Phú nhìn hai bình rượu trên bàn nói:

- Thế là, mình có hai điều kiện, trong hai bình rượu này, bình thứ nhất mình uống phân nửa, bình thứ hai hai đứa uống chung, còn lại nửa bình, hai đứa mình cùng uống cạn. Sau đó, mình sẽ tìm một nơi khác mà thay đổi không khí. Mi đồng ý hai điều kiện này, mình sẽ tường thuật lời của nàng cho Phi nghe.

- Đồng ý.

Phú vừa uống vừa nói những chuyện không liên can đến vấn đề Phi hỏi:

- Tiểu Lê, đừng để cho phụ nữ họ trói buộc mình, đừng để họ gây ra những điều không vui vẻ cho mình.

Phi trừng Phú, nói:

- Ai lại để cho phụ nữ trói buộc hồi nào?

- Theo ý kiến mình không muốn nhà ngươ bị bọn họ trói buộc tâm hồn, bọn họ đã bóp nát trái tim của Phi rồi.

- A! Lại nổi dóa lên rồi.

- Mình vẫn tỉnh, không hề bực bội điều gì, chắc Phi nghe câu danh ngôn của Tây Phương: "Trái tim của phụ nữ như mặt trăng sáng, trong đó thường có bóng chàng trai". Họ luôn chọn lựa mình, chớ không phải mình chọn lựa họ đâu.

- Theo quái luận của anh, thì những chàng sớm Tần chiều Sở không đáng trách sao?

- Đương nhiên mình không cho rằng tất cả đều như vậy, như Tố Tố là một cô gái có mắt không tròng, nêu chạm phải tên đểu giả.

Phi trừng Phú tỏ vẻ không vui:

- Đừng dùng Tố Tố mà thí dụ, nàng mới là người con gái tâm tánh thuần nhất.

Phú cười lớn nói:

- Tiểu Lê, mỗ rất thích thú nghe nhà ngươi nói câu này.

- Mình nói không đúng hả?

- Sao lại không đúng, rất đúng chớ. Mình hoàn toàn đồng ý, Tố Tố được thượng đế ban cho nàng một dáng vẻ dễ thương một tâm hồn hiền hòa thuần khiết. Nhưng mỗ hỏi thật nhà ngươi yêu Bân Bân hay yêu Tố Tố?

- Nói xàm, vấn đề này có quan hệ gì?

Phú cười cười điểm mặt Phi, nói:

- Tiểu Lê, mình hy vọng nhà ngươi nên nói rõ, nhà ngươi yêu Tố Tố đi, đừng do dự, không có ai tranh với nhà ngươi đâu. Hiện giờ trong tim của nàng chỉ có nhà ngươi thôi.

Phi lấy bình rượu nói:

- Phú đã say rồi, không cho uống nữa đâu.

- Mình say à? Chính mình nói chớ đâu phải rượu nói mà Phi bảo mình say?

- Được rồi, chúng ta nên kết thúc tiệc rượu tại đây đi.

Phú lộ vẻ cương quyết nói:

- Mình đại diện cho nhà ngươi mà đến đây bây giờ nhà ngươi phải có một tiết mục khác coi cho được đi.

Phi không uống nữa, cũng không muốn cho Phú uống thêm, chàng liền gọi tính tiền. Sau đó, hai người cũng bước loạng choạng đến thang lầu.

Khi đến nơi gởi xe, Phi lo lắng hỏi:

- Phú còn đủ sức lái xe không?

- Nói chơi hoài chú, cái gì mà không đủ sức lái xẻ Mới uống có bấy nhiêu mà ăn thua gì?

Phi cho là Phú nói thật, bởi tửu lượng của Phú hơn Phi khá xạ Phi nhìn những bóng đèn ngoài đường phố xoay tròn những vòng trắng xóa mỗi người đi đường đều hóa thành hai.

Đường Trung Sơn bắc lộ lúc đêm về lại là lúc vô cùng náo nhiệt, xe chạy nối đuôi nhau.

Chiếc mô tô của hai chàng gào thét xông vào lượn sóng người. Phú tự cho mình không say, nhưng rốt cuộc đôi tay không theo sự điều khiển của bộ Óc, thân xe luôn luôn lắc lư cũng như thân hình của hai chàng khi từ quán rượu bước ra.

Có lẽ nhờ gió đêm đem đến một luồng hơi mát cho Phi, nên anh ta tỉnh táo đôi chút, Phi ngồi phía sau vỗ vỗ vào vai Phú nói:

- Tụi mình về Đạm Thủy hả?

- Ai nói với chú mình về Đạm Thủy? Mình đã nói đi khiêu vũ kia mà.

- Nhưng Phú đã chạy về Đạm Thủy.

Nghe Phi nói, Phú mới nhận ra chạy lộn đường. Đã chạy qua ba đoạn đường Trung Sơn Bắc Lộ, trước mặt họ là chiếc cầu qua sông Cơ Long Hà.

- À, vậy thì trở lại, có sao đâu.

Nói rồi, Phú vụt quay xe trở lại, nhiều chiếc xe lách phớt qua chàng, phía sau có nhiều tiếng xe thắng "ken két" nghe ghê rợn, hòa lẫn tiếng chửi mắng độc địa, những xe trước mặt chàng cũng thắng nghe ken két. Phú rất rối, tuy trở đầu xe lại, nhưng không đủ sức lái xe theo đường thẳng, nên cả xe lẫn người đụng mạnh vào trụ đèn.

Xe lật một nơi, ném người sang một ngã, Phú nằm gần bên xe, Phi thì văng ra ngoài đường cái, ngất lịm đi không biết chi cả. Trong chốc lát, xe bị kẹt dồn lại, biến thành một cuộc hỗn loạn vô trật tự, người đi đường và người trong phố bu quanh hai chàng đông nghẹt, họ bàn tán om sòm.

Một lúc sau có xe cảnh sát đến, gọi một chiếc taxi chở hai chàng đến bịnh viện gần nhất là Y viện Mã Giai. Số người hiếu kỳ tan dần, chiếc mô tô tạm thời cũng được cảnh sát giữ.

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Sáng hôm sau, trên mặt báo chí có một đoạn tin thời sự về hôn nhân có tựa đề rất huê dạng:

"Tình người muôn dặm buộc ràng sau cũng nên duyên giai ngẫu. Nguyệt lão se duyên từ kiếp trước, nên hai họ kết hợp lứa đôi. "

Nội dung bản tin này: "một tiểu thư con nhà triệu phú, theo mẹ sang chơi tại Nhật bổn, ở Đông Kinh gặp gỡ một vị Hoa kiều trẻ tuổi hào hoa, họ yêu nhau khăng khít, cùng thề non hẹn biển, nên nghĩa đá vàng. Nhưng phụ thân nàng nơi quê nhà đã hứa hôn với một chàng trai khác, nàng hay được tin đó, bèn hối mẹ trở lại quê nhà. Sau khi chia tay, chàng và nàng tin nhạn chẳng dứt. Trước đây ba ngày chàng từ Nhật Bổn về quê theo nàng. Sau một thời gian xa vắng, tình yêu của họ càng thắm thiết hơn, họ chỉ sợ e gia đình ngăn trở, khi đến Đài Loan, chàng và nàng đến pháp đình làm thủ tục kết hôn, sau đó đến Nhật Nguyệt Đàm trú tại đây bảy mươi hai giờ, ngày hôm qua đôi tân nhân trở về Đài Bắc dự định hôm nay sẽ đến ra mắt gia đình đàng gái, sau

đó họ sẽ đi Hương Cảng, và trở về Nhật bản để cho nàng dâu làm thủ tục ra mắt bên nhà chồng.

Tân Lang là vị hoa kiều tại Nhật tên Trương Ấu Lương, người ta nói phụ thân của tân lang là một phú thương tại Nhật. Còn tân nương, khi nói ra khiến cho nhiều người phải ngạc nhiên, vì không ai xa lạ, chính là cô Khưu Bân Bân, con của y sĩ Khưu Đông Vượng, Giám đốc của thần kinh y viện. "

Ngoài ra còn có một tin nhỏ, đăng tải một tai nạn xe cộ tại Trung Sơn Bắc lộ của Đài Bắc, tin cho biết, hai người ngộ nạn là Hoàng Thiên Phú và Lê Dịch Phị Tin vắn tắt cho biết, hai người uống rượu say nhừ, cỡi xe mô tô đụng vào trụ đèn, hai nạn nhân thọ trọng thương, hiện đang nằm tại y viện Mã Giai, may mà được thoát hiểm.

Khưu viện trưởng nằm nhà đọc báo, khi đọc qua tin này, lão vừa bực tức vừa nóng nẩy, vội vã bước đến kêu vợ.

Bà Khưu đang ngủ sóc sết ngồi dậy hỏi:

- Việc gì mà làm rùm lên vậy?

Khưu viện trưởng ném tờ báo trước mặt bà, giọng hằn học:

- Bà hãy xem thì biết!

Bà Khưu còn ngây ngủ, vừa mở to mắt ra, xem thấy tin này làm cho bà tỉnh giấc. Bà như bị đánh một quyền vào mặt, kêu lên:

- Thế này là nghĩa làm sao?

- Bà tự hỏi lấy mình xem, bà mang nó đi Nhật bổn mà.

Bà lắc đầu tỏ vẻ không tin:

- Chắc chắn không đúng sự thật.

- Báo chí đã đăng tin nó kết hôn tại pháp đình, sao gọi là không thật được. Ngày nay nó sẽ đến ra mắt gia đình nữa kìa.

- Điều này, Bân Bân đâu có cho tôi biết.

- Luôn cái tên Trương Ấu Lương bà cũng chẳng biết à?

- Tôi biết nó có quen với một chàng trai hoa kiều họ Trương, nhưng, bọn nó biết nhau trong thời gian ngắn thôi. Vả lại, gặp nhau trong trường hợp đông người, không có gì gọi là đặc biệt.

- Tối ngày bà chỉ biết mấy quân bài, có biết gì mà đặc biệt với không đặc biệt?

Nghe ông nói, bà phát giận phản công ngay:

- Con gái đã lớn rồi, ông bảo tôi phải làm sao đây? Không lẽ dùng ống khóa mà khóa nó theo bên mình?

- Tôi không bắt bà ràng buộc nó theo, nhưng tối thiểu bà cũng hiểu rõ phần nào. Đằng này bà không hiểu chi cả. Tôi làm sao mà giải thích với thằng Phi đây.

Bà Khưu cúi đầu xuống, đôi mắt đỏ hoe, miệng lẩm bẩm:

- Mình phải tính làm sao đây? Bân Bân nó làm vậy rồi mình biết tính sao bây giờ?

Khưu viện trưởng nghĩ lại mình nổi giận rất đột ngột. Tại sao bỗng dưng lại đổ trách nhiệm lên đầu vợ? Vả lại sự tình đã phát sanh, báo chí đã đăng tải, phải biết làm sao đây?

Tuy nhiên, ông ta chẳng lẽ cúi đầu xin lỗi vợ, lão chỉ tìm lý do khác mà trả lời:

- Chiều hôm nay chúng nó sẽ đến ra mắt gia đình bà nhìn nhận chúng nó đi, riêng tôi thì không.

Bà Khưu ngước đầu dậy, vẻ yêu cầu:

- Tôi van ông!

- Tôi đi thăm thằng Phi, chắc nó đã biết tin tức nầy rồi, chưa biết sự xúc động của nó ra sao.

Bà Khưu lộ vẻ kinh ngạc hỏi:

- Thằng Phi nó sao đó?

- Theo tin báo chí, ngày hôm qua Phi và Phú hai đứa nó đụng xe mô tô sao đó nên bị thương nặng. Theo tin báo, chúng nó uống rượu quá say nên gây ra tai nạn, theo ý tôi, chắc chắn chúng hay tin con Bân Bân như vậy, nên buồn mà uống rượu nhiều rồi sanh ra tai nạn.

- Trời đất!

- Tôi phải đến y viện mà thăm chúng nó. Nếu thằng Phi nó có bề gì, mình biết ăn nói làm sao.

Lão Khưu nói xong, bèn gọi lão Trương chuẩn bị để đi. Nếu không có hai việc cùng xảy ra liên tiếp, thì lão Khưu cũng như lão Hùng hôm nay vô cùng vui vẻ. Bởi cuộc họp báo rất thành công, báo chí tỏ ra có cảm tình với hai lão, nhất là lão Hùng như một chiếc thuyền chở khẳm, lại vượt được qua cơn bão táp một cách dễ dàng. Cũng đồng một ngày tin tức báo chí lại loan theo hai sự việc biến chuyển ngoài ý của lão.

Trong mấy giờ qua, bạn bè của lão gọi điện thoại hỏi thăm vụ Bân Bân liên tiếp, lão không biết trả lời sao cho phải. Do đó lão dặn Mỹ Tử, nếu ai có gọi điện thoại thì trả lời rằng, vợ chồng lão đi vắng.

Phi với Phú cùng ở chung một y viện, khi lão đến nơi liền hỏi thăm người gác cửa về bịnh tình của hai chàng, sau đó mới thẳng vào thăm Phú và Phị Phi nằm trên giường, trên đầu băng vải trắng, cánh tay trái băng thạch cao, trên hai chân đều có băng bó. Phi đang ngủ say, lão Khưu đứng nhìn giây lát, bèn nhất định đến thăm Phú.

Khưu viện trưởng nhìn qua là hiểu ngay bịnh trạng của cả hai, Phú có vẻ bị thương nặng hơn Phi, cánh tay trái gẫy xương, trên đầu và mặt đều trầy trụa cả, nhất là hai chân bị nhiều vết thương rất nặng, có dấu may ba bốn nơi. Lão xét thấy bịnh của Phú phải cần chữa trị một thời gian dài, không chừng chân trái sẽ bị cưa.

Khi hai chàng được cứu đưa vào y viện, vừa say rượu vừa bị thương nặng, nên cả hai cùng hôn mê, cả hai đều không có giấy tờ gì trong mình, nên Khưu viện trưởng không được y viện này thông báo cho biết. Khi Phi tỉnh trước, chàng nói rõ tên họ và chức nghiệp nên trên mặt báo chí mới biết mà loan tải, đến sáng mai này mới điện thoại cho y viện Đạm Thủy biết.

Phi bị thương nhưng luôn quan tâm đến kết quả cuộc họp báo ngày hôm qua, nên sáng ra chàng nhờ cô y tá mua báo để xem chàng đọc bài kết quả cuộc họp báo thì rất vui mừng, và tin hai chàng đụng xe, chàng e ngại cho tin nầy sẽ gây cho Khưu viện trưởng lo lắng. Nhưng, khi đọc tin thứ ba, đó là một tin quá bất ngờ.

Tin đó đến với chàng như tiếng sét nổ vang bên tai. Chàng khó mà tin được, nhưng trên thực tế, báo chí đã đăng tải tên họ và sự thật. Chàng nghĩ đến sự thật. Chàng nghĩ đến vấn đề Bân Bân bỗng nhiên mất tích trong hai ba ngày. Điều đó rất trùng hợp với tin tức này.

Phi không thất vọng, cũng không xúc động. Việc này là một đòn làm điên đảo tinh thần chàng, vì tình yêu Bân Bân chẳng là bao nhiêu, nhưng nàng cho chàng rất nhiều hy vọng kết hôn.

Hiện giờ tin tức này đã làm hy vọng chàng tiêu tan. Tinh thần chàng rất khó chịu, vì từ đầu đến cuối, Phi chỉ là người bị động. Chàng cảm thấy nhục nhã và xấu hổ, vì đã làm tổn thương tánh tự tôn của chàng, biến chàng thành cái bia cho người chế giễu. Dầu phải mất Bân Bân, mất tất cả hy vọng chàng còn chịu được. Nhưng Phi khó mà chịu nổi việc làm đối tượng cho người gièm phạ Chàng cảm thấy mấy mạch máu trong người dâng cao, đầu óc choáng váng, các vết thương rêm nhức vô cùng. Sự đau đớn từ linh hồn đến thể xác đã vượt khỏi sức chịu đựng của chàng.

Những bịnh nhân cùng phòng nghe chàng rên xiết, bèn gọi y tá đến, sau khi xem sơ qua bịnh trạng, chích cho chàng mũi thuốc an thần, chàng hôn mê ngủ vùi, sau khi tỉnh dậy cũng là lúc Khưu viện trưởng đến thăm.

Lão Khưu đến bên giường nắm tay chàng khẽ nói:

- Việc của con Bân Bân bác có lỗi với cháu rất nhiều. Bác không ngờ xảy ra như ngày nay, cháu với Phú bị tai nạn rủi ro bác nào hay. Sáng mai này đọc báo mới thấy tin thì đã muộn.

Phi cố đè nén sự xúc động, siết chặt tay của Khưu viện trưởng nói:

- Đúng ra cháu phải xin lỗi bác, bởi cháu đã làm phiền bác. Tin Bân Bân kết hôn, cháu cũng thấy đăng trên báo sáng nay.

- Vừa rồi bác đến thăm, đúng là lúc cháu đang say ngủ, nên bác đến thăm Phú trước.

- Bịnh trạng của Phú ra sao bác? Cháu hỏi mấy cô y tá họ không cho biết.

- Phú có hơi nặng hơn Phi một chút, nhưng cũng không đến nỗi nào. Bác đã thương lượng với giám đốc y viện, cho dời cháu đến cùng Phú nằm chung một phòng để tiện bề săn sóc hơn. Bác cho cháu biết, ngoài vấn đề bác không gả con gái được cho cháu, bác đối với cháu cũng như trước kia chớ chẳng khác gì. Bác không có con trai, nên xem cháu như là con trai của bác. Điều đó sau này cháu sẽ thấy.

- Thưa bác, cháu không muốn bác quá lo lắng cho cháu, bởi cháu là một đứa con côi, không xứng đáng với những điều bác ban cho.

Khưu viện trưởng tỏ vẻ hiền lành nói:

- Cháu, cháu không phải là đứa con côi đâu, cháu đã có một bà ngoại đáng kính mến kia mà.

Phi nghe lão Khưu nhắc đến bà ngoại, đôi mắt chàng sáng lên, nhưng trong phúc chốc sau đó chàng thở ra nói:

- Bà ngoại rất thương cháu, nhưng bà đã sớm qua đời.

Khưu viện trưởng muốn nói gì thêm, nhưng lão nhìn thấy trong phòng còn có người bịnh lạ, nên lão nói tiếp:

- Bà rất thương yêu cháu, cháu cũng nên cố gắng để đền đáp công ơn người yêu thương mới phải chứ.

Phi ứa nước mắt nói:

- Thưa bác, cháu sẽ làm theo lời bác dạy. Xin bác hãy về nghỉ đi, và chuyển giúp lời của cháu với Bân Bân, cháu thành tâm chúc đôi tân nhân nhiều hạnh phúc.

Đôi mắt của lão cũng đỏ hoe, lão lấy khăn tay ra chùi nước mắt cho Phi, nói:

- Làm trai không nên khóc. Hãy lo dưỡng bịnh đi, bác lập tức xin y viện dời cháu đến ở chung cùng phòng với Phú.

Lão nói xong, bèn xoay mình vội vã ra đi. Phi trông theo từng bước chân của lão, chàng chưa biết mình vui hay buồn. Đến đây chàng mới xác nhận việc Bân Bân đã kết hôn với người khác. Do đó, đêm qua Phú không chịu nói với chàng, cũng là nguyên nhân gây Phú xúc động mà rủ chàng uống rượu nhiều cho đến gây ra tai nạn.

Phi không hề trách Bân Bân. Ái tình không thể gượng ép, mà phải yêu nhau chân thật. Trong quá khứ, chàng và Bân Bân không hề yêu nhau. Đương nhiên, nàng sẽ chọn người mình yêu. Khi nàng về nước, nàng chỉ thử yêu chàng, cũng như chàng thử yêu nàng. Trong lúc hai tâm hồn vừa nẩy mầm yêu đương thì Trương Ấu Lương xuất hiện.

Nàng không muốn bỗng nhiên lại gây cho chàng một nguồn tin đột ngột, do đó, nàng đem vấn đề kết hôn nhờ Phú cho chàng biết trước, có lẽ Phú chưa nói cho chàng biết thì xảy ra việc tai nạn? Nếu Phú không vì tin này mà cảm thông cho tình bạn thì đâu đến nỗi gây ra tai nạn đụng xe, nếu Phi không vì việc bị Hùng xưởng trưởng đuổi xô thì cũng không đến nỗi quá xúc động nên uống say để cho quên. Hai sự việc cùng khéo sắp đặt, nên thảm họa phát sanh.

Mọi việc đã trùng hợp xảy ra không quá mười tiếng đồng hồ, khiến cho Phi có cảm giác như sống trong cơn ảo mộng. Chàng nghĩ lại, hiện giờ toàn thân bị thương nhức nhối, chàng không muốn suy nghĩ nhiều để cho vết thương lòng tăng thêm đau nhức, nên chàng muốn ngủ một giấc cho say để quên đi tất cả. Chàng ước vọng mơ hồ, không chừng khi tỉnh giấc mọi việc sẽ biến đổi khác phần nào?

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Sau đó một tiếng đồng hồ, Phi được dọn đến ở chung phòng với Phú. Chàng thấy Phú mang thương tích nặng hơn mình, căn cứ theo vải băng trắng khắp mình, luôn cả mặt cũng băng bít hết phân nửa, chỉ còn chừa mắt, miệng và mũi. Nhưng Phú vẫn vui cười như mọi ngày, khi chàng thấy Phi dọn đến ở chung. Chàng nhìn Phi mà nhe răng cười:

- Tiểu Lê, chúng mình lại ở chung nhau nữa.

- Phú thế nào? Có đỡ không?

- Không mấy khá, còn chú mày sao?

Phi chỉ cánh tay trái của mình nói:

- Có thể mấy tuần sau cái này mới cử động được.

- Càng hay.

- Cặp chân của Phú thì sao?

Phú gượng cười nói:

- Chưa biết còn lái mô tô được không?

Phi lo lắng hỏi:

- Mình muốn biết có nặng lắm không?

- Mình cảm thấy có đường, nếu khá hơn chút nữa thì chắc phải cưa. Nhà ngươi chắc sau này còn đèo phía sau được, còn mình thì chắc chắn chịu bỏ trống phía trước xe rồi.

Phi rất buồn rầu, nếu không phải vì mình thì Phú đây có bị tai nạn như ngày nay, chàng thở ra nói:

- Xin lỗi anh, bởi tại tôi mà ra cả.

- Tại cái trụ đèn không tốt, mình mới đụng nó chớ.

- Anh Phú, tại sao hôm qua anh không cho tôi biết việc của Bân Bân vậy?

- Viện trưởng nói cho nhà ngươi biết rồi hả?

- Mình thấy tin trên báo chí chớ, viện trưởng đến cũng xác nhận sự thật như vậy.

- Hiện giờ trước mặt lão, mình ăn năn vô cùng, bởi hồi trước mình đã đặt cho lão cái biệt hiệu là "Thu lão hổ" thật ra, lão có cái tâm bồ tát mới đúng. Lão không một lời trách mình đã gây họa cho nhà ngươi.

Phi lặng lẽ suy nghĩ, có lẽ chàng đang suy nghĩ những lời của Khưu viện trưởng nói vừa rồi, dầu sao đi nữa, lão cũng xem chàng như một đứa con, chàng không hiểu đây là lời an ủi, hay lời thật? Nhưng, chàng quyết định không nói ra cho Phú biết, chàng không muốn chịu ơn người nâng đỡ, không muốn ngửa tay mà van xin người.

Phú ngưng giây lát lại nói tiếp:

- Tiểu Lê, yêu cầu nhà người đừng xem chuyện Bân Bân phụ bạc quan trọng như tin trời sập là đủ cho mình vui rồi.

- Cám ơn anh lo cho tôi. Nếu hôm qua Phú cho mình biết trước thì đâu đến nỗi xẩy ra tai nạn.

- Trái lại, mình sợ Phi sẽ uống rượu nhiều hơn chớ.

Phi thở dài nói:

- Anh Phú, thú thật với anh, tin đó làm cho mình như bị một tát tai rất nặng, bởi lòng tự tôn của thằng con trai. Nhưng mình lại ước mong cho nó xẩy ra càng sớm càng hay. Nếu nàng không về nước thì mình xem rất tầm thường. Hiện giờ việc đáng buồn đã xẩy ra rồi, mình không thể tiếp tục cộng tác với y viện Đạm Thủy được nữa.

- Tiểu Lê, chờ mình lành mạnh, chừng đó muốn tính gì sẽ tính.

- Bây giờ, mình muốn thi để đi du học ngoại quốc sau khi nuốt đắng ngậm cay vài năm nữa rồi sẽ hay.

- Đó là biện pháp để quên quá khứ.

- Không, mình chỉ mong học thêm được những điều gì hay hơn.

- Mình không nghĩ xa như nhà ngươi, mình chỉ nghĩ đến hai chữ bình an cho qua ngày tháng thôi. Ngày mai, biết đâu ngày mai sẽ lo việc của ngày mai nữa?

Phi nghe Phú nói, chàng tỏ ra cảm động. Chàng nghĩ đến câu danh ngôn tây Phương: "What will be, will be". chàng thở dài đáp:

- Đúng rồi, chúng ta đâu dự đoán tương lai được, nhưng sau khi sự kiện bất hạnh xẩy ra, mình mới nghĩ đến chuyện không nên làm việc tại chốn cũ nữa, vừa rồi anh khuyên tôi nên lưu lại đây hả?

Phú phủ nhận lời Phi:

- Tiểu Lê, ý của mình đâu phải vậy. Mà nên chờ sau khi mình xuất viện sẽ đến thương lượng với viện trưởng, nếu viện trưởng hết lòng lưu nhà ngươi lại cũng đừng nên làm cho ông khó chịu. Tuy viện trưởng không còn là nhạc phụ trong tương lai nữa, nhưng vẫn còn là thầy của chúng ta, mình phải tôn trọng ý kiến của thầy chứ.

Nghe Phú nói, Phi cảm thấy khó chịu bởi vì hiện giờ chàng không còn mặt mũi nào nhìn thấy những người trong y viện nữa, chàng có cảm giác bị người ta bỏ rơi. Nhưng Khưu viện trưởng đối với chàng không khác tình cha yêu con, do đó khiến cho Phi khó tính toán. Vả lại, Bân Bân phụ chàng, nào phải Khưu viện trưởng bội bạc chàng.

Nghĩ đến đó lòng Phi rối rắm, Phi không muốn nghĩ chuyện vu vơ ấy nữa, phải theo lời Phú khuyên, nằm tĩnh dưỡng cho khỏi bịnh rồi sẽ hay. Tuy nhiên, hai chàng cũng khó mà nghỉ ngơi được, vì mỗi ngày bạn bè đến thăm viếng tấp nập. Trong phòng chồng chất đầy hoa tươi và lời chúc phước. Trong số đó cũng có Cao Gia Toàn và Trương Lập Dân. Điều này chứng tỏ bạn bè mang tình thương tràn ngập đến với hai chàng. Phi thì cảm thấy đỡ xót xa tuy những vật này nó không giúp ích gì, nhưng cũng yên ủi phần nào niềm thống khổ, cũng nhờ sự viếng thăm nồng nhiệt này mà Phi không rảnh rang để suy nghĩ chuyện riêng tư.

Chiều hôm đó, Bân Bân cũng phái người mang đến một bó hoa và một phong thự Thư gởi riêng cho Phị Nàng viết những lời chúc lành cho Phi rất ngắn. Nàng mong Phi tha thứ cho nàng về việc không trực tiếp đến thăm viếng được. Và, chúc chàng mau lành bịnh.

Xem lời chúc phước, khiến cho Phi vô cùng xúc động, hình dáng và tiếng nói giọng cười của nàng đang nhẩy múa trước mặt chàng. Nhưng chàng không muốn đem tâm sự này để thổ lộ cho Phú biết. Khi Phú hỏi đến, Phi vẫn lặng lẽ trao thư chúc phước cho Phú xem, Phú xem xong, bèn trả lại cho chàng, nói:

- Theo ý mình, Bân Bân đối xử như vậy rất đúng, nếu đứng về mình thì cũng như vậy thôi.

Phi vừa cầm bức thư vừa nói sang chuyện khác:

- Hoa nhiều và đẹp quá. Theo ý mình, đem hoa dư này mà cho những bịnh nhân trong bịnh viện, anh thấy có nên không?

Phú cười cười nói:

- Mình không phản đối, nhưng yêu cầu lưu số hoa của Phương Tử lại cho mình.

Phi cũng cố gắng cười lên nói:

- Ê, đừng hiểu lầm kẻ này nhé, mình cũng lưu số hoa của Bân Bân lại, dù sao đi nữa, nàng cũng có một hảo ý.

- Nhà người hơn mỗ rất nhiều, nếu là mỗ ở vào hoàn cảnh của nhà ngươi thì mỗ sẽ quăng những hoa đó ra ngoài cửa sổ. Nhà ngươi lượng thứ cho nàng cũng phải, nhưng, làm trai không nên chịu làm kẻ chiến bại trước phái nữ.

Phi cười cười nói:

- Quái luận đến nữa rồi.

- Vẫn cũ rích chớ mới mẻ gì? Phái nữ thường mến những bạn trai thật thà, nhưng không muốn có chồng thật thà. Nếu mình đoán không lầm, Bân Bân chờ nhà ngươi xuất viện, sẽ giới thiệu bạn gái khác cho nhà ngươi để bồi thường lại sự bội bạc của nàng.

Phi lắc đầu nhìn Phú:

- Mình thì không còn thì giờ thí nghiệm nữa, mình không thể chịu nổi sự thất vọng.

- Nói thế có nghĩa là mi không chịu gặp nàng?

- Đúng vậy, vả lại nàng đâu có rộng ngày giờ, nàng sắp sang Nhật nay mai để gặp nhà chồng.

- Nếu đúng vậy, mình sẽ có lời đề nghị.

- Nói nghe thử.

- Hãy quên nàng đi, đừng lãng phí thời giờ để suy tư về nàng, bức thư khi nãy và hoa của nàng tặng, mình sẽ thay Phi mà đem cho người khác, không nên lưu một dấu vết nào của nàng tại đây.

- Bậy nà, nêu lưu kỷ vật của nàng lại đây đi. Có lẽ trưa mai Khưu viện trưởng đến thăm mình, nếu ông có hỏi thì mình tỏ ra không hẹp lượng đối với nàng.

- Thảo nào nàng không khen mi là người đẹp. Ngày chí tối mi chỉ lo thiên hạ sự, riêng phần mình thì chịu lép.

- Phú đừng nói mình là người tốt, người chân thật, riêng mình chỉ lo sao cho tâm mình được yên là đủ rồi.

Khi hai chàng chuyện trò đến đây, bỗng nhiên có khách viếng thăm, người khách lạ ấy là Vương Cách. Hai chàng rất ngạc nhiên, cũng vì Vương Cách mà gây ra bao sóng gió cho cả hai chàng hứng chịu. Nhưng Vương Cách bước vào khép nép tỏ vẻ cung kính, đôi mắt hắn ứa lệ, vào ngỏ lời cám ơn, đồng thời cũng xin lỗi những hành động của hắn đã quạ Hắn cũng tự thú, vấn đề hắn đối phó với Hùng xưởng trưởng là sự hiểu lầm và do người khác giựt dây. Hắn đến thăm hai chàng lần đầu cũng là lần chót, vì bị nhà đương cuộc đưa hắn đến một bịnh viện ngoài hải đảo. Vương Cách chỉ chuyện trò với hai chàng trong ít phút thì có một cảnh sát đến gọi đi.

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Ba ngày sau, Phi có thể đi tản bộ trong phòng một mình. Phú thì vẫn còn treo chân trái lên để chữa trị, nhưng những vết thương khác đã đỡ nhiều. Khưu viện trưởng mỗi ngày đến thăm một lần, tuy lão lưu lại nơi đây rất ngắn ngủi, nhưng lão vô cùng quan tâm đến hai cậu học trò. Khiến cho hai chàng muôn phần cảm động. Phương Tử mỗi chiều nào cũng đến, nàng mang theo những vật thực mà hai chàng thích. Nàng đối với Phú tỏ vẻ cảm tình và săn sóc chàng rất chu đáo.

Trông tình cảnh này, Phi cảm thấy khó chịu. Không phải Phi hờn ghen, nhưng khiến cho lòng chàng thấy tủi hổ, bởi Bân Bân mỗi ngày cũng sai người đến tặng hoa, gây cho lòng chàng càng thương cảm hơn.

Mỗi ngày chàng tỏ vẻ mong chờ. Chàng chờ đợi ai? Phi không thể nói ra lời. Phú cũng hiểu bạn rất nhiều, nhưng chàng vẫn không nói gì. Người mà Phi vẫn chờ, người đó là Tố Tố.

Qua mấy ngày không được tin tức gì của Tố Tố, có lẽ bịnh nàng trở lại nhiều? Nếu nàng khỏe mạnh thì chắc chắn hay được tin này nàng sẽ đến ngay. Trên mặt các báo đăng liên tiếp tên hai người trong hai ngày. Nếu nàng xem báo thế nào lại không biết được? Người như Tố Tố, không bao giờ có thái độ bạc bẽo với hai chàng.

Chàng cũng tin rằng, Hùng xưởng trưởng có lẽ nào cấm Tố Tố không cho đến thăm chàng, cũng như không lẽ phong tỏa tin tức chẳng cho nàng đọc báo? Vả lại ông ta cũng có đến thăm, tặng hoa và lời cầu phước, trong khi hai chàng ngủ quên.

Hai chàng nằm y viện qua ngày thứ tư, trưa hôm đó, Phi đang ngóng trông tin tức nàng thì, bỗng nhiên Tố Tố xuất hiện tại cửa phòng bịnh. Nàng mặc bộ Âu phục màu trắng, trên tay ôm một bó hoa. Không khác một vị thuần khiết Bạch y thiên sứ.

Nàng đến thăm Phú trước sau đó mới quay sang Phi, nàng nhìn thấy trên tay chân của hai người đều có băng thạch cao, toàn thân đều có băng vải trắng, đôi mắt nàng đỏ hoe, giọng u buồn:

- Hai anh làm sao mà đụng xe dữ thế này?

Phú cướp lời đáp:

- Tại tôi không nên thân, nên mang Phi đụng vào trụ đèn thử chơi.

Tố Tố nguýt Phú và trề môi nói:

- Anh thì vẫn thong thả, nhưng người ta xem thấy khó chịu muốn chết đi được.

Phi trả lời:

- Bây giờ đã khá lắm rồi. Khi mới vào y viện, đến mình mà cũng chẳng biết mình là ai nữa kìa.

- Nặng dữ vậy sao?

- Cũng tại nơi tôi tất cả. Ngày đó anh Phú ảnh đâu muốn đi, tại tôi xô cho ảnh đi đó chớ...

Phú cười cười nói:

- Cô Tố Tố, mời cô ngồi đi chớ, ngồi để nghe hai đứa tôi tự thú việc làm của mình.

Phi bước đến bàn rót cho Tố Tố một ly nước, chàng nhìn thấy sắc mặt của nàng vẫn xanh xao, chàng lưu tâm nói:

- Tố Tố, dường như cô chưa được khỏe mà đi xa sớm không tốt.

Tố Tố gượng nhoẻn miệng cười nói:

- Em hôm nay đã khỏe nhiều rồi đó chớ.

- Cô từ nhà đến đây hả?

- Không, em với má em đang dưỡng bịnh tại trung tâm chẩn sở, trong hai ba ngày qua đâu xem được tờ báo nào, hôm nay mới được biết mấy anh rủi ro, nên đến thăm đấy chớ.

- Cô lén người nhà đến đây hả?

- Hổng phải đâu, em hỏi má em chớ. Má em thường lo cho anh. Nhưng thầy thuốc không cho má em đến. Má bảo em đi thay mặt cho bà mà thăm hai anh.

Phi vô cùng cảm động, nhìn nàng nói:

- Bác trai cũng có đến thăm, nhưng đang lúc chúng tôi ngủ quên. Chúng tôi vô cùng biết ơn, xin cô mang lời của tôi cám ơn bác trai.

Tố tố cảm thấy lạ lùng:

- Lạ hôn, vậy mà ba đâu có nói cho má và em biết.

- Có lẽ bác trai sợ có ảnh hưởng đến bịnh của bác gái với cô, bởi bịnh tim không dám gây cho xúc động.

Tố Tố vẻ trịnh trọng:

- Ngày mai má em xuất viện, em chuẩn bị đến đây với mấy anh ít hôm, để thay làm nữ khán hộ chăm sóc cho hai anh.

Phú cười lớn nói:

- Cô ơi, chắc chắn tụi này không dám mời khán hộ cở như cô đâu.

Nàng nghiêm nghị trả lời:

- Em nói thật đó chớ.

Phi biết nàng nói thật, nên không muốn nói đùa như Phú, chàng cũng thành thật trả lời:

- Chúng tôi rất biết ơn cô, nhưng xét vì có cô càng thêm bận lòng hơn, vả lại, hai bác đâu cho cô ở đây một mình.

Phú vẫn vui đùa:

- Thêm nữa các y tá ở đây họ sẽ phản đối, nếu có cô đến thì họ sẽ thất nghiệp.

Nàng cười cười bước đến gần giường Phú, nói:

- Anh bao giờ cũng lạc quan, em còn thiếu anh một lần hẹn đi chơi, khi anh mạnh rồi em sẽ trả được hôn?

Phú nhìn xuống chân mình gượng cười nói:

- Tôi không thể mời cô để đèo sau xe mô tô được nữa rồi.

Tố Tố có vẻ cảm động, nhưng nàng gượng cười nói:

- Lo gì, em sẽ thay anh mà làm tài xế.

- Hay lắm.

Tố Tố nhìn một lượt khắp phòng bịnh, nàng châu mày đứng dậy, bước đến bàn lấy đồ gạt tàn thuốc đem đổ đi, và dọn dẹp những vật dụng bừa bãi trên bàn. Nàng nhìn thấy trên bình một bó hoa Mai Quế nàng lấy nó ra và cắm loại hoa Kiếm Lan và Khang Nải Hinh vào. Nhưng nàng nghĩ sao đó, bèn lựa hai đóa Mai Quế mà cắm lộn vào với bó hoa của nàng. Khi nàng lo lắng bận rộn, Phú và Phi vẫn lặng yên, chú ý xem nàng dọn dẹp. Nhưng khi nàng lấy bình hoa thay đổi, Phú bất giác nhìn về phía Phi, nhưng Phi cố ý né tránh cái nhìn của Phú, chàng gợi chuyện:

- Cô Tố Tố không thích hoa Hồng Mai Quế sao?

Nàng lắc đầu đáp:

- Màu sắc lòe loẹt lắm, em không thích. Theo ý em, nên thay vào những màu sắc tươi mát, nhẹ nhàng hơn chút, phải không anh?

- Tôi cũng thích, mà hiện giờ tôi cũng tin rằng, chàng Phi cũng thích màu sắc những hoa của cô mang đến.

Tố Tố cắm hoa ngắm nhìn tới lui giây lát nói:

- Ngoài em ra, hiện giờ hai anh cũng ưa thích những màu sắc nhẹ nhàng nầy nữa sao?

Phú vẫn tìm cách trêu chọc:

- Trong cuốn phim nào đó có câu đối thoại tôi ưa thích nhất: "Có người không ưa Mai Quế vì nó có gai, nhưng tôi thì mang ơn Thượng đế sanh Mai Quế có gai làm cho tôi chọn được hoa đẹp khác không gai! ".

Tố Tố vẫn chân thành khen ngợi:

- Câu nói đó có vẻ triết học quá.

- Triết học đối với tôi thì cao sâu lắm, tôi không muốn nghiên cứu nó. Nhưng hỏi thật cô, cô chịu nghe tôi giải thích nguồn gốc của bó Mai Quế đó không?

Phi đoán Phú sắp nói gì, chàng ngăn trước:

- Thôi Phú ơi, anh nhiều chuyện quá đi.

Tố Tố hỏi nhanh:

- Của ai tặng anh vậy?

Phú cười cười nói trớ:

- Của chúng tôi gởi người trong y viện mua giùm.

- Xin lỗi, vậy mà tôi dám thay hoa khác vào.

Phi tỏ vẻ lo lắng nói:

- Tố Tố, cô khỏi phải đến hàng ngày, sẽ mệt mỏi cho cô lắm

Tố tố nguýt Phi nói:

- Em là y tá mà anh không muốn cho em làm việc, chắc anh muốn đuổi em chớ gì.

- Đừng nghi ngờ, chúng tôi hoan nghinh cô đến. Muốn cô được làm y tá, nhưng sợ cô cướp lấy nghề của mấy cô y tá ở đây. Nếu cô muốn đến thì nên xin vào hội với họ đi.

Tố Tố mỉm cười nói:

- Nói xàm.

Tố Tố hôm nay đến đây như mang lại cho hai chàng nguồn sinh lực mới làm hai chàng rất thích thú chuyện trò vui vẻ rất lâu, nàng cáo từ:

- Sáng mai em sẽ đến nữa, hai anh có cần gì em mang đến cho?

Phi đáp nhanh:

- Không, cám ơn cô.

Phú ngồi nhổm dậy nói:

- Tố Tố, tôi không đi được mà đưa cô, nhờ Phi thay mặt đưa cô ra xe.

Phi không đợi Tố Tố khước từ, chàng tiếp lời:

- Tôi xin đưa cô đi.

Tố Tố dạ rồi không ngại ngùng, hai người so vai cùng đi ra ngoài hành lang, bỗng nhiên nàng nói:

- Xin chia buồn với anh, về vấn đề Bân Bân.

- Cám ơn cô nghĩ đến, nhưng vấn đề đó không quan tâm cho lắm, bởi Bân Bân có sở thích riêng, cô ấy được quyền chọn người mình yêu, phải không cô?

- Anh rất rộng lượng, chớ người khác thấy rất khó chịu.

- Tôi đã nghĩ kỹ rồi, lúc đầu thì cảm thấy khó chịu thật. Chắc cô còn nhớ, trước đây tôi có nói sơ qua với cô về vấn đề giữa tôi với Bân Bân chớ?

- Vâng, tôi còn nhớ, bởi vì lẽ đó nên tôi thấy bất bình giùm anh, cũng như buồn cho hai anh vì vấn đề đó mà say rượu đến đụng xe...

Phi ngắt lời nàng:

- Tố Tố, không phải vậy đâu, sau khi đến y viện tôi mới biết tin đó. Điều này nào phải lỗi tại nàng.

Tố Tố tỏ vẻ kinh ngạc nói:

- Thế là, sau khi anh rời nhà em chẳng bao lâu, kế xẩy ra tai nạn chớ gì?

- Tôi với anh Phú chỉ uống có hai bình rượu thôi.

- Tôi nghe anh thường nói, tửu lượng của hai anh cũng khá, tại sao chỉ có hai bình mà đến nỗi say vậy?

- Có lẽ chiều hôm đó chúng tôi mỗi người mỗi tâm sự.

Tố Tố bước chầm chậm, đầu cúi xuống, nàng không hỏi Phi có tâm sự gì. Nhưng giây lát sau, nàng bỗng nhiên dừng bước lại hỏi:

- Anh Phi, xin anh cho em biết một vấn đề, mà không nên dối em nghe không?

- Tố tố, từ trước đến giờ, tôi có dối cô lần nào.

- Anh phiền ba em không?

- Nghe A Kim nói, hôm đó khi em ngất xỉu, ba trách anh đừng lo đến chuyện người khác. Khi anh ra đi, ba và anh không mấy vui vẻ.

- Tôi nhìn nhận sự thật là vậy, nhưng tôi tuyệt đối không hờn bác. Bởi tôi đã gây lắm phiền phức cho hai lão nhân gia.

- Đúng theo lời anh thì em rất yên lòng. Ba em ăn năn về việc đối xử không đẹp với anh, em nghe má với ba em bàn luận với nhau.

- Riêng tôi xem vấn đề đó là chuyện đã qua, tôi định hôm sau sẽ đến bác trai mà xin lỗi. Không ngờ lại xẩy ra tai nạn...

- Không cần thiết lắm, em muốn nói với anh một việc, hy vọng anh đừng cho anh Phú biết.

Phi gật đầu nói:

- Được rồi, cô cứ nói.

- Em nghe lén những lời bàn luận của má, ngày đó là ngày khốn khó nhất của đời ba em, nếu không nhờ bác Khưu giúp đỡ thì sự nghiệp chắc hẳn đã tiêu tan rồi.

Phi rất kinh ngạc hỏi:

- Có việc gì mà khốn khó dữ vậy?

Tố tố đem sự tình khốn khó của cơ xưởng mà nói qua một lượt. Hùng xưởng trưởng cũng giải thích với bà những gì có liên quan đến Tiểu Mỹ, điều quan trọng là đối phương toan tìm cách phá hoại sự đầu tư của người chủ xưởng từ Hương Cảng bỏ vốn ra, cũng may nhờ bác Khưu hết lòng hết sức mà hỗ trợ, mới qua khỏi cảnh khốn khó. Ba em rất cám ơn bác Khưu, bằng không thì sự nghiệp đã phải phủi tay. Nàng thuật xong, rồi nói tiếp:

- Sau cùng ba em bảo: ông là người rất tự ái, không thể nào nhìn cảnh người ngoài ngang nhiên làm tiêu tan tài sản của mình, bởi thế, ba em tình nguyện chết với cơ xưởng.

Phi nghe qua đầu đuôi thấy giật mình, chàng hơi run sợ nếu chuyện đó xẩy ra, chàng chua xót nói:

- Điều đó cũng do Vương Cách mà ra, thật tôi vô cùng hổ thẹn nếu vấn đề này giải quyết không xong thì tôi sẽ mang tội suốt đời mình.

- Anh đừng lo lắng nữa, ba em đã nói rồi, tuy bị Vương Cách làm mồi cho đối phương lợi dụng để phá ông. Trái lại cũng nhờ đó mà điều khó khăn trở thành tốt đẹp, nhờ đó mà từ này ba em biết đề cao cảnh giác, đồng thời cũng tận dụng hết khả năng để kinh doanh thêm. Một lần đã vượt qua cơn sóng gió, từ này nhất định không để cho sóng gió nhận chìm sự nghiệp của mình.

Những điều đó, Phi nghe qua, chàng chỉ biết nhìn trân nàng, không biết nói sao cho phải. Tố tố lại đổi cách xưng hô:

- Phi, lẽ ra em không nên nói việc này cho Phi biết, nếu biết ra e Phi sẽ khó chịu, nhưng em nguyện không dối Phi một chuyện gì. Ba má em rất cám ơn anh trị cho em lành bịnh. Em cũng xin thú thật: Từ nay em không còn khờ khạo nữa. Em không hề giận Cơ Thực, mà kể từ nay em đã quên hẳn cái tên đó rồi.

Nàng nói xong, vội vã bước nhanh, xuyên qua những khóm hoa của sân y viện mà ra đường cái. Phi đứng nhìn theo bóng nàng, lòng chàng có nhiều rung động lạ, những tâm tình phức tạp từ đáy tim dâng lên. Phi đứng thừ người rất lâu rồi mới trở vào phòng.

Phú nhìn chàng cười hì hì. Phi trợn mắt nhìn Phú hỏi:

- Có gì đáng tức cười?

- Nhà ngươi không cám ơn mình sắp đặt sao?

- Phú sắp đặt những gì?

- Bắt nhà ngươi đưa Tố Tố chớ gì, hai ngày nay mình rất ăn năn, phải chi đừng say rượu để chuốc lấy kết quả thảm thê này. Thật ra, nhà ngươi không màng đến vấn đề Bân Bân, mà trong tim nhà ngươi đã nuôi một hình bóng khác.

- Lại nói xàm nữa rồi.

- Tình yêu không có gì bí mật chú ơi, hôm nay tôi đã nhìn tận đáy mắt của nàng rồi. Có lẽ nhà ngươi thừa biết, đôi mắt là cửa sổ của linh hồn, tâm sự đều ở trong khóe mắt đó.

- Phú, tình bè bạn anh đối xử rất đẹp, tiếc gì anh không biết anh có hai khuyết điểm.

Phú cười ngất nói:

- Khuyết điểm gì nói thử nghe chơi?

- Anh rất thích đùa và tự thấy mình thông minh.

- Đúng rồi, có lúc mình tin như vậy. Rồi sao nữa?

- Anh hay dùng người khác để làm đề tài đùa cợt.

- Nào, đơn cử một vài thí dụ coi.

Phi chỉ bình hoa trên bàn nói:

- Ví như hoa trong bình này, anh đã biết Bân Bân đem tặng Hồng Mai Quế, nhưng Tố Tố lại không thích hoa đó, nếu anh nói rõ là hoa của Bân Bân, anh nghĩ xem nàng sẽ nhìn chúng ta ra sao?

Phú cười ha hả, nhìn Phi nói:

- Bộ nhà ngươi cho rằng mình khờ như nhà ngươi tưởng vậy sao?

- Thế thì mục đích của anh là để đoán phản ứng của nàng hả?

- Phải vậy chớ sao? Mình nghĩ ai khéo sắp, hoa Khang nải Hinh với Hồng Mai quế mà hợp nhau là tượng trưng cho điều cung hỷ.

Phi gượng cười nhìn Phú nghiêm chỉnh:

- Phú, anh đúng là con quỉ thông minh. Mấy hôm nay tôi suy nghĩ ra một cách, khi chúng ta xuất viện, tôi sẽ tìm một nơi thanh tịnh để trú ngụ, tối ngày ôm chân Phật mà học bài chuẩn bị thi để xuất ngoại du học, khi ra nước ngoài, ráng chịu cực một thời gian, sẽ đề cập đến vấn đề lập gia đình sau.

- Có gì hay nên cho mình biết.

- Hôm qua mình nhận được tin thư của một vị y sĩ trưởng Hải Quân y viện từ Cao Hùng gởi đến. Ông ấy đọc thấy mình ngộ nạn, một mặt viếng thăm, một mặt hỏi mình cần đến Nam Bộ làm việc không? Ông ấy có phòng mạch tư tại Cao Hùng, hy vọng giao cho mình quán xuyến. Vấn đề này tuy không phải là một vấn đề lý tưởng lắm, nhưng đối với hiện tại mình nên đáp ứng lời mời của ông ta.

- Nhà ngươi đành để cho Tố Tố thất vọng sao?

- Bởi tôi không muốn làm cái kén để tự trói mình nữa.

Phú lại châm chọc thêm:

- Cậu phản ứng giống câu nói của Giả Bửu Ngọc lúc xuất gia quá.

Phi phản kích lại:

- Anh Phú, có một lúc anh thích Tố Tố lắm mà, sao bây giờ tỏ ra lạnh nhạt vậy?

- Đâu phải lạnh nhạt. Nhưng mình phải xét, một tướng biết cầm binh đánh giặc, thì không chịu giao tranh bất đắc dĩ. Nếu biết khó thắng thì đừng đánh những trận giặc tuyệt vọng, người như thế không phải đại dũng mà là đại ngụ Kẻ này không muốn làm dũng sĩ, cũng không muốn làm thằng ngu, vì vậy mình đã sớm rút, không tham gia những trận chiến đó.

- Thật anh mưu tính quá tinh thông.

- Tiểu Lê, sự mưu tính tinh thông đó đối với mi cũng vô dụng, mình hy vọng các người sớm gởi thiệp mừng, nếu mi thấy cần, ta sẽ hết lòng giúp đỡ.

- Cám ơn anh, không cần lắm. Tôi đã quyết định giải thoát tất cả những ràng buộc. Bây giờ chỉ còn thấy nơi Nam Bộ có phần sáng sủa hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Nửa tháng sau Phi đã hoàn toàn bình phục. Trừ cánh tay trái phải nghỉ ngơi một thời gian mới làm việc được, các nơi khác đều lành mạnh như xưa.

Còn Phú, riêng chân trái của Phú còn phải chữa trị một thời gian dài mới mong chống gậy đi đứng được. Nhưng tánh Phú lạc quan nên xem thường, bất quá nửa năm sẽ bỏ gậy đi chân không được rồi. Hai người đồng thời nhập viện, cũng đồng thời xuất viện. Vì chân Phú còn bịnh nhiều, nên phải về y viện Đạm Thủy.

Trước khi xuất viện, Phi giúp tom góp đồ đạc cho Phú. Nhưng dường như Phú còn tâm sự gì, nên không vui cười như bình thường, chàng hỏi:

- Tiểu Lê, nhà ngươi quyết định đi Cao Hùng sao?

Phi gật đầu nói:

- Hôm nọ tôi viết thư trả lời cho vị y sĩ trưởng Hải Quân, không đã đưa anh coi đó sao?

- Nhà ngươi quyết định không thay đổi chủ ý?

- Không bao giờ thay đổi.

- Mình không có quyền cản trở Phi, nhưng lấy tấm lòng của một người bạn mà nói, mình không muốn cho Phi đi xa.

- Tôi cũng không nghĩ đi xạ Nhưng anh đâu biết, vào lúc chạng vạng trước khi tai nạn xe mô tô, mình không biết phải đi về đâu? Lúc ấy mình có cảm giác như cánh bèo đang trôi bềnh bồng ngoài biển cả. Rồi đến sự tình của Bân Bân xẩy ra, mình đã có quyết định không trở về y viện cũ, tuy bác Khưu đối xử với mình rất tốt, nhưng mình không còn muốn gặp ai tại đó nữa. Tôi tin rằng, nếu anh ở vào hoàn cảnh của tôi, chắc anh cũng không trở về?

Phú lắc đầu nói:

- Có lẽ mình cũng quyết định như vậy, nhưng sau khi Phi ra đi rồi, còn lại một mình kẻ này thật vô cùng buồn bực.

- Cao Hùng cũng không mấy xa, tôi sẽ thường về thăm anh.

Giọng Phú uất nghẹn:

- Có lẽ mình cũng phải đổi công tác và hoàn cảnh nữa.

- Anh Phú, anh đừng nghĩ vậy. Bác Khưu đã nói với tôi, tuy anh nằm dưỡng bịnh, nhưng lương hướng của anh vẫn phát đều đều. Bất cứ cái chân của anh sau này có sao đi nữa, ông cũng không để cho anh rời y viện. Ông thường bảo, công việc của anh tại y viện rất trọng yếu.

- Lão cũng nói qua điều đó với mình. Trước mấy hôm nhà ngươi ra đi cùng Tố Tố, lão có đến đây ngồi giây lát, hết bàn chuyện của ngươi đến bàn chuyện của mình. Lão không trách chúng mình gây ra tai họa, lão nghe nói Bân Bân hôm đó có ước hội với nhà ngươi., lão ngỏ ý xin lỗi thay cho Bân Bân.

- Thực ra, có lẽ khi anh nghe Bân Bân kết hôn nên anh xúc động gây ra tai nạn chứ gì?

Phú cười gượng đáp:

- Lòng tốt của lão là món nợ của hai đứa mình, sau này nếu có dịp chúng ta sẽ đền trả. mình không thể gây thêm sự khó khăn cho lão nữa. Mình không biết cái chân này tương lai nó sẽ ra sao, ý mình thì không muốn cho ai phải nuôi dưỡng.

Phi ngỏ lời trách móc:

- Anh Phú! Anh đã nói quá lời. Cái chân của anh cao lắm là ba tháng sẽ lành. Nói cho cùng mà nghe, nếu nó không lành như xưa đi nữa thì trong y viện cũng rất cần anh nhiều việc kia mà.

Phú không nói gì thêm, chàng chỉ thở dài một tiếng. Phi lại nói tiếp:

- Vả lại, Phương Tử đến thăm viếng anh không giây phút nào xao lãng nếu anh lánh đi nơi khác thì nàng sẽ thất vọng vô cùng.

Phú không trả lời, chàng vẫn thở dài thậm thượt. Phi nhìn vào hai sắc hoa trong bình, đó là Khang nải Hinh và Hồng Mai quế của hai nàng cắm vào, chàng cũng thở dài, bởi chàng sắp giã biệt nó.

Giây lát sau, cô y tá vào mời Phi đến nghe điện thoại, Phi đi theo cô y tá ra đến phòng khách của y viện. Nhưng không phải có điện thoại gọi chàng mà là vợ chồng Khưu viện trưởng đến.

Phi lấy làm lạ, nhưng vẫn lễ phép chào hỏi và nói:

- Hai bác ngồi chơi, cháu đi nghe điện thoại xong, sẽ trở lại đây với hai bác.

Lão Khưu vỗ vỗ lên ghế sofa cười cười nói:

- Không có điện thoại đâu, bác mời cháu đến để có chút việc cần bàn.

- Vâng.

Phi vâng dạ một tiếng bèn ngồi xuống, bà Khưu mở lời trước:

- Nghe nói ngày nay cháu xuất viên, nên vợ chồng bác đến rước cháu đây.

- Cám ơn bác. Theo cháu nghĩ...

Lão Khưu nhịp nhịp ống bíp nói:

- Phú nói với bác, sau khi xuất viện, cháu đi Cao Hùng làm việc phải không?

Phi sững sờ giây lát, sau đó chàng quyết định:

- Vâng, cháu muốn đến đó làm việc, bởi được người bạn mời.

Lão Khưu lặng lẽ giây lát, sau cùng nói:

- Bác đã hiểu nhiều về tâm sự của cháu, nên phải tôn trọng sự quyết định đó. Nếu vì vấn đề con Bân Bân thì cháu không nên đi xa mà làm gì. Nhiều lắm là một tháng nó sẽ đi Nhật bổn. Trước đây bác đã nói với cháu: ngoại trừ vấn đề không gả Bân Bân cho cháu mọi việc đối xử không khác chi trước kia, bởi bác không có con trai, nên xem cháu như là con trai của bác.

Phi cúi đầu nói:

- Cháu biết vậy, nên cảm tạ Ơn bác muôn phần, nhưng trong lòng của cháu thấy hổ thẹn, cháu chẳng những không giúp được gì công ơn dạy dỗ, trái lại còn gây cho bác không biết bao tai họa...

- Cháu có gây tai họa gì đâu, trái lại cháu xử sự không lầm lỗi một điều nào cả.

- Tố Tố đã nói với cháu về vấn đề có liên quan đến cơ xưởng của bác Hùng, nếu không nhờ bàn tay của viện trưởng thì...

- Đó là việc đã qua, cháu không nên tự trách lấy mình. Cháu cũng biết rõ việc Vương Cách bị lợi dụng, nếu Vương Cách không trốn thoát, chúng ta đâu có biết ác ý của đối phương, cũng như làm sao xử dụng những vấn đề họp báo để thâu lượm được kết quả tốt đẹp. Trái lại, chúng ta nhờ đó mà chuyển nguy thành an.

- Theo cháu nghĩ, nếu không có Vương Cách thì đối phương lấy ai mà lợi dụng những chủ ý phá hoại được, vả lại, nếu vấn đề trở nên tốt đẹp đi nữa thì cháu cũng chịu trách nhiệm trên phương diện tinh thần.

Khưu viện trưởng cười cười nói:

- Có gì mà khác biệt về chuyện Vương Cách đâu?

- Nhưng đối với cháu cảm thấy không giống nhau.

- Hiện giờ việc đó đã qua rồi, chúng ta khỏi cần bàn đến nữa. Bác với bác gái cháu đến đây, chủ ý tiếp rước cháu xuất viện, ngoài ra còn một việc cần bàn với cháu.

- Dạ, cháu xin nghe lời chỉ dạy của hai bác.

Hai vợ chồng lão Khưu nhìn chăm chú vào Phi, lão nói:

- Sau khi cháu đến y viện, cháu còn nhớ cháu đã nói cháu có bà ngoại phải không?

Nghe đề cập đến bà ngoại, mắt chàng sáng lên nói:

- Dạ, cháu vẫn nhớ bà ngoại của cháu.

- Cháu có nhớ bà ngoại cháu họ gì không?

Phi lắc đầu nói:

- Cháu không được biết, cháu chưa nghe nói đến lần nào. Cháu chỉ còn nhớ ông ngoại họ Tần, do má cháu cho biết.

- Bác nghĩ là cháu không biết họ của ngoại cháu, bà ấy đúng ra là họ Khưu.

- Họ Khưu? Tức là cùng họ với viện trưởng?

Lão Khưu mỉm cười nói:

- Chẳng những cùng họ, mà bà ấy chính là chị cả của bác nữa.

Phi ngạc nhiên, nhưng chàng vẫn không hề tin. Lão Khưu lại nói tiếp:

- Bác nói rõ không dấu giếm điểm nào. Gia đình của bác từ trước rất nghèo, cha mẹ mất sớm, không có anh em, bác đã lìa gia đình từ thuở bé, đến cầu học ở Bắc Kinh. Sau bác lại đến học tại Nhật bổn, rồi đến Đài Loan làm y sĩ. Trong lúc bác trôi nổi để học hành, bà chị đã có chồng về sống ở miền Đông Bắc, khi chiến tranh bùng nổ, bác và bà chị đã mất hẳn liên lạc nhau. Khi Đài Loan được vững vàng, từ Nhật bổn bác được người ta trao cho điều khiển một y viện tại Đài Loan. Nào ngờ khi đại lục chìm trong khói lửa chiến tranh, bà chị cũng chạy sang Đài Loan. Nhưng buồn thay hai chị em không có dịp gặp nhau, cho mãi đến sau này, nhân một dịp may có người quen cho bác biết tin tức của bà chị. Khi bác tìm đến nơi thì bà đã bệnh nên qua đời rồi. Do đó, bác mới biết bà chị còn hai đứa con và một người cháu, người đó chính là cháu đây, vậy cháu không phải là đứa con côi đâu, cháu là cháu ngoại của chị cả của bác, cũng là thân thích của bác.

Phi nghe đến đây, đôi mắt chàng ứa lệ, lão Khưu tiếp:

- Sau đó khá lâu bác tìm kiếm con cháu của bà chị, hai người con trai kia đều không phải giòng chánh, bác có tiếp xúc mấy lần, sau cùng, bọn họ đoạn tuyệt sự quan hệ. Khi tìm ra cháu, không ngờ cháu chính là một học trò của bác. Bác quyết định vun bồi cho đứa cháu ngoại của bà chị, để thay làm người thừa kế sản nghiệp của bác. Bác không muốn cho cháu biết trước sợ làm mất ý chí tự lập của người trai. Bác mới tính đem Bân Bân để cầm chân cháu, khi đôi bên kết hôn, bác sẽ đem sự thật ra mà cho biết. Nhưng bác không ngờ, tự nó lại tìm người khác mà kết hôn...

Phi nghe đến đây, chàng mới biết vì sao từ trước Khưu viện trưởng đối xử với chàng quá tử tế, chàng cũng biết tại sao trong trường học sinh giỏi rất nhiều, mà viện trưởng đối với chàng rất đặc biệt? Chàng nghĩ vợ chồng viện trưởng đã già, lại sắp sống trong cảnh lạnh lùng, cũng như Bân Bân bỗng nhiên lại kết hôn ngoài ý muốn của hai vợ chồng lão, lại phải một đi nơi quá xa, khiến cho vợ chồng già ủ rũ và thương cảm, chàng lau lệ và an ủi vợ chồng lão:

- Bác không nên buồn rầu, Bân Bân chọn lựa không lầm lẫn, Trương tiên sinh là một phú thương tại Nhật bổn, cháu tin rằng Bân Bân sẽ được đầy đủ hạnh phúc. Sau này sẽ hết lòng hiếu thảo với hai bác. Nhưng...

Khưu viện trưởng cắt lời chàng:

- Bác rất hiểu tâm trạng của cháu, nếu cháu muốn đến Cao Hùng một thời gian cũng được, ngày nào Bân Bân còn ở Đài Loan thì chắc cháu không muốn đến làm việc tại y viện như trước. Nhưng bác ước mong rằng, sau khi Bân Bân đi rồi, cháu sẽ trở về với bác. Bác đã xin cho cháu hai học bổng sang Mỹ du học, mùa thu năm nay cháu sẽ lên đường, trước khi ra đi cháu phải về đây làm việc một thời gian.

- Thưa bác...

Sau khi gọi là bác, chàng cảm thấy không thích hợp nữa, đôi má Phi nóng bừng nói:

- Từ nay cháu phải gọi bằng gì cho hợp?

- Có hề gì, cháu cứ gọi bằng bác, bởi gọi đã quen miệng rồi.

- Cháu sẽ tuân theo lời dạy của bác, trong một thời gian ngắn cháu sẽ trở về. Nhưng cháu ngại khi cần lo thủ tục xuất ngoại không có mặt cháu để ký tên tại tòa Đại sứ.

- Cháu yên lòng, điều đó không đáng lo ngại.

Bà Khưu cũng tiếp lời:

- Cháu nên biết, cháu đi không bao lâu mà ảnh hưởng rất nhiều người. Bác Hùng của cháu tính cho Tố Tố cùng xuất ngoại một lượt với cháu. Cách đây mấy hôm, bác Khưu đã nói rõ thân thế của cháu rồi.

Đôi má Phi ửng đỏ, chàng không biết nói sao cho phải, lão Khưu thấy thế bèn đỡ lời cho chàng:

- Điều đó sau này có cơ hội sẽ bàn đến. Cháu hãy đi thâu góp đồ đạc, bác sẽ cho lão Trương đưa cháu đi. Thủ tục xuất viện bác đã lo xong. Trưa này ở nhà Tố Tố có mời dùng cơm. Giờ khắc cũng gần đến rồi, cháu hãy đi lo tiếp Phú, bác ra xe chờ cháu.

Con đường từ nhà khách của y viện đến phòng của chàng rất gần, nhưng Phi trở lại rất lâu, lòng chàng cảm thấy nỗi mừng vui lẫn lộn. Chàng tưởng là mộng, nhưng lại là thật. Nếu chàng biết có liên hệ với Khưu viện trưởng thì ý chí tự lập thân sẽ khó thành, cũng như Khưu viện trưởng đã nói bởi người nào cũng khó tránh sự ỷ lại vào tài sản.

Phú chờ tại cửa phòng, khi nhìn thấy sắc mặt của Phi có điểm khác lạ, chàng cũng ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu Lê, nhà ngươi tiếp điện thoại của ai mà lâu quá vậy?

Phi quyết không đem vấn đề này mà nói sự thật, chàng muốn có dịp sẽ nói cho Phú nghe, chàng bèn tìm lý do khác:

- Khưu viện trưởng đến, lo thủ tục xuất viện cho mình.

- Thủ tục lo xong rồi hả?

- Xong rồi. Lão Trương sẽ đến tiếp tôi để kênh kiệu anh ra xe.

Phú vẫn nhớ bản chất khôi hài của mình:

- Có ký giả nào đến chụp hình mình không?

Phi cười nói:

- Chắc không có, nhưng trưa nay có người mời mình dùng cơm.

- Ai? Lão viện trưởng hả?

- Lão viện trưởng cũng là khách, lão Hùng mới là chủ mời.

Phú nhìn bình hoa cười cười nói:

- Mình dám đánh cá, hoa Khang nải Hinh nhất định sẽ tỏa mùi hương thơm ngát để quyện lấy nhà ngươi.

- Thua rồi bạn ơi. Vừa rồi bác Khưu đã đồng ý cho mình đi Cao Hùng rồi, Phú không tin thì chờ giây lát hỏi thử lại xem.

Lão Trương và y tá bước vào, Phi nói tiếp:

- Chúng ta sẽ bàn lại vụ này sau, không nên để người ta phải chờ đợi.

Lão Trương và mấy cô y tá dọn đồ đạc mang ra xe. Trong phòng chỉ còn lại bình hoa Hồng Mai quế và Khang nải Hinh tỏa ra mùi hương thơm bát ngát. Nhưng khi hai người vừa ra đi, cô y tá vào dọn dẹp và đem hoa tươi vào thay những cánh hoa của Bân Bân và Tố Tố.

Bên ngoài, trên đường sỏi trắng dẫn ra cửa bịnh viện, hai bên có vườn hoa muôn màu nghìn sắc đang đua nở. Nhưng hoa đối với họ không có ý nghĩa gì. Phi lặng lẽ bè Phú đi, bóng hai người bạn in dài trên nền sỏi trắng.

Lúc đó mặt trời lên đã khá cao, màu trời xanh biếc, mây trắng ngập ngừng trôi, ánh nắng lung linh xuyên qua ngàn hoa lá. Tiếng chim hót vang trong vườn, đủ cả âm điệu trầm bổng. Nhưng ngoại cảnh giờ đây đối với họ không có ý nghĩa gì, bởi bọn họ đang mơ tưởng đến tương lai, nghĩ đến con đường của họ đang đi sao nó mờ mờ xa thẳm ở tận chân mây mà họ như những con thuyền vươn buồm ra biển cả.

Bạn đang đọc truyện *Ái Quả Tình Hoa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.